
THE
PUCKING
WRONG
MAN
USA TODAY & AMAZON BESTSELLING AUTHOR
C.R. JANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YANLIŞ ADAM

PUCKING WRONG KİTAP #4

C.R. JANE

OCEANOFPDF.COM

İÇİNDEKİLER

C.R. Jane'in Okur Grubuna Katılın
Lütfen Okuyun...
Dallas Knights Roster TPWM
Soundtrack

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38 Sonsöz
İkinci Epilog
Yanlış Adam Bonus Sahnesi ve Novella Camden'ın
Fırında Ziti'si
Teşekkür
Pucking Yanlış Adam
Pucking Yanlış Numara Alıntı Önsöz
Bölüm 1

C.R. Jane Hakkında
C.R. Jane tarafından yazılan kitaplar

OceanofPDF.com

Yanlış Adam C. R. Jane Copyright © 2024

by C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Ren Saliba

Düzenleme: Stephanie H./Hannotek, Mürekkep

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN OKUR GRUBUNA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

C.R.'nin Kader Diyarına Katılın

OceanofPDF.com

"Evet, baba" ve şaplak atmanın iyi vakit geçirmenin işaretleri olduğunu bilen kırmızı bayraklı döneklerime.

OceanofPDF.com

LÜTFEN OKUYUN...

Sevgili okuyucular, lütfen bunun karanlık bir romantizm olduğunu ve bu nedenle olası tetikleyici içerik içerebileceğini ve içereceğini unutmayın. Bu hikayenin unsurları tamamen fantezidir ve gerçek hayatta kabul edilebilir davranışlar olarak algılanmamalıdır. Aşk ilgimiz sahiplenici, saplantılı ve siz kırmızı bayrak dönekleri için kırmızının mükemmel tonu. Camden James'in sevgilisini elde etmek için yapacakları söz konusu olduğunda kesinlikle pembenin hiçbir tonu yoktur.

Temalar arasında buz hokeyi, MC ve kötü adam tarafından takip. manipülasyon, somnofili, kaçırma girişimi, karanlık takıntılı temalar, cinsel sahneler, reçeteli alkol ve uyuşturucu bağımlılığı, sinofobi, köpek saldırısı, daha önce reşit olmayan cinsel istismara atıf, şantaj, ölüm, kan, istismar (psikolojik, fiziksel ve aile içi) -AŞK İLGİLİSİNDEN DEĞİL ve önceki cinsel saldırı referanslarına atıflar- AŞK İLGİLİSİNİ İÇERMEZ. Harem, aldatma ya da paylaşım söz konusu değildir. Camden James'in gözü sadece onun üzerinde.

Dallas Knights'ın dünyasına girmeye hazırlanın... uyarıldınız.

OceanofPDF.com

YANLIŞ ADAM

Kim evsiz bir balerin duymuş ki?

Hayatımdaki herkes beni hep hayal kırıklığına uğrattı ama NHL hokey yıldızı Camden James asla uğratmayacağını söylüyor.

Tanıştık ve göz açıp k a p a y ı n c a y a kadar beni oda arkadaşı yaptı ve bir daha hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacağına söz verdi.

Ona kahraman diyorlar ve benim de buna çok ihtiyacım var.

Kendime her şeyin geçici olduğunu hatırlatıyorum. Buna alışmamam gerektiğini. Ama onun başka fikirleri var.

Camden bana takıntılı olduğunu, hayatımı değiştireceğini, beni asla bırakmayacağını söylüyor.

Ama zaman geçtikçe, sonsuza dek mutlu olmamı sağlamak için bir kötü adam mı gerekecek diye merak ediyorum.

Ve Camden James bu rol için doğru adam olabilir.

OceanofPDF.com

Takım Kadrosu

Lincoln Daniels, Kaptan, #13, Pivot Ari Lancaster, Kaptan, #24, Defans Oyuncusu
Walker Davis, Kaptan, #1, Kaleci
Cas Peters, #42, Defans Oyuncusu Ky Jones, #18, Sol Kanat
Ed Fredericks, #22, Defans Oyuncusu
Camden James, #63, Defans Oyuncusu, Sam Harkness, #2, Kaleci
Nick Angelo, #12, Defans Oyuncusu Alexei Ivanov, #10,
Orta Matty Clifton, #5, Defans Oyuncusu Cam Larsson, #25,
Sol Kanat Kel Marsten, #26,
Defans Oyuncusu Dex Marsden, #8, Orta
Alexander Portiere, #11, Sağ Kanat
Logan York, #42, Orta
Colt Johns, #30, Kanat
Daniel Stubbs, #60, Kanat
Alex Turner, #53, Orta
Porters Mast, #6, Defans Oyuncusu Logan Edwards, #9,
Defans Oyuncusu

Clark Dobbins, #16, Kanat
Kyle Netherland, #20, Defans Oyuncusu

Koçlar

Tim Porter, Baş Koç Collier Watts, Yardımcı Koç Vance Connolly, Yardımcı Koç
Charley Hammond, Yardımcı Koç

OceanofPDF.com

Kehanet
Taylor Swift

FRAGILE
BLÜ GÖZLER

Kahraman
Enrique Iglesias

BENIM KADAR BERBAT
Keith Urban

Bırak Olsun
Gracie Abrams

Benim Kahramanım
Foo Fighters

Günah kadar suçlu mu?
Taylor Swift

Pembe Gökyüzü
Zach Bryan

Yavaş Yanık
Kacey Musgraves

Seni Düzeltmek
Coldplay

Kibrit Kutusu
Ashley Kutcher

Sonsuz Düşüş
Fly By Midnight

Senin Evin Olacağım
Phillip LaRue

Asla Yalnız Değilsin
Garrett Kato, Elina

Beni Asla Bırakma
Florence + The Machine

Bak Bana Ne Yaptırıyorsun
Taylor Swift

Makine Hızlandırılmış
Reed Wonder, Aurora Zeytinleri

Mastermind
Taylor Swift

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

"3,000 penaltı dakikam var. İnsanların bana işimi nasıl yapacağımı dikte etmesine ihtiyacım yok."

-Tie Domi

Hockey Boyfriends Anonymous
@hockeyyboyfriends_anonymous

Bunnies, better grab some tissues, because rumor is, our hottest hometown hero is off the market. #weneedahero #icanbeyourherobaby Knights star defender @camden_james1 supposedly has a new roommate...and they don't have separate bedrooms if you catch our meaning. #LoveOnIce James was seen around town with a local ballerina, and she apparently is pirouetting off with his heart. 🫀💃 Looks like those dreams of being rescued by our ice knight in shining armor are skating away... #HeroNoMore #PuckBunnyBlues

12:00 PM · Jun 1, 2021

2.5k Retweets **834** Quote Tweets **15.7k** Likes

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

ANASTASIA

ON YAŞINDA

"Y Bugün harikaydın, Ana. Neredeyse mükemmele ulaştın," diye mırıldandı Bayan Gallagher. Övgüsü karşısında gülümsedim. Nadiren verirdi ama verdiğinde *de büyülü* olurdu. "Hiç düşündün mü önerdiğim ekstra dersi aldın mı? Çağdaş bir sınıf bir sonraki adıma geçmenizde çok yardımcı olacaktır."

Gözlerinin içine bakmak istemediğim için başımı eğdim. Bunu düşünmüştüm.

Hem de çok.

Bunu çok istemiştim.

Ama ben zaten burada burslu okuyordum. Yeni bir derse de girip giremeyeceklerini sormaya korkuyordum. Kızlar zaten benimle yeterince dalga geçiyordu. Çağdaş sınıftaki çocuklar daha büyüktü... Muhtemelen bu konuda daha da kaba davranacaklardı.

"Ana," dedi Bayan Gallagher bilmiş bir tavırla, parmağıyla çeneme vurdu, böylece ona bakmak zorunda kaldım... bakmamamdan nefret ederdi.

"Evet?" Sesimdeki titremeye aldırmadan sordum. Her zaman dansta ağlamak olmadığını söylerdi.

Ama şu anda ağlamaya gerçekten çok yakındım.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa, istemeniz yeterli. Bu dans stüdyosu size çok yatırım yapıyor. Başarılı olmanızı *istiyoruz*."

"Evet, hanımefendi." Burnumu çektim ve gözyaşlarımı durduramadığım için çılgınca gözlerimi sildim.

Bir duraklama oldu ve sonra sesi daha da alçaldı. "Evde her şey yolunda mı?"

Sertleştim.

Neden yetişkinler hep bu soruyu soruyorlardı, sanki onlara gerçekten doğruyu söyleyebilirmişim gibi?

Babam onunla konuştuğumu bilse çok kızardı. Ve kızdığında da gerçekten çok kötü şeyler olurdu. Titrememi tuttum ve yüzümü boş tutmak için elimden geleni yaptım. O sadece yardım etmeye çalışıyordu. Hepsi öyleydi.

Ama bana yardım edebilecek kimse yoktu. Büyüyene kadar iyi olmak zorundaydım.

Ya da en azından kendime böyle söyledim.

"Her şey yolunda," dedim, ses tonum şüphe uyandıracak kadar yüksek ve cırtlaktı. İlk dersimde bana öğrettikleri dans gülümsemesini takınmaya çalıştım.

Bayan Franca o gün bize "Mutluluğun gözbebeklerinizden fışkırması gerekiyor" demişti.

Elimden gelen tüm sahte mutlulukla Bayan Gallagher'a bakıyordum... Bu numarayı yuttuğundan emin değildim.

Bayan Gallagher onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi iç çekti ve omzumu sıvazladı. "Bir gün bana güveneceksin, ma chérie," dedi süzülerek uzaklaşmadan önce, duruşu zarif ve kendinden emindi ve olmak istediğim her şeydi.

Peşinden koşup ona babamla ilgili her şeyi ve annem gittiğinden beri son birkaç yıldır ne kadar kötüleştiğini anlatmak istedim. Ona her zaman ne kadar yalnız, korkmuş ve *aç* olduğumu anlatmak istedim.

Ama en son birine söylediğimde bana o kadar sert vurmuştu ki kafam yarılmıştı. Bu yüzden hâlâ başım ağrıyor.

Hayır. Peşinden koşmak, kollarımı beline dolamak ve eve gitmeme izin vermemesi için ona yalvarmak istedim.

Ama kendime izin vermedim.

Çantamı aldım ve dans stüdyosundan çıktım, attığım her adımda midemde bir korku oluşuyordu.

Otobüs durağına doğru yürürken, mutluluğu yanımda tutmak için elimden geleni yaptım. Dans etmek kendimi mutlu hissettiğim tek zamandı. Her şeyin yoluna gireceğini hissettiğim tek zamandı. Sırf *şu an* gerçekten zor diye hayatım korkunç bir hal almak zorunda değildi.

Kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak betona bakarken güneş ufukta alçalıyor, çatlak kaldırıma uzun gölgeler düşürüyordu. Bu otobüse binen müdavimler artık on yaşında bir çocuğun tek başına binmesine alışmışlardı. Ama yeni binenler hiç alışmamıştı.

Şoföre başımla selam verdim, burnundan saçlar fışkıran ve kollarının altında gömleğinin yarısına kadar inen çukur lekeleri olan terli bir adamdı. O da başını sallamadı, sadece otobüs kartımı okuttuğumdan emin olduktan sonra bakışları arkamdan binen kişiye kaydı.

Otobüs dev bir metal fırın gibiydi ve bizi ölmekte olan güneşin sıcağında pişiriyordu. Ama kurabiye yerine, eski çorap ve küflü peynir karışımı gibi kokuyordu. Birisi ne zaman bir pencere açsa, bu her şeyi daha da kötüleştiriyor, içeriye sıcak hava ve daha da kötü kokular getiriyordu.

Bunu görmezden gelmeye çalıştım, yüzümü serin cama dayadım ve dünyanın bir renk bulanıklığı içinde geçip gitmesini izledim.

Şimdiye kadar pis kokuya alışmış olmalıydım, muhtemelen saatlerce dans ettikten sonra ben de pek iyi kokmuyordum. Genelde stüdyoda duş alırdım ama Bayan Gallagher beni durdurduğu için otobüse binmeden önce fazladan zamanım kalmıştı.

Babam genelde ya sızardı ya da barda olurdu. Ama eğer o uyanıksa ve ben geç kalmışsam.

Bu gerçekten kötü olurdu.

Altı ay önce kolumu gaz sobasına tuttuğu kolumdaki parlak, pembe yanık izini parmakladım.

O gün sadece birkaç dakika geç kalmıştım.

Pencereden dışarı bakarak, geçerken şehrin "güzel" kısmına göz attım. Bu şehirde bir çizgi vardı, görünmezdi ama geçtiğiniz anda fark edilirdi.

Zengin ve fakir tarafı.

Ne yazık ki ben *sadece* fakir tarafta yaşamadım. *Herkesin seni unuttuğu*, göndermeye bile zahmet etmedikleri *fakir* tarafta yaşadım.

Çünkü çok az insan -eğer varsa- oradan ayrılıyordu. Bu nedenle, otobüs durağı evimden bir mil uzaktaydı.

Parlak binaların ve vitrinlerin, bakımlı çimlerin ve yüksek konakların yok oluşunu izledim... yerlerini yıkık dökük binalara ve çöplerle kaplı sokaklara bıraktılar.

Dans derslerimden eve gitmenin nasıl bir his olduğunu sembolize ediyordu.

Işıl ışıl, pırıl pırıl dans stüdyoları, tahtalarla kapatılmış pencereler ve mücadele.

Aynı dünyada nasıl olup da bu kadar çok şeye sahip olan insanlar ve bu kadar az şeye sahip olan diğer insanlar olduğunu anlamıyordum.

Otobüs titreyerek durdu, frenlerin gıcırtısı kulak zarlarıma saldırırken irkilmeme neden oldu. Şoföre "görüşürüz" diye seslendim, karşılık vermeyeceğini biliyordum.

Ama bazen arkadaşmışız gibi davranmayı severdim.

"Ana!" diye seslendi tanıdık bir ses ve yüzümü düzeltip arkamı dönmeden önce iç çektim.

Michael Carver tüylerimi diken diken etti. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu.

o.

Ve bu yaşadığım yer için bir şey ifade ediyordu.

Şansları yaver gitmeyen adamlar her sokak köşesine dadanmış gibiydi.

Belki de nasıl göründüğüydü.

Çok mükemmel. Çok temiz. Saçının bir teli bile yerinde değil.

Buralarda başka kimse böyle görünmüyordu, sanki bir filmden fırlamış gibiydiler.

Brady Bunch bölümü.

Dans kıyafetimle bile öyle görünmüyordum.

Belki de yerel lisede ikinci sınıf öğrencisi olmasıydı ve daha ortaokuldayken uyuşturucu sattığına dair söylentiler duymuştum.

Ya da belki de yakınlarda bir yerde yaşamadığını bilmeme rağmen her zaman etrafta gizleniyor gibi görünmesi, evimin dışına her çıktığımda karşıma çıkmasıydı.

Muhtemelen öyleydi.

"Merhaba Michael," dedim kibarca. "Bugün konuşacak vaktim yok. Eve gitmem gerekiyor."

Sırıttı ve bakışlarını vücudumda aşağı yukarı gezdirerek iğrenç bir gösteri yaptı, sanki sadece bir çocuk değilmişim gibi.

Onlardan uzak dursam bile erkekleri kesinlikle fark ettiğim bir yaştaydım.

Ama göğüslerim henüz çıkmamıştı bile. Okulda erkeklerin bahsettiği kıvrımlara sahip olmak için yeterince yemek yemiyordum.

Bana bakma şekli.

Ürkütücüydü.

Göz renginin "sulu mavi" olarak tanımlayabileceğim bir renk olması da yardımcı olmadı. Nedense bu renk beni hep ürpertmiştir. Bir keresinde bir kitapta bir karakterin böyle tanımlandığını görmüştüm ve bu hep aklımda kalmıştı. Michael'ın gözleri boş görünüyordu... doğru kelime buydu. Sanki bir maske takıyordu ve aslında içinde hiçbir şey yoktu.

Sırtıma bir ürperti yayıldı ama kendimi tuttum.

"Benimle arkadaş olmamak için neden bu kadar çabaladığını anlamıyorum Ana. Sana gerçekten yardımcı olabilirim." Yüzündeki görünmez saçları fırçaladı, onun için asla işe yaramayacak bir seksi erkek hareketi yapmaya çalışıyordu - en azından benim gözümde.

"Anastasia," dedim sertçe. "Ne?"

"Anastasia. Benim adım Anastasia."

Homurdandı. "Daha önce başkalarının sana *Ana* dediğini duymuştum."

Cevap vermek için ağzımı açtım -bana böyle hitap edenlerin sadece sevdiğim ya da en azından hoş gördüğüm insanlar olduğunu söylemek için.

Dudaklarımı kapatarak hiçbir şey söylemedim. Ama her nasılsa kelimeler aramızdaki havada asılı kaldı ve yüzündeki gülümseme karanlık bir kaş çatmaya dönüştü.

"Tamam, seninle konuşmak güzeldi," dedim ve uzaklaşmak için döndüm. Gerçekten de eve gitmem gerekiyordu. Ve Michael'ın beni ne kadar huzursuz hissettirdiği hakkında bir şey söylemek gerekirse, *onunla* konuşmaktansa evde olmayı tercih ederdim.

Aslında çok şey söyledi.

Eli fırladı ve kolumu kavradı. Sıkıca.

"Ah," diye homurdandım, uzaklaşmaya çalışıyordum.

"*Ana*," diye cevap verdi, sakin bir sesle lakabını vurgulayarak, nedense irkilmeme neden oldu. "Sadece arkadaş olacağımızı kabullenmen gerekiyor. Ve bu senin için iyi bir şey olacak."

"Uh huh," diye cevap verdim, sonunda kolumu çekmeyi başarmıştım. Geri çekildiğimde kolumu kavrayışının devam eden baskısını hissedebiliyordum.

gözlerini ondan alamadı.

Yine de peşimden atılmadı ya da başka bir şey yapmadı. Michael onun yerine daha korkunç bir şey yaptı.

Gülümsedi.

O gülümsemenin içinde hiçbir şey yapmak istemediğim bir sürü vaat vardı.

O döner dönmez, bir gün beni korkutan hiçbir şeyden kaçmayacağımı düşünerek eve doğru hızla ilerledim.

Ama o *bir gün* kesinlikle bugün değildi.

Yorgun ayaklarımı aşırı büyümüş çakıllı yolda sürükledim. Yabani otlar, dikenler ve bakımsızlıktan oluşan karmakarışık bir karmaşaydı.

Evim güzel evim.

Aslında sarkık çatısıyla daha çok bir barakaydı ama yağmuru dışarıda tutuyordu.

Bazen.

Her nasılsa bu sabah ayrıldığımdan daha da harap görünüyordu. Boyası uzun, tırtıklı şeritler halinde soyulmuş, altındaki çürüyen ahşap ortaya çıkmıştı. Pencereler kirden kirlenmişti.

Gıcırdayan ön kapıyı iterek açtım, menteşeleri protesto edercesine inliyordu. Eve girmenin daha sessiz bir yolu olmasını dileyerek irkildim. Mümkün olduğunca fark edilmeden kalmak benim için en iyisiydi.

İçeri bir adım attım ve tanıdık alkol kokusu karnıma bir yumruk gibi çarptı. Köşeyi döndüm ve çığlık atarak durdum. Babam eskiden ne renk olduğu anlaşılamayacak kadar solmuş, yıpranmış ve kirli olan koltuğa yığılmıştı.

Henüz horlamıyordu, ki bu iyi bir şey değildi. Gerçekten derin bir uykudayken horlardı. Yarınki tarih dersi için çalışmam gereken bir sınavım vardı ve onun uyanıp her şeyi berbat etmesini istemiyordum.

Bir süre onu izledim, yanından geçerken ayağa fırlamayacağından emin olmak için. Teni, dağınık ve yağlı saçlarının altında kızıla çalan bir renkteydi. Giysileri günlerce sarhoşluktan buruşmuş ve lekelenmişti.

Uykudayken bile yüzü öfke ve acıyla çarpılmıştı, kaşlarına derinlemesine kazınmış çizgiler ona musallat olan şeytanların yol haritası gibiydi.

Onu izlerken, korku ve nefret midemde kıvrılıyordu.

Yerde loş ışıkta parlayan şişeler vardı. Onları gördüğümde yüzüm buruştu çünkü bu sabah gittiğimde orada değillerdi ve bu da sahip olmadığımız parayı harcadığı anlamına geliyordu. Yarın okulda ücretsiz öğle yemeğimi yiyecektim ama bu, günü atlatmamı gerçekten zorlaştıracaktı. O kadar uzun saatler dans ettim ki çok fazla kalori yaktım. Bir dilim plastik pizza ve bir kutu süt yetmedi.

Onları almakla uğraşmadım, sadece onlara takılmamaya odaklandım.

Bazen *ölürse* ne olacağını düşünürdüm. Bir gün o kadar çok içerse ve hiç uyanmazsa.

Sonra kendimi kötü hissettim, çünkü annemin onu terk etmesinin onu gerçekten mahvettiğini biliyordum.

Ama kaybolduğu gün beni asla terk etmeyeceğini söylemişti. Yalan söylemişti.

Beni her gün terk etti. İçtiği her damla ile. Eskiden olduğu kişiden şimdi olduğu kişiye attığı her adımda.

Bu yüzden bazen ona verdiğim sözleri tutmanın benim için de zor olması normalmiş gibi geldi.

Koridora ulaştığımda karnım guruldadı ve mutfağa bakarken dudağımı ısırdım.

Belki de...

Lavabodaki kirli tabaklara ve pizza kutusuna dikkat ederek sessizce odaya girdim.

Bir kez olsun bize yemek ısmarlamış mıydı?

Ele geçirilmiş biri gibi kutuya doğru koştum... Uzun zamandır Papa Johns yememiştim.

Kapağı açtığımda ağlayabilirdim. Hepsi

gitmişti. Son parçasına kadar.

Sessiz olmam gerektiğini unutarak buzdolabının kapağını açtım, raftaki son kullanma tarihi geçmiş bir şişe hardala bakarken garip bir uyuşukluk uzuvlarıma yayıldı.

Haftalardır okul yemekleri ve bayat ekmekten başka bir şey yememiştim... ve o bir pizza sipariş etmişti... ve hepsini yemişti.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve yere damlamasına izin verdim.

Midem yine homurdandı ve onu ovuşturarak dolapta temiz tuttuğum bardağı aldım ve ağzına kadar suyla doldurdum. Yeterince su içersem bazen karnım o kadar ağrımazdı.

Yarın günü atlatmama yardımcı olması için öğle yemeğindeki kadınları fazladan yemek konusunda ikna etmeye çalışmam gerekecek.

Onu uyandırmadan odama ulaştığımda yatağıma çöktüm ve bir yay sırtıma saplandığında irkilmemeye çalıştım. Tavana, su lekelerine ve ezberlediğim çatlaklara baktım.

Bir gün dünyanın gördüğü en iyi balerin olacaktım. New York Balesi ile sahnede dans edecektim ve tüm seyirciler beni ayakta alkışlayacaktı.

Herkes adımı bilirdi.

Sahneye çiçek atarlardı ve beni severlerdi. Onlara kendimi sevdirirdim.

Oturma odasından bir çarpma sesi yankılandı ve her ihtimale karşı kendimi hazırlayarak yataktan kalktım.

Parmak uçlarımda kapıya doğru ilerleyerek, kulağımı dikkatlice aşınmış tahtaya dayadım ve babamın dışarıda ne yapıyor olabileceğini dinledim.

Sessizlikten başka bir şey yoktu.

Belki de uykusunda çırpınıp ortalığı dağıttığı ama bir şekilde uykuda kaldığı, bazen geçirdiği nöbetlerden birini geçiriyordu.

Bir dakika daha dinledikten sonra bunun o olduğuna karar verdim ve çalışmaya başladım.

İşimi bitirdikten sonra yatağıma girdim, yırtık pırtık yorganımı çektim, başım yastığıma değdiği anda gözlerim ağırlaştı - saatlerce dans etmenin iyi bir yanı, ne olursa olsun, uykuya dalmak kolaydı.

Yarın yeni bir gün olacaktı.

Kapım çarparak açıldı ve uykumdan sürüklenirken nefes nefese kalmama neden olan bir gürültüyle duvara çarptı.

Gözlerimi kırpıştırdım, yönümü bulmaya çalıştım ve bulduğumda hemen uyandım.

Ve korkmuş.

Babam oradaydı, kapı aralığında dururken vücudu yerinde sallanıyordu.

Hiçbir şey söylemedim. Hareket etmedim. Sanki hiç hareket etmezsem beni göremeyecek bir yırtıcı gibiydi.

"İblis," diye hırladı aniden.

Titremeye başladım, çünkü bazen çok içtiğinde, gerçekte olmayan şeyleri hayal etmeye başlıyordu ve bu her zaman en kötü şeylerin olduğu zamandı.

Ellerimi yavaşça önüme kaldırarak kendimi sakinleştirmeye ve düşünmeye çalıştım.

"Baba, sandalyene geri dönmelisin. Her şey yolunda," diye başladım, sesimi olabildiğince yatıştırıcı tutarak.

"İblis!" diye öfkelendi ve yatağa doğru hamle yaptı, hareketleri sakar ve düzensizdi, sözlerinin geri kalanı bulanık ve anlaşılmazdı.

"Baba! Hayır!" Bacaklarıma dolanan örtülerden kaçmaya çalışarak çığlık attım.

Bileğimden tutup beni kendine doğru çekti, nefesi yüzüme karşı sıcak ve kokuşmuştu.

"Beni yakalamana izin vermeyeceğim," diye tükürdü ve beni yere fırlattı.

Babam saçlarımı yumrukladı, dizi boynuma saplandı. Öksürdüm ve altında çırpındım, nefes almak için mücadele ettim.

"Pis küçük şeytan. İblis!" diye bağırdı, her kelimesinde yüzüme tükürükler yağıyordu.

"Rahatla," diye boğulmaya çalıştım.

Ayağı mide bulandırıcı bir çatırtıyla bacağıma çarptı. Acı içimde havai fişek gibi patladı ve yere yığıldım, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken parçalanmış uzvumu tuttum.

Şok tenime yerleşirken gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım. Üzerimde durdu ve eğildi, nefesi viski kokuyordu ve bana tiksintiyle baktı.

"Sen güzel bir hırsızsın," diye mırıldandı çömelirken.

Ve yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzüldü, çünkü birden sesi eskisi kadar sarhoş gelmemeye başladı.

Avuç içi yüzümü okşadı ve başım yana kaydı, kusmuk ağzımdan dışarı fırladı çünkü her şey çok fazlaydı. Acı, acıdan kaynaklanan mide bulantısı, *her şey*.

Sendeleyerek uzaklaştı, beni yerde kıvranırken bıraktı, derim yüzülmüş ve kırılmıştı.

Sonunda bacağıma baktım, derimden bir kemik çıktığını gördüğümde nefesim dağıldı.

Etrafımdan kan sızarken başım tekrar yere düştü.

Çok soğuktu.
Ölmek istemedim.
Yaşamak
istiyordum.
Dans etmek istedim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

ANASTASIA

Gözlerimi yavaşça açtım, hastane odasının sert ışıkları görüşüm netleşmeden önce beni bir anlığına kör etti.

Nerede kalmıştım?

Oda yüzüyordu ve irkildim, hızla gözlerimi tekrar kapatıp derin bir nefes aldım.

Tüm vücudum ağrıyordu.

Tamam, bunu yapabilirim, dedim kendi kendime, ışığa alışabilmek için gözlerimi bu sefer birazcık açtım.

Sonunda gözlerimi yeterince açabildim, bakışlarım hemen bacağıma takıldı... ayak bileğimden uyluğuma kadar dev bir alçıya sarılmıştı.

Ne olmuştu?

Bir an sürdü ama sonra her şey geri geldi, kendi kişisel korku hikayem kafamın içinde ürkütücü bir teknik renkle oynuyordu. Babamın bana doğru hamle yapması, bacağımdaki keskin çatlak ve daha önce hiç yaşamadığım bir acı.

Alçıya bakarken göğsüm sıkışıyor, buz gibi bir el kalbimi kavrıyor gibi görünürken nefesim sığ soluklarla geliyordu.

Bir daha dans edebilecek miydim?

Görüşümün kenarları kararıyor, panik atak tamamen yerleşiyordu. Sonra bir el hafifçe koluma indi ve şaşkınlıkla sıçramama neden oldu. Michael'ı görmek için başımı çevirdim... Michael mı? Yatağın yanında duruyordu, fazla mükemmel gülümsemesi boğazımda safra birikmesine neden oldu. Burada ne işi vardı?

Onu her şeyin üstünde görmek çığlık atmak istememe neden oldu ama tek yapabildiğim boğuk bir nefes almaktı.

"Hey, hey, sorun yok," dedi, sesi tedirgin edici derecede sakindi. "İyi olacaksın, Ana."

Başımı çılgınca salladım, neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim yaşardı. Michael görmek isteyeceğim *son* kişiydi. Neler oluyordu?

"Neden buradasın?" Sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkabiliyordu.

Ama Michael yine o çok dişli psikopat gülümsemesiyle gülümsedi, gözleri öyle bir parlıyordu ki yataktan fırlayıp koridorda olabildiğince hızlı koşmak istedim... buradan başka bir yere. "Çok kötü yaralanmışsın. Sadece senin için burada olmak istedim," diye cevap verdi, sesi neredeyse alaycıydı, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibiydi. "Yalnız kalmanı istemedim."

Hâlâ neler olduğunu anlamamıştım. Hastaneye nasıl gelmiştim? Babam neredeydi? O kadar insan varken Michael neden buradaydı?

Ben izlerken uzandı ve ayağımı yana doğru itti. Çığlık attım.

Sanki parçalanıyor gibiydim, acı bacağımdan yukarı, varlığımın her zerresine yayılıyordu.

Kapı aniden açıldı ve bir grup doktor içeri daldı, beni sakinleştirmeye çalışırken sesleri acelecilikten bulanıklaşıyordu. Omuzlarımda eller hissettim, serumuma bir şey enjekte ederken beni yerimde tutuyorlardı, etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor ve uzaklaşıyordu.

Onlara ne yaptığını anlatmaya çalıştım ama acı ve ilaçların yarattığı sisin içinde kelimeler bulamadım. Michael'ın yüzü üzerimde geziniyordu, gözleri *dehşet verici* bir memnuniyetle doluydu. Karanlık üzerime çöktü ve korkunç bir şeyin çok daha kötü bir şeye dönüşüp dönüşmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

"İyi geceler, küçük tavşancık," diye fısıldadı bilincimi kaybettiğimde.

Uyandığımda hiçbir şey düzelmemişti, ancak acı en azından çığlık atmayı bırakacak kadar dayanılabilirdi.

Michael hâlâ oradaydı ve bana yakın duruyordu. Çoğu zaman eli omzumdaydı, başka birine rahatlatıcı bir jest gibi görünebilirdi ama benim için kesinlikle bir tehditti. Son bir yılımı

Dokunuşundan çekiniyordum, ama son bir saattir bana sürekli dokunuyordu.

Hemşireler girip çıkıyordu ama hiçbiri benim çaresiz bakışlarımı fark etmemişti. Bir şeyler söylemem gerekecekti ama bana inanan olur muydu?

Kapıya vurulan sert bir yumruk beni yatağımda sarsarken, ses steril hastane odasında bir silah sesi gibi yankılandı. Verdikleri ilaç beni hâlâ kendimde hissettirmiyordu ve ani bir ses ya da hareket karşısında sıçrıyordum.

Ben içeri girebileceklerini söylemeden kapı açıldı ve polis üniforması giymiş iki heybetli figür ile sert etekli takım elbise giymiş sert görünümlü bir kadın ortaya çıktı. Varlıkları odayı hemen bunaltıcı bir ağırlıkla doldurdu ve onlar içeri girerken içgüdüsel olarak geri çekildim, gözlerim endişeyle irileşti. Onları izlerken midemde bir korku düğümü oluştu.

"Merhaba Anastasia," diyerek uzun boylu memur beni kasvetli bir baş hareketiyle selamladı, heybetli görüntüsüne rağmen sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Ben Memur Rodriguez, bu da Memur Thompson. Seninle konuşmak için buradayız."

Etekli takım elbiseli kadın öne çıkarken zoraki bir gülümseme takındı. "Ben de Bayan Jenkins, sizin sosyal hizmet uzmanınızım. Nasıl hissediyorsun canım?" Nazik görünmeye çalışıyordu ama bunda pek de iyi değildi. Ayrıca kendisine nasıl *benim* özel *danışmanım* dediğini de kaçırmamıştım. Bu benim için ne anlama geliyordu?

Sertçe yutkundum, sesimi bulmaya çalışırken boğazım aniden kurudu. "Her yerim ağrıyor," diye mırıldandım, bakışlarım üçü arasında gergin bir şekilde gidip geliyordu. "Neler oluyor?"

Memur Rodriguez tekrar konuşmadan önce Memur Thompson'la bir bakış alışverişinde bulundu. "Sana ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu, sıcak kahverengi gözleri sempati doluydu.

Cevap vermekten korkarak yatağa daha da büzüldüm, çünkü okulda ailelerinden alınan çocuklara ne olduğuna dair korku hikayeleri duymuştum.

Babamla yaşadıklarımdan daha kötü şeyler. Memur Rodriguez, "Anastasia, sorun yok," diyerek beni yatıştırdı.

"Babam sarhoştu. Beni başka biri sandı ve canımı yaktı," diye fısıldadım sonunda, bakışlarım bacağıma odaklanmıştı. Henüz kimse yaranın ne kadar kötü olduğunu açıklamamıştı. Bilmem gerekiyordu.

"Cesur davranıp bize söylediğin için teşekkür ederim. Tutuklandı ama bunu senden duymamız gerekiyordu ki sana bir daha zarar vermesini engelleyebilelim," dedi diğer memur, sesi sert ve otoriterdi. "Yaptığı şey, Anastasia, yakın zamanda hapisten çıkamayacak."

Bu yaşımda bile, babamın beni incittiği kadar kötü bir şekilde çocuklarınızı incitemeyeceğinizi biliyordum. Ama yine de sanki yer altımdan çekilip alınmış ve beni belirsizlik içinde çırpınmaya bırakmış gibi hissediyordum. "Bu benim için ne anlama geliyor?" Sesim ancak bir fısıltının üzerine çıkabiliyordu.

Memurlar birbirlerine baktılar. "İşte burada ben devreye giriyorum," diye araya girdi Bayan Jenkins, öne çıkarken sesi sahte bir neşe içindeydi. "Şimdilik Carver'larla birlikte kalacaksınız. Okul değiştirmek zorunda bile kalmayacaksın! Onlar *çok sevimli* bir aile ve eminim orada çok rahat edeceksin."

"Ne?" Michael'ın parmakları içime girdiğinde nefesim kesildi. Başımı kaldırıp ona baktım, dudaklarında beliren sırıtış karşısında irkildim. Gerçekler ortaya çıktıkça midem ağrımaya başladı.

Dondum kaldım, dehşet derimin altına sızıyordu ve Michael'ın parmakları sıkılaştı, ama omzumu salladım ve sonunda bıraktı, muhtemelen bu insanların önünde iyi davranmak istiyordu.

Görevlinin dostane maskesi yüzümdeki ifadeyi görünce düştü. "Anastasia!" dedi, sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Durumun ciddiyetini anladığını sanmıyorum. Seni sisteme sokmak zorunda kalmadığımız için sevinçten havalara uçuyor olmalısın! Carver'lar seni kabul ettikleri için tam bir melek. Şanslıyız ki onlar zaten koruyucu aile olmak için onaylanmış devlet listesindeler. Böyle cömert bir teklife sahip olmak için her şeyini verebilecek milyonlarca çocuk var. *Minnettar* olmalısın!" Başını salladıktan sonra yüzü tekrar mükemmel bir endişe ifadesine dönüştü.

"İlaçlar ve yaralarınız belli ki kafanızı karıştırıyor. Biraz dinlenmene izin vermeliyiz ve bunu daha sonra, bu kadar acı çekmediğin bir zamanda tartışabiliriz." Sanki benimle ilgilenmek için sabır dilemeye çalışıyormuş gibi iç çekerek memurlara işaret etti. "Bırakalım da dinlensin. Zavallıcık iyileşmek için zamana ihtiyaç duyuyor."

Memurlar başlarıyla onayladılar.

Memur Rodriguez bana "Daha sonra soracak başka sorularımız olacak" dedi. Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım ve sonra o ve ortağı odadan çıktılar.

"Michael, canım. Neden gidip ailenle konuşmuyoruz ve Anastasia'yı biraz dinlenmesi için yalnız bırakmıyoruz?" diye mırıldandı Bayan Jenkins. Belli ki çoktan Michael'ın iğrenç büyüsüne kapılmıştı, bu da onun berbat bir karakter yargıcı olduğunu gösteriyordu - muhtemelen bir vaka çalışanı için gerekli olan bir özellik.

"Elbette," diye sırıttı Michael ve kapıya yönelmeden önce omzumu sıktı. "Sonra görüşürüz *kardeşim."* Sözlerini omzunun üzerinden attı, gülümsemesi bana Joker'inkini hatırlattı.

Ve sonra yalnızdım. Etrafımda hissiz bir sessizlikten başka bir şey yoktu. Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve öfkeyle onu fırçaladım.

Ama bu boşuna bir çabaydı, çünkü ondan sonra gelen milyonlarca gözyaşı daha vardı.

Kapı bir kez daha çalındı, bu seferki yumuşak ve tehditkâr değildi.

"İçeri gel," diye boğuk bir sesle seslendim, gelenlerin vaka görevlisi ya da Michael olması ihtimaline karşı yüzümü çılgınca ovuşturdum. İkisinin de beni ağlarken görmesini istemiyordum.

Ama onlar değildi. Neyse ki onlar değildi. Onun yerine, düzgün topuzlu ve beyaz önlüklü, nazik görünümlü bir kadın kapıyı yavaşça açtı ve başını içeri uzattı. Görevlinin aksine, doktorun endişeli bakışı gerçek gibiydi. Bunu nasıl bilebileceğimden emin değildim - muhtemelen hüsnükuruntu idi. Ama yine de bana verdiği yumuşak gülümseme bir şekilde kendimi daha sakin hissetmemi sağladı.

"Merhaba Anastasia," diye usulca selamladı beni. "Oturabilir miyim?"

Sorusuna göz kırptım ve sonra uyuşuk bir şekilde başımı salladım, hastane yatağımın yanına bir sandalye çekmesini izledim.

"Ben Dr. Patel. Siz bizimle birlikteyken size yardımcı olan ekibin başındayım."

Gülümsemesine zayıfça karşılık verdim ve onun sakinleştirici varlığıyla içimi bir rahatlama duygusunun kapladığını hissettim. "Merhaba, Dr. Patel," diye cevap verdim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Yanımdaki sandalyeye yerleşti, yüzünde nazik bir ifade vardı. "İzin verir misiniz?" diye tekrar sordu, kolumdaki seruma bakarak başını salladı. Formalite icabı bile olsa sürekli benden izin istemesi hoşuma gitmişti.

Başımı salladım ve sandalyesine geri oturmadan önce kolumdan çıkıntı yapan yeri dikkatlice kontrol etti.

"Korkarım o... olay yüzünden beyin sarsıntısı geçirmişsiniz," dedi, kelimeleri dikkatle seçerek. "Ayrıca dalağınız da zedelenmiş, bu yüzden kendinizi bu kadar ağrılı hissediyorsunuz."

Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamış gibi başımı salladım. Yine de endişelendiğim tek bir gerçek yaralanma vardı. "Ya bacağım?" Alçıya bakarken sesim titreyerek sordum.

"Bacağın," diye başladı, sesi daha da yumuşamıştı, "iki yerden kırılmış. Dışarıdayken iki ameliyat geçirmişsin-" Bu haber üzerine başım yukarı kalktı. Sanki beni sakinleştirecekmiş gibi elini kaldırdı. "Kemikleri yerine oturtmak zorunda kaldık. Derinin içinden kırılmışlardı ve bu acil bir durumdu."

Bu haber karşısında başım dönüyordu. Çıtlamayı ve keskin acıyı hatırladım... ve sonra uzuvlarıma yayılan uyuşukluğu.

"İyi haber şu ki," diye devam etti Dr. Patel, "donanım size sorun çıkarmadığı sürece başka ameliyat olmanız gerekmeyecek."

Yavaşça başımı salladım, bana söylediği her şeyi anlamaya çalışırken zihnim allak bullak olmuştu. Bir beyin sarsıntısı, çürük bir dalak, kırık bir bacak. Bu çok fazlaydı.

"Dr. Patel, sizce bacağımın iyileşmesi ne kadar sürer?" diye sordum. "Dans derslerime ne zaman dönebilirim?"

Kaşları hafifçe çatıldı ve cevap vermeden önce tereddüt etti, ifadesi kasvetliydi. "Şey, Anastasia, seninki gibi yaralanmalar oldukça ciddidir," diye dikkatle başladı. "Genellikle bu tür yaraları olan insanlar iyileştiklerinde geriye sadece topallamak kalırsa şanslıdırlar."

Kalbim duracak gibi oldu ve birden nefes almakta zorlandım.

"Artık dans edemeyecek miyim?" Sesim tiz ve cızırtılıydı ve baş dönmesi daha da kötüleşiyordu. Bu gerçek değildi. Uyanacaktım ve tüm bunlar kötü bir rüyadan başka bir şey olmayacaktı. Dans etmek zorundaydım. Dans etmek zorundaydım. Ya ben rüya görüyordum ya da o yalan söylüyordu.

Çığlık atmak, ağlamak ya da öfkelenmek istedim çünkü elimden başka bir şeyin alınmasına razı olurdum.

Dans etme yeteneğini kaybetmek dışında her şey.

Dr. Patel'in elinin kolumda olduğunun belli belirsiz farkındaydım. "Anastasia, *genellikle her zaman* demek değildir," dedi nazikçe, sesi güven vericiydi. "Ve eğer talimatlara uyarsan, fizik tedavide ve senden yapmanı istediğimiz diğer her şeyde sıkı çalışırsan her şey senin için farklı olabilir." Durakladı. "Ayrıca gençliğin de senin yanında. Bu sakatlık daha sonra olsaydı her şey daha iyi olabilirdi."

Başımı salladım, sözleri bana hayatım boyunca tutunacağım bir umut kıvılcımı verdi.

Ne derse yapacaktım. Tekrar dans edecektim.

O sırada kapı açıldı ve Michael kapıyı çalma zahmetine katlanmadan kafasını içeri uzattı. Gerildim.

"Yardımcı olabilir miyim, genç adam?" Dr. Patel sordu.

"Sadece Anastasia'yı kontrol ediyorum. Ailem onunla ilgilenecek," dedi, yüzü endişenin timsaliydi.

Dr. Patel ellerini birbirine çırptı. "Oh, bu harika. Bir destek sistemine sahip olacağı için çok mutluyum."

Odamda yerde yatarken yaşadığım o uyuşukluk tekrar içime yayılıyordu.

Ama bu sefer, onu kucakladım.

Bir hafta sonra beni taburcu edip Michael'ın gülümseyen ve oğullarıyla aynı soğuk bakışları paylaşan anne babasının yanına götürdüklerinde uyuşmuş haldeydim.

Beni yeni odama kilitlediklerinde uyuşmuş halde kaldım.

Evlerinde yemek istediğim herhangi bir yiyecek için izin almamı istediklerinde hissiz kaldım.

Bacağımdan iki ameliyat daha geçirdiğimde ve beni haftalarca hasta eden bir enfeksiyon başladığında uyuşuk kaldım.

Ama fizik tedavide ilk adımımı attığımda dişlerimi sıktım ve canım o kadar çok acıdı ki öleceğimi hissettim.

Kendimi yürümeye, sonra daha da yürümeye ve sonra koşmaya zorladım. Ve nihayet zamanı geldiğinde, kendimi dans etmeye zorladım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

CAMDEN

"F Lanet olsun, çaylak. Eğer bir pas daha kaçırırsan, Camden'a büyükanneni siktireceğim," diye bağırdı Ari, Logan diskin peşinden kayarken.

Detroit'in defans oyuncuları pakı orta sahaya gönderirken alay ettim. Bu
z. "Neden bu iş için gönüllü oldum?" Diye yakındım.

"Logan kendi büyükannesini beceremez, James. Ve sen sadece şu anda bağlı değiliz."

Detroit'in forvetlerinden birini tahtalara çarpmadan hemen önce ofladım, cevap olarak çıkardığı iniltinin sesi kulaklarıma müzik gibi geldi.

"Ayrıca takımda büyükannemin yaşına uygun olan tek kişi sensin," diye ekledi Logan yardımsever bir şekilde çünkü ondan neredeyse on yaş büyük olduğumu belirtme fırsatını asla kaçırmazdı.

Pislik.

En azından bugün bana "Büyükbaba" dememişti. Bu bir gelişmeydi.

"Çaylak, daha fazla gol attığında saçmalayabilirsin," diye yorumladı Ari, Logan yüzleşme için sıraya girerken.

Düdük çaldı ve Logan pakı uzaklaştırdı ve Lincoln'e pas vermeye çalıştı... ancak top çalındı ve kalemize doğru geri gönderildi.

Oyun için tipik bir durum aslında.

Son periyottu ve Detroit'e karşı bir sayı gerideydik.

Detroit ligin en kötü takımlarından biri olduğu için gerçekten utanç verici.

Biz lanet olası Şövalyelerdik. Detroit gibi takımlara kaybetmezdik.

Ya da en azından kaybetmememiz gerekiyordu.

"Hey, hakem," diye seslendi Ari düdük penaltı için çaldığında... yine. "Karın bizi becerdiğini biliyor mu?"

Bu durum hakemde küçük bir gülümseme yarattı ama Logan'ı ceza sahasına göndermeye devam ettiği için bunun bir faydası olmadı.

Artık bir kişi eksik oynuyorduk. Mükemmel.

Koç'un gür sesi buzun üzerinde yankılanarak oyunun kaosunu yarıp geçti. "Yeni hat! Yeni hat!" diye bağırdı, sözleri kalabalığın uğultusu arasında yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı. Lincoln başını salladı ve Turner ile Larsson yerlerini alırken Jones'la birlikte buzdan kaydı.

"Gerçekten mi, Lincoln'ü çıkarıyor muyuz?" Oyun yeniden başladığında Walker arkamdaki kaleden hırladı.

"Seni duyamaz Disney," diye seslendi Ari diski kovalarken. "Saçmalamaya gerek yok."

Ari pakı Turner'a gönderirken Walker arkamdan homurdandı ve o da kaleye doğru koşmaya başladı.

"İşte bu!" Turner şutunu çektiğinde ve top Detroit kalecisini sıyırıp geçtiğinde çığlık attım. Zil çaldı ve kale ışıkları söndü, seyirci sanki berabere kalmışız da kazanmışız gibi çığlık attı.

Ari ve ben Turner'ın üzerine atlayarak golünü kutladık ve ardından Peters ve Fredericks panoların üzerinden atlarken Koç bize kenara gelmemiz için bağırıyordu.

Oturduk ve Detroit'in kalemizin hemen yanında Walker'a şut atmasını izledik. En iyinin yerini hiçbir şey tutamazdı ve Ari ile ben... en iyiydik.

"Eğer o patlamış mısırcı Monroe'nun yanından bir kez daha geçerse," diye aniden hırladı Lincoln diğer tarafımdan. "Onun patlamış mısıra ihtiyacı yok!"

"Ha?" Oyunun bu noktasında patlamış mısırın konuşmaya dahil olmasını beklemediğim için sordum.

Ari, Fredericks'e kıçını kaldırması için küfrederken Walker bir kurtarış daha yapınca yumruklarımı sıktım.

"Yine yanımızdan geçiyor!"

"Linc, Altın Çocuk, Kaptan, oh, Kaptan. Kankam ve 'Popcorn Boy' arasında korkunç bir koruma var. Ona bir şey olmayacak," diye mırıldandı Ari ve muhtemelen emin olmak için kızlara doğru bir bakış attı

"Patlamış mısırcı çocuk" aslında bir tehdit değildi. Karısı Blake de orada oturuyordu.

Gözlerimi buzdan ayırıp takımın "first lady "lerinin oturduğu ilk sıraya baktım. Monroe, Blake ve Olivia şu anda patlamış mısır yemiyor gibiydiler.

İmtiyazlı adam on beş metre yakınımdaysa endişelenecek kadar bir kızı önemsediğimi hayal bile edemezdim... ama belki de bu bir güven çemberi meselesiydi.

Güven çemberi... şey, henüz ne olduğundan tam olarak emin değildim. Takım arkadaşlarım Lincoln Daniels, Ari Lancaster ve Walker Davis'ten oluşuyor gibiydi -hepsi takımın ve ligin yıldızlarıydı- ve kızlarına korkunç derecede takıntılı erkekler için bir tür grup gibi görünüyordu.

Ama yine... Gerçekte ne olduğundan tam olarak emin değildim. Sadece içinde olmak istediğimi biliyordum.

"James ve Lancaster, başlayın!" Koç Kim bağırdı ve Ari ile ben hemen buzun üzerine atlayıp kendimizi mücadelenin içine attık.

Detroit'in pivotunu panolara çarptım ve Ari pakı kalenin arkasından dışarı gönderirken yüksek sesle bağırdı.

Walker çömeldi ve diski takip ederek kalenin her iki tarafına da vurdu.

Walker bir şutu engellerken Lincoln "Aferin oğlum," diye bağırdı.

Yemin ederim Walker süslendi.

Kesinlikle Lincoln Daniels'a aşıktı. Ben de aynı şekilde hissettiğimi söyleyecek kadar büyük bir adam *değildim*. Belki de başka bir güven çemberi şeyiydi.

Detroit'in savunma oyuncularından biri sopasını Lincoln'ün bacaklarına vurup onu buza doğru yuvarlayınca seyirciler yuhaladı. Hakem düdük çalmadı tabii ki.

Bu oyun için tipik olan bir başka şey.

"Hey, Ref, hamile misin? İki adet görmedin," diye takıldım yanından geçerken.

"James, bu gerçekten komikti," dedi Ari yanımdan kayarak geçerken. Homurdandım ve onu tersledim.

"Cıvıldaşmayı kesin. İki dakika kaldı," diye bağırdı asistanlardan biri.

Sanki bunu bilmiyorduk.

Oyun saatindeki her saniyenin beynimde ilerlediğine yemin edebilirim. Her santimim geçen her saniyenin farkındaydı.

Pakı almak için ilerlerken vücuduma darbe alınca homurdandım. "Annen bundan daha sert vurur," diye homurdandım diskin kontrolünü ele geçirip Jones'a pas verirken.

Otuz bir yaşında olabilirim... ama "Yo Mama" şakaları kesinlikle beni hala etkiliyor.

Bir klasikten sıkılamazdım.

Bir dakika kala skor eşitlenmişti ve kalenin arkasını bir türlü bulamıyorduk.

En azından onlar da yapamadılar - Walker'ın boruların arasındaki muhteşem performansı ve Lancaster ile benim savunmadaki üstün yeteneğim sayesinde tabii ki.

Son on saniye kala, son bir hamle yapmak için çabalarken umutsuzluğa kapıldık. Buzda öfkeyle kaydım, bir açıklık ararken kalabalığın uğultusu kulaklarımda çınlıyordu.

Göz ucuyla Lincoln'ün kaleye doğru koştuğunu gördüm, gözleri diske kilitlenmişti. Ona doğru bir pas gönderdim -tabii ki mükemmel bir pas- şutunu hazırlamasını izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu.

Lincoln geri çekildi, disk havada süzüldü ve...GOL!

Kalabalık öyle bir patladı ki, yakın gelecekte işitme cihazına ihtiyacım olacağından emindim. Yaşlı adam şakaları için faydalı olurdu.

"Sikeyim evet!" Ari çığlık attı, Lincoln'e doğru hamle yapmadan önce bana sarıldı.

Bir yumruğumu havaya kaldırdım ve her şeyi içime çektim.

Kalabalık, damarlarımda dolaşan adrenalin, zil sesi, takım arkadaşlarımın çıldırması....

Dünyada bundan daha iyi bir duygu olamazdı.

"Durun size yardım edeyim," dedim ve yardımcı antrenörlerden birinin bankın üzerine saçtığı su şişelerini almak için eğildim.

Yüzü kırmızının koyu bir tonuna büründü ve e l i n d e k i şişeyi düşürdü, ağzından sözcükler çıkmaya çalışıyordu.

Hmmm.

"Hadi ama *Hero*. Zavallı kızı rahat bırak," dedi Ari gülerek ve sırtıma bir tokat attı.

Tedbir olsun diye bir su şişesi aldım ve düşürdüğünü fark etmemiş gibi yaparak ona uzattım.

Tekrar.

Bir şekilde grupta "Kahraman" lakabını almıştım.

Zor durumdaki kadınlara yardım etmek gibi takıntılı bir ihtiyacımın olduğu bir sorunum mu vardı?

Evet.

Bunu yüksek sesle itiraf edecek miydim?

Hayır.

Eminim bir psikolog bu kişilik özelliğiyle ilgili bir gün geçirirdi. Yine de bunu kesin olarak öğrenmeye niyetim yoktu.

"Lütfen bana Becky ile yatmadığını söyle," dedi Logan tünelde yürürken yanımıza sokulurken.

"Becky mi?" Bu özel isme bir yüz eklemeye çalışarak sordum.

Logan homurdandı. "Yardımcı antrenör. Ona su şişesi verdiğinde orgazm olmak üzere olan mı?"

Ohhh.

"Evet. Hayır, *Becky* ile yatmadım," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Ama bana onun adını söylediğin için teşekkürler."

Ari kıkırdadı ve ben de ona ters ters baktım... çünkü Logan'ı cesaretlendirmemize gerek yoktu.

Düşüncelerim kız-Becky'ye geri döndü. Çok tatlıydı... ama kesinlikle benim için çok gençti.

Ayrıca, asla yüksek sesle söylemeyeceğim bir şeydi, özellikle de çaylağın önünde. Bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Walker dolabının önündeki banka oturup havluyla yüzünü silerken, "Şimdi de onunla yatacak, bunu söylemiyor," dedi.

Patenlerimi çıkarmak için eğilirken, "Aslında beşinci aşamadaki yapışkanlardan uzak durmayı tercih ederim, Disney," diye söylendim. "Siktir!"

Logan kıçıma lanet bir havluyla vurmuştu. Ona ters ters bakarken, onu yumruklamayı ya da intikam almak için bir şey yapmayı düşündüm.

Ama çok yorgundum. Bir dahaki sefere.

"Yani bu gece dışarı mı çıkıyoruz, adamım?" Jones göğüs koruyucusunu açarken odanın diğer ucundan sordu.

Bir bahane uydurmak için ağzımı açtım, bu son birkaç aydır daha sık yaptığım bir şeydi. Kulağa dışarı çıkmaktan çok daha iyi gelen şey yatağımda uyumaktı. Aletim bile son zamanlarda yorgun görünüyordu.

Eğer öyle bir şey olsaydı.

Telefonum çaldı ve açtım, Geraldine'den bu akşamki randevumuzla ilgili bir hatırlatma olduğunu görünce içimden inledim. Geraldine'i sevmediğimden değil ama çok yorgundum. Yine de iptal edemezdim. Bunu sineye çekmek zorundaydım.

"Üzgünüm Ky. Bu gece ateşli bir randevum var," dedim patenlerimi nihayet çıkarırken ve bunu yaparken kıçımı Logan'ın ulaşabileceği yerlerden uzak tuttum.

"Oooooh," diye alay etti tüm soyunma odası, neredeyse aynı anda, sanki etrafım ortaokul kızlarıyla çevriliymiş gibi.

"Şanslı bayan kim, Kahraman?" Logan aradı. "Lastiğini değiştirmesine yardım ettiğin bekâr bir anne mi? Arabasını atlamasına yardım ettiğin yeni boşanmış bir kadın mı? Yağını değiştirdiğin yalnız bir dul mu?"

"Neden tüm bu örneklerde bu kadınlara araba konusunda yardım ediyor?" Lincoln başını eğerek sordu. Her zamanki gibi bilge olan.

"Evet, araba işinde değilim çaylak. Bunun için bir tamircim var," dedim Logan'a ciddiyetle.

Beni tersledi, belli ki gruptan mekanik bir sapkınlık saklamadığım için hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu geceki randevum aslında yetmiş beş yaşında. Kır saçları çok seksi ama beni asıl heyecanlandıran takma dişleri," diye şaka yaptım.

Bu açıklama üzerine oda sessizliğe gömüldü. "Şey,

yani..." Logan kekeledi.

Walker destekleyici bir şekilde, "Seni ne harekete geçirirse,"

diye sözlerini tamamladı. Ağzım açık kaldı ve dehşet içinde

gruba baktım.

"Şaka yapıyordum, sizi pislikler. Komşuma onu bir dansa götüreceğimi söyledim. Siz gerçekten bir büyükanneyi randevuya götüreceğimi mi sandınız?!"

"O yaşa yaklaşıyorsun," dedi Logan, yüzünde şaka yaptığına dair hiçbir belirti yoktu. Bir saniye sonra yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi ve ben de başıma geleceğini bildiğim şey için kendimi hazırladım. "Büyükbaba..."

"Lanet olası takımın en yaşlısı bile değilim," diye yakındım.

Bütün soyunma odası kahkahalara boğuldu ve bu sefer iki eliyle onları tersleyen ben oldum.

Çünkü görünüşe göre ben de ortaokullu bir kızdım.

"Büyükbaba" olmaktan iyidir sanırım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

ANASTASIA

Uyandığımda, uykunun kalıntılarını göz kırparak uzaklaştırırken steril dezenfektan kokusu duyularıma saldırıyordu. Beyaz tavana bakarak sabah için kalkan insanların seslerini dinledim.

Uyanıkken çıkardıkları sesler, uyurken çıkardıkları seslerden çok daha iyiydi.

Birçoğu uykularında ağladı. Trajik günleri, beyinlerinde dolaşan uğursuz kırkayaklar gibi gecelerine sızıyordu.

Bu noktada ağlamak şeytani bir ninniydi. Acı ve umutsuzluk benim değişmez yatak arkadaşlarımdı.

Onların kâbuslarının benim kâbusum olmasından nefret ediyordum.

Başımda yeterince dert var, çok teşekkür ederim.

Esneyerek kollarımı başımın üzerine uzattım, boynumdaki bükülmeyi gidermeye ve uyanmaya çalıştım. Odanın etrafında dolaşan insanlara baktım, çoğu muhtemelen sabahları benim gibi kendinde değilmiş gibi görünüyordu.

Sığınağa girmek için sıkı bir sokağa çıkma yasağı vardı ve gün boyunca kalkıp buradan çıkmanız gereken belirli bir saat vardı.

Buna alışmıştım.

Ama bir gün, hayatımı çözdüğümde, uyuyacaktım. Belki bütün gün.

Sırf yapabildiğim için.

İnce şiltenin üzerinde yuvarlandım, yaylar altımda gıcırdıyordu.

Bir gün benim de bütün günü içinde geçirmek isteyeceğim bir yatağım olacaktı.

Ağır bir iç çekişle bacaklarımı karyolanın kenarına doğru salladım ve tanıdık ağrı bacağıma vururken yüzümü buruşturdum. Sabahları her zaman daha kötüydü, sertlik ve acı asla kaçamayacağım geçmişin acımasız bir hatırlatıcısıydı... çünkü her zaman benimleydi.

Babanız fibula ve femur kemiğinizi birden fazla yerden kırdığında ve siz neredeyse yirmi dört saat boyunca hastaneye gidemediğinizde ve neredeyse ölüyordunuz... Yaranız doğru şekilde iyileşmedi.

Ve sonsuza kadar acı çekeceksin.

Derin bir nefes alarak kendimi ayağa kaldırdım, gerinirken karyolanın kenarına yaslandım. Her hareket yavaş, kasıtlı ve *acı vericiydi*.

Bacağım her esnemede itiraz ediyor, keskin bir acı ayak bileğimden uyluğuma doğru yayılıyordu. İçimden küfrettim; dün gece danstan sonra gerektiği gibi buz yapma fırsatım olmamıştı. Bazı günler ders uzun sürdüğünde ve ben paspaslamayı zamanında bitiremediğimde, sokağa çıkma yasağına yetişmem zor oluyordu, bu yüzden dersi asmak zorunda kalıyordum.

Bu hayatımın teması gibi görünüyordu, asla yeterli zamanım olmadı, günün sonunda kendime bakmak için asla yeterli enerjim olmadı.

Gerinmeyi bitirdiğimde dişlerimi sıktım ve zonklayan ağrıyı görmezden gelerek kendimi dik durmaya zorladım. Yapmam gereken işler, katılmam gereken provalar, biriktirmem gereken paralar vardı... *Küçük bir* ağrının beni engellemesine izin veremezdim.

Ayak parmaklarıma dokunmak için eğildim. Tamam, aslında çok acı veriyordu.

Yatağımın altından çantamı aldım ve gece boyunca hiçbir eşyamın kaybolmadığından emin olmak için kontrol ettim.

Eğer hırsızlık yaparken yakalanırsanız, bir daha geri gelmeniz yasaklanırdı. Ama bu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Burada hepimiz çaresizdik.

Hayatta kalmak için çaresiz. Var olmak için çaresiz. Umutsuz.

Bir gün benim de tüm eşyalarımı koyabileceğim bir yerim olacaktı. Burada sahip olduğum her şeyi her gün toplayıp yanımda götürmem gerekiyordu, hiçbir şey geride kalmıyordu.

Bir gün bir odam, bir dolabım ve tüm eşyalarım için bir yerim olacaktı. Bir gün.

Devam etmemi sağlayan kelime buydu. Ve genellikle gelecek hakkında hayal kurmak yardımcı oluyordu.

Ama diğer zamanlarda, bu sabah olduğu gibi, bacağımı o kadar kötü hissediyordum ki, bırakın plié yapmayı, nasıl yürüyeceğimden bile emin değildim ve "bir gün "ümün gerçek olup olmayacağını merak ediyordum.

Ortak banyoya doğru ilerledim, yorgun gözleri ve çukur yanakları kendi mücadelelerinin bir yansıması olan diğer müdavimlerden bazılarının yanından geçtim. Başımızı sallayarak birbirimizi tanıdık ama tek kelime etmedik. Personel dışında burada kimse benimle konuşma zahmetine girmedi. Yalnızdım ama anlıyordum. Sadece g e ç i n m e y e çalışırken, birini tanımayı istemek çok fazla gibi görünüyordu.

Ya sizinle konuşmak isteselerdi? Ya size dertlerini anlatsalardı? Bu odadaki hiç kimse bir başkasının yükünü üstlenemezdi. Kendilerine ait çok fazla yükleri vardı.

Ana oda gibi banyo da temizdi ancak fayanslar yıpranmış ve çatlamıştı.

Yine de temiz ve eskiyi, kirli ve yeniye her zaman tercih ederim.

Carver'ın "minnettarlık" hakkındaki görüşleri zihnimden bozuk şarap gibi akıp geçti.

Bu düşünce tarzını onaylayacaklarından emindim.

Yüzüme biraz su sıçratarak uykunun kalan kalıntılarını temizlemeye çalıştım ama faydası olmadı.

Çünkü her gece duyduğum sefalet müziği... Ben de onun bir parçasıydım. Ve şimdi bile, dün geceki kabusların anıları bana ikinci bir deri gibi yapışmış, bırakmayı reddediyordu.

Umarım çok yüksek sesle çığlık atmamışımdır. Dün gece yanımdaki karyolada iki küçük çocuğuyla birlikte bir anne vardı.

Aynaya bakarak iç çektim, kendimi çok teslim olmuş hissediyordum. Hayatım sonsuza dek böyle berbat mı olacaktı?

Bu tavırla bir yere varamazsın Anastasia, diye kendime şiddetle küfrettim.

Acımasız bir kararlılıkla çantamı omzuma attım ve kendimi başka bir mücadele gününe hazırlayarak banyodan topallayarak çıktım.

Resepsiyona gittim ve günün ilk ve belki de tek gülümsemesi dudaklarımdan süzüldü.

"Ana, kızım, bu güzel sabahta nasılsın?" Montana bana her zamanki gibi gülümseyerek sıcak bir ifadeyle "Beni gördüğüne sevinmiş gibiydi," dedi.

bir yük değildi.

Son üç yıldır buraya geliyordum ve o da tüm bu süre boyunca burada çalışmıştı. *Her zaman* iyi bir ruh hali içindeydi. *Her zaman* gülümserdi.

Belki bir gün ona bu kadar acıya rağmen bunu nasıl başardığını sorarım.

"Harika," dedim, sesim neredeyse neşeli çıkıyordu... Böyle bir pozitiflik karşısında kasvetli olmak biraz zordu.

Bir gün birisi için Montana gibi olacaktım, birisinin bulutlu gününde güneş ışığı patlaması olacaktım.

İşte yine o kelime.

"Bu sabah çok şanslıyım. Çok çılgınca bir şeydi ama Sonic bana fazladan bir kahvaltılık burrito verdi. Belki istersin diye düşündüm..." dedi masumca, koyu kırmızı tirbuşon bukleleri sanki bana el sallıyormuş gibi başının etrafında sallanıyordu.

"Tanrı seni korusun," diye soluklandım, o anda sesimdeki ciyaklamadan biraz utanmıştım.

Bu bizim için tanıdık bir rutindi. Bir yerde kendisine fazladan para verilmiş gibi davranır ve bana verirdi. Ve burada çalıştığı için ona çok fazla ödeme yapmalarının mümkün olmadığını düşünerek *her seferinde* açgözlülükle aldığım için kendimi daha suçlu hissetmeliydim.

Ama daha önce de söylediğim gibi... Çaresizdim.

"Sen gerçek bir meleksin Montana Thatcher," diye mırıldandım, sanki gerçekten altınmış gibi dikkatle ondan aldım. Yavaş yavaş yemem gerekecekti, çünkü dün sadece bir parça ekmek ve biraz fıstık ezmesi yemiştim... onu da derste yaklaşık on dakika içinde yakmıştım.

Mideme kramp girme noktasına gelmişti ve çok hızlı yemek kusmama neden olabilirdi.

İyi tarafından bakarsak, karnım ne kadar ağrırsa ağrısın... bacaklarım her zaman daha çok ağrıyordu.

"İyi günler tatlım," dedi, kahverengi gözlerinin kenarları kırışarak bana bir kez daha sırıttı. "Bugünün senin için şanslı bir gün olacağına dair içimde bir his var."

"Bu gece sahneye çıkıyorum," diye utangaç bir şekilde itiraf ettim, neden bir şey söylediğimden emin değildim ama birilerine... herhangi birine... sakatlığımdan sonra arka plana itildiğim yıllardan sonra yeniden başrol oynadığımı söylemek istiyordum.

"Sonic biliyor olmalıydı," dedi göz kırparak ve ben ağlamamak için elimden geleni yaptım.

Sonic için ağlamaman gerekiyordu.

"Olmalı," dedim ona şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle, kapıdan çıkmadan önce, hevesle ambalajı yırtıp açtım ve bir iniltiyle dürümü ısırdım.

Hala çok sıcaktı.

Otobüs durağına kadar yürürken her lokmanın tadını çıkardım. Ortaya çıkan karın ağrısı tamamen buna değerdi.

Dans stüdyosuna adım attığımda, havada ağır ağır asılı duran ter ve yeni bale ayakkabılarının tanıdık kokusunu içime çektim. Başıma ne gelmiş olursa olsun, bu yer, bu koku.

Bu.

Bu benim her zaman tek değişmezim olmuştur.

Bacağımdaki ağrı her kalp atışımda nabız gibi atıyor, bana doktorun birkaç ay önce söylediklerini hatırlatıyordu... ama buradayken ağrıyı görmezden gelmek daha kolaydı.

Günün geri kalanında performanslarımız için pratik yapacaktık ve acı beni engellemeyecekti.

Isınmaya başlamak için bara yaklaştım, hareketlere gömülürken dudağımı ısırdım, hepsi bilincimin o kadar derinlerine işlemişti ki, sanki ruhuma kazınmış gibiydiler.

Ama... lanet olsun, bacağım acıyordu.

Rutinin tanıdıklığı daha çok işkence gibi geliyordu.

"Anastasia, mon dieu, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Madam Leclerc havladı, gözleri baykuş gibi büyürken aksanı küçümsemeyle doluydu. "Yavru bir ineğe benziyorsun. Bu duruş da ne? İn aşağı!" Bastonunu bacağıma vurdu ve yere düşmememin tek nedeni barı ne kadar sıkı tuttuğumdu. Sönük bakışları bana keşke düşseydim dedirtti, doğruca yerdeki bir çukura.

"Ben... Özür dilerim, Madam," diye kekeleyerek daha da alçaldım. Bakışlarını benden ayırmadı, ben plié'mi tutarken meydan okuduğu her halinden belliydi. Beni izlerken, formumu bozmam için beni cesaretlendirirken saniyeler daha çok yıllar gibi görünüyordu. Tam düşündüğüm anda

Yıkılacaktım, *sonunda* oflayıp pufladı ve başka birini yok etmeye gitti.

O arkasını döner dönmez hızla doğruldum, bacağımda hissettiğim acı yüzünden yanağımdan haince bir damla yaş süzüldü.

"Ana, iyi misin?" Clara yanıma yaklaşırken ağzının kenarından fısıldadı. "Biraz... solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," dedim çabucak. Clara'dan hoşlanıyordum, herkesten hoşlandığım kadar, gerçekten. Ama hiçbir zaman arkadaş olmamıştık. Clara çok parlak, ışıltılı ve mükemmeldi. Konuşmalarında duyduğum kadarıyla sevgi dolu bir ailesi ve daha da sevgi dolu bir eşi vardı.

Böyle birinin benim gibi biriyle arkadaş olabileceğine pek ihtimal vermiyordum.

Hiç kimse.

"Çantamda biraz Advil var," diye teklif etti Clara. "Ya da ihtiyacın olursa daha güçlü bir şey," diye göz kırptı.

"Teşekkürler, ama ben zaten biraz ilaç aldım -Advil yani," diye ekledim hemen sonuna. Clara'yı ne kadar sevsem de kimseye güvenmiyordum. İhtiyacım olan tek şey, birinin Madam'a ya da diğer eğitmenlerden birine derse *yüksekte* geldiğimi söylemesiydi. *Bir gün* gerçekleşmesini umduğum şeyler listesine bunu da ekleyecektim - birine güvenebileceğimi.

"Tamam," dedi küçük bir kaş çatmayla. "Ama bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Ona gerçek bir gülümseme gibi görünmesini umduğum bir şey verdim, çünkü duygularını incitmeye çalışmıyordum.

Ve sonra ısınmaya geri döndüm.

Kazadan önce, sabah "şirket sınıfı" her güne hazırlanmak için bir şanstı. Tüm grubun bir araya geldiği ve belirli bir gösteri için yaptığımız hazırlıkların dışında becerilerimizi geliştirmek için çalıştığımız zamandı. Zihnimi kapatabildiğim ve ritmime ayak uydurabildiğim bir zamandı.

Bunun üzerinden yıllar geçmişti ama yine de günün belli bir saatinde endişelerimden arınabildiğim hissini özlüyordum.

O zaman olmadan, *sahip olduğum* tek şey endişelerimdi.

Madam Leclerc'in soğuk ve onaylamayan bakışları tekrar üzerimde gezindi ve ben de hızla plié pozisyonuna geçtim. İhtiyacım olan son şey, eserimi icra etmeye hazır olup olmadığım konusunda endişelerini dile getirmesiydi.

"Omuzlar geriye, çene yukarı," diye bağırdı bize. "Plié, plié, demi plié ve yüksel, demi ve yüksel, demi büyük plié'ye. Durun!"

Talimatlarına itaat ederken kaslarım titredi. "Téndu
en second to coupé, extend, extend!" "Grand
battement, daha yukarı, daha yukarı!"

Gözleri herhangi bir zayıflık belirtisi için odayı taradı ve en çok bana takıldı.

Dişlerimi sıktım ve kendimi zorladım, her adım bacağımda acı dolu şok dalgaları yaratıyordu.

Barre ısınma hareketlerinden sonra zeminde ilerledik ve her sıçrayışımız ölüm fermanı gibi geldi, hareketlerin gerginliği ve baskısı beni içten dışa doğru parçalamakla tehdit ediyordu.

Ama duramadım. Duramazdım. Reddettim. Sahne, bu hayat için sahip olduğum tüm hayaller gibi beni çağırırken değil, serbest kaldığım tek zaman, kendimi özgür hissettiğim tek zaman...

Müzik etrafımda kabarıyordu ve kendimi dansa kaptırmıştım, bacağımın itirazlarına rağmen bedenim otomatik pilotta hareket ediyordu. Unutulmanın kıyısında sallanıyordum, her hareketim coşku ve ıstırap arasında bir ip yürüyüşüydü.

Üzerimde yüzlerce göz vardı, ama hepsini engelledim, ışıkları, sesleri ve ruhumda zonklayan tutkuyu içime çektim.

Deliliğe varan bir çaresizlikle dans ettim. Bu sahneye adım attığımda damarlarıma dolan adrenalinden daha büyük bir coşku olamazdı. Hiçbir acı çok büyük değildi, hiçbir fedakârlık çok büyük değildi.

Bu hayatta yaşayabileceğim tek saf mutluluk anıydı. Dans
ettim.

Kaslarım protesto çığlıkları atana ve nefesim kesik kesik çıkana kadar dans ettim. Dünya yok olana ve geriye kalan tek şey müzik ve hareket olana kadar dans ettim.

Sahneye sıçradığımda, sonunda seyircilerin bakışlarını üzerime çektim.

Bu sahnede... Fakir değildim. Evsiz değildim. Sarhoş bir babanın ve onu hiç istemeyen bir annenin kızı değildim.

Onların önünde mükemmeldim, hayranlık duydukları biriydim. *Saygı duydukları* biri.

Ben daha fazlasıydım.

Havada pervasızca süzüldüm. Canlıydım.

Bundan başka bir şey hissetmiyordum.

Ve vücudumdaki gerginlik bir gün beni öldürebilecek olsa da.

Dans ettim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

CAMDEN

"Benimle geldiğin için teşekkürler tatlım," dedi Geraldine, her zaman giydiğinden çok daha muhafazakâr bir kıyafet olan kazağının pembe pamuğunu düzeltirken.

"Elbette, Mimi. En iyi kız arkadaşımla buluşmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok," diye cevap verdim ve ona kırışmış yanaklarının kızarmasına neden olan bir göz kırptım.

"Ne kadar da çekicisin. Çok iyi bir çocuksun. Seni yakalayan kız şanslı bir kadın olacak, Camden."

Elini okşadım, bana her zaman "oğlum" diye hitap etmesine içimden güldüm. Geraldine çatı katıma taşındığımdan beri komşumdu. Kocasının Dallas'ta, dünyanın dört bir yanından bir sürü ünlünün ziyarete geldiği seçkin bir mücevher mağazası vardı. Kocası ölmüştü ama ona yüklü bir miras bırakmıştı. Taşındığım ilk gün bana ev yapımı makaronlar getirdiğinde beni büyülemişti. O zamandan beri makaronların onun onayladığı *tek* kurabiye olduğunu öğrenmiştim, çünkü makaronların en klas kurabiye olduğunu düşünüyordu ve kendini çok klas biri olarak görüyordu.

Mideme iyi geldi.

"Bir gün, Mimi," dedim, sonra ona şüpheyle baktım. "Randevumuza üçüncü bir kişi getirmedin, değil mi? Tüm dikkatimi sana verdiğimde kıskanmalarını istemem."

Geraldine ve tüm arkadaşları benimle evlenemedikleri için beni eşleştirmeye kafayı takmışlardı - onların deyimiyle. Onlardan birine bir konuda yardım etmek için gittiğimde karşımda benden yüzük almaya çalışan gülen, süslü püslü bir kız bulduğum zamanları sayamadım bile.

Geraldine'in gülümsemesi arttı ve ben daha da şüphelenmeye başladım.

"Gerald-" diye başladım.

Cık cık dedi, sözümü kesti. Bu kelimenin gerçek hayatta kulağa nasıl geldiğini hep merak etmiştim ve işte karşımdaydı. "Seni asla böyle şaşırtmam."

"Bunu söylerken kulağa gerçekten meşru geliyor olman dehşet verici, Mimi."

Koltuklarımıza oturduğumuzda çok daha genç bir kız gibi kıkırdıyordu ve ben de oturmasına yardım ettim.

Kalabalığa ve boş sahneye bakarken mavi gözleri heyecanla parlıyordu. Bir tür dans gösterisi için buradaydık, bunun ötesinde hiçbir detay bilmiyordum. Tek bildiğim sıkıcı bir gece geçirecek olduğumdu. Benden bir iyilik istediğinde Geraldine'e hayır diyemedim.

Kapıdaki birinin bana uzattığı programa bakarak beni heyecanlandıracak bir şeyler bulmaya çalıştım.

Tek bir kelime bile yoktu. Tek bir kelime bile.

Dikkatinin dağıldığından emin olmak için Geraldine'e hızlıca bir göz attıktan sonra telefonumu çıkardım ve çocuklara bir mesaj gönderdim.

Ben: SOS

Ari: Seksi Ombre Sosisleri.

Ben: Ne? Bunu mu buldun?

Onu tanımıyorum.

Şu adama bak. Daha iyi bir şey düşünebilirmiş gibi davranıyor.

Daha iyi bir şey bulmama gerek yok. Zaten bir anlamı var.

Bu uluslararası bir tehlike sinyali.

Ari: Simp bunu söylerdi.

Ben: Sanırım ilk etapta Uluslararası yardım sinyali gönderdiğim gerçeğini gözden kaçırdık.

Linc: Ölüyor musun?

Ben: Umarım ölüyor olsaydım SOS'ten daha iyi bir şey söylerdim.

Ari: ...

Linc: ...

Walker: ...

Ben: Hepinizden nefret ediyorum.

Ari: Takma dişleri olan yetmiş beş yaşında bir kadınla çıkıyorsun. Başın ne kadar belada olabilir?

Walker: İyi bir noktaya değindin.

Bu çok iyi bir benzetmeydi, Disney. Onaylıyorum.

Walker: Neden ne zaman biriyle aynı fikirde olsam "mızıkçılık" yapıyorum? Benimle her zaman aynı fikirde oluyorsunuz.

Ari: Öyle mi, ama... öyle mi?

Ben: ...

Tiksintiyle telefonu cebime attım... ve takım arkadaşlarımın imdat çağrımı olması gerektiği kadar ciddiye almadıklarını düşünerek eğlendim. O son "..." Yine de onlara gösterdim.

En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Henüz ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildim. O adamlarla yaptığım her konuşmada anlamlar değişiyor gibiydi.

Işıklar söndü ve Geraldine heyecanla kolumu kavradı. Yetmiş beş yaşında birine göre acayip güçlüydü. "Başlıyor!"

Onun için heyecanla bir yumruk attım ve o da eğlenerek homurdandı. "Arsız çocuk."

Ona öfkeli bir göz devirme hareketi yapmamış olmamın ne kadar "erkek gibi" olmadığımı gösterdiğine karar verdim.

Müzik başladı ve pembe tütüler içinde dans eden bazı kadınlar sahnede zıplamaya başladı. Oh, tamam. Bale. Beni daha önce hiç bunlardan birine sürüklememişti. Belki ilginç olabilirdi.

"Harika değiller mi?" Geraldine adeta mırıldandı.

Abartılı bir şekilde başımı salladım. Atlayışlar ve sıçrayışlar etkileyiciydi. Ama bana göre değildi.

Keşke yanımda atıştırmalık bir şeyler olsaydı. Geraldine'in çantasına baktım. Muhtemelen içinde bir şeyler vardı.

Sadece bu on yıldan olduğuna güvenemedim.

Balerinler gösteriyi bitirdi ve ben de dalgın bir şekilde kalabalıkla birlikte alkışladım, programa baktım ve saatin kaç olduğunu görmek için telefonumu kontrol ettim. Bu şeyler saatlerce süremezdi, değil mi? İnsanlar ancak bu kadar uzun süre dans edebilirdi.

Ya da en azından benim umudum buydu.

Bir grup clogger sahneye çıktı. En azından ben onların clogger olduğunu sanıyordum. Clogging sanatı konusunda uzman sayılmazdım.

Buna tıkanma mı deniyordu?

Bunun bir bale olduğunu
sanıyordum? Programa bir
göz attım.

Hayır. Kesinlikle tıkanma deniyor.

Mesaj gönderdim çünkü bu kayda değer görünüyordu.

Ben: Cloggers. Yetmiş beş yaşında bir kadınla başım işte bu kadar belaya girebilir.

Bu bir çeşit sapıkça seks pozisyonu mu Hero?

Alay ederek telefonumu cebime geri attım.

Beş performans daha izledim, özellikle büyüleyici bir caz rutininin ortasında sarsılarak uyandım.

Ya da en azından çok fazla jazz eli kullanıyorlardı, bu yüzden bir jazz rutini olması gerektiğini düşündüm.

Ya da caz rutinlerinin caz elleriyle bir ilgisi var mıydı?

Ellerim yine çocuklara mesaj atmak için kaşınıyordu. Ari'nin jazz ellerini ve jazz rutinlerini bildiğini görebiliyordum ama Geraldine sanki zihnimi görebiliyormuş gibi yan gözle bana bakıyordu.

Gümüş saçlı, gözlüklü kadınlarla ilgili bir şey, sizi serseri bir okul çocuğu gibi hissettirme yeteneğine sahipti.

Odaklan, Camden. Onu hayal kırıklığına uğratma.

Performanslar devam etti ve sonunda... sonuncusu oldu.

Son birkaçında uyuyakalmıştım ama sahne karardığında salondaki enerji değişmiş gibiydi, sanki tüm seyirci olacaklar için toplu nefesini tutuyordu.

Koltuğumda doğruldum ve ne kaçırdığımı merak ettim. Herhalde tıkananlar bu tepkiyi almıyordu. Tıkananlar alınmasın.

Tek bir spot ışığı sahneyi
aydınlattı. Ve ben onu gördüm.
Onunla.
Gerçek olduğundan emin olmadığım bir imgelem.
Etrafında başka dansçılar da vardı ama dünyada kalan tek kişi o da olabilirdi.
Vücudu, tanımlamaya meydan okuyan bir akışkanlıkla hareket ediyor, dans ederken seyircilerdeki herkesin dikkatini üzerine çekiyordu. Her hareketi bir vahiy gibiydi, attığı her adımla hayatımı ve odağımı değiştiriyordu. Kalçalarının her sallanışını, gövdesinin her kıvrılışını takip ettim. Attığı her adımı ezberledim, bunun belki de zamanın sonuna kadar düşüncelerimi tüketeceğini biliyordum. Müzik onun etrafında kabarıyor, her hareketi duygu ve niyetle dolup taşıyordu. Onu tüketiyormuş gibi görünen bir coşkuyla dans ediyordu, vücudu, içinde var olan ham tutkunun bir taşıyıcısıydı. damarlarında akıyordu.
Her sıçrayışında ve dönüşünde bir büyü
yaptı. Hayatım değişti.
Sadece ondan önce ve sonra vardı.
Ve tanımadığım bir dünya olan "ondan sonraki" dönemimdeydim. Nabzım hızla atıyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Gözümü kırpmaya korkuyordum çünkü onun bir anını bile kaçırmak istemiyordum.
"Çok iyi," dedi Geraldine, ellerini önünde kavuşturmuş müziğe eşlik ediyordu.
"Yüzyılın ifadesi. İnanılmaz biri," diye fısıldadım.
Gözlerinin yüzümün yan tarafını deldiğini hissedebiliyordum ama bakışlarımı önümdeki manzaradan ayıramıyordum.
Dansçının uzun, beyaz-sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor, sanki dansın bir parçasıymış gibi her zarif hareketle birlikte sallanıyordu. Her adımda, beni ve seyirciler arasındaki diğer herkesi esir alan bir ağ atıyormuş gibi hissediyordum.
Hareketleri zahmetsiz görünüyordu. Bacağının her uzantısı, ayak parmaklarının her noktası, beni kendimle ilgili temel şeyleri unutana kadar içine çekti... nasıl nefes alacağım gibi.
Profesyonel bir sporcu olarak tutkunun neye benzediğini bildiğimi sanıyordum... kesinlikle nasıl bir his olduğunu.
Ama aklımı başımdan alıyordu.

Bir insanda hiç bu kadar tutku görmemiştim, sanki sahneye çıkmazsa ölecekmiş gibi görünüyordu. Müzikle dans etmek yerine, müzik onun için çalıyordu. Sanki onun için yapılmıştı.

Ya da onun gibi bir şey.

Hiçbir zaman süslü püslü konuşan biri olmadım, belagatli demek daha doğru olur sanırım. Ama burada oturmuş bu kız hakkında şiirsel sözler söylüyordum.

Benim hokey oynadığım gibi dans ederdi.

Sanki dünyada o danstan başka hiçbir şeyin onun için önemi yokmuş gibi.

Ancak, o koltukta otururken hokey hakkında onlarca yıldır hissettiğim hisler kayboluyor gibiydi. Ve bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Başını geriye attı, ışıkların altında tüm yüzü görünüyordu... ve lanet olsun.

Güzelliğin ne olduğunu bildiğimi sanıyordum. Güzel kızlar kendilerini sürekli ayaklarımın altına atıyorlardı - bunu söylediğimde boktan bir hıyarlık yapmıyordum. Sadece gerçeklerdi. Benim gibi bir yüzünüz, vücudunuz ve *işiniz* varsa, bu olağan bir şeydi.

Ama

lanet

olsun.

Yüzü.

Tam bir başyapıttı. Hayatımda hiç bu kadar güzel, bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

Lanet olsun! Etrafıma bakındım, garip bir sıcaklık ensemi tırmalıyordu. Herkes onu böyle görüyordu. Herkes benim olanı görüyordu.

Aynı anda hem garip bir şekilde gurur duyuyor hem de aşırı derecede üzülüyordum. Bana neler oluyordu?

Döndü ve ışık yüz hatlarında tekrar dans etti. Yüz ifadesinin neşe ve kederden özlem ve arzuya geçişini izlerken ağzım şaşkınlık ve hayretle açık, aptal gibi göründüğümden eminim. Yere baktım, koltuğumun kenarına geldiğimi fark ettim, ellerim sanki onun peşinden atılmamak için kenarı kavrıyordu.

Hokeyi her şeyden çok önemsediğimi sanırdım, ama ona bakarken hiçbir şeyi önemsediğimden emin değildim - eğer böyle görünüyorsa.

Her hareketinden, bileğinin her hareketinden, başının her eğilişinden büyülenmiştim.

Belki de büyü gerçekti. Belki de o bir cadıydı. Belki de ölmüştüm ve burası cennetti.

Her ne oluyorsa, korkunç ve dehşet vericiydi ve bundan oldukça emindim.

Aşık olmuştum.

Kahretsin... Aşık mıydım?

"İyi misin Camden?" Geraldine'in sesi sisi yarıp geçti. Sandalyenin beni savurmasından korkuyormuşum gibi kolçakları kavradığımı fark etmişti.

Ve lanet olsun.

Sertleşmişt im.

Sadece sert değil, camı kesebilecek bir ereksiyonum vardı. Vücudumdaki tüm kanın şu anda aletimde olduğundan oldukça emindim ve bu yüzden düzgün düşünemiyordum ve her an bayılabilirdim.

Geraldine'in hâlâ bana baktığını hissedebiliyordum.

Hemen aklıma Geraldine'in su bardağında yüzen dişlerinin görüntüsü geldi, ıspanak parçaları hala yarıkların arasına sıkışmıştı.

Ama bu bile koca adamı ikna etmeye yetmedi, çünkü hala gözlerimi dansçımdan ayıramamıştım.

Ne yapacaktım ki?

Geraldine'in yanında ereksiyon olamıyordum.

Bu genel bir hayat kuralıydı, "Geraldine" adında birinin yanında asla ereksiyon olmamalıydınız.

Özellikle de tüm ereksiyonların kralı. Rekor kıran, beyzbol sopası büyüklüğünde, çitlere doğru sallanan türden bir ereksiyon.

Kahretsin, neden beyzbol göndermeleri yapıyordum? *Bunun* suçunu üvey babamın bugün erken saatlerde beni arayıp sesli mesaj bırakmasına atabilirdim. Her zaman büyük bir hayranıydı, büyürken hokey yerine beyzbol oynamamı sağlamaya çalışmıştı.

Onu da düşünemiyordum. Üvey babamın ve sahnedeki kızın -benim kızımın- düşüncesi bile birini yumruklamak istememe yetiyordu.

Aklımı kaçırmıştım.

Müziğin son notaları kaybolurken ve o selam verirken, derin bir panik duygusu... kayıp duygusu içimi kapladı. İşinin bitmesini, gözümün önünden kaybolmasını istemiyordum. Onu göremezsem ne yapacağımı bilmiyordum.

Perdeler kapandı ve sanki yüksek bir yerden iniyormuşum gibi kendimi hasta hissettim. Sanki oda tüm rengini kaybetmişti.

Sanki hayat tüm anlamını yitirmişti.

Bu biraz dramatik olmuş olabilir ama o anda hissettiğim buydu.

Bu his, programa tekrar çılgınca bakıp sayfaları çevirdiğimde daha da kötüleşti. Clogger'ları, jazz'cıları geçip finale doğru ilerledim. Ama sonra onun adının yazmadığını fark ettiğimde midem bulandı.

Geraldine, salonun ışıkları yanarken, "Elli dolar kaybettim," diye mırıldandı.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, dikkatim dağılmış bir şekilde etrafıma bakınırken, sahnenin üstüne atlamadan kulise nasıl gidebileceğimi bulmaya çalışıyordum.

"Maisy bale kızlarından birine aşık olacağına yemin etti. Ama şahsen ben seni clogger'lara kaptırmıştım."

Şaşkınlıkla ona bakmak için döndüğümde bu nihayet dikkatimi çekmeye yetti.

Sırıttı ve bana iki parmak silah verdi ve dürüst olmak gerekirse, kafam daha fazla karışamazdı. "Yakaladım seni! Takunyalılar üzerine bahse gireceğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı. "Sonuna kadar bale olduğunu biliyordum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"O yatak odası gözlerini son dans boyunca aptal gibi sahneye diktiğini görmediğimi mi sanıyorsun?"

"Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim," dedim alaycı bir ifadeyle.

Onunla tartışamaz ya da hayal gördüğünü söyleyemezdim bile. Ben gitmiştim. Yıkılmıştım. Gösteriler bitti. Işıklar sönmüştü. O tekti.

"Peki, neyi bekliyoruz?" Geraldine alaycı bir tavırla kazağını düzeltip gözlüklerini taktıktan sonra kolunu benimkine doladı. "Hadi gidip kızını alalım."

"Şu anda mı?" diye sordum, içimi aniden bir panik duygusu kapladı.
İyi görünüyor muydum? Bu benim en güzel takımım bile değildi.

"En yüksek mertebeden bir damızlık gibi görünüyorsun," dedi alaycı bir ifadeyle ve beni kapıların dışına, yerlerinden kalkan insanların arasına doğru sürüklemeye başladı. Onun yaşındaki bir kadın için gerçekten de acayip güçlüydü.

Ama aynı zamanda... aklımı okuyabilir miydi?

Sahneye tekrar baktım. Işıklar kısılmış, perdeler öne çekilmişti. Hiçbir yerde dansçı görünmüyordu. "Yanlış yöne gidiyoruz," dedim, sahneye daha hızlı dönebilmek için onu kucağıma almayı düşünürken paniğim daha da kötüleşti.

"Erkekler," dedi Geraldine, gitmek istediğim yerden uzaklaşmaya devam ederken başını sallayarak. "Sahne arkasında olmayacak. After party'de olacak. Ve senin çok ateşli sevgilinin de giriş kartı var."

Onu öpebilirdim.

"Geçiş kartları mı? Bizim için geçiş kartınız mı var?" Sesim biraz çılgınca geliyordu. Ari Lancaster'ın çocuklarımın müstakbel annesini tavlamak için yetmiş beş yaşındaki komşumu kullandığımı asla öğrenmemesini sağlamaya yemin ederek onu öne çıkardım. Geraldine eline fırsat geçerse bunu kesinlikle övünerek anlatacaktı. "Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim."

Sinemadan dışarı çıkarıldık, ancak insan kalabalığıyla birlikte ön kapıdan çıkmak yerine sola doğru yöneldik, burada başka bir çift kapı vardı, dışarıda gerçek güvenlik görevlileri vardı, sanki bir hayran kalabalığı cloggers'ı karşılamak için kapılara hücum etmeye çalışacaktı.

Kaşlarımı çattım, bir kez daha düşündüm, belki de yeterli güvenlik yoktu. Sahnedeki o meleğin muhtemelen her yerde onu takip eden kuduz hayranları vardı.

Biliyordum, ben de onlardan biri olmak üzereydim.

"Kenara çekilin beyler. Geraldine evde," dedi ve çenesini kraliyet ailesinden biriymiş gibi havaya kaldırarak pasaportunu gösterdi.

Dansçılarından biriyle kaçmak üzere olduğumdan şüphelenmiş gibi bir bakış atarak kenara çekildiler.

Umarım bu kıyafetin içinde adam kaçıran biri gibi görünmemişimdir. Kaşlarımı çatarak tekrar aşağıya baktım, keşke hazırlanmak için daha fazla zamanım olsaydı.

Ama hayatınızın aşkına hazırlanmak için hiç yeterli zamanınız oldu mu? Olduğum yerde durup derin bir nefes aldım. Ne. Ne. Sikeyim.

Geraldine'i kenara çektim. "B a s t o n u n l a vur bana," dedim ona, sesim hissettiğim kadar delice çıkıyordu.

"Ne?"

"Bastonunla vur bana, Geraldine Burton. Aklımı kaçırdım."

Bir hayat krizi yaşadığım gerçeğini tamamen görmezden gelerek kıs kıs güldü. "Hadi, aşık çocuk."

Kalabalığın arasından geçerken insanlar bize bakıyordu. Genelde bana bakarlardı ama Geraldine'in sıcak pembe flamingo bastonuyla emin olamıyordum.

Boynumu bükerek onu bulmaya çalıştım. Salon insanlarla doluydu, dansçılar hâlâ kostümleri içindeydi ve seyirciler onlara çiçek verip tebrik ediyordu.

Çiçek getirmeli miydim? Terlemeye başlamıştım. Dört yıl önce Finaller'in 7. maçına hazırlanırken böyle terlememiştim. Ve şimdi, ergenlik çağındaki bir genç gibi terliyordum.

Neredeydi o?

"Mimi, seni içeceklere bırakıp bir tur atacağım, tamam mı?" Sesimin ne kadar çılgınca çıktığından gurur duymadan sordum. Şimdiye kadar üç kişi onun bastonuna takılmıştı ve eğer kızımı bulmak için daha fazla beklemek zorunda kalırsam, o baston daha da tehlikeli hale gelecekti... çünkü yoluma çıkan insanların kafasına vurmaya başlayacaktım.

"Git kızını getir, Camden James." Öne doğru eğildi ve takma dişleriyle kulaklarıma çok yaklaştı. "Bundan sonra kimse Agatha'nın kedisinin sifonu çekmesiyle ilgili palavralarını dinlemeyecek. Sanki o yaşlı yalancının söyledikleri kimsenin umurundaymış gibi. Benim haberlerim çok daha heyecan verici olacak."

"Bu çok hoş," diye mırıldandım odayı tarayıp *onu* bulmaya çalışırken.

Geraldine'i barın yanında bıraktıktan sonra - orada hemen yirmili yaşlardaki barmenle flört etmeye başladı - kıçım yanıyormuş gibi kalabalığın arasından ilerledim.

Telefonum cebimde tekrar tekrar çaldı ve onu çıkarmadan önce son bir kez etrafıma bakarken hayal kırıklığı içinde küfrettim.

Hey, Grampalicious, ateşli randevu nasıl gidiyor?

Dudaklarımdaki küçük gülümsemeden nefret ederek homurdandım. Ama bu biraz komikti.

Rookie'yi bu sohbete kim soktu?

Daha havalı bir lakap alabilir miyim? Süper Damızlık ya da Sör Çok Gol Atar gibi.

ARI LANCASTER LOGAN YORK'U SOHBETTEN ÇIKARDI.

Onu kim ekleyip duruyor?

Eminim biliyorsundur.

ARI LANCASTER WALKER DAVIS'İ SOHBETTEN ÇIKARDI.
LINCOLN DANIELS, WALKER DAVIS'I SOHBETE EKLEDİ.

Walker: Geri dönmek güzel.

Simp.

Ari: Desteğin için teşekkürler Golden Boy.

Linc: ...

Gerçekte ne anlama geldiğini hala bilmememe rağmen, iyi bir önlem için hızlıca bir "..." yazdım.

İyi denemeydi James.

Randevu nasıl gidiyor Grampalicious?

Alay ettim.

Ben: Hepinizden nefret ediyorum.

Telefonu cebime attım, artık mesaj atmak ya da onu bulana kadar kimseyle konuşmak istemiyordum.

Sıkı balerin topuzlu biri yanımdan geçti ve ben de umutsuzca onu takip ettim.

"Affedersiniz," dedim ve omzuna dokunmak için uzandım.

Kadın döndü, bana bakarken bakışları genişledi, çenesi gevşedi ve yüzünün her yerinde hayranlık vardı.

"Vay canına," diye mırıldandı, beni içine çekerken yanakları öfkeyle kızarıyordu.

Normalde, bu kızın güzel olduğunu düşünürdüm ve muhtemelen onu bir randevuya mı götürmek yoksa sadece becermek mi istediğime karar verene kadar flört ederdim. Ama şu anda gözleri kusma isteği uyandırıyordu. Bana bakmasını istemiyordum. Kızarmak, sevişmek ve çıkmak istediğim tek bir kişi vardı... ve o kişi o değildi.

Ondan istediğim bilgiyi alabilmek için en çekici gülümsememi takınmak ve ne kadar sinirli olduğumu gizlemek için elimden geleni yapmak zorundaydım.

Küçük dansçımdan başka bir performans ya da sanatçı düşünemediğim için ona dişlerimin arasından yalan söyleyerek, "Bu gece orada harikaydın," dedim.

Kafamdaki çılgın düşünceleri kesinlikle daha sonra inceleyecektim.

Ama şu anda sadece onlarla koşacaktım.

Kızarması derinleşti ve sonra öksürdü ve kızarıklık yerini yüzünde tuhaf bir ifadeye bıraktı. Sanki haftalardır kabızmış ve patlamak üzereymiş gibiydi.

"Teşekkür ederim, ateşli şey," dedi daha kalın bir sesle. Pekâlâ o zaman... Bu iş tuhaflaşmaya başlamıştı.

"Sahneye çıkan son dansçı... Nerede olduğunu biliyor musunuz? Onu da tebrik etmek isterim," dedim hızlıca, başka bir şey olmadan önce... mesela üzerime atlamadan önce.

Bu daha önce de olmuştu.

Kızın yüzü düştü ve omuzları sertleşti. "Gittiğine eminim," diye cevap verdi düz bir sesle.

Tamam o zaman. Görünüşe göre arkadaş değillermiş. Bu kadın eğlenceli biri gibi görünmüyordu ama nedenini merak etmeden de edemiyordum.

Muhtemelen kız arkadaşımı kıskanıyordu çünkü onun onda biri kadar bile iyi dans edemeyeceğinden emindim. Kimse yapamaz.

Sanırım sahnedeki melek bir velet ya da bir sürtük olabilir. Böyle bir yetenekle, genellikle bir ego olurdu.

Yine de umurumda değildi. Gerekirse o veledi sikip atardım.

"Gitti mi?" Kız kaşlarını çatıp sanki çok yakınımda durursa benden kötü bir şey kapacakmış gibi geri çekilmeye başladığında sesimin çaresiz çıktığını hemen fark ettim. "Kutlama yapmak istememesi şaşırtıcı," diye ekledim çabucak.

Gözlerini devirip alay etti ve henüz sevgilimle tanışmadığımı düşününce tepkisi karşısında kendimi aşırı derecede savunmacı hissettim. "Küçük mükemmel bayanın yatakta ne kadar hayal kırıklığı yarattığını anladığında gel beni bul," diye omzunun üzerinden fırlattı.

Ona kendini becermesini söyleme dürtüsüne direnerek, kızım hakkında bana ayrıntı verecek başka birini bulmak için çılgınca odayı aradım.

Kalabalık dağıldı ve Geraldine bana doğru yürüdüğünde kaşlarım kalktı, yanında zarif, yaşlı bir kadın vardı.

kıçına soktu. Hiç bu kadar dik duruşlu birini görmemiştim.

Telefonum tekrar çaldı ama duymazdan geldim.

"Madam Leclerc, bu Camden James," dedi Geraldine.

Kadın bana spekülatif bir şekilde baktı, bakışlarında kaçma isteği uyandıran bir parıltı vardı. "Puma" diye bağırıyordu... topuzunun ne kadar sıkı olduğuna bakılırsa tehlikeli bir pumaydı. Gergin görünümlü olanlar her zaman korkutucu olanlardır.

Ne yapmaya çalıştığını merak ederek Geraldine'e kaşlarımı kaldırdım ve Madam Leclerc'e bir gülümseme gönderdim.

"Camden James," diye mırıldandı. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk. Büyük bir hayranınızım."

Bu beklenmedik bir şeydi. Bu kadın pek de hokey hayranı gibi görünmüyordu.

"Dallas Knights hayranı mısın?" Soğuk, pençe gibi elini sıkarken sordum. "Jokey taraftarı aslında," diye düzeltti ve gülümsemem dondu.

Sponsorlarımdan biri Jockey külotlarıydı ve onlar için yaptığım işlerden biri de onların kıyafetleriyle poz vermekti.

Demek sikimin hayranı olduğunu söylüyordu.

Mükemmel.

"Camden bu geceki gösterileri hayranlıkla izledi, Madam. Gurur duyuyor olmalısınız," diye dürttü Geraldine, sıcak mavi gözleri gülerek parlıyordu.

"Öyle mi?" *Madam* sırıttı.

"Özellikle de o son dans. Ana sanatçı çok yetenekliydi. Adı neydi?" Geraldine bastırdı.

Kahretsin, o yaşlı dahi kuşu çok severdim.

Az önce konuştuğum kadın gibi Madam Leclerc'in de dudakları büzüldü... ve sonunda cevap verip aradığım şeyi bana söyleyene kadar hayatımın yarısı geçmiş gibi hissettim. "Anastasia Lennox oldukça yetenekli," dedi isteksizce.

Anastasia Lennox.

Bu isim damarlarıma işlemişti.

Zarif bir yaratık için güzel bir isim.

Madam Leclerc başka bir şey daha söyledi ama kulaklarımda bir çınlama sesi vardı ve kanım kaynıyor gibiydi.

"Camden..." Geraldine'in sesi yaşadığım çılgınlığı yarıp geçti ve ona göz kırptım, bana güldüğünü fark ettim ve

Madam Stick-Up-Her-Ass hiçbir yerde bulunamadı. "Ben eve gitmeye hazırım. Kız arkadaşını aramaya sabah deli gibi görünmediğin zaman başlayabilirsin."

Ona bir taksi çağırmam gerektiğini söylemek için ağzımı açtım çünkü *Anastasia* hakkında daha fazla şey öğrenene kadar buradan ayrılmamın imkânı yoktu... ama ben daha tek kelime edemeden bastonuyla bana vurdu.

"Ah," diye yarım saniye homurdandıktan sonra kendimi onu park yerine kadar takip ederken buldum ve gerçekten de kamyonetime binmesine yardım ettim.

Geraldine yola çıktıktan beş dakika sonra uyuyakaldı ve ben de o uyurken geri dönüp gizlice içeri girmeyi düşündüm. Ne zaman u dönüşü yapabileceğim bir kavşağa gelsem kıpırdanmaya başlıyordu.

Bu o kadar çok oldu ki, onunla dalga geçtiğinden emindim.
Ben.

Geraldine'in yapacağı bir şey.

Yeraltı otoparkına girdik ve gözleri fal taşı gibi açıldı.
Kamyonu kapattığım anda, koltuğundan fırlayıp dişlerini sökmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanarak beni ölümüne korkuttu.

Bu manzarayı tekrar görme tehdidiyle kamyondan atladım ve onu dışarı çıkarmak için diğer tarafa doğru koştum.

"Ne kadar iyi bir çocuk," diye mırıldandı, asansöre binip en üst kata çıkmaya başladığımızda yapmayı sevdiği gibi kol kasımı okşadı. "Randevu için teşekkürler."

Asansörün ne kadar yavaş gittiği ya da onu ön kapıya götürmenin ne kadar uzun sürdüğü konusunda çok endişeli görünmemeye çalışarak gülümsedim.

"Sonra görüşürüz," dedim ona, etkinliğin bittiğinden emin olmama rağmen çaresizce geri dönmek istiyordum. Gitmek için döndüm ve birdenbire beni She-Ra gibi gömleğimin yakasından tutup aşağı çekti.

Geraldine biraz korkutucuydu.

"Biriyle o kıvılcımı bulduğunuzda, onu korumak için her şeyi yaparsınız. Anladın mı?" diye sertçe sordu, gözlerimin içine baktı ve beni biraz salladı.

Sırıttım, çünkü bu teşvik edilmeye ihtiyaç duymadığım bir şeydi
için.

"Tuttum seni, Mimi," dedim ona, kırışmış yanağına bir öpücük kondurdum
ve
kamyonuma geri dönmek için asansörlere doğru gidiyordum.

Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi araba sürerek hızla performans salonuna vardım a n c a k salonun gece için kapalı olduğunu gördüm.

Gerginlik tenimde uğuldarken otoparkta oturdum, o an için sadece onun bulunduğu yere yakın olmaktan memnundum.

Derin bir nefes aldım, gergin omuzlarım geri çekildi. Gözlerim sabitleşti, kararlılık içimi doldurdu ve önceki çılgınca sinirlerimin yerini aldı.

Her şey yoluna girecekti. Ben her zaman istediğimi elde eden bir adam olmuşumdur. Yalnızca yetenekle olmasa bile, irade gücüyle. Ayrıca belli bir çevrede kızlarını bulmayı başarmış bir grup erkeğim vardı.

Anastasia Lennox'un başına geleceklerden haberi yoktu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

CAMDEN

Ertesi gün haftada bir kez gönüllü olarak çalıştığım toplum mutfağına gittiğimde sinirliydim. Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa, orada bulunmakla ilgilenmiyordum. Dışarıda olmak, dansı takip etmek istiyordum.

Anastasia'nın oraya gelmesini bekliyordum. Bu noktada bu bir istek değildi, fiziksel bir *ihtiyaçtı*, derimin altına oturan bir çaresizlikti.

Dün gece uyumamıştım ya da uyusaydım bile, onun o sahnede nasıl olduğunu tekrarlayan ateşli bir rüya gibi hissetmiştim.

Onu internette aramak hayal kırıklığı yaratmıştı. Facebook'u yoktu ve Instagram'ı da beş lanet gönderi içeren herkese açık bir hesaptı. Beş fotoğrafın hepsi siyah beyazdı, bir tanesi yerden tavana kadar uzanan bir aynanın önünde gerinirken çekilmişti, gömleği büyüktü ve omzundan kayıyordu. Bir diğeri ise parmak uçlarında dans ederken çekilmişti - bu hareketi gerçekten araştırmam gerekecekti çünkü çok etkileyiciydi.

Ne yazık ki üç yüz takipçisinin hepsi erkekti. Bu yüzden otuz dakikamı hepsini şikayet etmekle geçirdim - ve sonra onun hesabını da şikayet ettim, çünkü azgın pislikler için bir susuzluk tuzağından başka bir şey değildi. Gizlilik ve kimleri arkadaş olarak kabul edeceğimizi daha sonra tartışacaktık.

Profil fotoğrafını her kim çektiyse onu avlamak istedim. Spor sütyeniyle kahvesini yudumluyor, iki eliyle düz beyaz kupayı tutuyor, kameraya usulca gülümserken o mükemmel göğüslerini sıkıyordu.

O resmi ekran koruyucum olarak kaydetmiştim. O bakışı istiyordum. Hayatımızın sonuna kadar her sabah *bana* öyle bakmasını istiyordum.

Bu benim için bir hedefti.

"Hey, Camden!" Freddie kapıdan içeri girdiğimde "Selam Camden!" dedi.

Gülümsemeye zorlayarak elimi kaldırdım. Freddie yıllardır alkolikti ve bu süreçte ailesini kaybetmişti. Şimdi üç yıldır ayıktı ve kaybettiği zaman için evrene kefaret ödemeye çalışıyordu. Ondan hoşlanıyordum ama "olumlu bir tavır takınmak" ya da "her günün içinde iyi bir şeyler aramak" konusunda beni köşeye sıkıştırmaya çalışması için ona herhangi bir neden vermek istemiyordum. Yarısını günah kutusunda geçirdiğim kötü bir maçtan sonra bunlardan birine katlanmıştım ve bu deneyimi tekrarlamak istemiyordum.

Eldivenlerimi giyerek istasyonuma göz gezdirdim ve hazır olduğundan emin oldum. Kapılar her an halka açılabilirdi ve bundan sonra genellikle çılgın bir koşuşturma olurdu.

Burası gönüllü olarak çalıştığım en güzel yerlerden biriydi. Yirmi beş gönüllü uzun, paslanmaz çelik tezgahlarla dolu geniş bir odaya dağılmıştı. Arkamdaki çift kapılı odada endüstriyel boyutta birkaç ocak ve fırının yanı sıra yemek hazırlama alanları da bulunuyordu. İstasyonların sağında ve solunda insanların yemek yiyebileceği kafeterya masaları vardı. Duvarlardaki motivasyon posterlerinin gerçekten bir işe yaradığından emin değildim ama düzgünce düzenlenmiş konserve kutuları ve kuru gıdalarla dolu rafların işe yaradığından emindim.

Bugün gelen herkes bir öğün yemek yiyebilecek ve ardından hafta boyunca kendilerine yardımcı olacak bazı yiyecekleri evlerine götürebilecekti.

Önlüklü gönüllüler ellerinde yemek tepsileriyle aceleyle görev yerlerine giderken floresan ışıklar vızıldayarak herkesin üzerine sert bir parlaklık yayıyordu. Havada ekmek ve Lysol'un tuhaf bir karışımı vardı. Aslında o kadar da kötü bir koku değildi.

Güvenlik giriş kapısını açmadan saniyeler önce hoparlörlerden bir ses "Dikkat, kapılar açılıyor" diye seslendi.

Pencerelerden bloğun etrafını saran insan geçidini görebiliyordum. Unutmak istediğim anılarla savaşırken midem rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Annem bir keresinde üvey babamdan ayrılmaya çalışmıştı, daha fazlasını hak ettiğini anladığı kısa bir zihin açıklığı anıydı. Birkaç aylığına buna benzer bir yere gitmiştik.

Ve sonra ona geri döndü.

Sıra, çoğu her hafta gördüğüm müdavimlerden oluşan kırık hayaller ve unutulmuş umutlardan oluşan bir alay halinde içeri girdi.

Bayan Jenkins vardı, buruşuk elleri titreyerek bir paket cips aldı ve tabağına bir sandviç koymama izin verdi. O çalıştı

Target'ta kasiyer olarak çalışıyordu ama bu yaşta çalışabileceği saatlerle kira ve yemek parasını karşılamaya yetmiyordu. Onu her gördüğümde kalbim kırılırdı.

Arkasından Bay Thompson geldi. Kibardı ama sizinle asla göz teması kurmazdı. Tüm kişiliği umutsuzluk yayıyordu. Duruşunun skolyozdan değil de yenilgiden kaynaklandığından oldukça emindim. Bir zamanlar bir tür yönetici olduğunu ve bazı hatalar -ya da belki sadece şanssızlık- yüzünden her şeyini kaybettiğini ve şimdi geçinebilmek için haftada bir kez yemek için buraya gelmek zorunda kaldığını duymuştum.

Ona her zaman fazladan bir kurabiye verirdim. İhtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Merhaba Bay James!" diye seslendi hevesli bir ses. Aşağı baktım, annesiyle birlikte her hafta buraya gelen dokuz yaşındaki Sean'ı gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirmişti bile.

"N'aber dostum?" Bana yumruk atabilmesi için yumruğumu uzatarak sordum. Annesi Stacey'nin gözü morarmıştı ve ona baktığımda anında kaşlarımı çattım.

Baktığımı fark ettiğinde, utangaç bir tavırla hasarlı gözünü kapattı ve yavaşça başını sallayarak sessizce boş vermemi istedi. Sean'ın önünde bunu sormamak için dilimi ısırdım.

Burada her gönüllü oturumundan önce bize söyledikleri tek şey buydu. Karışmayın. Yardım almak için kaynakları vardı, bunları kullanmak onlara kalmıştı.

Ama bu uyulması zor bir kuraldı.

"*Aç olduğun için üzgünüm tatlım," diye fısıldamıştı annem biz sırada beklerken. "Önümüzde sadece birkaç kişi daha var, o zaman yemek yiyebiliriz." Soğukta onun kot pantolonuna sarılmış, ağlamamaya çalışıyordum. Ben ağladığımda hep çok üzülürdü.*

Sonsuz gibi görünen bir süredir bekliyorduk ve önümüze açılan kapıdan gelen iyi bir şeyin kokusu beni deli ediyordu. Annem ben okuldayken her gün iş arıyordu ama şimdiye kadar hepsi hayır demişti. Yine de bana bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu ve sonra tekrar düzenli yemeğimiz olacağını söylemişti. Okulda her gün bedava öğle yemeği yediğim için şanslıydım. Her zaman öğle yemeğimden onun için bir şeyler ayırırdım. Özellikle hayvan krakerleri onu gülümsetirdi.

Artık üvey babamın yanında olmamak da *onu gülümsetiyordu. Yani aç olmam sorun değildi.*

Sıranın önüne geldiğimizde, daha önceki ziyaretlerimizde gördüğüm çalışanlardan biri içeri giremeden bizi durdurdu. "Üzgünüm, ama elimizde

Bugünlük bu kadar," dedi nazikçe.

Annem kaskatı kesildi ve kafamı kaldırdığımda çıldırdığını görebiliyordum. "Ama üç saattir sırada bekliyoruz. Neden bir anons yapılmadı? Oğlumu başka bir yere götürebilirdim. Şimdi onlar da kapanacak." Arkamızda üzgün olan diğer insanların mırıldanmalarını duyabiliyordum ve rahatsız bir şekilde yer değiştirdim, midem yüksek sesle gurulduyor ve annemin bunu duyduğunda irkilmesine neden oluyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Sahip olabileceği bir şey olmalı..."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Sean'ın yakın zamanda kazandığımız bir maçtan bahsettiğini duyarak şimdiki zamana geri döndüm.

"Oh adamım, geçen günkü oyununuz. Çok iyiydiniz. Lincoln Daniels o golü attı ve..." Sean, Detroit'e karşı oynadığımız maçı oyun oyun anlatırken yerinde zıplıyordu.

Umarım bu kadar çok hafıza hatırlamasını okul ödevlerine de uygulamıştır, çünkü etkileyiciydi.

"Büyüdüğümde tıpkı Daniels gibi olmak istiyorum," diyordu. Alay ettim, göğsümü tuttum ve bocalıyormuş gibi yaptım.

Sean konuşmayı kesti ve utangaç bir ifadeyle bana baktı.

"Daniels, dostum. Peki ya ben? *Defans oyuncularının* işi çok daha zor ve havalı. Onların sayı yapmasını engellememiz ve insanlara vurmamız gerekiyor. Linc'in bizden aşağı kalır yanı yok," dedim ona, şaka yaptığımı anlaması için göz kırparak.

Forvetler, her zaman tüm ihtişamı alırlar. Çok gösterişli.

"Ona Linc diyorsun," diye fısıldadı Sean, Lincoln'ün adını kısaltabildiğim gerçeğine hayran kalmış gibiydi.

Daniels'a bunu asla söylemeyecektim. Kafası zaten çok büyüktü.

Yine de Ari'yi buraya getirmeliyim, Sean'ı en havalı pozisyonun ne olduğu konusunda düzeltebilirdi.

Disney işe yaramazdı. Sean'a katılırdı çünkü konu Lincoln'dı.

Ne kadar basit.

Sean birkaç ay önce ona verdiğim Knights formasını giyiyordu ve üzerindeki lekelere bakılırsa... onu her gün giyiyordu. Ona bir tane daha getirmek için aklıma bir not aldım.

"Ooh, fıstık ezmesi mi o?" Sean önündeki kurabiyelere bakarken bir aşağı bir yukarı zıplayarak sordu.

Ona üç tane verdim.

Annesi fark etmemiş gibi davrandı; dudaklarında yumuşak, hüzünlü bir gülümseme vardı ve bu beni biraz rahatsız etti.

Annem, başına gelen onca şey arasında cesur olmaya çalışırken sürekli böyle bir gülümsemeye sahipti.

Kafamı salladım, geçmişin kafatasıma çarpan yankılarını temizlemeye çalıştım.

Şimdi bunun zamanı değildi.

Yanaklarının hafifçe kızarmasına aldırmadan, "Buyurun size iki kurabiye, hanımefendi," dedim.

Bekâr anneleri en çok ben severdim ama oraya gitmeyecektim.

Ayrıca, dün gece DNA'ma bir şey olduğu gerçeği vardı ve aniden, aletimin tek çektiği şey bir melek gibi görünen ve günah gibi dans eden bir balerindi.

Tek bildiğim, bekar bir anne olabileceği... ama onun için, oraya giderdim. Bana her gün baba demesine izin verirdim.

Pekala, çılgın. Halk mutfağı kuyruğunda odunlaşma.

Sean'a el sallayarak veda ettim, birazdan masasına uğrayacağıma söz verdim ve dönüp sıranın ne kadar uzadığını görmek için aşağıya baktım. Müdavimlerle konuşmayı sevdiğim için bu işte pek hızlı değildim.

Ve lanet olsun.

Gözlerimi kırptım ve maşam masaya çarptı, çünkü gözlerimin çalışıyor olmasına imkân yoktu. Bunun gerçek hayat olmasına imkân yoktu.

Tam orada, bir tür serap gibi... dansçım vardı. Anastasia Lennox benden sadece birkaç metre ötede sırada duruyordu.

"Freddie, çimdikle beni," diye mırıldandım ve onun bana deliymişim gibi baktığını hissedebiliyordum.

İyi yaşlı Freddie, aslında beni çimdikledi. Sertti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, kolumu ovuşturuyordum çünkü çok acımıştı.

Bakışlarımı ona dik dik bakmak için bile çekemiyordum, ona takılıp kalmıştı.

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama yakından çok daha iyiydi. Saçları beyaz-sarı dalgalar halindeydi ve buranın sert floresan ışıkları altında bile parıldıyordu. Her bir teli ışığı öyle bir yakalıyordu ki, onu neredeyse ruhani bir varlık gibi gösteriyordu; rüyalarımdan ve ay ışığından doğmuş bir yaratık gibi...

Rüyalar ve ay ışığı mı?

Şu anda ne diyordum ki?

Hâlâ ağrıyan kolumu dalgın dalgın ovalarken onun diğer özelliklerini de inceledim. Cildi bronzdu, sanki günlerini dışarıda geçirmiş gibiydi. Açık renk saçlarının ve açık renk gözlerinin koyu bronzluktaki etkisi akıllara durgunluk veriyordu.

Ona yardım eden kişiye gülümsüyordu -Tony- tanıdığım en iyi adamlardan biriydi ve onun dikkatini çektiği için maşamı ona fırlatmak istedim.

Ama sonra gerçekten gözlerini gördüm ve açık su rengi havuzları bana Karayip Denizi'ni anımsatırken tüm öfkem bir anda uçup gitti.

Daha önce hiç böyle gözler görmemiştim.

Hiç şüphesiz hayatım boyunca gördüğüm en güzel kızdı. Kıyaslama yok. Soru yok.

Bu kız efsane gibiydi. Ona sahip

olmalıydım.

Pekala, sakin ol. Sen bir NHL aygırısın.

Kalbim göğsüme çarpıyordu ve birden midem bulandı. Aşk böyle bir şey miydi?

Hasta mı hissettin?

Biri boğazını temizledi. Bir kez. Ve sonra tekrar.

Bakışlarımı zorla, dudaklarının ne kadar sert bir şekilde birbirine kenetlendiğine bakılırsa bir süredir kurabiyesini ve sandviçini beklediği belli olan, çok sinirli görünen Bayan Partridge'e çekmek zorunda kaldım.

"Özür dilerim Bayan P. Size elimdeki en iyi kurabiyeyi getireyim."

Bana burnunu çekti, cazibemden etkilenmemişti ve şimdi kendimden şüphe etmeye başlamıştım. Oyundan mı çıkmıştım? Bu sabah tıraş losyonumu mu unuttum? Ona çabucak bir kurabiye uzattım -kötü tavrı yüzünden sadece bir tane-

ve onun denizaltısı, ve benim kıza gizlice bir bakış attı.

Biraz salata alıyordu. İki istasyon sonra sıra bana gelecekti.

Burası sıcak mıydı? Çünkü kendimi biraz baygın hissediyordum. Burayı havalandırmamız gerekiyordu.

Sikeyim. Kokuyor muydum? Bazen terlediğimde kokardım.

"Freddie, benimle yer değiştir," diye tısladım. Kendimi toparlamak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Bu mükemmel olmalıydı.

Bana baktı, çilli burnu sanki aklımı kaçırmışım gibi kumral kaşlarına doğru kalkıktı. "Neden?"

Siktir, bir sonraki istasyona geçiyordu.

"Çünkü... çünkü benim fıstığa alerjim var. Artık onlarla başa çıkamıyorum."

"Pssh. Senin fıstığa alerjin yok Camden James. Geçen hafta seni Snickers yerken gördüm."

Kadının sadece bir istasyon ötede olduğunu görmek için göz atmadan önce ona hırladım.

Şimdi değiştirirsem fark eder ve muhtemelen tuhaf olduğunu düşünür.

Freddie benim görüş açımı takip etti, kırmızı yanaklı yüzünde kocaman bir gülümseme belirirken öne doğru eğildi. Dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Ayrıca biraz tehlikeli bir şekilde öne doğru eğiliyordu. Onu sadece itebilirdim - gerçekten hafif bir itme - ve kızıma sırıtmayı bırakırdı.

"Bakmayı kes!" Görüşünü engellemeye çalışarak tısladım. Freddie kıkırdadı, arkasına yaslanıp gözlerini dramatik bir şekilde açmadan önce başını bana doğru salladı.

Onu tekrar bulmak için başımı arkaya çevirdim... Ve

sonra oradaydı.

Bana kibarca bakarken tabağını uzattı.

Kibarca.

Sanki hiç kimseymişim gibi.

Ben burada hayatımın en içgüdüsel tepkisini veriyordum ve o bana sanki bir arkadaşının duvarında kurumakta olan ve bakmak zorunda kaldığı bir boyaymışım gibi bakıyordu.

"Merhaba. Yani, merhaba. Yani... Kurabiye ister misin?" Ona aynı anda hem kurabiye hem de denizaltı vermeye çalışırken elim ayağıma dolaşıyordu ama gerçekten de beynim kısa devre yaptığı için beni kim suçlayabilirdi ki?

Kusursuz, çarpıcı, o kadar mükemmeldi ki gerçek olması mümkün değildi.

Bir yerlerde bir kusur olmalıydı. Giydiği büyük boy sweatshirt'ün altında kıllı bir sırt mı saklanıyordu?

Hayır. Siktir. Dün gece sahneye çıkarken düşük sırtlı tayt görünümlü bir kıyafet giymişti.

Kesinlikle kıllı sırt problemi yok.

"Bir kurabiye ve bir sandviç harika olur," diye mırıldandı, sesi aletime karşı yumuşak bir okşayış gibiydi.

Neyse ki bu masa oldukça yüksekti, şu anda kotumun içindeki beyzbol sopasını saklayamazdım. Neden bu kadar dar bir kot giymiştim ki? I

eve gelir gelmez bunların her çiftini atıyordum. Sikimi boğuyorlardı.

Sikimi boğmakla ilgilendiğim tek şey onun amcığıydı.

Siktir! Sikini düşünmeyi bırak, Camden!

"Buyurun, Bayan Anastasia," dedi Freddie, tepsimdeki kurabiyelerden birini ona uzatarak, çünkü belli ki nasıl işleyen bir insan olunacağını unutmuştum.

Anastasia. İsmi kafamda bir dua gibi tekrarladım, mihrabında tapınmaya hazırdım. Başka bir adamın dudaklarından çıkmasından nefret ediyordum.

"Teşekkürler Freddie," dedi tatlı tatlı ve neredeyse kolunu ısırıp koparacaktım. "İşte bir tane daha!" "İşte bir tane daha!" dedim çılgınca bir sesle.

Tabak.

Kurabiye kaymaya başladı, ama tam düşecekken onu kaptı ve tabağına geri koydu.

"Teşekkür ederim." Bu kez meleksi sesi bana yönelmişti... ve ben eridim.

"Camden," diye geveledim umutla. "Camden James."

Herhangi bir aşinalık kıvılcımı aradım, ama gülümsemesi resmi ve sertti, sokakta daha önce hiç görmediğiniz bir insana verdiğiniz türdendi.

Belli ki hokey hayranı değilsin.

Bu talihsiz bir durumdu. Ama... iyi. Onu başka bir şeyle etkilemem gerekecekti.

Freddie bir sandviçe uzandı, ben de yığına doğru atılıp bir tane kaptım. İkimiz de ellerimizi ona uzattık. Lanet bir aptal gibi görünüyordum... ve hiç umurumda değildi. Berrak mavi gözleri aramızda gidip geliyordu, kafası karışmıştı.

Freddie sırıtarak bana döndü. "Hindiyi seviyor, kardeşim," diye gururla açıkladı ona başka bir denizaltı verirken.

Bunu dosyaladım. Jambon yerine hindi. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım. "Hatırlamam gereken hoşunuza giden başka bir şey var mı?" diye sordum.

Sesimde küçük bir flört vardı, onu tabağına kurabiye fırlattığım ve yüzüne altı inçlik bir denizaltı ittiğim gerçeğinden uzaklaştırmak için. Genelde bundan çok daha yumuşak başlı olurdum. Ama o mükemmeldi... ve tüm bu mükemmellik beynimin arızalanmasına neden oluyordu.

Demek istediğim, bu kızla o kadar ilgileniyordum ki, sanki Grey's Anatomy'de bir stajyermişim gibi başımın üzerinde "beni seç, beni seç, beni sev" yazan bir neon tabela da olabilirdi.

Ama o bunu hiç anlamıyor gibi görünüyordu.

Freddie onun yerine, "Limonatayı sevmiyor," diye cevap verdi. "Limonatayı kim sevmez ki? Çok şüpheli, Anastasia."

"Limonların tatlı olmaması gerekir Freddie," diye alay etti. "Limonun asıl amacı da bu zaten."

"Katılıyorum," dedim, limonatayı çok sevmeme rağmen. En eski anılarımdan biri Büyükanne James'in ön verandasında limonata yudumlamaktı.

Onun için limonatadan nefret edebilirim.

Merakla bana baktı ve ben de daha dik durdum. Bana bir işaret ver, diye yalvarıyordum. En azından vücuduma şehvet duy. Hay sikeyim.

Yok. Hiçbir şey. Pazularıma falan bakmadı bile.

Melek kızım koşarak uzaklaşmadan önce tekrar teşekkür etti. Ona başka ne söyleyebileceğimi bile düşünemeyecek kadar hızlı gitti.

Her şeyi mahvetmiştim.

"Bu utanç vericiydi James," diye homurdandı Freddie, biz onun odadaki insan kalabalığının arasından duvara dayalı bir masaya doğru ilerleyişini izlerken. Zarif bir şekilde sandalyeye kaydı, duruşu mükemmeldi. Çenesi yukarıda, başı dikti.

Tek başına.

"Gerçekten de öyle," dedim.

Ona maşamı uzattım. "Beni koru, olur mu? Birkaç tur atmam lazım."

Yanından geçerken bana güldü. Önce diğer müdavimlerden bazılarına merhaba demek için yoldan saptım. Onunla konuşmak için hemen yerimden ayrıldığımı çok belli etmek istemedim.

Ama herkese merhaba derken ona gizlice bakmaktan kendimi alamadım. Anastasia'nın mükemmel duruşu çökmüştü ve şimdi biraz yenilmiş görünüyordu. Yüzünde öyle üzgün bir ifade vardı ki bir şeyleri yumruklamak istedim çünkü böylesine mükemmel bir varlığın bu şekilde görünmesi hiç de adil görünmüyordu. Sorunun ne olduğunu, kafasının içinde neler döndüğünü bilmek istiyordum. Ayrıca oraya doğru ilerlemek ve ona bunu düzeltmeme izin vermesini söylemek istedim.

Ama kendimi tuttum ve önce Sean'ın masasına gittim, o da beni son oyunumuzun ilk periyodunun tamamına götürdü.

Sonra Bayan Nesbitt ve Bay Thompson ve sonra.

Onu korkutmamak için yan taraftan yaklaşarak masasına doğru yürüdüm. Pek çok kadının bu konuda tetikte olduğunu biliyordum, özellikle de burada.

"Hindili denizaltı sana nasıl davranıyor?" Sesim neden bu kadar derin ve tuhaf çıkıyordu diye kendi suratıma bir tekme atmak istercesine düşündüm.

Sesimi duyunca söz konusu denizaltıyı neredeyse elinden düşürüyordu; bu onun yaptığını gördüğüm ilk yarı-acemice şeydi. Gözleri geniş ve şaşkın bakıyordu ve sanki onunla konuşmadığımı düşünüyormuş gibi etrafına bakındı.

Neyin bu kadar şok edici olduğundan emin değildim. Dünyadaki herhangi bir erkek onu kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ederdi.

Anastasia sonunda bakışlarını benimkilere çevirdi ve etrafta konuşabileceğim başka kimse olmadığını fark etti. Gür dudakları bir an için aralandı, sanki kelime bulmakta zorlanıyor gibiydi. Bakışlarını tuttum ve boğazını hafifçe temizledi. "Hindili sandviç harika," diye mırıldandı sonunda ve büyük bir ısırık aldı.

Garip bir şekilde ona baktım ve tüm muhteşem detaylarını incelemeye devam ettim.

Gençti, bunu şimdi gerçekten anlıyordum. Yüzünde hiçbir çizgi ya da leke yoktu ve gözlerindeki masumiyet her yerinden okunuyordu. Yine de on sekiz yaşından büyüktü, çünkü bu özel yer refakatsiz küçüklere izin vermiyordu. Bu konuda çok titizdiler.

Hala. Kaç yaşındaydı? On dokuz mu? Yirmi mi? Ve ben otuz bir yaşındaydım.

Bu iyiydi.

Daha yaşlı kadınları tercih etme eğilimindeydim ama Anastasia'da beni çeken bir şey vardı. Sadece yeteneği ya da sahnede ölecekmiş gibi performans sergilemesi değil, çünkü her şeyini ortaya koyuyordu.

Gözlerindeki kırılganlık da içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Onu korumak istedim. Onu benim yapmak. Muhtemelen ondan biraz daha büyük olmam önemli değildi. İçimden bir ses küçük kızımın buna ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Ayrıca, arsız, kibirli küçük çaylak Logan'a sürekli söylediğim gibi. Ben yaşlı bir adam değildim.

Tecrübeliydim.

Onun için en iyi baharat olabilirim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye fısıldadı, bakışları masaya düştü. Sandviçinin ekmeğiyle oynadı, ısırırken kenarlarını ezdi.

Dolgun alt dudağına doğru eğilip onu dişlerimin arasına alma isteği duydum.

Onu sinirlendiriyordum. Hay sikeyim. Ne zamandır burada hiçbir şey söylemeden duruyordum?

"Ben... Ben sadece seni daha önce buralarda görmemiştim."

"Hmm." Beyaz-sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti ve bana kristal bakışlarını hediye etti. Anastasia sanki kaderime karar veriyormuş gibi bir süre düşünceli bir şekilde beni süzdü. Ben orada durup birazdan olacakları beklerken, sanki tüm hayatımı o güzel ellerinde tutuyormuş gibi hissediyordum.

"Çarşamba gönüllüsü olmalısınız," dedi sonunda. "Ben genelde... başka bir gün gelirim." "Başka bir gün" demeden önce sözünü kesti, bu da muhtemelen benim bir tür sapık olduğumu düşündüğü ve bana çok fazla bilgi vermek istemediği anlamına geliyordu.

Ona sapık olmadığımı söyleyebilirdim ama bir gecede bu benim hakkımda söylenebilecek en gerçek dışı şeylerden biri haline gelmişti.

Ben bir sapıktım.

Lanet sapığı.

Ve ben bunun değişeceğini düşünmüyordum. Çünkü görünüşe bakılırsa kader, onu bugün bana getirdiğinden beri bu yeni hayat çağrısına kesinlikle katılıyordu.

"Evet, çarşambaları benim günüm," dedim, acaba başka günleri de araya sıkıştırabilir miyim diye merak ediyordum. Pazartesi günleri huzurevinde gönüllü çalışıyordum ve hemen ardından antrenman yapıyordum, Salı ve Cuma günleri de genellikle maçlarım oluyordu. Perşembe günü ağırlık çalıştık ve sonra antrenman yaptık.

Hay sikeyim. Bir yolunu bulmam gerekecekti. Eğer onun takipçisi olacaksam, bu işte iyi olmalıydım.

Yine de içim içimi yiyordu... Onun yaşındaki biri neden yemek için bir toplum mutfağına gelme ihtiyacı duyuyordu ki?

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, güzelliğinin ötesine geçiyor ve daha önce görmediğim şeyleri görüyordum. Kadınların vücutlarını yargılamayı alışkanlık haline getirmemiş olsam da, aşırı derecede zayıf olduğunu söyleyebilirim. Dans etmekten olduğunu düşünmüştüm... ama belki de yiyecek bir şey bulamadığı içindi. Hay sikeyim. Ve gözlerinin altındaki o hafif halkalar... belki de sadece yoğun dans rutininden değil, hayatındaki daha derin bir stresten kaynaklanıyordu.

Şimdi onu görmenin şoku geçtiğine göre, burada olması beni gerçekten rahatsız ediyordu.

Mücadele etmesini istemedim. Küçük dansçıma yardım etmem gerekiyordu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Sinirlenmiş gibi davranmaya çalışıyordu ama hayır. Şimdi onu daha yakından inceliyordum, kıpırdanışını, yemek yemeyi nasıl bıraktığını ve gözlerimle nasıl zar zor buluşabildiğini görebiliyordum...

Onu sinirlendirdim.

Çoğu kız bana şeker gibi baktı ve ilgilerini çok belli ettiler. Anastasia utangaçtı.

Gözleri önce yüzüme, sonra göğsüme kaydı ve gözlerini tekrar tepsisine çevirmeden önce yanaklarında bir kızarıklık oluştu.

Yüzüme bir sırıtma yayıldı.

Benden etkilenmişti. Sadece bunu iyi saklıyordu. Bununla başa çıkabilirim.

Meydan okumayı severim ve onun tepkisi çok tatlıydı.

Ona bir adım daha yaklaştım, kasıtlı olarak onu gözlerimle buluşmaya zorladım - yoksa doğrudan sikime bakacaktı.

Bu bakış açısını sevdim, bana bakıyordu.

Dizlerinin üzerinde kesinlikle enfes olacaktı.

"Yemeğini yemelisin," dedim, tabağındaki her şeye bakarak ve elimle yedirme dürtüsüyle savaşarak.

Çok erken. Bu kesinlikle çizgiyi aşmak olur.

"Evet efendim," diye mırıldandı, kelimeler ağzından çıkar çıkmaz nefesi kesildi.

Hay sikeyim. Bu hoşuma gitti.

"Aferin kızıma."

Gözleri büyüdü, kızarması göğsüne doğru yayıldı. İtaatkâr bir şekilde sandviçten bir ısırık almasını izledim.

"Bir fıstık ezmeli kurabiye daha ister misin?" Diye mırıldandım.

Durakladı ve dudağını ısırdı. Eğildim, bana vermek üzere olduğu şeyi istiyordum.

"Fıstığa alerjin olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı ve gözlerinde m u z i p bir eğlence parladı.

Geri çekildim, şok içinde ağzım açık kalmıştı. Beni duymuştu.

Öldürüldüm. Yok edildim. Gitmiştim.

Muhteşem yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Görüşürüz," dedi parlak bir sesle, az önce beni yere sermiş olmasına rağmen beni açıkça başından savarak.

Zemin.

"Umm, evet. Hoşça kal," diye kekeledim, yanaklarım yanıyordu.

Otuz bir yaşımı unutun. Şu anda kendimi on yaşında gibi hissediyordum.

Ama umurumda değildi. Şu anda bir aptal gibi görünmem ya da bütün gece tamamen oyun dışı kalmış olmam umurumda değildi. Çünkü artık bir şeyi biliyordum.

Beni fark etmişti.

Anastasia yarım saat daha masada kalıp yemeğini yedi. Ben de kaldım, her zamanki mesaimden çok daha uzun süre çünkü o hâlâ binadayken hiçbir yere gitmiyordum.

Size tam olarak ne yaptığımı söyleyemem... Bazı hardal şişelerini doldurmuş olabilirim. Belki de doldurmadım.

Ve o gittiğinde.

Takip ettim.

Çünkü artık sapıklık olayına kendimi tamamen adamıştım.

Yaya olarak yola çıktı - toplum merkezini ziyaret eden insanların çoğu araba yerine yürümeyi ya da toplu taşıma araçlarını tercih ettiği için bu tamamen beklenen bir durumdu. Kamyonetimi barınakta bıraktım ve peşinden gittim, o ilerlerken yarım blok kadar arkasında kaldım. Şehrin bu kısmı kesinlikle daha zorlu bir bölgeydi, böylece arabaya ihtiyaç duymadan şehrin sakinlerine yakın olabiliyorduk.

Bu da onun güvende olmadığı anlamına geliyordu... ve ben bunu kabul edemezdim. Güvende olduğundan emin olmalıydım.

Bu noktada bu bir zorunluluktu.

Kapatılmış bir benzin istasyonunun köşesinde oturan bazı adamlar ona seslendi ve ben de onların ölümünü planladım.

Lanet olası bir köprünün altına gitti ve ben neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Ve bir ara sokaktan geçtiğinde, neredeyse onu eve götürmek için kapıyordum.

Buralarda pek fazla konut yoktu. Çoğunlukla tahtaları sökülmüş binalar ve can havliyle ayakta duran küçük dükkânlar vardı.

Nereye gidiyordu?

Onun evine girmenin bir yolunu bulmam gerektiğini biliyordum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Nerede yaşadığını.

Onunla birlikte yaşayan.

Pekâlâ, şu anda bunu düşünmeyecektim.

Bir köşeyi daha döndü ve kafam daha da karıştı - burada hiçbir şey yoktu ama...

Haven'ın merdivenlerinden çıkarken midem bulandı... Kadınlar ve çocuklar için bir evsizler sığınağı.

Lanet olası bir evsizdi.

Kalbimde garip bir his vardı; öfke, üzüntü ve lanet olası bir yıkımın karışımı... Onu bir karyolada yatarken hayal ettim, ince bir battaniye ve düz bir yastık gece boyunca sahip olduğu tek şeydi. Bugün giydiği kıyafetlerle uyuyor olacaktı, gece boyunca eşyaları çalınmazsa şanslıydı.

Annemle geçirdiğim o birkaç aydan biliyordum ki, öyle bir yerde fazla uyunmazdı...

Gözlerinin altında koyu halkalar olmasına şaşmamalı.

Haven çoğu yerden daha iyi olsa da yine de tehlikeliydi. Umutsuzluk, çaresizlik ve sınırlı kaynaklar bunu yapmaya meyilliydi.

Ya bu gece ona bir şey olursa? Şehirdeki çoğu kuruluşla gönüllü olarak kurduğum tüm bağlantılara rağmen o yere giremiyordum.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissederek sokakta bir aşağı bir yukarı volta attım.

Onu oradan çıkarmalıydım. Anlamsız olduğunu bile bile merdivenlere doğru bir adım attım. Kapıların arkasındaki güvenlik masasından bir koruma ayağa kalkıp beni sert bir şekilde izlerken içimi çektim ve arkamı döndüm. Ne kadar çekici olursam olayım bana yardım etmeyeceklerdi. Bu tür sığınakların amacı da buydu zaten.

Anastasia nasıl olmuştu da böyle bir yere düşmüştü? Neden haftalık olarak bir halk mutfağından yemek alıyordu? Ama aynı zamanda lüks bir stüdyoda dans ediyordu?

Dayanamadım. Onun için endişelenmekten delirecektim.

Öyle ya da böyle, Anastasia Lennox hakkında her şeyi öğrenecektim.

Ve sonra karar verdim.... Onu kurtaracaktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

ANASTASIA

"Anastasia," diye seslendi bir ses ve tüylerim diken diken oldu. Michael.

Derin bir nefes alarak yavaşça onu bulmak için döndüm. Dans stüdyosunun yanındaki dükkânın tuğla duvarına yaslanmış, kollarını önünde kavuşturmuştu.

Okuldayken, bir keresinde psikoloji dersinde seri katilleri incelemiştik. Öğretmen bize onların nasıl uyum sağlayabildiklerini, genellikle nasıl çekici ve hoş olduklarını, çok geç olana kadar sizi nasıl cezbettiklerini öğretmişti.

Üvey kardeşim bana bunu hatırlattı.

Çekici genç, özenle ayrılmış saçları, yakışıklı yüzü ve hoş gülümsemesiyle daha da çekici bir adam haline gelmişti. Yabancılarla konuşurken bile sesi farklı bir tonda, mütevazı ve tehditkâr değildi.

Çok geç olana kadar sana kim olduğunu göstermedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Korkuyu sesimden uzak tutarak sordum, çünkü o hep bundan beslenirdi.

"En sevdiğim kız kardeşim için küçük bir ziyaret," dedi alaycı bir şekilde, gözleri derimi soymak istememe neden olacak şekilde vücudumda geziniyordu. "Akşam yemeğine ne zaman geleceğini öğrenmek için uğrayayım dedim."

Nefesim kesildi. Bir daha asla yemeğe gelmeyecektim. Kafamda onun küçük fotoğrafçılık düzenini, yere serdiği battaniyeleri canlandırabiliyordum. Soyunmadan önce bıçağının tehditkâr bir şekilde boynuma sürtünüşünü.

Boğazımda safra birikti ve aniden başım döndü.

Beni son yemeğe zorlamıştı. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim. Diğer dansçıların bir şekilde arkamdan gelmesini umarak etrafıma bakındım. Ama hayır, burada yalnızdım. Dans stüdyosunun zeminini temizlemek için her zamankinden daha geç kalmam gerekmişti, bu yüzden ben temizlik yaparken herkes gitmiş olmalıydı.

"Korkarım bu gece ziyaret için vaktim yok," dedim, sesim titrerken içten içe irkildim. Bazen onun insan olup olmadığını ya da iblislerin gerçekten var olup olmadığını merak ediyordum ve tam o anda karşımda bir iblis duruyordu.

İçini çekti, duvardan uzaklaşıp doğrulurken başını hayal kırıklığıyla bana doğru salladı. "Akşam yemeği için zaman yok. Bir aydan fazladır bunu söylüyorsun. Benden kaçtığını düşünmeye başlıyorum, Ana."

O da benimle aynı hafif tonu kullanıyordu - öyleyse neden onun sözleri karşısında titriyordum?

Bacaklarını aç, Ana... aynen böyle. Son akşam yemeğini kafamdan atmaya çalışarak gözlerimi kırptım. Ondan uzaklaşabilmek için odaklanmam gerekiyordu.

"Bunu asla yapmam," dedim usulca, onu sakinleştirmek için

çaresizce. Eğer sakinliğinin korkutucu olduğunu düşündüysem...

öfkesi daha da kötüydü.

Korkuma rağmen, bu lakabı kullanmasını istemediğimi ona milyonuncu kez söyleme isteğime karşı koymam gerekiyordu.

Hiçbir işe yaramazdı, bunu tecrübeyle biliyordum.

"Yakında arayı kapatırız," diye yalan söyledim. "Annemle babamın evine gideceğim ve hep birlikte akşam yemeği yiyeceğiz."

Onlara "anne ve baba" demek dilime kül dökmek gibi geldi. Ailesi hiçbir zaman bu kelimeleri kullanmamıştı. Bana başımı sokacak bir ev vermişlerdi, evet, ama aynı zamanda canavar oğullarının yıllarca bana işkence etmesine de izin vermişlerdi. Bana ve diğerlerine yaptığı her şeyi görmezden geldiler.

Onlardan da en az ondan nefret ettiğim kadar nefret

ediyordum. Neredeyse.

"Öyle mi, Ana? Çünkü bunu bana daha önce de söylediğini hissediyorum."

Mavi gözleri parlıyordu ve ciyaklamak isteyen dehşet dolu hıçkırığımı tutmak için elimden gelen tek şey buydu.

Bana doğru bir adım attı ve ben y e r i m d e durmaya çalışmadım. Bu kadar kötü bir şey size doğru geldiğinde, karşı koymaya çalışmak aptalcadır.

Doğru hareket her zaman kaçmaya çalışmaktır.

Batmakta olan güneş yüzüne ve betona koyu gölgeler düşürüyor, onu her zamankinden daha da tekinsiz gösteriyordu. Bana karanlık bir sahiplenmeyle, karanlık bir delilikle bakıyordu - ne kadar zaman geçerse geçsin asla solmayan bir bakış.

"Ailenden kaçış yok, Ana. Bunu istediğin için kötü bir kızsın." Aile kelimesi dudaklarından ağır bir alaycılıkla döküldü. *Aile,* Michael'ın beni düşündüğü son şeydi.

"Tabii ki," dedim yatıştırıcı bir şekilde, ondan uzaklaşmaya devam ederken, etrafıma yan gözle bakarak, birinin ortaya çıkıp beni kurtarmasını umarak. Genelde halka açık yerlerde davranırdı ama bu saatte şehrin bu kısmı pek de "halka açık" değildi.

Geç de olsa beni köşeye sıkıştırdığını fark ettim, arkamdaki iki binanın dar aralığı sayesinde kaçacak yerim yoktu. Yavaş, istikrarlı... tehditkâr adımları yaklaştıkça ellerim iki yanımda yumruk oldu.

"Yaptığın hatayı görmene yardımcı olduğu için kardeşine teşekkür et, Ana."

"Teşekkür ederim," dedim otomatik olarak, beni taciz ettiği için teşekkür etmeye zorladığı yılların eğitimiyle.

"Artık beni hayal kırıklığına uğratmayacağını söyle, küçük tavşancık," diye emretti, her zaman gerçekten kötü bir şey olmadan önce gelen o korkutucu, yumuşak ses tonuyla.

"Bana öyle deme," dedim çatlak bir sesle, ondan bir adım daha uzaklaşırken, yüzeye çıkan anılarımı gömmek için elimden geleni yaptım.

"*Küçük tavşancık," diye fısıldadı bir ses, keskin bir şey kolumdan aşağı kayarken.*

İnledim ve uyandım, göz kırparak karanlığa baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Üzerimde kıyafet olmadığını fark etmem bir saniye sürdü.

Uyumadan önce üzerimde kesinlikle bir tayt ve tişört vardı.

Sızlandım, gözlerim odanın karanlık köşelerini ararken üzerimi örtmek için çarşafıma uzandım.

Ağır nefes alışını duyabiliyordum ama nedense nerede olduğunu bulmakta zorlanıyordum. Belki de damarlarımda dolaşan, boğazımı tıkayan ve başımı döndüren adrenalinden kaynaklanıyordu.

Sanki bir tür kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibiydim. Ve neden kolum hala acıyordu?

Koluma vurarak garip batma hissini durdurmaya çalıştım.

Sıcak, ıslak ve yapışkan bir şey hissettiğimde nefesim
kesildi. Beni kesmişti.
"Küçük tavşancık," diye fısıldadı yine yakınlardan bir yerden.

"Ama sen de öyle değil misin?" Michael sordu, başkasına normal gelebilecek sakin bir kahkahayla beni korku dolu geçmişten geri getirdi. Her desibeline sinmiş mutlak kötülüğü gözden kaçırabilirlerdi. "Benim küçük tavşanım mı? Kaçınılmaz olanı ertelemeyi bırakmalısın Ana. Sen bana aitsin, bunu ikimiz de biliyoruz." Elini uzattı ve ben daha azını hiç istememiştim.

"Benden uzak dur," dedim ona, omurgam dikleşti, onu daha da kışkırttığımı bilmeme rağmen içime kararlılık doldu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye sırıttı ve alaycı bir şekilde başını salladı.

Kasları gerildi ve tam hamle yapacağı sırada dans stüdyosundan bir kız çıktı. Hayatım boyunca birini gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Lacey!" Seslendim, sesim o kadar çılgınca ve tuhaf geliyordu ki bana deliymişim gibi baktı. "Bırak seninle yürüyeyim."

Geçen yıl bir ders sırasında birbirimizle belki on kelime konuşmuştuk, bu yüzden kesinlikle delirdiğimi düşünüyordu... ama alternatif burada Michael ile yalnız kalmaktı.

Lacey'nin adımları yavaşladı ve bakışları Michael ile benim aramda gidip geldi, yüzünde tereddüt ve şaşkınlık vardı.

Michael onu görünce durakladı, benden bir kol boyu uzakta dururken vücudu gerginlikle gerilmişti.

"Anastasia, ben de seni arıyordum," dedi Lacey düz, neredeyse isteksiz bir ses tonuyla. Michael'a endişeyle bakıyordu, belli ki onun uzak durması gereken biri olduğunu söyleyen o içgüdüsel kadın sezgisini hissetmişti.

"Ana-" diye uyardı Michael, kolu bana doğru uzanıyordu.

Onu atlatıp Lacey'ye doğru koştum, korku içimi kemiriyordu. Lacey elini uzattı ve ben de elini tuttum, bizi sokak lambalarının aydınlattığı kaldırımda aceleyle ilerletirken şok olmuş ve ölçülemeyecek kadar minnettar olmuştum. Bir sonraki işime gitmek için genellikle kullandığım otobüs durağının karşısındaydı ama umurumda değildi. Michael'dan uzak olan her yer benim için uygundu.

Bloğun kenarına kadar geldik, ikimiz de henüz tek kelime etmemiştik ve Michael'a dönüp baktım.

Dans akademisinin gölgesinde, onu bıraktığım yerde duruyordu.

Buradan bile, bakışlarında benim için tehlikeden başka bir şey ifade etmeyen karanlık bir vaat vardı.

Ve aklımın bir köşesinde, düşünmemek için bir kenara ittiğim bu sözü ne zaman gerçekleştireceğini merak ediyordum.

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyordum. Tükenmiştim. Vücudunuz ölüyormuş gibi, hiç umudunuz yokmuş gibi hissettiren türden bir yorgunluk.

Masayı silerek ağlamamak için kendimi zor
tuttum. Her zamanki gibi.

Hayatımda olan hiçbir şeyi kontrol edemezdim, ama onlara verdiğim tepkiyi kontrol edebilirdim.

Ya da en azından kendime hep bunu söylemeye
çalıştım. Hiçbir parçamın buna gerçekten inandığını
sanmıyordum.

İlk gözyaşının düşmesine izin vermek kolay olurdu, belki iyi bile gelirdi. Ama asıl korktuğum o ilk gözyaşından sonra gelenlerdi.

Başladıktan sonra durabileceğimden emin değildim.

İç çekerek masayı sildim ve bulaşıkları plastik küvete dizdim ve onları bulaşıkhaneye götürüp temizleyebilmek için kaldırdım.

Charlie bana restoranında bir ay boyunca masalara servis yaparsam beni garsonluğa terfi ettireceğini söylemişti.

Ne yazık ki, çoğu erkek gibi Charlie de yalancının tekiydi ve altı aydır masalarda çalışıyordum.

Taşımacılık yapmak fiziksel olarak garsonluk yapmaktan çok daha yorucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda garsonlar bahşişlerini paylaşmak istemedikleri için bana üç kuruş para ödüyorlardı.

Başka bir iş bulmam gerekiyordu. Ama kütüphaneye gidip bilgisayar kullanma ve başvuru yapma ya da restoran restoran, mağaza mağaza dolaşıp zavallı özgeçmişimi dağıtma düşüncesi... Şu anda bunu tam olarak kavrayamıyordum.

Yirmi bir yaşında olabilirdim ama on sekiz yaşıma kadar çalışmaya başlamamıştım - Michael'ın ailesi buna asla izin vermemişti. Sonrasında bazı işler

Masanın altındakiler, bu yüzden başlangıçta onları özgeçmişime bile ekleyemedim. Çok az ya da hiç deneyimim yokmuş gibi görünürken birinin beni işe almasını sağlamak zordu.

"Temizlenmesi gereken bir masa daha var," dedi Poison saçma sapan bir sesle, küveti, bazı kaselerdeki yağı temizlemeye çalıştığı büyük endüstriyel lavaboların yanına koyduğum anda.

Zehir, on yılı aşkın bir süredir restoranda çalıştığı belli olan pembe saçlı, pırıl pırıl bir kadındı. Asla şikayet etmezdi... ve yapacak daha çok iş olduğunu söylemek dışında hiç konuşmazdı. Bir peri boyunda olabilirdi ama her nasılsa tanıdığım en korkutucu kadınlardan biriydi. İsmi de buna yardımcı olmuyordu. Hala ona bu ismin arkasındaki hikayeyi sormaya cesaret edememiştim.

"Halledeceğim," dedim ona, hiçbir işe yaramayan sahte dans gülümsememi göstererek.

En azından çoğu insan için işe yaradı.

Bulaşıkları hızlıca çöp kutusundan çıkarıp lavabonun yanına koydum, kaselerden biri gürültüyle lavaboya düşüp beyaz bluzumun önünü suyla ıslattığında kızgın bakışlarını görmezden geldim.

Mükemmel.

Çöp kutusunu kaptığım gibi topallaya topallaya yemek alanına geri döndüm; bacağım o gün için işbirliği yapma noktasını geçmişti. Yedi saat dans etmiş, bir saat stüdyoyu temizlemiş ve ardından bu işi yapmak için Charlie's Diner'a doğru aceleyle yola çıkmıştım
-Michael'ın talihsiz bir şekilde araya girmesiyle.

Bir molaya ihtiyacım vardı.

Ne yazık ki, bacağımın getirdiği sorumluluk nedeniyle bu Şirkette burs almaya hak kazanamadım ve eğitmenler ne kadar iyi olursa olsun eski memleketime geri dönmeyecektim. Bu Şirket ülkenin önde gelen stüdyolarından biriydi, ancak kıdemli bir sanatçı olana kadar sanatçılarına yaşanabilir ücretler ödemeye başlamıyorlardı.

Aklı başında bir kadın istifa ederdi.

Ama sahip olduğum tek hayalden nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum.

Kendi kafamın içinde, kendi düşüncelerime kapılmışken, koridorun karşısındaki bacağı tamamen kaçırdım.

Yere çakıldım, çöp kutusu uçtu ve kendimi tutarken bileklerim ve dizlerimden keskin bir acı geçti. Çöp kutusu çarptı

yere düşüyor, tabaklar etrafa saçılıyor, cam kırılma sesleri tüm restoranı dolduruyordu.

Kafamı kaldırdım ve bacağın sahibinin, üç arkadaşıyla birlikte, sırtlan sürüsü gibi gülerek beni sonuma gönderdiğini gördüm. "Özür dilerim," diye homurdandı, belli ki öyle demek istememişti. Yüzüm yanıyordu Bana bakarken utanç içindeydiler, durumdan eğlendikleri belliydi.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bacağım acıyla büküldü ve beni tekrar yere yapıştırdı. Kaçmak isteyen çığlığımı durdurmaya çalışarak dudağımı ısırırken ağzıma kan doldu. Onlara beni duyma zevkini tattırmak istemedim.

Ayağa kalkarak bacağıma bebek bakmaya çalıştım ve bir şey avucumu kesti.

Kahretsin, cam parçalarından biri elime saplanmıştı.

Bu kırıldığım andı, değil mi? Burası pes ettiğim yer miydi? "Hadi seni kaldıralım küçük dansçı," diye mırıldandı derin, tanıdık bir ses. İşte yanağıma yumuşak bir okşayış oldu ve ardından güçlü bir çift kol beni sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yerden *kaldırdı*.

Şok içinde gözlerimi kırpıştırdım ve kurtarıcıma baktım. Ona.

Camden James.

Evet... Onun adını hatırlıyordum. Sanki beynime dövme gibi kazınmıştı. Sanki göğüs kafesime yerleşmiş, asla unutulmamaya ya da göz ardı edilmemeye mahkum edilmişti.

O güzel yüzü de hatırlıyordum. Bu kadar mükemmel bir şeyin var olduğu ve bana ait olmadığı gerçeğine kafayı takmıştım.

Sanki öyle biri, bırakın beni, herhangi birine ait olabilirmiş gibi. Bu fikir gülünçtü.

Camden James'e benzeyen erkeklerin gökyüzünde kayan yıldızlar olduğuna ve biz ölümlülerin kaderinde sadece bakmak olduğuna emindim.

"İyi misin?" diye sordu o aynı yumuşak ses tonuyla ve bu ses yeni favori sesim haline geldiği için tenimde kıvılcımlar çaktırdı.

Bu tür düşünceler nereden geliyordu? "Çoğunlukla utandım," diye fısıldadım. Salonda çok fazla insan yoktu.

ama yine de bir sürü gözün bana baktığını hissedebiliyordum.

Sahnede bunu sorun etmiyordum, kendimi utandırdığımda ise pek sorun etmiyordum.

Bakışları yüzümü aradı, tıpkı halk mutfağında sıraya girdiğimde bana baktığı gibi bakıyordu. Neredeyse şok gibi görünen bir şey... ya da huşu.

Belli ki bu sadece hüsnükuruntu.

Sonra hatırladım. Geçen hafta beni halk mutfağında yemek alırken görmüştü.

Şimdi yanaklarım utançtan daha da sıcaktı.

Bazen fazladan yardıma ihtiyaç duymanın yanlış bir tarafı yoktu ama Bay Hayalperest McDreamy Pants'in beni orada görmesini istemiyordum.

Kendimi savunmasız hissettirdi. Sanki tüm mücadelelerimi görüyormuş gibi.

Benimle konuşmak için masama geldiğinde gerginlikten yanıyordum. Benimle alay edeceğinden ya da daha kötüsü bana acıyacağından korkuyordum. Yakışıklı yüzünde bu tepkilerden herhangi birini görmeden önce uzaklaşmam gerektiğini biliyordum. Ama şu anda bana alay etmek *ya da* acımakla ilgisi olmayan bir yoğunlukla bakıyordu.

Onun yerine, gözlerinde tam olarak adlandıramadığım bir şey gördüm. Farklı bir sıcaklık uyandırıyordu. Bu seferki midemden başlıyordu.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye sordu, elleri hâlâ kalçalarımı kavrıyordu. Masadaki adamlardan biri bir ses çıkardı ve Camden onlara karanlık bir bakış fırlattı. "Lanet olası aptallar," diye homurdandı ve içlerinden birinin boğulduğunu duydum.

"Ben iyiyim. Teşekkür ederim... Ben işime dönüyorum," dedim hızlıca, bacaklarımı çalışmaya zorlayarak, bu güzel adamdan uzaklaşma dürtüsü bana sertçe çarpıyordu. Beni bu pek de çekici olmayan durumlarda görmeye devam ediyordu. Onun yanında daha fazla utanmamın nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum.

Camden dikkatini tekrar bana çevirdi, yüz hatları o kadar kalp kırıcı bir şefkatle yumuşadı ki... Bakışlarımı ondan ayırmak zorunda kaldım.

"Hey. Ciddiyim. Sert bir düşüş oldu. Oturmalısın. Buz isteyeceğim," diye bastırdı, bir eliyle çenemi tuttu, böylece açık yeşil bakışlarıyla buluşmak zorunda kaldım. Dokunuşuyla tenimde kıvılcımlar çaktı ve kendimi onun eline doğru eğilirken buldum.

Vay canına. Bu göz rengini daha önce hiç görmemiştim, tıpkı bir kasırga öncesindeki yeşil gökyüzü gibi - fırtına yaklaşırken o çılgın, parlak yeşil g ö k y ü z ü n d e rüzgarda savrulan altın taneleri.

Parmakları tenimi okşadı ve bir iniltiyi tutmak için yapabildiğim tek şey buydu. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım.

herhangi birinin dokunuşu gibi.

Gözlerimi kırpıştırdım, bacaklarımın arasında aniden yükselen sıcaklığı kontrol altına almaya çalıştım, yirmi bir yıllık hayatımda öğrendiğim tek evrensel gerçeği kendime hatırlatmaya çalıştım.

Erkekler belaydı.

O kadar güzel erkekler vardı ki, onlara bakarken bile karnınıza ağrılar giriyordu.

"Hayır-" Sertçe söyledim ve elini çekip bıraktım. Yüzü düştü.

"Teşekkür ederim," diye çabucak ekledim. "Ama söz veriyorum ben iyiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bana inanmış gibi görünmüyordu ve bir adım uzaklaşırken dolgun dudaklarında bir kaş çatma vardı, anında doldurmak istediğim bir mesafe yarattı.

"Eminim yapabilirsin, bebeğim," sesi alçak, yatıştırıcı bir mırıltı. "Ama arada bir yardım almanın bir sakıncası yok."

Oooh, bu adam tehlikeliydi. O yumuşak güneyli ses tonuyla bir "baby girl" dedi ve ben tüm hayatımı yeniden düşünmeye başladım... işte bu kadar güçlüydü.

Özellikle de bu sözler, birine nasıl bakılacağını biliyormuş gibi *görünen* bir adamdan geliyordu. "Baba" enerjisi alışılmışın dışındaydı. Ona doğru kıvrılmak ve kaslı kollarının beni koruyarak sardığını hissetmek istiyordum.

Kendi kendime homurdandım - kesinlikle daha önce hiç böyle bir şey düşünmemiştim.

Omzunun üzerinden Zehir'in tuvaletten dışarı baktığını görebiliyordum - hiç yapmadığı bir şeydi - dudakları dişlerinin üzerinde benim için bela anlamına gelecek şekilde kıvrılmıştı. Kendimi zorlamak zorunda kalsam da bir adım geri çekildim.

"İşe dönmem gerek," dedim, sırf onun sarhoş edici yörüngesinden kaçabilmek için kasıtlı olarak etrafından dolanırken bir masanın yanından geçtim.

Yürürken bakışları beni okşuyordu ve tenimde gezindiğini hissettiğime yemin edebilirim.

Onu içime çekmek, sonsuza dek yanımda taşımak istedim.

Erkeklerden uzak durmanın yanı sıra, sizi etkilediklerini belli etmemeleri gerektiğine de inanıyordum.

Michael beni bu konuda usta yapmıştı.

Onu düşünmek bile Camden'ın bana verdiği pırıltılı, ışıltılı hissin üzerine bir kova su dökmek için yeterliydi. Poison'ın onaylamayan bakışları bu duygunun geri gelmemesini sağladı.

En azından ben bulaşık yıkarken.

Ama Camden'ın lokantadan ayrılmadığını gördüğümde, o duygular hemen geri geldi.

Erkekler belaydı.

Ama asıl soru şuydu: Camden James'in başı ne tür bir beladaydı?

Gece işten çıktıktan sonra bile onu düşünmeden edemedim. Ve sadece o gece için, denemedim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

CAMDEN

Beni başından savmaya çalışıyordu. Bunu yapabileceğini düşünmesi gerçekten çok hoştu.

Topallamasının hiç de sevimli bir yanı yoktu.

Anastasia sallanan kapıların ardında kaybolur kaybolmaz sırtım mutfağa dönük olacak şekilde döndüm ve tüm dikkatimi göt heriflerin masasına verdim.

Başlarını kaldırıp bana baktıklarında yüzlerindeki ifade eğlenmekten temkinli olmaya dönüştü.

"Bunu bilerek mi yaptın?" Hırladım.

"Neyi bilerek yapıyorsun?" diye sordu içlerinden biri, yüzünde bir korku ifadesi vardı. Üst dudağının üzerinde belli ki uzatmaya çalıştığı bir tutam saç vardı. Yine de bu aşamada bir tırtıl gibi görünüyordu.

"Bana aptalı oynama," diye uyardım.

"Bak dostum, bu bir kazaydı..." diye titredi içlerinden biri, ona en başta çelme takan kırmızı tişörtlü dangalak. Bacağını bilerek uzattığına hiç şüphem yoktu. Belki ona çelme takmak gibi bir niyeti yoktu ama kesinlikle onu durdurmaya ve dikkatini çekmeye çalışıyordu.

Her iki şekilde de, bunu alamazdım.

"Buradan defolup gitmek için bir dakikan var," diye bağırdım, tehdit sesimde belirgindi.

"Ne?" dedi çocuklar, sanki bir sonraki single'larını radyodan duyuran bir erkek grubuymuş gibi neredeyse hep bir ağızdan. Bana en yakın olan

Aniden nefesi kesildi, gözleri parladı ve kim olduğumu anladığını biliyordum.

Masanın üzerine eğildim, ellerimle masanın kenarını kavrayarak boyunlarını sıkmamak için kendimi zor tuttum.

"Yemek borcunu öde ve git. Bana bunu bir daha söyletme." Kırmızı gömleklinin ağzı sinek yakalamayı umuyormuş gibi açık kaldı.

"Dur bir dakika, sen Camden James'sin. Şövalyeler'den!" dedi sonunda heyecanla, sesinde bir parça huşu vardı. Daha önce maçlara gittikleri belliydi çünkü bunu takip eden uygun miktarda korku da vardı. Altı-dört yaşındaydım ve yaşamak için erkekleri itip kakıyordum; korkmaları gerekirdi.

"Evet, ama yine de beni dinlemiyorsun. Neden hareket etmiyorsun?" Sabrımı kaybederek homurdandım.

Bana yine uzun uzun baktılar, sonunda durumu anladılar ve sanki bir striptiz kulübündeymişler gibi masaya çılgınca banknotlar atıp aceleyle oradan ayrıldılar.

İçlerinden biri "Bir imza alabilir miyim?" diye sormaya cesaret etti.

Ona attığım karşılık yeterince korkutmuş olmalı ki, gerçek bir gıcırtı çıkardı ve kıçı yanıyormuş gibi çıkışa doğru koşmaya başladı. Daha fazla uzaklaşamadan yakasına yapıştım ve onu kendime doğru sürüklerken boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Bir daha *asla* başka bir kadınla yatma, seni bok çuvalı," diye tısladım ve sonunda gitmesine izin vermeden önce onu iyi bir önlem için bir kez salladım.

Geri çekilirken titriyordu, elleri önündeydi. "Söz veriyorum," diye bağırdı tökezleyerek kapıdan çıkmadan önce.

Arkalarından o kadar uzun süre baktım ki seyredenler muhtemelen bir cinayet işlenmek üzere olduğu için polisi aramaları gerekip gerekmediğini merak ediyorlardı...

Kadınlara zarar veren piçlerden nefret ederdim.

Özellikle kadınlarımı inciten erkeklerden nefret ederdim.

Anastasia artık bu kategoriye giren tek kadındı.

Lokantaya göz gezdirdim ve birkaç masaya başımı salladım, daha az tehditkâr görünmek için rahat gülümsememi takındım. Bu işe yaramış gibi görünüyordu ve yavaşça herkes arkasını dönüp yemek yeme işine geri döndü.

Anastasia'ya odaklanma işime geri döndüm.

Bir kabine kayarak bir menü aldım ve az önce olan her şeyi tekrar ederken menüye bakıyormuş gibi yaptım.

Düştüğü zamanki görüntüsü... gözlerindeki o acı parıltısı.

Oraya geri dönüp kontrol için onu hastaneye götürmemde ısrar etmeli miyim? Düşüşü çok kötü görünmüyordu ama belki de düşündüğümden daha kötüydü?

Hayır, hayır. Onu öylece kaçıramazdım.

Henüz kaçırmadım.

Derin bir nefes aldım ve onun çalıştığı restorana girmenin bile büyük bir adım olduğunu kendime hatırlattım. Düştüğünü gördüğümde kamyonetimde çalışıp çalışmadığını görmek için bekliyordum.

Ve sonra iyi olduğundan emin olmak için koşmaktan kendimi alamadım.

Halk mutfağındaki vardiyamdan sonra saatlerce dans stüdyosunun önündeki ara sokakta durmuş, onun dışında herkes gitmiş gibi göründüğünde daha da endişelenmiştim.

Sonunda dışarı çıktığında, onu buraya kadar takip ettim ve birkaç saat daha gözden uzakta durarak onu izledim ve öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalıştım. İçeri girmek istemiştim ama beni mutfakta gördükten hemen sonra işyerine gelmenin şu anda istemediğim sapık sinyalleri verebileceğini düşündüm.

Yani, *onun* sapığıydım... ama bunu bilmesini istemedim.

Bazı maçlar ve antrenmanlar, yapmak istediğim keşifleri daha fazla yapmamın önüne geçmişti. Bu gece antrenmandan sonra aceleyle restorana gidebildim, onun burada olmasından ve *nihayet* içeri girebilmemden dolayı çok *mutluydum*.

Geçen haftaki yolculuğumuzda kendimi onun mükemmelliğini hayal ettiğime, gerçek olmayan bir imaj yaratmış olmam gerektiğine, çünkü böyle bir mükemmelliğin gerçekten var olamayacağına ikna etmeye çalışmıştım.

Bu gece onu görmek, onu sahnede gördüğümde yaşadığım dini deneyimin aynısıydı. Yorgun ve bitkin olduğu her halinden belli olsa da, gözlerinin altında bir şeyleri yumruklamak istememe neden olan koyu halkalar olsa da, hiç şüphesiz, o güne kadar gördüğüm en çarpıcı yaratıktı.

Ayrıca kızımın inanılmaz derecede nazik olduğunu da öğrenmiştim.

Yıpranmış ve ölesiye çalışıyor olsa bile, çalışırken restorandaki herkes ona gülümsüyordu. Buraya en son geldiğimde gördüğüm yaşlı bir adamla durup sohbet etti, garsonu birkaç kızla flört etmekle meşgul olduğu için ona yardım edemeyince kahvesini doldurdu. Çömelip bir annenin ağlayan çocuğunu yatıştırmasına yardım etti, hostesten bir lolipop aldı

dikkati dağılsın ve annesinin gerçekten yemek yemesine izin versin diye ona hediye ettim.

Aniden yeniden ortaya çıktığında koltuğumda doğruldum, bu sefer üstünde iki kutu olan bir arabayı itiyordu. Tekerlek bir şeye çarptığında ve bir sprey şişesi takırdayarak yere düştüğünde yüzünü buruşturdu.

Onu bu kadar çok çalışırken görmekten nefret ediyordum. Aslında bu beni hasta ediyordu. O arka odadayken birisi kırık tabakları süpürmek için dışarı çıkmıştı, yani en azından bunu yapmak zorunda kalmamıştı.

Anastasia garson değildi, bu kısmı şaşırtıcıydı. Onunki gibi bir yüz bütün bahşişleri toplardı. Charlie'nin Yeri kaliteli bir restoran değildi ama şehirde adını duyduğum ve tanıdığım bir yerdi.

Gizemler devam ediyordu. Ülkenin en ünlü dans topluluklarından birine sahip olan benim muhteşem küçük dansçım neden bütün gün dans ettikten sonra masaları temizliyor ve geceleri bir barınakta uyuyordu? Ailesi neredeydi?

Bu noktada gerçekten şaşkına dönmüştüm.

Şaşkına dönmüştü... ve devreye girip onunla ilgilenmek için sabırsızlanıyordu. O uhrevi gözlerle bana bakışı, neredeyse bir yabancı olmama rağmen ona yaptığım hafif dokunuşu içine çekişi... Onu şımartmak için sabırsızlanıyordum. Her gün gözlerine o hülyalı bakışı yerleştirmek için sabırsızlanıyordum çünkü hayatı o kadar güzeldi ki.

Bu düşünceyle aletim sertleşti.

Bir tür bakıcı sapkınlığım olduğundan oldukça emindim - muhtemelen bu özel tercihe bağlı garip bir kelime vardı, ama kesinlikle onun şemsiyesi altındaydım.

Arabayı yuvarlayarak geçti, belli ki benden başka her yere bakmaya çalışıyordu. Ancak son saniyede omzunun üzerinden bir bakış attı, onu yakaladığımı görünce ciyakladı ve yüzünü geri çekti.

Sırıttım.

Belki de sakin davranmalıydım ama gözlerimi ondan alamıyordum ve o da bunun farkındaydı. Karşımdaki masadan bir peçete alırken yanaklarında tatlı bir kızarıklık vardı.

Anastasia yanlışlıkla düşen bir çatalı almak için eğildi ve benim dikkatim onun kıçına takıldı.

Kahretsin, onun her parçası gerçekten mükemmeldi.

"Merhaba efendim, Charlie's'e hoş geldiniz. Benim adım Whitney ve bu gece sizin garsonunuz olacağım. Spesiyalleri duymak ister misiniz?" Gözlerimi kırpıştırdım, Anastasia'ya bakmanın beni götürdüğü yerden geri dönüyordum. Dünya olmadığı kesindi, çünkü Şimdi gerçekliğe geri dönmüŞ, umutlu görünen garsona bakarken kendimi yabancı bir gezegene inmiŞ gibi hissediyordum.

Ve orada olmaktan mutlu değildim.

"Sadece bir su, lütfen," dedim ona, ilgisizce menüye bakarak. Bana spesiyallerle ilgilenip ilgilenmediğimi sorduğunu geç de olsa fark ettim ama Şu anda Anastasia'yı görmemi engellediğini düŞünürsek, içki sipariŞim Şu anda alabileceği tek Şeydi.

Garson kız ses tonum karşısında irkildi, yanakları utançtan kızardı.

Hıyarlık ediyorsun, diye fısıldadı içimden bir ses, kadınlara karşı nazik olduğumu hatırlatarak.

"Ve ızgara somon tabağı," diye ekledim, ona kızdığımı düşünmesin diye sesimdeki kızgınlığı yumuşatarak.

Omuzları düştü ve rahatladı. Harika... Şimdi de kalıp sohbet etmeye çalışacaktı.

"Whitney!" diye seslendi biri, kaşlarını çattı ve gitmek için dönmeden önce bana özlem dolu bir bakış attı.

"Birazdan suyunuzla birlikte döneceğim," dedi ve uzaklaştı.

"Acele etme," diye mırıldandım içimden, Anastasia'nın yine arkada kaybolduğunu görünce lanet okudum.

Yemeğin geri kalanı böyle geçti. Ben kız arkadaşımın bakışları için yaşıyordum... o da benden kaçmak için elinden geleni yapıyordu.

Gerçekten cesaret verici bir işaretti, beni ne kadar görmezden gelirse, onu o kadar etkilediğimi biliyordum. Ürkekti, uzak durmak için elinden geleni yapıyordu. Ama beni kandıramazdı. Gizlice bana nasıl baktığını gördüm. Yanaklarının nasıl kızardığını. Benim ondan etkilendiğim kadar o da benden etkilenmişti.

Bu iyi bir ilk adımdı.

Sonunda daha fazla dayanamadım.

Banyo onun kaybolduğu yerin hemen ötesindeydi, ben de uzun koridora yöneldim. Neyse ki ben köşeyi döndüğümde arka odadan çıktı.

Ve sonra sadece ben ve o kaldık.

Sonunda.

"Merhaba," diye mırıldandım, bana bakması için ona doğru birkaç adım attım.

Nefes alış verişi hızlandı ve yüzüme bakarken dudağını ısırdı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Ona baktım, bakışlarımın altında kıpırdanmasını, gözlerinin yemek odasına ve sonra tekrar bana dönmesini izledim.

"Whitney genellikle müşterilere ihtiyaç duydukları şeyi verme konusunda *harikadır*."

Hayal görmüş olabilirim ama küçük dansçım neredeyse *kıskanmış* gibiydi. Bana karşı bağışıklığı olmadığına dair bir işaret daha görmek güzeldi.

Burada aklımı kaçırıyordum.

Sadece bana katılması uygun görünüyordu.

"Buraya Whitney için gelmedim," dedim açık açık.

Beline bağladığı önlüğü endişeyle çekti. "Tamam. Yani sen... için mi buradasın?"

Yüzüme yayılan küçük bir gülümsemeyle onu izlemeye devam ettim. "Sen."

Gözleri büyüdü, ağzından küçük bir nefes çıktı. O kadar güzeldi ki.

"Ben mi?" diye fısıldadı.

"Evet, sen. Ve duygularımı incitiyorsun, bebeğim. Arkadaşım olmak istemiyorsun gibi görünüyor," dedim ve sonra bir şansımı denedim ve saçının bir tutamını kulağının arkasına itmek için uzandım.

Bana izin verdi ve ben de kolumu ona dolayıp onu kendime çekmemek için kendimi zor tuttum. Parmaklarım boynuna değdiğinde, ben çekilmeden önce bir ürperti geçti.

Sırıtışım daha da genişledi.

Her santimine dokunana kadar bekle, tatlım. Dilimle.

Ona bu kadar yakın olmak tehlikeliydi.

Anastasia gözlerini kırpıştırarak bana baktı, yüzü biraz şaşkındı. "Yaptığın şey bu mu? Arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun?"

"Bana çok iyi bir arkadaş olduğum söylendi," diye takıldım, sorusuna cevap vermedim.

Kesinlikle *sadece* arkadaşı olmak istemedim.

Ona sahip olmak, derisinin altına girmek, onu sonsuza dek korumak, onun bir parçası olmak istedim, böylece beni asla terk edemezdi.

Vay canına... Gerçekten böyle mi düşünmüştüm? İçimde bir huzursuzluk titreşimi belirdi. Kendimi tanımamaya başlamıştım. Bu kız bana ne yapıyordu?

"Senin gibi biri neden benim gibi biriyle arkadaş olmak istesin ki?" diye sordu, sesinde biraz kırılganlık vardı. "Beni gördün... geçen gün. Aynı dünyada yaşamıyoruz."

Ahh. Halk mutfağında. Onu orada gördüğüm için utanmıştı. Bunun hemen düzeltilmesi gerekiyordu.

"Seni gördüm. Geçen geceki performansında. *Benim* gibi biriyle neden arkadaş olmak istediğini soran ben *olmalıydım*."

Gözleri büyüdü, dudakları şokla tekrar açıldı ve şimdi sikimi aşağıda tutmaya çalışıyordum çünkü tek düşünebildiğim o güzel ağzı sikmenin nasıl bir şey olduğuydu.

O kadar gençti ki. Benden en az on yaş daha genç olduğuna emindim. Sırf ona tekrar dokunabilmek için sanki orada bir şey varmış gibi davranarak çıplak omzunu okşarken şu anda kendimi pis bir ihtiyar gibi hissediyor olmalıydım.

Ama yapmadım, hem de hiç.

Çünkü onun benim olduğunu biliyordum.

"Beni gördün mü?" diye soludu, bakışları şüpheyle ve neredeyse çaresizlik gibi görünen bir şeyle doluydu.

"Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," dedim, sesim aniden boğuk çıkmıştı. Umarım sadece dans *etmesinden* bahsetmediğimi biliyordur - benim de hayatımda gördüğüm en güzel şey olduğunu kastetmiştim.

Gözlerini utangaç bir şekilde aşağı indirdi... ve anladığını biliyordum.

Anastasia bakışlarımı tekrar yakalamadan önce derin, ürpertici bir nefes aldı. Ve sanki bir şalter tamamen atmış gibiydi.

"Peki, teşekkür ederim. Ama gerçekten işe dönmem gerekiyor," dedi, etrafımdan dolaşmaya çalışırken sesi düzleşmişti.

Az önce ne olmuştu?

"Hey," dedim, ona tekrar nazikçe dokunarak. Bu kez dokunduğumda sertleşti ve kafam daha da karıştı. Yanlışlıkla hangi görünmez mayına basmıştım?

"Bak. Seni bu işe kim bulaştırdı bilmiyorum," dedi, gözleri etrafımızı tarıyordu, sanki birinin kamera ya da başka bir şeyle bizi izlemesini bekliyordu. "Ama bu hiç komik değil. Sadece komik değil

komik... zalimce. Kendinden utanmalısın." Gözleri ağlayacakmış gibi parlıyordu ve sesinde şimdi kalbimi kıran bir titreme vardı.

Ve bu noktada gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Normal bir insana size bir şey yaptıklarını açıklamak imkansızdı. Yüzlerine bir kez baktığınızda çözülürdünüz, saplantı haline gelirdiniz. Onlara artık nefesleri ve kalp atışları arasındaki boşlukta yaşadığınızı söyleyemezdiniz. Ona yapmak istediğim son şeyin onu incitmek olduğunu, çünkü onu sonsuza dek benim yapmak istediğimi *kesinlikle* söyleyemezdim.

Ellerimi önümde birleştirerek geri çekildim. "Sana söz veriyorum, burada şaka yok. Bu gece tesadüfen oradan geçiyordum ve seni pencereden gördüm. Ama buraya seninle uğraşmaya ya da seni bu kadar üzen her neyse onu yapmaya gelmedim. Sadece... Sahnede gerçek bir meleğin performansını gördüm ve yardım edemedim ama seninle düzgün bir şekilde tanışmak istedim. Geçen gün bu konuda pek de iyi bir iş çıkaramadığım için."

Bakışları beni delip geçti ve bir tür süper güce sahip olabileceğinden, içimi ve onu benim yapmak için işlemeye hazır olduğum tüm günahları görebileceğinden biraz korktum.

"Özür dilerim," dedi sonunda, o kadar alçak sesle ki birkaç adım öteden zar zor duyabildim. "Ama arkadaş falan aramıyorum," diye bitirdi sözlerini ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi arkasını dönüp yemek odasına doğru yürümeye başladı.

Köşede kaybolduğu yere bakarak gidişini izledim. Lanet olsun.

Her nasılsa, bunu berbat etmiştim.

Ama üzülmek ya da kendime kızmak yerine, tıpkı buzda yaptığım gibi kararlılığın içimi doldurmasına izin verdim. Engellerin atışımı öldürmesine izin vermedim.

Ve kesinlikle Anastasia ile şansımı kaçırmayacaktım. Nasıl sıkı çalışacağımı biliyordum.

Ve sonsuz sabırlı olabilirdim. Üniversitede hokey bursu alabilecek kadar iyi olabilmek için her gün antrenman yapmak ya da notlarımın hep A olması için çok çalışmak ya da üvey babamın yaptıklarından sonra onu incitebilecek kadar güçlü ve akıllı olabilmek için yıllarca beklemek gibi.

Çok çalışmakla ilgili bir sorunum yoktu. Aslında, bundan zevk alıyordum. Hayatımdaki hiçbir şeyin, bir iş bulduğumda alacağım ödülle kıyaslanamayacağından emindim.

Sonunda onu elde ettim. Anastasia söz konusu olduğunda, onun her türlü çabaya değeceğini biliyordum.

Küçük kızımın tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bulacaktım. Şeytanları ve mücadeleleri vardı, bunu açıkça görebiliyordum.

Ama ben onun için her şeyi düzeltecektim. Sadece bunu bilmiyordu. Henüz.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

ANASTASIA

Madame Leclerc, sanki ayakları yerine tekerlekli bir platformun üzerindeymiş gibi zarif bir şekilde süzülerek odaya girdi. Ellerini bir kez yüksek sesle çırptı, her ne kadar ikinci kez dikkatimizi çekmiş olsa da odaya gelmişti. "İnanılmaz haberlerim var. Şirket önümüzdeki gösteri için yeni bir donör buldu."

Kalbim göğsümde çarptı. Yeni bir bağışçı, potansiyel olarak yeni bir burs anlamına gelebilirdi. Geçen geceki performansımla... belki bir şans olabilirdi... Sadece bir sonraki gösteri için yapılacak seçmelerde hayatımın en iyi performansını sergilemem gerekecekti. Bir bursla belki küçük bir daire tutabilirdim - şehrin kötü bir yerinde evet - ama bu sorun olmazdı. Madam Leclerc'in söylediği bir isim dikkatimi çekene kadar onu dinlemeyerek seçmeler için hazırladığım dansın üzerinden zihinsel olarak geçmeye başladım.

"Dallas Knights'tan Camden James sanatla ilgilenmeye başladı. Belli ki geçen geceki performansımıza katılmış ve çalışmalarımızdan çok etkilenmiş. Daha önce bu tür bir bağışçımız olmamıştı, ancak bunun gelecekte daha da verimli ilişkilere yol açacağını umuyorum."

Oda bir anda karıştı, etrafımdaki herkes heyecanla fısıldaşmaya başladı.

Alena yanımda soluk soluğa, "Çok ateşli," dedi ve hevesle kolumu çekti.

Doğru duymadığımdan emin bir şekilde ona bakakaldım. Camden James yeni donör müydü?

Peki ya Dallas Knights? Onlar profesyonel bir hokey takımıydı, değil mi? Yani bu Camden'ın NHL oyuncusu olduğu anlamına mı geliyor?

Oda birden etrafımda dönmeye başladı.

Geçen geceki sözleri aklımdan çıkmıyor, dikkatimi dağıtmadığım her an kafamın içinde dolaşıyordu.

"*Sadece... Geçen gece sahne alan gerçek bir melek gördüm ve yardım edemedim ama sizinle tanışmak istedim."*

Onu gördüğüm andan itibaren, onda kendimi güvende hissetmemi sağlayan bir şey vardı.

Yine de böyle biriyle sadece arkadaş olmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum ve hayatımda sahip olduğum diğer herkes gibi o da kısa süre içinde kimsenin isteyebileceği türden bir arkadaş olmadığımı anlayacaktı.

Ünlü bir hokey oyuncusu... ve ben. Bu duyduğum en büyük şakaydı.

Hiçbir şeyimiz birbirine uymuyordu. Benimle ilgili her şey bozulmuştu.

Herkesi uzaklaştırdığım gibi onu da uzaklaştırmış olmam iyi bir şeydi.

Onun için en iyisi buydu. Ve

benim için de.

Hayatımda milyonlarca korkunç şeyden kurtulmuştum ama *ondan* kurtulabileceğimden emin değildim.

Ve şimdi onun ünlü biri olduğunu öğrenmek.

"Bu yeni işbirliğinin bir parçası olarak, Şirket Cumartesi günü Bay James'in maçına katılacak." Bilinmeyen bir nedenle tekrar alkışladı
-Ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Hokeyde buna "maç" dediğinizi düşünmemiştim - Fransız bale eğitmenim kesinlikle bu sporda uzman değildi.

Uzman olduğumdan da değil... Hayatım boyunca hiç maç izlememiştim. Adını bile bilmemin tek nedeni, birkaç sezon önce Knights Stanley Cup'ı kazandığında yaptıkları büyük geçit töreniydi.

Bütün şehir bunun için çılgına dönmüştü.

Onu oynarken görmeyi düşündükçe içimi bir heyecan kaplıyordu. O çok büyüktü... çok güçlüydü. Buzun üzerinde nasıl görüneceğini sadece hayal edebiliyordum.

Ancak, ondan uzak durmaya karar verdiğim için gitmem muhtemelen benim için iyi bir şey değildi. Madam Leclerc'in beni bir yük olarak gördüğünü düşünürsek

ve Şirket için bir yük... Yine de bunu ona söylemeyecektim.

Sınıf hala haberlerden dolayı çılgına dönmüştü. Kızlar... ve birkaç erkek oyun hakkında konuşurken neredeyse ciyaklıyorlardı. Kumpanyanın baş dansçılarından Dallon odanın öbür ucundan bana göz kırptı ve Alena ne giyeceğini ayrıntılı bir şekilde planlarken başımı sallayarak hızla gerinmeye geri döndüm.

Hiçbirimiz dersin geri kalanında konsantre olamayacaktık.

Eğer Camden James bunu dikkatimi çekmek için yapıyorsa, kesinlikle dikkatimi çekmişti.

Sadece onun açısının ne olduğunu henüz çözememiştim.

Herkesin bir amacı vardı. Herkes sizden bir şey isterdi. Genelde bunun ne olduğunu bulabilirdim.

Erkekler beni genellikle güzel yüzüm için isterdi ya da benden faydalanabileceklerini düşünürlerdi. Bu durumda, bu nedenlerden herhangi biri için olduğunu bile söyleyemezdim - böyle bir tanrı patlayabilirdi ve istediği herkes ayaklarına kapanır, ilgisi karşılığında sonsuz bağlılık yemini ederdi.

Peki, ne istiyormuş?

"Yarınki maça seni bırakmamı ister misin?" Dallon aniden yanımda belirerek sordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve bu esnemeyi çok uzun zamandır sürdürdüğümü fark ettim.

Dallon çekiciydi. Yüzüme karşı iyiydi. Onunla hiçbir şey yapmak istemedim.

"Ben iyiyim," dedim ona, eski dans gülümsememi takınarak. Buradaki hiç kimse benim yaşam koşullarımı bilmiyordu. Dallon sırf pozisyonu gereği çoğu gün dersten sonra stüdyoları temizlediğimi biliyordu ama beni "maça götürmek" için nereden alması gerektiğini bilmiyordu.

"Öncesinde bir şeyler içmeye gidebiliriz," diye ısrar edince gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Dallon hakkında çok şey duydum, şirketin baş balerini Larissa Deletare de dahil olmak üzere üç kadın müdürle de çıkmıştı.

Çok fazla drama neden olmuştu.

Yakışıklı ya da değil, bunların hiçbirini istemiyordum. Ama onun kötü tarafına da geçmek istemiyordum.

Bu hiç iyi değildi.

İhtiyacım olan son şey müdürlerden birini kızdırmaktı. Bale acımasızdı. Kimse arkadaş edinmek için orada değildi. Sosyal hiyerarşi

Müdürlerle konuşup oradan aşağıya indim. Eğer benim dışlanmış biri olduğuma karar verirse
-Herkes isterdi.

Madam Leclerc yıllarca benden nefret etmişti. *Fındıkkıran*'da başrol oynamam planlanmıştı ve ne yazık ki ilk gösteriden birkaç gün önce bacağım tutmamaya karar vermişti. Ne kadar *zorlasam* da işe yaramadı. Yedek oyuncu hazır değildi ve gösteri bir dizi haber sitesi tarafından başarısız olarak yazıldı.

Beni asla affetmedi -sanki bu benim hatammış ve ben bunun olmasını istemişim gibi.

Onun gibi birkaç kişi daha olsaydı burada bana yer kalmazdı.

Bu çok mu kötü olurdu, diye fısıldadı küçük bir ses ve ben onu ittim.
Burası olmadan, dans etmeden... Ben bir hiçtim.

"Ben içki içmem," diye başladım, yüzünün gerginleştiğini fark ettim. "Ama yiyecek bir şeyler alabilirim." Son kısmı hızlıca ekledim, dudaklarımdan geçen her hecede kendimi zavallı hissediyordum.

Bunun üzerine Dallon'un gözleri parladı. Açık sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve bakışlarım onun zayıf kaslarına takıldı.

Camden'ınki kadar seksi değil.

"Oh harika. Arenanın yanında bir pizzacı var, Michaelangeo's. Pizza sever misin?"

Ona aslında o yerden nefret ettiğimi söylemek için ağzımı açtım. Bir keresinde bir şirket partisinde oraya yemek götürmüştük ve ben gıda zehirlenmesi geçirip bütün gece hasta olmuştum; ama daha söyleyemeden sözümü kesti.

"Beğeneceksin. Daha önce de yedim. Oraya gideceğiz," diye kendinden emin bir şekilde sözlerini tamamladı.

Omuzlarım çöktü. Ne yemek istediğimi umursamaması mantıklıydı - ne de olsa en iyi üç balerinimizi birbirine düşürmekte sakınca görmeyen bir adamdı bu.

Onu reddedersem hayatımı cehenneme çevirecek bir adam olacağından artık emindim.

"Seninle orada buluşuruz," dedim. "Maçtan otuz dakika önce mi?"

Bir kaşını kaldırdı, yüzü yine sinirlendiğini belli eden o gergin ifadeyi takındı. "Otuz dakika mı? Hayır, benimle beş buçukta orada buluş. Maçtan iki saat önce," dedi ve karnım sıkıştı.

İki saat mi? Onunla iki saat boyunca nasıl oturacaktım?

Ben bir şey söyleyemeden beni başından savarak uzaklaştı ve giderken bile gülümseyerek başka bir dansçıya göz kırptığını gördüm.

Vay be. Ne göt herif ama.

En azından o gün akşam yemeği yiyecektim, az önce kabul ettiğim şey için tek tesellim buydu. Pizzayı es geçip salata yiyebilirdim. Böyle bir adam muhtemelen salata yememi beklerdi.

Doğaçlama randevumla ilgili endişelerimi Cumartesi gününe bırakmaya karar vererek esnemeye geri döndüm.

Ama Camden James'i düşünmeden edemiyordum.

Camden

Anastasia Lennox takip etmesi zor bir kadındı.

Dans stüdyosunun dışında, son zamanlarda orada ne kadar çok zaman geçirdiğim için benim için ikinci bir ev gibi olan ara sokakta bekliyordum. Onu bir dakikalığına bile olsa görebilmeyi umarak sürüngenlik yapıyordum. Onun hakkında, onu benim yapmak için kullanabileceğim bir şeyler bulmak daha da iyi olurdu.

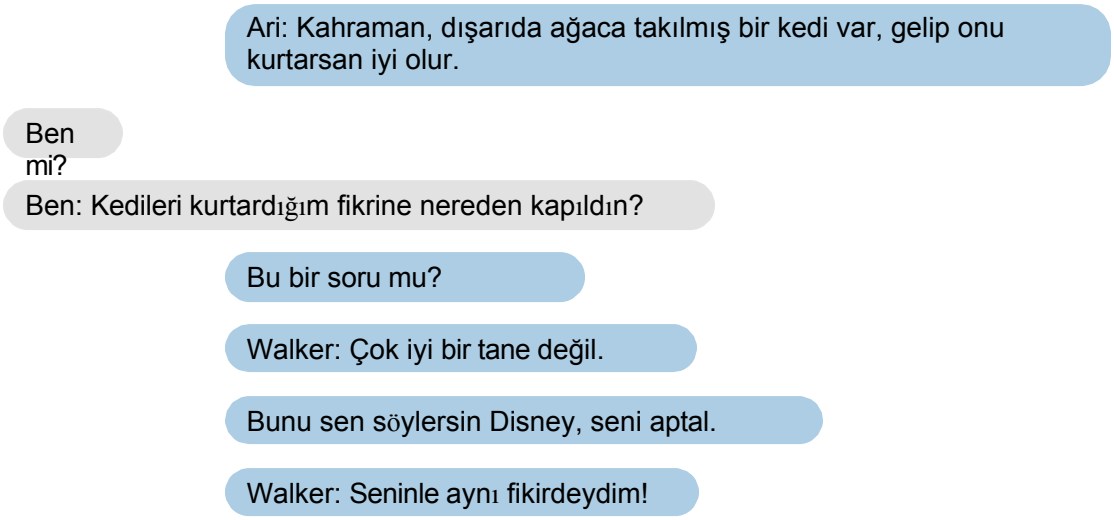
Her boş dakikamda onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyordum - onu kazanmama yardımcı olacak herhangi bir şey.

Çok başarısız olmuştum.

Yine de onu takip eden elli pisliği Instagram profilinden sildirmeyi başarmıştım.

Sanırım bu da bir başarıydı.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkarıp mesaja bakarken arkamdaki tuğla binaya yaslandım.

Ben: Hala bir kediyi neden kurtaracağımı anlamayı bekliyorum. Kedileri sevmem bile.

Sözünü geri al. Hemen şimdi.

Linc: ...

Söyleyecek bir şeyin var mı, Altın Çocuk?

Sen kedileri sevmezsin bile.

Doğru.

Ben: Bu konuşmanın amacının ne olduğunu anlayamadım.

Ari: Bu sohbete neden katıldığını anlayamadım James.

Bana mesaj atan gerçekten sendin.

Ari: ...

Ben: Ben bir kedi kurtarmıyorum.

Sanırım düşündüğümüz gibi bir kahraman değilmişsin.

Ben: Şey, bir kediyi kurtarabilirim.

Hayır. Kesinlikle olmaz. Sizden iki tane olamaz.

Ben: İki...?

İkiniz de Altın Çocuk'a tapıyorsunuz. Birinin bana tapmasının tam zamanı.

Linc: ...

Walker: ...

Ben: ...

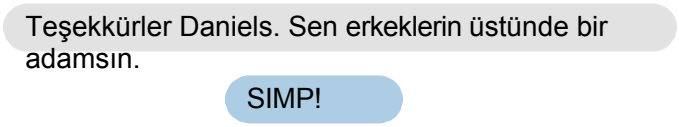
Ben: Doğru mu yaptım?

ARI LANCASTER SENI SOHBETTEN ÇIKARDI.

Ofladım, ama bir saniye sonra telefonum tekrar çaldı.

LINCOLN DANIELS SIZI SOHBETE EKLEDI.

Yüzümde bir sırıtma belirdi.

Ari "Altın Çocuk'un Çember'e ihaneti" ya da aynı derecede tutarsız başka bir şey hakkında öfkelenirken telefonum çalmaya başladı ama Anastasia dans stüdyosunun merdivenlerinden inerken dikkatim dağılmıştı. Duvardan doğrulurken, beni görmemesi için ara sokakta bir adım daha attım.

Kahretsin, çok güzeldi. Giydiği o dar tayt yasadışı olmalıydı. O kıyafetin adı neydi? Mayo mu?

Mayoların büyük bir hayranıydım, karar verdim.

Ama onun arkasından gelen bir grup adamı fark ettiğimde neredeyse dişlerimi öğütüp toz haline getirecektim.

Kıçının ne kadar güzel göründüğünü de fark ettiklerini gördüm.

Adamlardan biri ona seslenince durdu ve onlara doğru döndü. Ne dediklerini duyabilmek için binanın kenarına doğru kaydım.

"Seni Cumartesi günü alamayacağıma emin misin?" diye sordu içlerinden biri, uzun boylu, zayıf, göt herif görünümlü bir adam.

Onunla konuştuğunu ilk kez görmüyordum. Dallon.

Adı buydu.

Onu dışarıda kıza bakarken ilk gördüğümde kim olduğunu öğrenmek için Şirketin web sitesini araştırmıştım. Şirketin müdürlerinden biriydi, tabiri caizse başrollerden biriydi.

Onu öldürmek istedim.

Dişlerimi sıkarak, beni burada fark etmeyecek olsa da ona ters ters baktım. Korkuluklara yaslanmış, birkaç basamak yukarıdan ona bakıyordu. Kaskatı kesildim, daha da yaklaştım, korku boğazımı tıkadı. Kız ona gülümserken kafamın içinde bir uğultu vardı.

Benim maçımdan önce biriyle çıkması planın bir parçası değildi. Nasıl bu kadar kötü batırmıştım?

Son zamanlarda kendimi çok sık sorarken bulduğum bir soruydu bu.

"Önceden yapmam gereken birkaç iş var, bu yüzden seninle buluşmak daha kolay," dedi, ileri geri kayarak ve gergin olduğunda yaptığı gibi alt dudağını ısırarak.

Ve evet, onun hakkında bunu zaten biliyordum.

Onun her ifadesini incelemeye özen gösteriyordum.

"Peki," diye homurdandı göt herif, sanki yetişkin bir adam değil de huysuz bir ergenmiş gibi gözlerini devirerek. "Arena ile aynı cadde üzerindeki pizzacı. Gözden kaçıramazsın."

Adam konuşurken çoktan geri çekilmeye başlamıştı bile, benim durduğum yerden kaldırıma doğru fırlamadan önce ona hızlıca el sallıyordu. Burası mükemmel bir gözetleme yeriydi çünkü hiç kimse bu tarafa gelmiyor ya da beni fark etmiyor gibiydi.

Telefonuma baktım, Charlie'ye varmak için sadece yirmi dakikası vardı. Az kalmıştı. Peşinden gitmek için kamyonetime yöneldim, ama sonra göt herifler ağızlarını açmaya karar verdiler.

"Sonunda buz kraliçesini eritebildin mi Dallon?" diye sordu adamlardan biri Anastasia'yla konuşmakta olan uzun boyluya.

İzlerimde durdum, yavaşça dönüp gruba baktım, yumruklarım yanlarımda sıkılıydı.

Daha önce hiç dil kesmemiştim ama o an çok cazip gelmişti. Bir kez daha, daha önce hiç sahip olmadığım bir dürtü.

Dallon adındaki ölü adam sırıttı ve Anastasia'nın ardından başını salladı. "Böyle bir kız, bunun için çaresiz kalacaktır. Akşam yemeğini ben öderim. Maçta ona birkaç içki ısmarlarım... muhtemelen eve dönerken arka koltukta onu becermeme izin verir." Homurdandı. "O kadar ateşli ki ikinci kez bile gidebilirim."

Diğer ikisi Dallon'un şimdiye kadar tanıştıkları en komik adam olduğunu düşünerek güldüler ve ben de onların ölü adamlar gibi göründüklerine karar verdim.

Öfke içimi parçaladı ve bir dakikalığına bayılmış olabilirim. Kendime geldiğimde ara sokaktan çıktığımı fark ettim, onun hakkında böyle konuştukları için onları yok etmeye hazırdım. Onlar uzaklaşırken kendimi tuttum ve Anastasia'yı görmek için restorana gitmeden önce rahatlamaya çalıştım. Bu randevunun gerçekleşmemesi için bugün ve yarın arasında bir şeyler düşünmem gerekecekti ama şu anda kız arkadaşımın yanına gitmem gerekiyordu.

Anastasia dışarı çıktığında gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve ben de tuvalete en yakın masada oturuyordum.

"Ah, merhaba," diye beceriksizce konuştu, taşıdığı çöp kutusundaki su kenarlardan dökülürken beni görünce çığlık atarak durdu.

"Merhaba, küçük dansçı," dedim, kabinde arkama yaslandım ve susuzluktan ölmek üzere olan ve sonunda bir havuz bulan bir adam gibi gözlerimi onun üzerinde gezdirdim.

Su. Onu son gördüğümden bu yana on sekiz dakika otuz iki saniye geçmişti.

Takıntımın kontrolden çıkmaya başladığının tamamen farkındaydım.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" diye sordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı, sanki böyle bir şey olsa hiç umurunda olmayacakmış gibi. Aslında böyle bir düşüncesi olduğundan şüpheliydim, bu yüzden ben de gülümsedim.

"Geçtiğimiz hafta boyunca Charlie's'e özellikle düşkün oldum. Bunun için bir özlem geliştirdim diyebilirim," diye hafifçe cevap verdim.

Kızardı, dolgun alt dudağını öyle bir ısırdı ki ona dokunamadığım için içimden ölmek geldi.

"Mola ne zaman?" Geçen seferki gibi henüz kaçmadığında sordum.

"Mola mı?" diye kekeledi.

"Evet, sanırım sende de onlardan bir tane var?" Bir kaşımı kaldırdım. "Yoksa müdürünüzle konuşmam mı gerekiyor?"

Anastasia gözlerini kırpıştırarak bana baktı, gözleri şaşkın ve odaklanmamıştı. "Müdürümle bir konuşma..." Şaka yapmadığımı anlamış olmalı ki birden doğruldu. "Oh, evet, bir molam var!"

"Bu konuda endiĢelenmene gerek yok." diye ekledi birkaç saniye sonra, sanki tetikte olması gerektiğini kendine hatırlatmıĢ gibiydi. Anastasia kalçasını kaldırıp bana öyle küstah bir bakış attı ki, onu dizlerinin üstüne çöktürüp ağzını sikerek yeni keşfettiği tavrını düzeltmek istedim.

Tekrar soruyorum... Bu içgüdü de nereden çıkmıştı?

Sırıttım. Tavrı çok tatlıydı. Bu yönünü pek göstermediğine dair bir his vardı içimde ve benimle ilgili bir şeyin onu bunu yapacak kadar rahat hissettirmesine bayıldım.

"Belki de bununla ilgilenmek ilgimi çekiyordur," diye düşündüm, çok güzel olduğu için ona aval aval bakmaktan kendimi alamıyordum. Sürüngen olmadığımı kanıtlamanın yolu bu değildi, ama teknik olarak onun peşinden sürünüyordum - belki de başlangıçta kaybedilmiş bir çabaydı.

Anastasya ağzını açtı ve sonra kapattı, belli ki söyleyecek söz bulamıyordu. Bu bizim için bir kalıp haline gelmeye başlamıştı.

"Başını belaya sokmadan önce işinin başına dön bebeğim. Mola verdiğinde gel benimle otur," diye sertçe emrettim. "Tabii seni buradan çıkarmamı istemiyorsan, çünkü o zaman takılabileceğimiz *çok* daha havalı yerler var."

Anastasia'nın gözleri büyüdü, yüz hatlarına o hülyalı ifade yayıldı, sanki sertleşmem onun için bir afrodizyaktı. Kontrolü ele almamdan *hoşlanıyordu*. Bu onu tahrik ediyordu.

Buna bayıldım.

"Tamam," diye fısıldadı sonunda. "Yani, sorun değil. Mola verdiğimde görüşürüz."

Ona başımı salladım, bunu yaparken deliliği gözlerimden uzak tutmaya çalıştım ve sonra onun uzaklaşmasını izledim.

İki uzun saat sonra, beni dışarı atmasınlar diye masamı rastgele yemek siparişleriyle doldurduktan sonra, nihayet önümde oturuyordu, parmakları usulca masaya vuruyor, bakışları bana bakmakta zorlanıyormuş gibi odanın içinde geziniyordu.

Anastasia'nın yanakları bütün gece koşuşturmaktan hafifçe pembeleşmişti ve saçları okulda yaptığı sıkı topuzun aynısıydı. Yine de saçlarının bir kısmı dökülmüştü ve parmaklarım onlara dokunup yüzünden uzaklaştırmak için kaşınıyordu. Yanımda oturmasını tercih ederdim ama dilenciler seçici olamazdı.

"Buradaki amacınız nedir Bay James?" diye sordu, *nihayet* tüm dikkatini bana verirken başını eğerek.

"Benim açımdan mı?"

"Şirkete sponsor oluyorsunuz. Bize bir maç için bilet verdiniz. Bunu neden yaptınız?"

Onun hakkında her gün ilgimi çeken daha fazla şey buluyordum, ama yakından... özellikleri büyüleyiciydi. Konsantre olmakta biraz zorlanıyordum.

Camden James, topla kendini.

Tekrar bir kaşımı kaldırdım. "Sanırım seninle konuşmama izin verdiğin son seferde sana bu cevabı zaten vermiştim."

Kızardı ve ben de sırıttım. Bu kadar duyarlı olmasını seviyordum. Nasıl hissettiğini benden saklaması imkânsızdı. Elime geçen her avantajı kullanacaktım.

"Yani benim yüzümden mi bağış yapıyorsun?" Ses tonunda yürek parçalayıcı bir ton vardı, sanki bu fikir tamamen

olasılıklar aleminde.

Masanın üzerine eğildim, keşke ona daha yakın olsaydım, keşke *Dokun* ona.

"Tabii ki. Dansının beni nasıl hissettirdiğini sana zaten anlatmıştım. Seni izlerken ölüyormuşum, çaresizmişim ve değişiyormuşum gibi çünkü böyle bir güzelliğin gerçekten var olabileceğini hiç bilmiyordum." Ben konuşurken yüzü yumuşadı, gözleri ağlamamak için çabalıyormuş gibi şüpheli bir şekilde parladı.

"Böyle şeyler söyleyemezsin," diye karşı çıktı, parmakları önündeki peçeteyi karıştırıyordu.

"Neden olmasın?"

"Çünkü- çünkü doğru olması mümkün değil!"

"Neden olamaz?"

"Zorluk çıkarıyorsun," diye hırladı, bana yine yavru bir kediyi hatırlattı, sert olmaya çalışıyor ama onun yerine sevimli görünüyordu.

"Hayatında güvenebileceğin çok fazla insan olmamış gibi görünüyor," dedim usulca, sonunda şansımı denemekten ve eline dokunmak için uzanmaktan kendimi alamadım.

Aletim kucağımda sertleşti ve onun görmediğinden emin olmak için masaya yaklaştım.

Bunun için yeterli bir açıklama yapabileceğimden emin değilim.

Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyormuş gibi gözlerini sıkarak kapatmadan önce, "Güvenecek kimsem olmadı," diye mırıldandı.

Onun itirafıyla içim daraldı. Onun bunca zamandır yalnız olduğunu düşünmek beni kesinlikle vahşi hissettirdi. Yine de öne çıkmaktan ve bu rolü dolduran ilk kişi olmaktan çok mutluydum.

"Belki de birinin içeri girmesine izin vermenin zamanı gelmiştir," dedim ve parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdirerek şansımı zorladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben bir an için nefesimi kaybederek mavinin ikiz havuzlarına baktım.

"Neden sen olasın ki?" diye fısıldadı sonunda.

Kelimeler havada asılı kaldı ve aklımdan binlerce farklı şey geçti. Ona hayatını değiştireceğimi söylemek istiyordum. Ona sonsuza kadar bakacağımı... bana bir şans verdiği sürece bir daha asla mutsuz olmayacağını söylemek istedim.

Ona başka seçeneği olmadığını söylemek istedim.

Onun yerine eğildim ve damarlarımda zonklayan özlem ateşini daha da alevlendiren bir öpücükle dudaklarımı onunkilere değdirmekten kendimi alamadım. "Neden olmasın ki?"

Kendini geri çektiğinde, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bana bakarken kelimenin tam anlamıyla nefesi kesilmiş gibiydi. Gülümsememi tuttum. "Nefes al, küçük dansçı," diye ısrar ettim ve uzun bir nefes verdi, mavi bakışları hâlâ benimkilere kilitliydi, sanki başka tarafa bakarsa kaybolacağımdan korkuyordu.

"Molalar bitti," diye seslendi bir ses aramızdaki yüklü sessizliğin içinden. İsteksizce onun ötesine baktım ve pembe saçlı, ceviz gibi buruşuk tenli bir kadının sanki onu ölümcül bir şekilde rahatsız etmişiz gibi ikimize dik dik baktığını gördüm.

"İşime dönsem iyi olacak," diye mırıldandı Anastasia, ama eskisinden farklıydı, sanki bazı duvarlarını yıkmayı başarmışım gibi daha yumuşaktı.

Kabul ederdim. Onu beklerken burada oturur, mükemmel dudaklarının nasıl hissettirdiğini hatırlayarak yıkanırdım.

"İşin bittiğinde burada olacağım. Dokuzda çıkıyorsun, değil mi?"

"Bak, böyle şeyler söylediğinde gerçekten beni takip ediyor olabileceğini düşünüyorum," dedi, sesine biraz şımarıklık sızmıştı.

Ona göz kırptım, bir kez daha buna cevap vermedim çünkü ne diyebilirdim ki? Ben onun sapığıydım.

İşe geri döndü ve ben de her saat başı bir yemek sipariş etmeye başladım, böylece ona sorun çıkarmadan onu bekleyebilirdim.

Hayatımın en uzun iki saatiydi, ona dokunduğum gerçeğiyle daha da kötüleşti.

Onu öpmüştüm.

Ve şimdi bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum... ve çok daha fazlasını.

Anastasia

Vardiyamın geri kalanında ne yaptığımı söyleyemem. Genellikle hangi bulaşıkları yıkadığımı, hangi masaları temizlediğimi, kaç tane dökülen içeceği sildiğimi bilirdim...

Gecenin geri kalanında olan hiçbir şeye konsantre olamadım.

Tek düşünebildiğim *oydu*.

Nasıl göründüğünü. Söyledikleri. Bana dokunma şekli.

Dudaklarının benimkilere değdiğini hissetmek.

Bu gerçekten olmuş muydu? Yoksa halüsinasyon mu görmüştüm? Her an bir kamera ekibinin çıkıp bana "Punk'landığımı" falan söylemesini bekliyordum, çünkü böyle şeyler - muhteşem ünlülerle yapılan ve sizi eriten tatlı şeyler söyleyen peri masalı öpücükleri - kesinlikle benim gibi kızların başına gelmezdi.

Bu Hollywood değildi.

Prenses değildim.

Ve şimdi Taylor Swift'in şarkı sözlerinden alıntı yapıyordum.

Bu doğruladı. Kesinlikle hepsini hayal etmiştim.

Ama ne zaman arkadan çıksam, o hâlâ oradaydı. Hala o muhteşem yüzüyle bana bakıyordu. Bana hediye ettiği her gülümsemeyle beni içine çekiyordu.

Onu her gördüğümde şaşırıyordum.

"Gitmeye hazır mısın, küçük dansçı? Muhtemelen çok yorulmuşsundur," dedi, en azından altı-dört yaşında olması gerektiği gerçeğine rağmen oturduğu banktan kolayca kalkarak. Son dört saat boyunca orada oturmak hiç de eğlenceli olamazdı.

Camden elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. Yolun yarısına gelmiştim ki beni nasıl bir büyünün etkisi altına aldıysa uyandım - çünkü ne halt ediyordum?

Benimle barınağın kapısına kadar yürüyecek miydi?

Olmuyor. Adımlarımın durakladığını fark etti ve bana sorgulayan bir bakış attı. Restorandaki herkes dışarı çıkmamızı izliyor gibi göründüğü için bunu büyütmek istemedim, bu yüzden yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve onu dışarıda takip ettim.

Kapıdan içeri girer girmez, yüzüme çarpan rüzgârla birlikte kemiklerimi ısıran bir soğukluk hissettim ve elimi çektim.

"Benimle eve yürümek zorunda değilsin ve bunun okulda bize verdikleri yabancı tehlikesi derslerini ihlal ettiğinden eminim," dedim, uzaklaşmaya başlarken bile şaka yapıyormuş gibi görünmeye çalışıyordum.

"Anastasia," diye hırladı ve sesi o kadar seksiydi ki tam bacaklarımın arasında hissettim.

Bir uluma gece havasını böldü ve sesin nereden geldiğini bulmak için gölgelerin etrafına bakarak donakaldım.

Ulumayı derin, sert bir havlama sesi takip etti ve çığlık atıp Camden'ın üzerine atladım, gömleğini pençeledim - göğsünün ne kadar kaslı olduğunun sadece belli belirsiz farkındaydım.

"Görüyor musun? Köpeği görüyor musun? Aman Tanrım. Nerede o?" Sesim tiz ve *çılgıncaydı* ve Camden'ın bedenine bir ağaç gibi tırmanmaya çalışıyordum.

Ama elimde değildi.

Köpeklerden nefret ederdim. Nefret ederdim.

Camden'ın kolları beni sardı, sesi sakin ama endişeyle doluydu. "Muhtemelen başıboş bir şeydir," diye beni rahatlattı ve bir eliyle saçlarımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı.

Havlama sesleri daha da yaklaştı ve ben tekrar çığlık attım, gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyordu. "Lütfen beni uzaklaştırın. Lütfen. Lütfen. Lütfen." Titriyordum - o kadar çok titriyordum ki dilimi ısırdım, ağzıma kan doldu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Camden, yürümeye başlarken beni göğsüne yaslayacak şekilde bedenimi ayarladı. Yakınlardan birkaç havlama sesi daha gelirken gözlerimi sımsıkı kapatıp hayatımı kurtarmak için gömleğine tutundum. Nefesim kesik kesik çıkıyordu.

"*Orayı nasıl buldun, küçük tavşan? Gatsby çok aç görünüyor," dedi Michael, annesi ve babası hafta sonu için ayrılır ayrılmaz beni koyduğu kafesin parmaklıkları arasından bana şeytani bir şekilde sırıtarak.*

Michael'ın Doberman'ı "Gatsby" kafesin diğer tarafından bana hırlarken, "Lütfen bırakın beni," diye hıçkırdım. Michael onu karşımdaki kafesin duvarına sıkıca zincirlemişti, bu yüzden köşede büzüldüğüm yere tam olarak ulaşamıyordu... ama zinciri bırakması an meselesiydi.

Ve köpek bana hırlamayı kesmedi.

"Ama çok güzel ağlıyorsun," diye düşündü Michael, bir gösteri izleyecekmiş gibi sandalyeye yerleşirken.

Sonunda sıkıldığı için kalktı, Gatsby'nin zincirini uzattı, böylece kafeste oturabileceğim sadece küçük bir dilim kaldı ve sonra ışıkları kapattı. Bodrum zifiri karanlıktı ve köpek bütün gece hırladı, zincirini çekti, bana saldırdı, beni ısırmaya çalıştı, hırladı. Bir noktada bacağım altımdan kaymıştı ve çok yaklaştığımda ayakkabımın üstünü ısırmıştı.

Sonunda korkudan bayılmıştım.

Ve o zamandan beri köpeklerden korkuyorum.

Camden'ın kamyonetinde şimdiki zamana geri döndüm, güzel deri kokusu... ve o... duyularımı dolduruyordu. Gömleğini sırılsıklam etmiştim ve hâlâ kurtuluşun anahtarıymış gibi tutuyordum.

Ellerimi gevşetmeye çalıştım ama parmaklarımı çalıştıramadım. Çok fazla titriyorlardı.

"Sakin ol," diye yatıştırdı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım göğsüne, kendime sadece bir saniye izin verdim. Onu içime çekmek, güvende hissetmek, iyi hissetmek için bir saniye.

Sadece bir saniyeliğine.

Camden'da çok güvenli bir şey vardı. Belki de benden çok daha büyük olduğu içindi. Belki de ne kadar büyük olduğu içindi. Ya da belki de beni dokunduğu en değerli şeymişim gibi tuttuğu içindi.

Her neyse... Bu his tehlikeliydi.

"Anladığım kadarıyla köpeklerden korkuyorsun," diye düşündü, ses tonu hafifti. Ses tonunda herhangi bir yargılama yoktu ve benimle dalga geçiyor gibi de görünmüyordu.

Deli gibi hissederek onu bir kez daha içime çektim ve sonra kendimi onu bırakmaya zorladım. Doğrulduğumda kucağından kalkmaya çalıştım ama kolları beni olduğum yerde sabitledi.

"Aceleye gerek yok tatlım," diye mırıldandı. Sonunda ona baktım, ne görmeyi bekliyordum... Bilmiyorum. Acıma belki.

Ama tek görebildiğim altın çerçeveli bakışlarındaki endişeydi. Camden'ın başparmağı yanağımda kalan bir damla gözyaşını sildi ve ben de onun başparmağını ağzına götürmesini, pembe dilinin nemi yalamak için dışarı fırlamasını şaşkınlıkla izledim.

"Vay canına... çok yoğundu," diye nefes aldım, başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Tek bildiğim, Camden'ın kucağında oturduğum süre uzadıkça içimde başka bir duygu daha oluşuyordu.

Hiçbir şey söylemedi, bakışları dudaklarıma odaklanmıştı, kabini nasıl başa çıkacağımdan emin olmadığım bir yoğunluk dolduruyordu.

Cebinden bir şey çaldı -muhtemelen telefonu- ve ikimiz de irkildik.

Kahretsin, saat kaçtı? Konsola baktım ve yirmi dakika içinde sığınakta olmam gerektiğini, yoksa bu gece uyuyacak bir yerim olmayacağını görünce çıldırdım.

Hareket ederken bacaklarının arasındaki dev şişkinliği görmezden gelerek kucağından indim ve bu sefer bana izin verdi.

"Beni Clark ve Dördüncü Cadde'nin köşesine bırakabilir misiniz? Lütfen." Barınağı görmesine izin vermeyecektim, ama bunu yapmamın da bir yolu yoktu.

Oraya yürüyerek ya da toplu taşımayla gidip zamanında varmak. O adres hemen köşeyi dönünceydi.

"Tabii ki," dedi, sesi bundan memnun değilmiş gibi çıkıyordu.

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Gidecek bir yerin varsa, sorun değil." Sokağa çıkma yasağını ilk kez kaçırmıyordum. Sokaklarda geçireceğim bir gece beni öldürmezdi.

Muhtemelen.

Camden alay etti. "Bir yere gitmeme gerek yok," dedi bana kararlı bir şekilde, ama ona verdiğim adrese ulaşmak için GPS'e başvurmaya bile gerek duymadan sokaklarda ilerlerken hâlâ mutlu görünmüyordu. Bu şehri iyi biliyor olmalı.

Adres, barınaktan yaklaşık iki blok ötede bir apartmandı. Geçmişte araba bulmak zorunda kaldığımda burayı kullanmıştım. "Burası senin evin mi?" Camden binaya sanki onu kişisel olarak rencide etmiş gibi bakarak sordu.

Anlaşması neydi? Muhtemelen yaşadığı yer gibi bir McMansion olmadığını biliyorum. Ama yine de çok güzeldi.

Orada yaşadığımdan değil tabii ki.

Gerçekte yaşadığım yer hakkında ne düşüneceğini sadece hayal edebiliyordum. Muhtemelen çığlık atarak uzaklaşırdı.

Bu düşünceye homurdandım ve Camden bir kaşını kaldırdı.

Bunu nasıl bu kadar seksi gösterebilmişti?

Saate hızlıca bir göz attığımda sadece birkaç dakikam kaldığını gördüm.

Cevap vermek yerine ona "Gitmem gerek," dedim. Nedense bir yanım ona yalan söylemek istemiyordu.

"Seni içeri geçireyim," dedi ve kapısını açmak için hareket etti.

"Sorun değil!" Ciyakladım. "Komşum biraz psikopattır. Bir farenin osuruğunu kırk metreden duyar. Eğer bizi duyarsa, beni ihbar eder."

AMAN TANRIM. GERÇEKTEN FARE OSURUĞU MU DEDIM?

Bırak da öleyim.

Lütfen.

Camden'ın yüzü uzun bir süre dikkatle boş kaldı. Belki de beni duymamıştı?

Aniden bir kahkaha patlattı, sesi ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şey gibi etrafımı sardı. En yakın deliği bulup içine atlamak istesem de kendimi tutamayıp ben de güldüm.

Kapımı açtım ve kahkahası aniden kesildi, yüzü bir kez daha ciddileşti. "Yarın görüşürüz, bebeğim. Bir araba gönderebilir miyim?"

İçimden yine alay ederek, özel bir arabanın barınağa yanaştığını hayal ettim. Merdivenlerden inip arabaya bindiğimde insanların ne düşüneceğini hayal edebiliyordum.

"Sorun değil," dedim, maçtan önce yaptığım talihsiz akşam yemeği planlarını hatırlayınca yüzüm buruştu.

Camden dudağını ısırdı, benimle tartışmak istiyormuş gibi görünüyordu ve ben de ani bir ısırma dürtüsü hissettim.

Aşağı kız.

Elini uzattı, yanağımı okşadığı o şeyi yaptı.

ona *her şeyi*.

Sonunda arabadan indiğimde, "Sonra görüşürüz küçük dansçı," diye mırıldandı. Ve bunun bir söz gibi gelmesine bayıldım.

Lobiye giriyormuş gibi yaptım, buranın bir kapıcı tarafından yönetilmemesine sevindim. Anahtar kartım olmadığı için hiçbir kata çıkamıyordum ama neyse ki asansörlere doğru yürüdüğümde Camden uzaklaştı.

Kamyoneti köşede gözden kaybolur kaybolmaz koşmaya başladım, her adımda bacağım ağrıyordu, başaramayacağımdan emindim.

Merdivenleri koşarak çıktığımda gece bekçilerinden biri kapının yanında durmuş, kapıyı kilitlemek üzereydi. Kapıyı açıp soru soran kaşlarını kaldırırken, "Az kaldı Ana," diye nazikçe azarladı.

"Biliyorum. Teşekkürler Georgia," dedim ona minnetle ve sığınağın eşiğinden geçerken rahat bir nefes aldım.

Koridorda aceleyle karyolaların kurulduğu ana odaya doğru ilerlerken, sokaklarda uyumak zorunda kalsam bile...

Bu gece buna değerdi.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

CAMDEN

Fya da hayatımda ilk kez maçıma hazırlanmak istemedim.

Isınma hareketleri için rapor vermem gerekiyordu, bu yüzden Anastasia'nın randevusunu şahsen durduramazdım. Ama bu diğerlerini kullanmayacağım anlamına gelmiyordu.

bunu durdurmak için.

Yani, ben bundan daha iyiydim.

"Yüzündeki o gülümseme de ne öyle, Kahraman? Seri katile benziyorsun," dedi Ari üniformamı giyerken.

"Muhtemelen karşıdan karşıya geçmesine yardım ettiği büyükannesini düşünüyordur," diye ciddi bir yorum yaptı Logan. "Büyükbaba işi."

Ari gözlerini devirdi. "Seri katile benziyor dedim, yaşlı kadınlara market poşetlerini taşımalarına yardım eden birine değil."

"Bahse girerim seri katiller bunu yapıyordur. Bir kılıf olarak," diye düşündü Logan.

"Şu anda gerçekten benim bir seri katil olmamdan mı bahsediyoruz? *Tam* burada dururken?"

"En azından biz senin hakkında yüzüne karşı konuşacak türden arkadaşlarız," diye teklif etti Disney, kaleci pedlerini takarken.

"Sanırım arkamdan seri katil olduğum hakkında konuşmanla bir sorunum yok," dedim. "Gerçi bu konuşma tamamen anlamsız. Ben bir seri katil *değilim* ve hiçbir yaşlı kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım etmedim. Geraldine genel olarak yollarda yürümekten hoşlanmaz."

"Hâlâ Yaşlı Geraldine ile birlikte misin?" Ari sordu.

"Ağzını iyi kullanıyor olmalı," dedi Logan. "Muhtemelen yoluna çıkacak hiç dişi yoktur."

Ona dehşetle baktım.

"James ve yetmiş beş yaşındaki kadınlar hakkında konuşmasak olmaz mı?" dedi Lincoln, patenlerini sıkarken yüzünü buruşturarak.

"Çok memnun olurum, teşekkürler Daniels," dedim cömertçe. Lincoln Daniels'ın herhangi bir konuda benimle aynı fikirde olmasının verdiği küçük heyecanı görmezden geldim.

Takımda başka bir aptala ihtiyacımız yoktu.

Ari, sanki büyük bir konuşma yapacakmış gibi hepimize ciddi ciddi bakarak, "Şimdi tamamen yoldan çıktığımıza göre, ısınma hareketleri hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Neden bahsediyorsun Lancaster?" Lincoln telefonundaki bir tür videoya bakarken dikkati dağılmış bir şekilde sordu. Neredeyse Monroe'nun bir arabanın arkasındaki canlı yayınına bakıyormuş gibi görünüyordu.

Tuhaf.

"Bu gece o gece. Nasıl unutabilirsin?" Ari öfkeli bir sesle sordu.

Bir an gözümü kırpıştırdım, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. Bir tür ödül töreni falan mı vardı? Bunu yapmak için sezonun garip bir parçası.

"Bizim performansımız!" Ari homurdandı, sanki onu ölümcül bir şekilde rencide etmişiz gibi ellerini havaya kaldırdı.

Bir saniye sürdü, ama sonra korku beni

vurdu. Çok sertti.

Medya, çoğu maçta soyunma odasında yaptığımız küçük maç öncesi ritüelimizi bir şekilde ele geçirmişti; belli ki bu ritüel Ari ve Walker Los Angeles'ta oynarken başlamıştı ve Walker maç öncesi gerginlik yaşıyordu. Videonun viral olması medya departmanımızın maçlardan önce gösteri yapmamızı talep etmesine yol açmıştı.

Bunu yapmaya tamamen karşı olduğum için kesin tarihi bloke etmiştim. İtiraz ettiğimde Ari beni güven çemberiyle tehdit etmişti.

Ve bunun gerçekte ne olduğunu hala bilmediğim için... Bunu kabul etmiştim.

Ama bu Anastasia'yı maça götürme planını yapmadan çok önceydi.

Yine de plan kesinlikle Anastasia'yı da yakalamaktı. "Bu

taşınabilir mi?" Ciddi bir şekilde sordum.

Ari bana eski bir çorap fırlattı. "Hayır, kımıldatamayız! Bu *benim* parlama zamanım."

Lincoln, "Düzenli olarak oynadığınız profesyonel hokey maçlarının aksine mi demek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Törenime yağmayı bırak, Altın Çocuk. Dünyanın gizli yeteneklerimi bilmesi önemli."

"Onlara sonundaki yüzükten bahsedebilirsin-"

"Hepiniz burada ne halt ediyorsunuz? Kızınızı kaldırıp buza çıkın!" Koç Watts homurdanarak kafasını soyunma odasına soktu.

Soyunma odasından çıkarken Walker'a "Söyleyeceğin şeye geri dönmemiz gerekecek," dedim. O daha bir şey söyleyemeden Ari elini Walker'ın omzuna attı. Walker'ın irkilmesine bakılırsa sertti.

"Walker 'Disney' Davis," dedi Ari tehditkâr bir şekilde. "Gerçekten penis süslemeleri hakkında konuşmak istiyor muyuz?"

Walker yüzünü buruşturdu, eli acı çekiyormuş gibi koruyucu bir şekilde pantolonunun önünde duruyordu.

"Odaklan," diye hırladım. "Bu işten vazgeçmek için hâlâ vaktimiz var. Hâlâ biraz saygınlığımız olabilir."

"Kabul etmiştin. Yazılı olarak elimde var," diye hatırlattı Ari, buzun üzerinde gümbürdeyen müzik ve çığlıklar eşliğinde kayarken.

Başımı sallayarak, kaleye bir disk attım, sonra da kalenin etrafında kaymaya başladım.

Net

. "Bu anlaşmayı iptal etmek istiyorum," diye tısladım Ari'nin yanından geçerken. Pislik herif bana inanmamış gibi güldü.

Isınma hareketlerine devam ederken tek umudum, vücudumun diğer kısmının

Gecenin planı aslında iyi gidiyordu.

Ve Anastasia'nın "randevusu" oraya hiç gitmemişti.

O buradaydı.

Tek başına.

Ve lanet olsun, bale okuluna üzerinde soyadımın yazılı olduğu formalar vermek muhtemelen hile yapmaktı - Lancaster'ın bu konuda kesinlikle söyleyecek bir şeyleri olurdu - ama Anastasia'ya üzerinde adımın yazılı olduğu bir forma giydirme fırsatı kaçıracağım bir şey değildi.

Mastürbasyon yaptığımdan bile daha iyiydi.

Mavi Knights logosu gözlerini gerçekten ortaya çıkarmış.

Ya da belki de bunu yapan Şövalyeler logosunun altındaki mükemmel göğüsleriydi.

Daha iyi olmasını sağlayacak tek şey "Bayan James" yazmasıydı. Kesinlikle kulağa hoş geliyordu.

Bebek adımları ama.

Bu çok yakında olacaktı.

Anastasia sıranın sonunda oturuyordu, diğer dansçılar onun etrafında konuşurken gözleri kocaman ve gergindi. Gerçekten de bale hakkında biraz araştırma yapmam gerekiyordu; konuşurken onlara *dansçı* dememin Anastasia'yı etkileyeceğinden emin değildim.

Kollarını kendine dolamıştı ve hevesle buzu izliyordu - fark ettiğim kadarıyla en çok da beni. Monroe, Blake ve Olivia'yla oturana kadar bekleyemedim. Kızımın çok fazla arkadaşı olmadığını hissediyordum ve bu kızların onu hemen kapıp seveceklerini biliyordum.

Benim onu sevdiğim kadar değil tabii ki.

"Randevusu" hiçbir yerde bulunamamıştı. Sanırım arabanızın çekilmesi ve kapınıza bir tahliye ihbarnamesi konulması, hokey maçı ya da bir randevu için zamanınız olmadığı anlamına geliyordu.

Ryan'a şükürler olsun. Ryan, Dallas Polis Departmanı'nda dedektif olan bir üniversite arkadaşıydı. Zamanının çoğunu şehrin yeraltı dünyasıyla geçirdiğinden, istendiğinde bazen daha şüpheli şeyler yapmaktan çekinmiyordu.

Profesyonel ipucu: Kış Karnavalı sırasında kardeşlik arkadaşınızı çırılçıplak, bir kardan adamın üzerine işerken bulursanız, aleti donmadan önce onu odasına geri götürün ve kıyafet giydirin.

Sana ömür boyu borçlu kalacak.

Yardımcı koçlardan biri, "James, işinin başına dön," diye homurdandı ve ben de isteksizce dikkatimi tekrar buza verdim.

Hayatımda beni hokeyden gerçekten uzaklaştırabilecek bir şey olduğunu anlamak hâlâ zordu. Derin bir nefes aldım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Buzun serinliğini içime çektim, kalabalığın uğultusunu dinledim ve etrafımda paten kayan takım arkadaşlarıma baktım.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım... kan dolaşımımda eskisi gibi bir ateş yakmıyordu. Bir zamanlar cayır cayır yanan renk, görebildiğim tek şey, solmuştu.

Korkunçtu.

Çünkü bu, kaybetmeyi göze alamayacağım anlamına geliyordu. Hokey her zaman hayatımın odak noktası oldu. İhtiyacım olan tek şey.

Anastasia'yı elde edemezsem, hokey içimdeki boşluğu dolduramayacaktı.

Kaleye bir şut attım ve ardından esneme hareketlerime başladım.

Hokey esnemeleriyle ilgili bir şey daha var; bunlar çok gerekli.

Buzda ihtiyacımız olan patenciler olmak için, adımlarımız için patlayıcı kalça abdüktörlerine/ekstansörlerine ve güçlü bir fren için güçlü kalça fleksörlerine ihtiyacımız vardı.

Hokey esneme hareketleriyle ilgili bir başka şey de, görünüşe göre bayanlar için kriptonit olmaları.

Her ne kadar gerçekten buzun üzerinde tepinmiyor *olsak* da -ve ben hiçbir zaman buzun üzerinde tepinmeye çalıştığımı düşünmemiştim- birkaç TikTok videosu bana bunun belki de bu şekilde düşünülebileceğini göstermişti.

Bu yüzden esneme hareketlerime başlarken Anastasia ile göz göze gelmeye özen gösterdim, yanakları kızarıp gözlerini benden alamadığında sırıttım.

İyi bir önlem için fazladan birkaç esneme hareketi yapmış olabilirim. Kalçalarımla neler yapabileceğimi hayal etmesini sağlamak için yapabileceğim her şeyi kendi avantajıma kullanacaktım.

Neil Diamond hoparlörlerden bangır bangır çalarken gerçekten içine girmek daha kolaydı.

"Viral olmaya mı çalışıyorsun, James? Aletini biraz daha buza sürtmeye ne dersin?" diye söylendi Logan patenle kayarken. "Tam olarak 'Büyükbaba' davranışı değil."

Alay ettim, kız arkadaşıma bir gösteri yaptığım için hiç utanmadım.

Yine de benim viral olma potansiyelim konusunda haklıydı. Artık bakışlarımı Anastasia'dan ayırdığıma göre, bana her zamankinden biraz daha fazla kamera doğrultulmuş olduğunu görebiliyordum.

Tam zamanında doğruldum ve yanımdan kayan diski durdurdum... ve sonra Logan'a fırlattım.

"Hey," diye hırladı bacağını ovuşturarak.

"Tüh," diye karşılık verdim ve ona göz kırptım. "Sanırım bu yüzden bir savunmacıyım."

Logan bana ters ters baktı ve eminim cevap sırıtışım biraz çılgınca göründü.

"Bu şarkı seçiminde senin parmağın var mı James? Müzik zevkin gerçekten bu kadar mı kötü?" Ari yanımda kayarken sordu. "Çünkü eğlence departmanımızın bunu seçmiş olmasına imkân yok."

Avuç içlerimi pantolonuma silmeden önce alay ettim. Neredeyse dans vaktimiz gelmişti.

"O seçmedi," dedi Disney yardımsever bir şekilde.
Ben.

"Ama bence müzik zevki gerçekten bu kadar kötü. "Go The
Distance" şarkısını geçen yılın en iyi şarkıları arasında gösterdi." dedi Logan.

"Affedersin *çaylak*. O şarkı çalıyor. Ve ayrıca... Spotify çalma listelerimden çık," diye tısladım, iyice sinirlenmiştim.

Logan neşeyle gülmeden önce bir an için bana göz kırptı.

"*O şarkı çalıyor* mu Hero?" Ari'nin nefesi kesildi, o da öne doğru eğildi ve ölmek üzereymiş gibi güldü.

"Neden hepiniz Logan'ın beni takip ettiği konusunda daha fazla endişelenmiyorsunuz?" Hırladım. "Ve ayrıca... Hepinizden nefret ediyorum."

Disney, "Yani bu tek başına dans ettiğin anlamına mı geliyor - bu olayın gerçekleşmesini sağlayan şeyin senin ay yürüyüşün olduğundan eminim," dedi.

Gerçekten iyi bir ay yürüyüşüydü ama yine de şaşkınlıkla ona baktım. "Tabii ki bu anlama gelmiyor. Sırf ben havalı dilleri biliyorum ve sen bilmiyorsun diye bu arkadaşlığın böyle bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana daha çok gülmeye başladılar.

Hepsini iki parmağımla birden ters çevirdim ve sonra Anastasia'ya bakmaya devam ettim.

Dans etmeden önce.

Lanet olsun. Gerçekten bunu yapmak üzere miydim?

"Gidelim çocuklar," diye bağırdı Ari, çünkü bazen Shania Twain klibindeymişiz gibi davranmayı severdi.

Süitlerden birinde bulunan resmi Knights DJ kabinine baktım ve buzun ortasına doğru kayarken ona başımla selam verdim. Anastasia sorgulayan gözlerle bize bakıyordu, yüzü o kadar güzeldi ki camın üzerinden atlayıp onu bir dolaba sürüklemek istedim.

Sertleşmemek için kendimi zor tuttum, yapmak üzere olduğum şey yeterince dikkat çekecekti.

Aletimin ortaya çıkıp gösteriyi çalmaya çalışmasına gerek yoktu.

"Baby Got Back "in nabız gibi atan ritimleri arenayı doldurdu ve ben derin bir nefes aldım.

Oyunlar.

Yine de bunu gerçekten yapacaktım.

Ari yanımdan geçti ve kendi yerine giderken kıçıma bir tokat attı.

Ona göz kırparak dansıma başladım, Sir Mix-a-Lot'a dönüp kıçımı sallayarak dans ettim, sanki beni kaydeden insanlarla dolu bir arenada değil de sadece Anastasia'daymışım gibi davrandım.

Lincoln beni yana kaydırdı ve ben de beni neden kaydırdığını anlamadan önce ona ters ters baktım. Teknik olarak buzun Monroe'ya en yakın tarafındaydım ve görünüşe göre, karısını her zaman çevrelemesi gereken görünmez bariyere çok yaklaşmıştım.

Lincoln, yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakan Monroe'nun önünde kıçını sallamaya başladı.

En iyi hareketlerimi çalıyordu!

Anastasia'nın yüzünde hülyalı bir gülümseme belirip bakışları her hareketime sabitlenince hırsızı unuttum.

Lancaster arkamdan gizlice yaklaşıp beni bir midilli gibi sürmeye çalışana kadar her şey yolunda gidiyordu.

Sonra Walker diğer tarafıma binmeye çalıştı. Ve her şey tam bir kaosa dönüştü.

Taraftarlar sanırım daha önce hiç duymadığım kadar yüksek sesle bağırıyorlardı, bu da rahatsız ediciydi çünkü şu anda on m a ç l ı k bir galibiyet serisi yakalamıştık. Her zamankinden daha fazla tiz çığlık atılıyor gibiydi.

Ve o tiz çığlıkların sadece kadınlardan geldiğinden emin değildim.

Logan önümüzde buzun üzerinde bir tür ay yürüyüşü yaptı ve ben de bir anda insanlarla dolu bir arenanın önünde kendi takım arkadaşıma yumruk atıp atamayacağımı merak etmeye başladım çünkü kız arkadaşımın önünde ay yürüyüşü yapabilecek tek kişi bendim...

Belli ki bu karmaşanın içine bu şekilde girmiştik.

Son notalar nihayet -neyse ki- soldu ve son rötuşlarımızı göstermek için formamı kaldırdım.

Göğsümün üzerine boyayla "Anastasia" yazılmıştı - üniformalıların daha sonra çıkarması eğlenceli olacaktı. Lincoln, Ari ve Walker'ın göğüslerinde de kızlarının isimleri vardı. Eminim daha sonra Anastasia'nın kim olduğuna dair sorular soracaklardı.

Logan'ın göğsünde aşağı bakan bir okla "iş için açık" yazıyordu.

Anastasia yüzüme bakmadan önce ağzı açık bir şekilde göğsüme baktı. Koç kıçımızı kaldırmamız için bize bağırmaya başlamadan önce formayı bıraktım ve kalp işareti yaptım.

"Senaryonun biraz dışına çıktık Lancaster," diye mırıldandım ona, tünelden soyunma odamıza doğru ilerlerken, maç başlayana kadar Koç tarafından azarlanacağımıza hiç şüphe yoktu.

"Ben bir şovmenim James," dedi Ari alaycı bir tavırla. "Müzik beni ne yapmaya zorluyorsa onu yapmak zorundayım."

"Müzik seni bana binmeye mi zorladı?"

Kendini beğenmiş bir şekilde bana sırıttı. "Sir Mix-a-Lot birilerinin binmesini istiyor."

Lincoln yanımızdan geçerken homurdandı ve başını salladı.

"Komik olduğumu düşünmüyormuş gibi davranma, Altın Çocuk," diye seslendi Ari arkasından.

"Bir şey monte etmek için Sir Mix-a-Lot'a ihtiyacın varmış gibi davranma," diye karşılık verdi Lincoln.

Soyunma odasına vardığımızda hâlâ başımı sallıyor, bir yandan da Anastasia'nın şu anda ne kadar korkmuş olduğunu merak ediyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

ANASTASIA

T Oyuncuların geri dönmesini ve oyunun başlamasını beklerken Şirket'in geri kalanı bana bakıyor, yüksek sesle benim hakkımda konuşuyordu. Umursamak için kendimde bir güç bile bulamıyordum.

ne olduğunu.

Camden James'in dansını izlerken.

Külotum sırılsıklam olmuştu.

Ve çok fazla fazlam yoktu.

Yine de çamaşırhaneye gitmeye değer.

Ama son... işte o son beni kendimden geçirdi, neredeyse bir şaşkınlık ve şehvet birikintisi içinde koltuğumdan düşecektim.

Göğsündeki benim adımdı, değil mi? Halüsinasyon görmemiş miydim?

Birine sormak istedim -gözlerimin gerçekten çalışıp çalışmadığını kontrol etmek- ama deli olduğumu düşünmelerinden korktum.

Sadece olanların gerçekliği imkânsız görünüyordu. Çünkü neden bir NHL süperstarı benim adımı herhangi bir yere yazsın ki... hele ki bir vücut parçasına?

Bugün kütüphanedeki bir bilgisayarda onu Google'da arattım. Gerçekten de bir süper yıldızdı. Ya o ya da Ari Lancaster son altı yıldır her yıl James Norris Memorial Ödülü'nü alıyorlardı; bu ödül ligdeki en iyi savunma oyuncusuna verilen ödüldü.

Desteklediği tüm hayır kurumlarını okumuştum. İnsani yardım çalışmaları için NHL ödülünü de üç kez kazanmıştı.

Buna inanmak kolaydı. Ne de olsa onunla ilk tanıştığımda bir halk mutfağındaydı ve herkesin ne kadar kolay etkileşime girdiğine bakılırsa

ilk kez olmamıştı.

Ayrıca onun bir parçası olduğu bazı kampanyalara da rastladım.

Bunlardan biri erkek külotları serisiydi ve Camden James'in kendini beğenmiş olmak için çok nedeni vardı.

Aletinin büyüklüğü bundan emindi.

Pantolonuna nasıl sığdırdığını gerçekten bilmiyordum.

"Camden James'i nereden tanıyorsun?" Alena yanımdaki boş koltuğa kayarak sordu. "Neden ders sırasında bahsetmedin?"

"Şey, onu gerçekten tanımıyorum."

Kadın homurdandı. "Hadi ama Ana. Göğsünde senin lanet olası ismin vardı.

O karın kasları," dedi hülyalı bir şekilde. "Onları asla unutmayacağım."

Gözlerini oymak için delice bir istek duydum. Karın kaslarında benim adım yazıyordu... Bu benim oldukları anlamına geliyordu, değil mi?

Ana, deliriyorsun.

"Sanırım onu tanıyor gibiyim," dedim sonunda.

Bana şaşkın şaşkın baktı, bakışlarında bir kıskançlık parıltısı vardı. Bu yeni bir şeydi. İnsanlar beni gerçekten kıskanmazdı... hiç.

Belki sakatlanmadan önce, eğitmenlerim beni defalarca överken ve bir sonraki büyük şey olarak selamlarken... ama artık değil.

Beni daha fazla sorgulamasından ışıkların aniden kararak seyirci denizinin üzerine bir gölge düşürmesiyle kurtuldum. Heyecanlı bir mırıltı tribünleri dalgalandırdı ve hemen ardından coşkulu bir tezahürat yükseldi. Koltuğumda öne doğru eğildim, gözlerim buza sabitlenmişti.

Karanlığı delen bir spot ışığı, müzik kreşendo yaparken pisti boydan boya süpürüyordu. Ağır, bas yüklü vuruşlar göğsümde titreşiyor, her bir gümbürtü hızla atan nabzımla senkronize oluyordu. Spikerin sesi hoparlörlerden gürlüyor, derin ve yankılanarak arenanın her köşesini dolduruyordu.

"Bayanlar ve baylar," diye başladı spiker, maksimum etki için kelimeleri uzatarak, "Bu geceki maça hoş geldiniz! Lütfen kendi DALLAS ŞÖVALYELERİ'niz için ellerinizi birleştirin..."

Taraftarların kükremesi ezici, gürültü neredeyse sağır ediciydi. Sahne ışıkları yoğunlaşarak oyuncuların çıkacağı giriş tüneline odaklandı. Müzik yüksek enerjili bir rock marşına dönüştüğünde ve tünel yanıp sönen ışıklarla aydınlandığında omurgamdan aşağı bir heyecan aktı. Oyuncular teker teker patenle dışarı çıkarken isimleri arenada yankılanıyordu.

"13 numara, Lincoln Daniels!" Buzun üzerinde süzülürken kalabalık tezahürat yaptı ve onaylamak için sopasını kaldırdı. Bir kalp işareti yaptı

Ev sahibi kulübesinin diğer tarafında oturan kadın ve tezahüratları daha da arttı.

"24 Numara, Ari Lancaster!" Ari'nin girişini bir başka alkış dalgası izledi. Hakkında okuduğum diğer defans oyuncusuydu. Camden geçen yaz Knights'la sözleşme imzaladığında Ari ve Camden'ın birlikte oynamasıyla ilgili tonlarca makale çıkmıştı.

Ve evet, bugün çok fazla araştırma
yaptım. Kendimi bir çeşit sapık gibi
hissettim.

Ari, Lincoln'ün kızının yanında oturan sarışın kadına bir öpücük gönderdi.

Gözlerim tünelden hiç ayrılmadı, her isim söylendiğinde beklentim artıyordu. Sonunda beklediğim an gelmişti.

"63 Numara, Camden James!"

Camden buzda kayarken kendimi kalabalıkla birlikte çığlık atarken buldum, güçlü adımları kendinden emin ve komuta ediciydi. Spot ışıkları onu takip ederek figürüne dramatik bir parlaklık kattı. Sopasını havaya kaldırarak taraftarların hayranlığını onayladı ve bizim bölüme dönerek sopasını bana doğrulttu.

Bayılacaktım.

"Vay anasını. Vay anasını. Vay anasını!" Alena çığlık attı, koyu siyah saçları yüzüme çarparken bir aşağı bir yukarı zıpladı, koluma yapıştı ve neredeyse beni bir sonraki sıraya itiyordu.

Ayağa kalktım, Camden'ın önümüzde duran camda bana baktığını görünce göz kırptım, bakışları endişeli ve sinirliydi.

"İyi misin, bebeğim?" diye seslendi ve ben şok içinde başımı salladım, sanki arenadaki herkes bana bakıyormuş gibi hissettim.

Neydi bu hayat?

Alena'nın eli yine kolumdaydı ve beni sarsıyordu. Beni neredeyse koltuk sıralarından aşağıya devirdiğini fark etmemiş gibiydi - ya da umursamamış olabilirdi.

Oyuncular yedek kulübelerine doğru kaymaya başladılar, Camden arkalarından geliyordu, hareket ederken bana bakışlar atmaya devam ediyordu. Dallas Knights polosu giyen bir adama bir şeyler söylerken izledim, adamla konuşurken benim bölümümü işaret ediyor gibiydi.

Neler olduğunu merak ederek gergin bir şekilde dudağımı ısırdım.

Camden adamla konuşmasını bitirdi ve takımın geri kalanına katılarak Ari Lancaster'la birlikte diğer üç oyuncuyla birlikte buza çıktı. Dallas kalecisi çoktan kaleye geçmişti.

Ve oyun başladı.

Birkaç dakika içinde hayranı olmuştum bile.

Oyun hızlı ve eğlenceliydi ve Camden şimdiden birkaç oyuncuyu panolara çarpmıştı.

Başka bir oyuncu zaten birine yumruk atmaya çalışmıştı. Kesinlikle destansı.

"Hanımefendi," dedi yanımdan gelen bir ses. Şaşkınlıkla yerimden sıçradım ve Camden'ın konuştuğu çalışanın yanımdaki koridorda durduğunu gördüm. "Benimle gelmeniz gerekiyor," dedi Alena'ya.

"Ne demek istiyorsun?" Alena ona şaşkın şaşkın bakarak sordu.

"Lütfen beni takip edin. Size başka bir koltukta ihtiyacımız var, yoksa gitmenizi istemek zorunda kalacağız," dedi adam sert bir şekilde.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun-"

"Bir sonraki adım güvenlik, hanımefendi," dedi sertçe.

Alena lepistes balığı gibi ağzını açıp kapatarak yardım için bana baktı.

Omuzlarımı silktim ve ona mahcup bir bakış attım. Açıkçası gideceği için biraz rahatlamıştım. Alena'nın heyecanlandığında tehlikeli olduğunu öğrenmiştim. Şövalyeler gerçekten gol atarsa bacağımın onun tepkisine dayanabileceğinden emin değildim.

Yanımdan geçerken oflayıp pufladı ve müdürle konuşmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Çalışan kızın tepkisi karşısında şaşırmış görünmüyordu, kız ona söylenmeye başladığında yüzü bomboştu.

Belki de konuklara kötü haber vermeye alışkındı.

Onu götürürken bakışlarım Camden'ın buzda oynadığı ve Alena'nın uzaklaştığı yere gidip geliyordu. Camden'ın bununla bir ilgisi var mıydı?

Yani tabii ki yaptı.

Alena beni tuttuktan sonra neredeyse düştüğümü gördüğünde tribünlere doğru yürümeye hazır gibi görünüyordu.

İçime bir sıcaklık seli yayıldı. Buzun üzerinde binlerce insanın önünde bile beni kollamıştı.

Ağlamak için delice bir istek duydum.

Buna alışamadım, birinin beni önemsemesine. Uzun sürmeyecekti.

Ama belki de gerçekleşirken tadını çıkarabilirdim. Bu, hayatımın sonuna kadar saklayacağım tatlı bir anıya dönüşebilirdi.

Dudağımı ısırarak, bir Knights oyuncusu ile bir Chicago oyuncusunun pakı almak için panolara karşı mücadele ettiği maça baktım. Camden benim bölümümün yanından hızla geçti ve geçerken bana bir bakış attı.

Yemin ederim göz kırptı.

Üçüncü periyoda geldiğimizde hokeyin büyük bir hayranı olmuştum. Bu spor çok vahşiydi. Diğer sporlarda pek tecrübem yoktu,
Ama onları izlemenin daha eğlenceli olduğunu hayal bile edemezdim.

Knights üç sıfır öndeydi ve diğer takım çaresizlik modundaydı. Ya da en azından öyle görünüyordu. Her iki dakikada bir kavga çıkıyor, oyuncular birbirlerine çarptıkça tahtalar sarsılıyor ve sallanıyordu.

Rakip oyuncunun pakı Camden'dan almaya çalışmasını izledim. Herhangi bir dansçının hareketlerini utandıracak bazı süslü ayak hareketleri yaptı ve bir şekilde kaçtı. Etrafımdaki herkes aniden ayağa kalkmış, Camden buzda koşarken çığlık atıyordu. Nefesimi tutup onun kaleye yaklaşmasını izlerken bacağımdaki sancıya aldırmadan yerimden kalktım.

Camden

Bir hız patlamasıyla, kaleye doğru sertçe kayan oyuncuların arasına katıldım. Pak takım arkadaşlarımın arasında bir ileri bir geri uçtu ve Chicago'nun savunma oyuncularından biri tarafından düşürüldü. Pak bir rüya gibi bulunduğum yere geri sekti, şut için mükemmel bir hazırlıktı. Tereddüt etmeden topa sarıldım ve pakı sopamdan fırlatarak serbest bıraktım.

Havada süzüldü, kaleye doğru savrulurken kalabalık nefesini tuttu. Kalenin arkasına çarpan topun sesi kulaklarımda bir gök gürültüsü gibi yankılandı.

Kollarımı havaya kaldırdım, iyi bir önlem için küçük bir salınım yaptım. Sezonun on ikinci golü, ligdeki defans oyuncuları arasında Ari ile birlikte en çok gol atan oyuncu.

Damarlarıma bir zevk dalgası yayıldı; hayatım boyunca her maçın peşinden koştuğum bir duyguydu bu.

Ari ve Lincoln etrafımı sarmış, tezahürat yapıyor ve beşlik çakıyorlardı.

"Benim için mi geliyorsun James?" Ari bağırdı, yüzündeki kocaman gülümseme buna hiç de kızgın olmadığını gösteriyordu.

Sıraya doğru kayarlarken ona küçük bir selam verdim.

Onları takip etmedim. Bunun yerine, Anastasia'nın ayakta durduğu ve aşağı yukarı zıpladığı bölüme doğru kaydım. Kahretsin. Bacağı iyi miydi? Böyle hareket etmeli miydi? Güzel yüzünü incelediğimde, dudaklarına yayılan kocaman gülümseme herhangi bir acıya işaret etmiyor gibiydi. Bir sonraki hamlemi yapmaya karar verdim ve formamı kaldırarak onun adını bir kez daha karın kaslarımın üzerinde sergiledim.

Anastasia kızardı, bana bakarken elleri sevimli bir şekilde yanaklarına gitti.

Bütün gece ona bakabilirdim. Kalabalığın kükremesi daha da arttı ve bunun bu gece ve yarın Dallas haberlerinin her yerinde olacağını biliyordum. Belki SportsCenter'a bile çıkacaktı.

İyi bir önlem olsun diye önce göğsümdeki harfleri sonra da onu işaret ettim... dudaklarımda kocaman bir sırıtış.

Madem haberlere çıkacaktık, kime ait olduğunu açıkça ortaya koysaydık bari.

"James, buraya gel," diye bağırdı Koç Porter ve ben de yedek kulübesine doğru kaymadan önce ona bir kez daha özlem dolu bir bakış attım. En azından Ezra, Anastasia'yı neredeyse koltuklardan aşağı itecek olan kızdan kurtulmuştu. Kalabalığın arasına dalıp onu zorla kendim çıkarmak zorunda kalmamı gövalyeler yönetimine açıklamak zor olabilirdi.

Tüm kariyerimi iyi adam imajını özenle geliştirerek geçirdim. Bir takımın güvenebileceği Amerikalı süper yıldız.

Onun için her şeyi bir kenara atmaya hazır olduğumu düşünmek çılgıncaydı, tribünlere sıçrayıp o kızı koparmak.

"Dördünüzün olay çıkarmasını engellemenin bir yolu var mı?" Koç Porter tıslayarak, maçın son dakikasını tamamlamak için potaya tırmanan Alex Turner'ın kaskını tokatladı.

"Muhtemelen değil, Koç," diye yorumladı Ari, hoparlörlerden bir rock şarkısı yükselirken kafasını zıplatarak. "Bu noktada kesin bir bağımlılık."

Koç Porter homurdandı ve oyuna geri dönerken başını salladı
-Sanki ona inanmıyormuş gibi.

Ari Lancaster'ın şaka yapmadığından yüzde yüz emindim. Onu, Walker'ı ve Lincoln'ü eşleriyle birlikte izlemiştim.

böyle bir şey. Bunu hiç anlamamıştım. Dünyalarının o kadınlarla nasıl başlayıp bittiğini.

Sanırım şimdi anlamaya başlıyordum.

Maçın bittiğini gösteren zil sesi duyulurken Anastasia'ya bir bakış attım.

Ne?

Merdivenleri hızla çıkıyordu... çıkışa doğru ilerlerken insanların arasına girip çıkıyordu. Banktan fırladım, onu durdurmak için zamanında nasıl yetişebileceğimi anlamaya çalışıyordum. Kaldığından emin olmak için yanında birinin olmasını sağlamayarak tamamen çuvallamıştım.

Hay sikeyim. Süitlerin üzerindeki büyük saate baktım ve saatin neredeyse on olduğunu gördüm.

Sokağa çıkma yasağı.

Onu içeri almamalarından önce barınağa geri dönmek için sadece otuz dakikası vardı. Onu geri götürmek için ayarladığım arabadan bahsetme fırsatım olmamıştı.

Ve oyun sonrası saçmalıklarla en az bir saat daha burada sıkışıp kaldım.

"Neden suratın asık Hero?" Walker ağdan yedek kulübesine dönerken omzuma vurdu.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim ona gergin bir şekilde.

"Oooh, şimdiden iyilik istiyorsun. Daha çemberin içinde bile değilsin," diye yorum yaptı Ari, yanımda bir sincap gibi belirerek. Hırlama isteğime direndim.

"Koçlarla konuşup bir mazeret uydurmanızı ve maç sonrası basın toplantısında birinizin benim yerime geçmesini istiyorum."

Ari sanki ona en sevdiği saç jölesinin tükendiğini söylemişim gibi homurdandı.

"Bu iyiliğe neden ihtiyacın var?" diye sordu Lincoln, bir kaşını kaldırıp her zamanki gergin haliyle bana bakarak.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" Anastasia'nın nihayet çıkışa varıp gözden kaybolmasını izlerken umutsuzca sordum.

Ari, "Gelecek ay iki basın spotunu sen al," diye teklif etti.

"Bitti," diye tersledim, çoktan tünelden aşağı inmeye başlamıştım.

Sokağa çıkma yasağına sadece birkaç dakika kala sığınağın dışındaki her zamanki saklanma yerimin gölgelerine adım attım ve şimdi ileri geri volta atarak onun ortaya çıkmasını bekliyordum. Nefesim buz gibi bulutlar halinde çıkıyordu ve donuyordum. Dışarı çıkmadan önce soyunma odasında formamı ve pedlerimi çıkarmak için bir saniyemi ayırmıştım. Pedlerimin altına giydiğim Under Armor tişörtüm hâlâ terden sırılsıklamdı ve etrafımın çöplerle ve muhtemelen insan dışkılarıyla çevrili olduğu bu sokakta bile kendi kokumu alabiliyordum.

Islak gömleğim üşümeme yardımcı olmuyordu.

Tamam, kapıların kilitlenmesine artık *bir* dakika vardı. Her gece gördüğüm güvenlik görevlisi şu anda kapıların önünde duruyor, sanki Anastasia'yı da bekliyormuş gibi sokağa doğru bakıyordu.

O neredeydi? Buraya ondan önce varabilmek için hız sınırının otuz kat üzerinde araba kullanmıştım, böylece içeri güvenle girmesini sağlayabilecektim. Ama şimdiye kadar burada olmalıydı.

Maçta palto giydiğine dair bir işaret görmemiştim. Muhtemelen donarak ölüyordu ve bir kez daha sıcak olduğundan emin olmak için önceden düşünmemiştim.

Zihinsel çöküşümün ortasında, ayak sesleri nihayet havaya karıştı. Anastasia köşede belirdi, hala maçta giydiği formayla sığınağın kapısına doğru depar atarak koşuyordu. Yürüyüşünde hafif bir topallama vardı ve yarın bu koşunun bedelini ödeyeceğini biliyordum. Gördüğüm kadarıyla dansa bir gün bile ara vermemişti.

Güvenlik görevlisi kapıyı açtı, ona duyamadığım bir şeyler söyledi ve bir saniye sonra gözden kayboldu.

Kendimden iğrenmem beni çok etkiledi.

Başarısız biriydim. Küçük kızıma tamamen layık
değildim. Lanet olsun.

Bütün geceyi berbat etmiştim.

Bundan daha iyisini yapmalıydım. Onu bir daha böyle yüzüstü
bırakamazdım.

Saklandığım yerde durup kapılara baktım, sanki tekrar ortaya çıkacaktı ve az önce olmasına izin verdiğim gecenin karmaşasını telafi etme şansım olacaktı.

On dakika geçti, sonra yirmi.

Yakındaki bir neon tabela zayıfça titreyerek yanımdaki tuğla duvara düzensiz gölgeler düşürdü.

Creeaaaak...

Yaşlı bir kadın aniden kaldırımda belirdi, tekerleğin her dönüşünde havayı dolduran bir gıcırtıyla sığınağa doğru ilerliyordu. Rampaya yaklaştı ve yavaşça barınağın ön kapısına doğru ilerledi. Bir an duraklayıp öne doğru eğilerek içeriye bakmasını izledim. Sonunda yumruğuyla kapıya vurdu, parmak eklemleri ağrıyana kadar tekrar tekrar vurdu.

Kimse cevap vermedi.

Kalbimdeki bir şey sıkıştı, kapalı kapıların ve onun eğilmiş, yenilmiş omuzlarının görüntüsü tüm tetikleyicilerime çarptı. Saklandığım yerden çıktım, ayak seslerim sessiz gecede yankılanıyordu.

"Hiç param yok ve vajinamın içinde toz var ve yanına yaklaşırsan aletini yerim," diye mırıldandı kadın ve ben yaklaşırken bana ters ters bakmaya başladı. Gözlerinden biri bulanıktı ve büyük olasılıkla hiçbir işe yaramıyordu, beyaz saçları ise hırıltılı ve tel teldi.

"Size zarar vermeyeceğim hanımefendi," dedim usulca, temkinli bir şekilde yaklaşırken ellerimi önümde tutarak. "Ama kapıları sizin için açmayacaklar. Haven'da sıkı bir sokağa çıkma yasağı var. *Ne olursa olsun*."

Omuzları çöktü ve içindeki tüm umutlar söndü. Elimi cebime attım, en azından soyunma odasından çıkmadan önce cüzdanımı alma basiretini gösterdiğim için mutluydum. Ben dönene kadar salon açılmamış olacaktı. İçimdeki duygular yüzünden parmaklarım hafifçe titriyordu. İki yüz dolar saydım.

"Al," dedim ve banknotları eline sıkıştırdım. "Bu gece için bir otel odası bul. Köşede bir Motel 6 olmalı, o para sana yeter."

Kadın uzun bir süre paraya baktı, o kadar uzun süre ki parayı reddedeceğini sandım ve sonra başını kaldırdı. Gözleri parlıyordu, yaşlar süzülüyor ve buruşuk yanaklarından aşağı damlıyordu. "Teşekkür ederim genç adam. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin," diye cevap verdim, hayaletler tarafından rahatsız ediliyormuşum gibi hissetmeme rağmen küçük bir gülümsemeyi zorlayarak. "Sadece kendine iyi bak."

Gözlerini kırpıştırdı ve parayı avucunun içinde sıkarak sandalyesini olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırdı. Muhtemelen şaka yaptığımdan korkmuştu ya da

Ona zarar verecek bir canavara dönüşeceğimi düşündüm.

Onun gidişini izlerken göğsümdeki ağırlık daha da arttı. Parayı uyuşturucu ya da alkol için kullanma ihtimali vardı ama umurumda değildi.

Yardım etmesem olmazdı.

Tüm o yıllar boyunca üvey babamın annemi dövmesini çaresizce izledim, onu her türlü saygınlığından mahrum bıraktım. O zamanlar hiçbir şey yapamamıştım. Yaşlandıktan sonra bile onu kurtaramamıştım.

Bu yüzden artık ihtiyacı olan herkese, özellikle de kadınlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalıştım.

Bunca yıl sonra, hâlâ annemi hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum. Anastasia'yı da hayal kırıklığına uğratmayı reddettim.

Kamyonumu park ettiğim yere doğru yürürken, her adımda içimi bir çaresizlik duygusu kaplıyordu.

Ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordum.

Anastasia'yla buna daha fazla katlanamazdım.

Elimi zorlayacaktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

ANASTASIA

Bacağım mahvolmuştu. Attığım her adımda kaval kemiğim derimi delip geçecekmiş gibi hissediyordum. Koşmak vücudum için hiç iyi bir fikir değildi.

Ama tüm gün dans ettikten sonra koşmak ve ardından arenaya yürüyerek gidip gelmek, yolda milyonlarca merdiven çıkmak?

Yıkıcı.

Hayatımda yaşadığım yıkıma değen ender anlardan biriydi. Barınağın tuvaletine doğru topallayarak ilerlerken, Camden'ın bana baktığı her anı, her oyunu yeniden yaşıyordum.

Belki de yeni bir bacağa ihtiyacım yoktu, belki de sadece Camden James'e ihtiyacım vardı. Onun mükemmel bir ilaç olduğunu düşünmeye başlamıştım. Onu düşünmek bile kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Banyonun kapısını iterek açtım, gece için bana ayrılan karyolaya girmeden önce yüzümü yıkamam gerekiyordu. Floresan ışıklar üzerimde titriyor, çamaşır suyu ve eski, nemli havlu kokusu burnuma çarpıyordu. İçeri adım attığımda gözlerim loş ışığa alıştı ve...

Benden belki birkaç yaş büyük bir kız lavaboların yanına çömelmiş, kolunda bir iğneyle duruyordu. Bakışlarımız kilitlendiğinde gözleri büyüdü, gözbebekleri iğne ucu gibiydi.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve içgüdüsel olarak topuklarımın üzerinde dönerek oradan ayrıldım. Bunu içeri nasıl sokmuştu ki? Bu yerde uyuşturucu yasaktı ve eminim yetkili kişiler yakında onu öğreneceklerdi, ama bu süre zarfında burada kalmayacaktım.

Ben kapıya ulaşamadan vahşi bir hayvan gibi üzerime atladı, cılız yüzüne korku kazınmıştı.

"Sakın kimseye söyleme!" diye tısladı, sesi alçak ve çaresizdi, kolumu tutarken kirli tırnakları derime batıyordu.

Onu itmeye çalıştım ama göründüğünden daha güçlüydü. Yumruğu kaburgalarıma çarptı ve nefesim kesildi. Tökezledim, sırtım soğuk fayanslara çarptı. Tekrar üzerime geldi, yumrukları havada uçuşuyordu ve yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım. Yumruklarından biri kolumdan sıyrılıp çeneme çarptı ve kafatasımda bir acı sarsıntısı yarattı.

"Dur!" Nefes nefese onu savuşturmaya çalıştım. "Söylemeyeceğim! Sadece dur!"

Ama o mantığın ötesindeydi. Panik ve öfkeyle hareket ediyor gibiydi ve beni lavaboya çarptı. Başım porselen kenara çarptı ve kafatasımda parlak, kör edici bir acı patladı. Görüşüm bulanıklaştı ve kaydığımı hissettim, banyonun sesleri kulaklarımda uzaktan yankılanıyordu.

Bilincimi kaybettiğimde, odadan kaybolurken gördüğüm son şey onun dehşet dolu gözleriydi.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırdım, inledim çünkü göz kırpmak bile canımı yakıyordu. Kafamın içinde bir uğultu vardı ve üzerimdeki ışıkların uğultusunu duyduğumu fark etmem bir saniye sürdü.

Hâlâ banyoda yerde yatıyordum, ne kadar zamandır orada olduğumu bilmiyordum. Çalışanlardan birinin henüz gelmediği kadar uzun olmadığını tahmin ediyorum. Eğer gelirlerse ve beni bu halde bulurlarsa başım belaya girecekti. Muhtemelen uyuşturucu falan kullandığımı düşünürlerdi.

Beni burada bırakan o kız gibi.

Ayağa kalkmaya çalışırken, oda etrafımda dalgalanıp sallanırken boğazımda safra düğümlendi ve yönümü bulmaya çalışırken dizlerimin üzerinde durmak zorunda kaldım. Yüzümden aşağı ıslak bir şey kayıyordu ve uzanıp kaşımın hemen üzerindeki yarığı hissettiğimde irkildim. Elimi incelerken dehşet içinde kana baktım. Nefes alırken metalik koku burun deliklerimi doldurdu. Kafa yaraları çok kanar, değil mi? Yani muhtemelen sadece *küçük* bir beyin sarsıntısı geçirmiştim.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve yüzümdeki kanı yıkayıp karyolama dönebilmek için lavaboya doğru sendeleyerek ilerledim.

Hay sikeyim. Bir zombi filmindeki figüran gibi görünüyordum.

Beyaz-sarı saçlarım keçeleşmiş, yaradan dolayı pembeye boyanmıştı. Kan alnımda kesiğin olduğu yere bulaşmış ve boynumdan aşağıya damlamıştı.

Tökezleyerek musluğu açtım. Su fışkırdı, buz gibi ve yakıcıydı. Suyu yüzüme sıçrattım ve titreyen ellerimle kurumuş kanı ovaladım. Başımdaki ağrı şiddetlendi ama dişlerimi sıkıp devam ettim. Nazik olmak için zamanım yoktu.

"Hadi, hadi," diye mırıldandım kendi kendime, daha sert fırçalayarak. Su pembe akarak giderden aşağıya doğru akıyordu. Bir tomar kağıt havlu aldım ve kanamayı yavaşlatmak umuduyla alnıma bastırdım. Mükemmel değildi ama işe yaramak zorundaydı.

Kendime tekrar baktım. Hâlâ dağınıktım ama en azından şimdi biraz daha düzgün bir dağınıklık içindeydim. Saçlarıma su sıçratarak kanın en kötüsünü durulamaya çalıştım. Baş dönmesi hala oradaydı, sürekli, dırdırcı bir varlıktı, ama kendimi dik durmaya zorladım.

Banyodan çıktığımda ışıklar çoktan karartılmıştı, bacaklarım altımda sallanıyordu. Karyolama doğru topallayarak ilerlerken başımı eğdim, uyuyan kadın ve çocuklarla dolu sıraların yanından geçerken dikkat çekmek istemiyordum. Yanağında yara izi olan kır saçlı bir kadın ben geçerken başını kaldırdı ve boş gözlerle bana baktı. Bir ömür sonra, ince battaniyeyi etrafıma çekerek üzerine uzandım ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Başımdaki ağrı zonkluyordu ama en azından o banyodan çıkmıştım.

Gözlerim neredeyse anında kapanıyordu; bu da kendimi uyanık tutmam gerektiğinin kesin bir işaretiydi çünkü kafa travmasından sonra birkaç saat uyumamak gerektiğini biliyordum. Yine de göz kapaklarımın ardındaki karanlık, bu gece dövüşmeyeceğim için içimi rahatlatıyordu. Beyin sarsıntısı ya da değil.

Yarın, her şeyle başa çıkabilirdim. Ya da

belki hiç uyanmazdım.

Belki de acı çekmemek güzel olurdu. Yine de Camden'ı bir daha asla göremeyecektim. Bu düşünce kalbime bir sızı saplandı.

Her gün cesur ve pozitif olmaya çalıştım, kendime her şeyin daha iyi olacağına dair söz verdim. Ama bu gece ikisini de nasıl yapacağımı unutmuştum.

Camden

Vardiyasının bir saat önce başlamasına ve benim antrenman yüzünden buraya daha yeni gelmeme kızarak Charlie'nin ön kapısından içeri daldım. Havada kızartma yağı ve kahve kokusu birbirine karışıyordu. Birkaç kişi yemek tabaklarından bana bakıyordu. Hissettiğim kadar deli görünmüyor olmalıydım çünkü kısa süre sonra dikkatlerini başka yöne çevirdiler.

Şu anda hayatımı zar zor bir arada tutuyormuşum gibi hissediyordum.

Görünüşe göre takipçilik tam zamanlı bir işti ve profesyonel bir hokey oyuncusu olmak kesinlikle buna engel oluyordu.

Neredeydi o?

Tuvaletlere giden koridora daldım, erkekler tuvaletine gidiyormuş gibi yaptım ama aslında sadece arka taraftaki bulaşıkhaneye bakıp onu bir an için görmek istiyordum.

Ne zaman onsuz nefes alamaz hale geldim? Gözümün önünden her uzaklaştığında endişeleniyor ve strese giriyordum. Hâlâ neden bu koşullar altında yaşadığını bile bilmiyordum ama onu alıp götürmek ve ona bir prenses gibi davranmak istediğimi biliyordum. Sadece bunu yapmama izin vermesine ihtiyacım vardı. Bir şekilde.

İçeride değildi ve kaşlarımı çattım, kalp atışlarım göğsümde garip bir şekilde çarpıyordu. Bu gece çalışıyordu, değil mi? Eğer zaten sığınaktaysa ve onu görmek için içeri giremiyorsam... aklımı kaçıracaktım.

En azından sahip olduğumdan biraz daha fazla.

Yemek odasına geri dönerek etrafıma bakındım, odanın uzak tarafındaki bir masanın üzerine eğilmiş, masayı sildiğini gördüğümde göğsümde garip bir çarpıntı hissettim.

Anastasia sprey şişesini kapıp ayağa kalktı, arkasını dönmeye başladığında içimdeki beklenti artıyordu.

Ne. Ne. Sikeyim.

Ona bakarken nefes almakta zorlanıyordum.

Yüzü darmadağındı. Bir gözünü koyu bir morluk gölgeliyordu ve alnında taze bir yara izi vardı. Genelde parlak ve temiz olan beyaz-sarı saçları gevşek ve dağınıktı. Tamamen yıpranmış görünüyordu, enerjisinin ve ışığının her zerresi tükenmişti. Anastasia yemek odasına doğru yürümeye başladı, az önce geldiğim koridora yöneldi, belli ki beni henüz fark etmemişti.

Neredeyse odanın öbür ucuna fırlayacaktım.

"Anastasia," diye seslendim usulca, onu ürkütmemeye çalışırken sesimde bir titreme vardı. Göğsümde öfke kabarıyordu ve ellerim bunu ona kim ya da her ne yaptıysa yok etmek için ağrıyordu.

Omuzları sertleşti ve yavaşça bana doğru döndü, gözleri parlıyordu ve yenilmişti.

"Bunu sana kim yaptı?" Hırladım.

Bir an için bana baktı, dudaklarında hafif bir titreme vardı. Yorgun, yıkılmış, ipin ucundaydı... ve her şeyi görmeme izin verdi. Ama sonra yüz hatlarında bir maskenin kaydığını, bakışlarının sertleştiğini ve soğuduğunu gördüm. "Beni rahat bırak Camden," diye tersledi, yanımdan geçmeye çalışarak.

"Bekle, lütfen," diye ısrar ettim, yoluna çıktım. "Benimle konuşur musun?"

Baş döndürücü yüzünde öfke ve umutsuzluk okunuyordu. "Bana ne olduğunu bilmek istiyor musun Camden? İstiyor musun? Gerçekten mi? Bir barınak tuvaletinde bir uyuşturucu bağımlısı tarafından dövüldüm. Bu doğru," diye tısladı, parmağıyla göğsümü işaret edebilmek için öne doğru eğildi. "Bir sığınak. Ben. Lanet olası. Evsizim." Durakladı, duruşu sert ve meydan okuyucuydu, sanki bu haber üzerine çığlık atarak restorandan kaçmamı bekliyordu.

"Oraya geri dönelim ve bu tartışmayı bitirelim," diye mırıldandım, onu kafatasımı deldiğini hissedebildiğim tüm ilgili gözlerden korumak istiyordum. Kolunu nazikçe tutmaya çalıştım ama benden çekip aldı, arka koridora doğru yürürken elleri titriyordu.

Köşeyi döner dönmez durdu ve bana baktı, elleri iki yanında yumruk olmuş, yüzü kızarmış, alnındaki yara belirginleşmişti. "Mutlu musun?" diye bağırdı. "Şimdi benim karanlık, hüzünlü, küçük sırrımı keşfettin diye mi? Eğlence bitti Camden, değil mi? Zavallı çöp parçasını becermek istemiyorsun, değil mi?"

Sözleri karnıma bir yumruk gibi çarptı.

O anda bana ne oldu bilmiyorum ama birden onu dikkatlice duvara doğru ittim ve vücudum onunkine bastırırken bir elimle bileklerini başının üzerinde tuttum. Dokunuşum altında titreyip inlerken parmak uçlarımı yumuşak yanaklarında gezdirdim.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı kulağına değdirdim ve nefesinin bana çarpmasından keyif aldım. "Şu anda bir şeyi açıklığa kavuşturalım, bebeğim. Eğer bir daha kendin hakkında böyle konuştuğunu duyarsam, seni dizimin üstüne yatırırım."

Öfkeyle ciyakladı, yine de elimden kurtulmak için hiçbir hareket yapmadı. Anastasia'nın gözleri irileşmiş, tenine pembe bir kızarıklık yayılmıştı. Dili dışarı çıktı ve alt dudağını yaladı... sanki *beni* yaladığını hayal ediyormuş gibiydi.

"Beni anlıyor musun Anastasia?" Hırladım.

Göğsünün bana doğru kabardığını, göğüslerinin aldığı her nefeste göğsüme sürtündüğünü hissedebiliyordum. Siyah gözleri bana dik dik bakarken aletimin sertleştiğini görünce kendimi iğrenç bir pislik gibi hissettim. Ama elimde değildi.

Anastasia Lennox kan dolaşımımda tedavi etmek istemediğim bir hastalıktı.

Hâlâ bir şey söylemeyince, yüzünü inceleyebilmek için başımı kaldırdım. "Bekliyorum, Bayan Lennox."

Her zaman yaptığı gibi dudağını ısırarak uzun bir süre bana kaşlarını çattı. Diğer elimi onun cezalandırıcı ısırığından kurtarmak için kullandım.

"Evet baba," diye alaycı bir şekilde tükürdü. Homurdandım, içimden zevk fışkırdı, aletim yarı kalkık halden tamamen dik hale geldi. Bu düşündüğümden çok daha fazla hoşuma gitmişti.

Kahretsin, aslında bayıldım.

Ne kadar tahrik olduğumu hissedebilsin diye alt tarafımı karnına bastırdım.

Gözleri büyüdü ve başparmağımla çırpınan nabzını okşadım. "Artık iyi bir kız olmaya karar verdiğine göre, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Bir anda tüm vücudu çöktü, içindeki tüm mücadele akıp gitti. "Neden umursuyorsun?" diye fısıldadı kırık bir sesle. "Bu konuda hiçbir şey yapamazsın."

"Sana yardım etmeyi hayatım boyunca başka hiçbir şey istemediğim kadar çok istiyorum," dedim ona dürüstçe.

Bu da o görünmez mayınlardan biri gibi görünüyordu çünkü tekrar sertleşti ve dokunuşumdan uzaklaşmaya çalıştı. Kendine zarar vereceğinden korkuyordum, bu yüzden gitmesine izin verdim, benimle savaşma ihtiyacı hissetmemesi için bir adım uzaklaştım.

"Yardım mı?" diye tükürdü, sesi alaycıydı. "Doğru. Sanki bu mümkünmüş gibi. Mükemmel hayatına geri dön ve beni unut."

"İmkânsız," diye nefes aldım ve bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırmak için öne doğru uzandım.

"Neden?" diye meydan okudu, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Neden umursuyorsun ki? Ben berbat haldeyim. Beni düzeltemezsin, Camden. Neden bana para ödüyorsun ki?

Bana hiç dikkat etmedin mi? Beni tanımıyorsun ve tanımak da istemiyorsun. O yüzden benden uzak dur. Daha fazla hayal kırıklığına dayanamam."

Anastasia arkasını döndü ve kapıyı arkasından çarparak tuvalete girdi. Yumruklarım sıkılı halde bir an öylece durdum ama sonra öfkem yerini sakin bir huzura bıraktı. Rotam belirlenmişti. Yardıma ihtiyacı vardı ve eğer bunu isteyerek kabul etmezse...

Onu ben yapardım.

Onu takip etmeye gittim ve birlikte çalıştığı pembe saçlı çalışan aniden kapıda belirdi, yüzünde sert bir ifadeyle yolumu kesti.

"Sakın deneme bile," diye hırladı. "O kızın canına tak etti."

Kadın arkasından bir biftek bıçağı çıkardı ve

Be

n. Pekala. Bu bayanı sevdim.

Ellerimi kaldırdım ve saygılı bir şekilde geri adım attım. Bir biftek bıçağı Bu geceki programda kaburgalar yoktu.

Ama Anastasia'nın gösterdiği çabayı takdir ettim. Benim dışımda birilerinin küçük dansçımın yanında olduğunu görmek güzeldi.

"Artık oraya geri dönebilirsin, süslü pantolon." Bıçağı bana doğrulttu ve ana yemek alanına doğru kaydırdı. "Yürümeye başla."

Arkasından özlem dolu bir bakış fırlattım, Anastasia dev lavabonun başında bize arkasını dönmüş, harıl harıl bulaşık yıkıyordu.

Onu barınaktan çıkarmak için yapmam gereken çok iş olduğunu bildiğimden geri çekildim, arkamı dönmeden önce birkaç adım attım - böylece pembe saçlı, biftek bıçaklı kadının ulaşamayacağı bir yerdeydim.

Gerçekten de *ender rastlanan* bir kombinasyon... Bunu duyunca kendi kendime homurdandım. Ona ihtiyacım olduğunda Lancaster neredeydi? Bu yorumun çok komik olduğunu düşünürdü.

Ondan uzakta attığım her adımdan nefret ediyordum ama Charlie'nin kapısından çıkarken yolum belirlenmişti.

Arabaya bindiğimde direksiyonu kavradım ve planımın aptalca olup olmadığını düşündüm. Belki de onu kaçırmalıydım....

Morarmış gözü ve parlayan gözyaşları zihnimi doldurdu, ürkütücü ve korkunçtu ve beni hasta ediyordu.

Bir kadının morarmış gözünün beni dizlerimin üzerine çöktürdüğü başka bir zamana dair anılar canlandı...

Odamın bir köşesine büzülmüştüm. Bugün yedi yaşındaydım ama doğum günü pastam ve Dan'in bana söz verdiği yeni oyuncak kamyonum yerine
-Bütün gün annemle kavga etmişti.

Her yerden bağırışlar geliyordu, bağırışlar ve çarpışmalar beni zıplatmaya devam ediyordu. Annem odamda kalmamı söylemişti, ben de öyle yaptım, pelüş ayımı sıkıca kavradım. Bazen böyle olur, dedim kendi kendime. Her zaman barışırlardı.

Evin gerçekten sessizleşmesi sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyordu. Bazen bu sessizlik onların bağırışlarından bile daha korkutucu geliyordu.

Yatak odamın kapısını yavaşça açtım ve kalbim küt küt atarak koridora adım attım. Oturma odası hemen ilerideydi ve üvey babamın yakınlarda olma ihtimaline karşı sessizce yürüdüm.

Oturma odasına ulaştığımda annemi yerde kıvrılmış ve ağlarken gördüm. Yüzü farklıydı, gözü morarmış ve dudağında kan vardı. Donup kaldım. Başını kaldırdı ve gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilerle buluştu. Yüzündeki acı ve hüzün göğsümü ağrıttı.

"Anneciğim?" Fısıldadım, sesim küçük ve titrekti.

Annem gülümsemeye çalıştı ama yanlış görünüyordu. Bana doğru uzandı ve ben de koşarak kollarımı ona doladım. Bana sıkıca sarıldı, gözyaşları saçlarımı ıslattı. Annem bana her zaman iyi sarılırdı, sanki beni kötü olan her şeyden korumaya çalışıyormuş gibi. Titrek bir nefes aldı ve elleri titreyerek saçlarımı okşadı.

"Sorun yok tatlım," diye fısıldadı, sesi titriyordu ama yumuşaktı. "Annen iyi olacak. Merak etme, benim küçük cesur oğlum."

Uzandım ve gözlerim dolu dolu ona baktım, tam olarak anlayamıyordum ama ona inanmak istiyordum. Gözlerindeki acıyı, yüzündeki morlukları görebiliyordum ama dokunuşu sıcaktı ve kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

"Yaralandın mı anne?" Sesim küçük ve korkmuş bir şekilde sordum.

Bunu yapmak canını acıtıyormuş gibi görünse de nazik bir gülümsemeyi zorladı. "Sadece biraz, Camden. Ama ben güçlüyüm ve iyi olacağım. Endişelenmene gerek yok, tamam mı?"

"Anne, ben seninle ilgilenirim," dedim ve kendini daha iyi hissedebilmesi için Teddy'yi ona uzattım. Teddy beni *her zaman daha iyi hissettirirdi.*

Başımın üstünü öptü, gözyaşları benimkilere karıştı. "Sen ve Teddy çok cesur ve tatlısınız oğlum. Annen ikinize de sahip olduğu için çok şanslı."

Bu beni gülümsetti çünkü Dan benim tatlı olmamdan hoşlanmasa da onun için cesur ve tatlı olmak istedim.

Bütün gece yerden kalkmadı ama sırtını her sıvazladığımda gülümsedi.

Teddy ve ben onun yanından hiç ayrılmadık.

Şimdiki zamana geri döndüm, direksiyonu o kadar sıkıyordum ki çatırdama sesi geliyordu.

Annemi hayal kırıklığına uğrattım.

Anastasia'yı hayal
kırıklığına uğratamazdım.

Başaramazdım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

ANASTASIA

Camden'ı görmeyeli iki gün olmuştu.

İki gün, olayların büyük planında hiçbir şey gibi görünmemeli. Ne de olsa ona gitmesini söyleyen bendim. Ona kim olduğumu ben söyledim, Aynı dünyalarda yaşamadığımız için hayatlarımızın asla buluşamayacağını.

Tam olarak istediğim şeyi yapmıştı, değil mi?

Gitmişti.

Peki, neden bu kadar acıttı?

İki gün boyunca başım dönerek dans ettim, ders aralarında tuvalette kustum çünkü geçirdiğim beyin sarsıntısından dolayı başım çok fazla zonkluyordu.

İki gün boyunca diğer dansçıların dedikodularına katlandım çünkü neden öyle göründüğüm hakkında kimseyle konuşmayı reddettim.

Charlie'nin masasında oturup ben çalışırken bana bakmadığı iki gün.

İki gün.

Otobüste otururken içimi çektim, kucağıma ve tırnaklarımın kütük haline gelmiş olmasına baktım. Parmaklarım, ayaklarım ve yüzüm arasında... Gerçekten de çekici bir paket gibiydim.

Tabii ki gitmişti. Kim kalacaktı ki?

Sorun şu ki onu özlüyordum ve kendime karşı dürüst olursam, bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Yalnız olmaya alışmıştım ve sonra o ortaya çıktı, gökyüzünde etrafımdaki her şeyi aydınlatan geçici bir ışık parlaması.

Ve o ışık parıltısı kaybolduğunda, dünyam her zamankinden daha karanlık görünüyordu.

Gece resepsiyonu görevlisi Clara'ya yarım ağızla gülümseyerek Haven'a girdim.

Çok yorulmuştum. Ve her nasılsa bu gece her şey daha gürültülü görünüyordu; çocuk sesleri, kadın çığlıkları, tartışan insanlar... her şey çok gürültülüydü. İyi bir uyku çekmek imkânsızdı... ve tuvalete gitme konusuna hiç girmeyeyim bile.

Kendimi her gün o tuvalete sürüklemek çok büyük bir çaba gerektiriyordu. Beni yerde bıraktığından beri o kızı hiçbir yerde görmemiştim ama bu kapıyı her açtığımda titremediğim anlamına gelmiyordu. Son iki gecedir gruplarla içeri giriyordum - geçmişte aktif olarak kaçındığım bir şeydi bu. Ama etrafımı saran sesler olmayınca kendimi içeri girmeye zorlayamadım.

Neyse ki benimle aynı anda tuvalete giden bir anne ve üç çocuğu vardı ve onları içeri kadar takip edebildim. Yüzüme su dökerek kısa gece rutinimi aceleyle tamamladım ve bir an önce odadan çıktım.

Ve daha sonra, sert karyolamda tavana bakarken Camden'a ve uçup gittiği kayan yıldıza lanet ettim.

"Anastasia. Anastasia. Uyan."

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve odadaki ışığın hâlâ loş olduğunu fark ettim. Henüz uyanma vakti gelmemişti. Bir şey olmadıysa aniden doğruldum ve neredeyse gece sorumlusu Meredeth'le kafa kafaya çarpışıyorduk.

"Ne oldu? Ne oldu?" Neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim odanın içinde gezinirken sordum. Herkes hâlâ uyuyor gibi görünüyordu - ya da en azından müdavimler uyuyor gibiydi. Yeni kadınlar ilk birkaç gece hiç uyumamıştı.

Meredeth'in dudakları büzülmüştü, sert ifadesi, herhangi bir prima balerininkine rakip olabilecek sıkı siyah topuzuna uyuyordu.

"Eşyalarını aramamız gerekiyor Anastasia," diye mırıldandı Meredeth, etrafımızda uyuyan insanları rahatsız etmemek için sesini alçaltarak. Gözlerime bakmadı.

"Neden, neler oluyor?" Aniden uyandığım için kalbim göğsümde çarparken, beynim neler olduğunu anlamakta zorlanırken sordum. Neden eşyalarımı arıyorlardı? Ne yanlış yapmıştım?

Karyoladan kaydım ve bacağımdaki ağrıdan dolayı irkildim. Meredeth ve bir başka gönüllü Conny'nin karyolamın yanında diz çöküp parmaklarıyla karyolanın altındaki boşluğu kazmalarını izlerken ellerim titriyordu.

"Ne arıyorsunuz? Anlamıyorum," diye bağırdım. Meredeth bir avuç dolusu küçük poşet çıkarırken, içlerindeki beyaz haplar zayıf ışıkta parıldarken midemde korku birikti.

"Aradığımız şey *bunlardı* Anastasya," dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle, elindeki poşetleri sıkıca kavrayarak yavaşça yerden kalkarken.

"Onlar benim değil. Yemin ederim Meredeth. Asla-" sesim panik içinde yükseldi. Arkamdaki karyolada yatan kadın kıpırdandı ve bir şeyler mırıldandı.

Sesimi alçalttım. "Bunların nereden geldiğini bilmiyorum. Ne olduklarını bile bilmiyorum!"

Meredeth uzun bir süre poşetlere baktıktan sonra nihayet ilk kez bakışlarımla karşılaştı, yüzü hayal kırıklığıyla doluydu.

Conny başını sallıyordu. Dangalak. Burada çalışmaya iki hafta önce başlamıştı ve müdavimlerin çoğu onun ne kadar yargılayıcı olduğundan şikâyet etmişti. Sanki daha çok çabalasak barınaktaki hepimiz burada kalmak zorunda kalmayacakmışız gibi.

Beyaz haplara inanamayarak baktım, nereden geldiklerini, bunun nasıl olabileceğini anlamaya çalıştım. Bunun nasıl göründüğünü fark ettiğimde gözlerim yaşardı. Meredeth'e bakarken, daha kelimeler ağzından çıkmadan ne söyleyeceğini biliyordum. "Politikalarımızı biliyorsun Ana. Maddeler söz konusu olduğunda tek vuruş kuralımız var. Bunu görmezden gelemem." Sözlerinde pişmanlık ağır basıyordu. "Çok üzgünüm ama bu senin bizimle son gecen. Bir daha geri gelemeyeceksin."

Ciddi olduğunu anladığımda hayal kırıklığı ve şokla gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Burada kaldığım üç yıl boyunca mükemmel bir sicile sahip olmama rağmen... beni kovuyorlardı.

"Peki ya geçen gece kolunda bir iğneyle içeri girdikten sonra bana saldıran kız - o da tek vuruşluk kural konuşmasını aldı mı?" Histerik bir şekilde sordum, odanın etrafına bakındım, acaba

burada bir yerde, damarlarında uyuşturucu yüzerken huzur içinde uyuyordu.

Elbette şehirde gidebileceğim başka evsiz barınakları da vardı.

Ama hiçbiri böyle değildi; sadece kadınlar için, temiz ve güvenliydi. Meredith bana cevap vermeden, "Eşyalarını topla," dedi.

Dizler.

"Lütfen, onlar benim değil. Biri onları yerleştirmiş. Lütfen beni bu gece dışarı atmayın." Neredeyse tutarsızca geveliyordum ama sözlerim bir şekilde Meredeth'in kulağına gitmiş, bakışları yumuşamıştı. Dudaklarını büzdü ve derin bir nefes almadan önce bir süre tavana baktı.

"Önceki mükemmel sicilin nedeniyle gecenin geri kalanında kalabilirsin," dedi, bakışlarında nefret ettiğim bir acıma ifadesi vardı. "Ama saat yedide ayrılmaya hazır olman gerekiyor. Sabah seni yolcu etmek için geri geleceğiz. Ve sonra geri dönemezsin," dedi kararlı bir şekilde. Gözlerimi kırpıştırdım. Yani bunu başkalarına yaptıklarını görmüştüm ama....

"Beni dışarı çıkarmana gerek yok," diye fısıldadım, kulaklarım utançtan ısınmıştı.

Conny ile birlikte uzaklaşmadan önce kararlı bir şekilde, "Sabah yedi," dedi.

Ağır bir şekilde karyolama oturmadan önce arkalarından baktım. Ne yapmam gerekiyordu?

Peki bu ilaçlar kimin? Etrafımdaki karyolalara göz gezdirdim, bana garip bir his veren ya da kötü kötü bakan birini aradım. Ama etrafımda sadece gerçekten etkileşime girmediğim yeniler vardı. Tamamen yabancı birinin karyolamın altına uyuşturucu yerleştirmesi için bir neden düşünemiyordum. Eğer arama ihtimaline karşı daha sonraya saklamaya çalışmışlarsa, planları geri tepmişti. Çünkü uyuşturucularını kaybetmişlerdi.

O kız mıydı? Geçmiş yaşamımda onu bir şekilde gücendirmiştim ve o da beni mahvetmek için buraya gelmişti, önce banyoda, şimdi de şimdi mi?

Ama o burada görünmüyordu. Yani o olamazdı. Peki o haplar karyolamın altına nasıl girdi?

Gözlerimi ovuşturdum, umutsuzluk bir kalemdeki kırık mürekkep gibi damarlarımdan sızıyordu. Oda çok sıcaktı, histeri omurgamdan yukarı tırmanıyordu. Ne yapacaktım? Nereye gidecektim?

Belki Montana'yla sabah konuşabilirim. Onun vardiyası genellikle beşte başlardı. Beni Meredeth'ten daha uzun süredir tanıyordu. Beni savunur, herkese bir hata olduğunu söylerdi.

Tek vuruş politikasının arkasındaki mantığı anlıyordum... ama mutlaka istisnalar olmalıydı. Mutlaka birileri davasını başarıyla savunmuş ve barınak onların geri dönmesine izin vermiştir.

Birini hatırlayıp hatırlamadığımı düşünmeye çalıştım.

Ve karyolama uzanırken kalbim sıkıştı... çünkü aklıma tek bir tane bile gelmiyordu.

Gecenin geri kalanında uyanıktım, tavana bakıyor ve artık başımı güvenle yaslayabileceğim bir yerim kalmayana kadar saatleri sayıyordum.

Michael'a ya da ailesine gitmek bir seçenek değildi.

Oraya asla geri dönmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ve bu beni öldürse bile bu sözümü bozmayacaktım.

Sabah olduğunda karyolamda oturuyordum, midem düğümlenmişti. Montana kapıdan içeri girdi ve yüzünde kasvetli bir ifadeyle koridordan bana doğru yürürken ayağa fırladım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu ben daha bir şey söyleyemeden. Gözlerimi kırpıştırdım, son birkaç saattir kafamda hazırladığım konuşma göğsüme batıyordu.

"Montana, ben-"

Ben daha kelimeleri çıkaramadan o başını sallıyordu. "Çok üzgünüm Ana," diye fısıldadı. Sesi gerçekten de kalbi kırılmış gibiydi. Ama bakışlarında farklı bir şey de vardı, içimde daha önce olmayan küçük bir şüphe pırıltısı.

Yığıldım ve kaderimi kabullenerek bir süre yere baktım. Eğer Montana'yı kaybettiysem, eğer benim yerime geçmeye isteksizse... işte o zaman her şey bitmişti.

Yetersiz çantamı alarak, sıra sıra dizilmiş karyolaların arasından resepsiyona doğru onu takip ettim. Meraklı bakışları hissedebiliyordum ama beni rahatsız etmediler.

Beni izleyen hiç kimse gerçekten umursamadı.

Yine de arkama baktım ve kapılarından içeri giren her kadın ve çocuğu kabul eden böyle bir yerin bile beni istememesinin ne kadar üzücü olduğunu düşündüm.

Montana aniden, "İşte," dedi ve ön masanın arkasına uzanıp bir Sonic burrito çıkardı.

Gözyaşlarımı dindirmeye çalışarak bir süre ona baktım.

Gecenin geri kalanında karyolamda ağladım. Şimdiye kadar çoktan ağlamış olmalıydım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım sonunda boğuk, perişan bir sesle. Elinden aldım ve kapıya doğru ilerledim.

"Dışarıda dikkatli ol Anastasia," dedi arkamdan ısrarla.

Belki de ona dönüp bakarak söylediklerini onaylamak kibarca bir davranış olurdu. Ama tek yapabildiğim elimi omzumun üzerinden atmak oldu.

Dışarısı... aydınlıktı ve gözlerimi kıstım çünkü sabahın güneş ışığı hayatımla tamamen çelişiyor gibiydi.

Otomatik pilotta otobüs durağına doğru ilerlemeye başladım. Dün gece bir eylem planı düşünme zahmetine girmemiştim çünkü Montana'nın bana yardım edeceğinden, hapların benim olmadığına inanacağından o kadar emindim ki.

Derin, ürpertici bir nefes aldım ve sonunda arkamdaki Haven'a baktım. Pencerede durmuş beni izleyen kimse yoktu. Kimse beni geri getirmek ya da bir hata olduğunu söylemek için merdivenlerden aşağı koşmuyordu.

Dudağımı ısırdım ve kendime o yer için bir damla daha gözyaşı dökmeyeceğimi söyledim.

Bir gün, ben giderken biri beni izleyecekti. Birisi yeterince umursayacaktı.

Buna inanmak zorundaydım.

Dans stüdyosuna vardığımda biraz daha sakindim. Biraz derken, katılabileceğim hıçkırık festivali yerine en azından sadece içten içe ağladığımı kastediyorum.

Kalbim yerinden çıkacakmışçasına dans ettim, kendimi sonuna kadar zorladım, ta ki bir dönüşte bacağım gerçekten kopana ve bir yığın halinde yere yığılana kadar.

Herkes dans etmeyi bıraktı ve müzik aniden kesildi.

Bacağıma bıçak saplanmış gibi hissetmiyormuş gibi davranarak kendimi yerden kaldırırken yüzüm utançtan kıpkırmızıydı.

"Tüh," diye mırıldandım utanç içinde.

Dallon beni izliyordu, başını eğmiş bana bakıyordu. Bugün ders veriyordu, çünkü bu benim şansımdı. Randevumuza gelmediğinden beri onunla konuşmamıştım - belli ki bir açıklama yapmaya değmemiştim.

Ama tabii ki bugün benimle konuşmaya karar verecekti.

"Bugünlük bu kadar yeter hanımlar," dedi, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

Kızlar birbirleriyle gevezelik ediyor, az önce olanlardan dolayı beni yargılarken adımı fısıldayarak havayı dolduruyorlardı.

İsmim dudaklarında olduğunda her zaman yaptığım gibi onları görmezden geldim. Ama bugün biraz daha zordu.

Neredeyse kapıya varmıştım ki Dallon, "Anastasia, biraz geride kalabilir misin?" dedi. Saçlarını geriye attı ama kaslarının görüntüsü bu kez bana hiçbir şey yapmadı.

Belki de Camden beni kırmıştı.

Sınıf arkadaşlarımın fısıltıları daha da arttı, ancak sonuncusu da odadan çıktıktan sonra kayboldu.

"Neydi o?" Dallon kollarını göğsünün önünde kavuşturarak sordu, yüzü hayal kırıklığının resmiydi.

"Sadece bir hata," dedim, kendimi *ona* açıklamak zorunda kaldığım için içimi utanç kaplamıştı. Dallon, ailesinin küçük yaştan itibaren yeteneğini beslediği, onu bugün olduğu yıldız haline getirmek için gereken her şeyi yaptığı bir vakıf bebeğiydi.

Zorluk ve hayal kırıklığı hakkında hiçbir şey bilmiyordu... ve tüm dünyanız sona eriyormuş gibi hissetmek.

"Hiç hata yapamazsınız. Bunu göze alamazsınız" dedi. "Orada bok gibi görünüyordun. Eğer üstünlüğünü kaybediyorsan..."

Tehdit aramızda havada asılı duruyordu - daha düşük bir rütbeye indirilme, hatta hep birlikte kovulma tehdidi. Madam Leclerc'in sahip olduğu çekiciliğe sahip değildi elbette... ama ondan gelecek herhangi bir kötü söz kesinlikle benim durumuma yardımcı olmazdı. Onu bir randevu için geri çevirirsem benim için drama yaratmasından endişeleniyordum, hayatımı başka şekillerde de zorlaştırabileceğini unutmuştum.

Rütbemi düşürseler ve daha da az kazansam, bunu telafi etmemin hiçbir yolu olmazdı.

Yine de, sokaklarda uyuyor olsaydım bu endişelerimin en küçüğü olurdu.

Kaybettiğim diğer her şeyden sonra dansı da kaybedersem, ölürdüm. Bu açık ve basit bir gerçekti.

"Sadece kötü bir geceydi. Bir sonraki derste daha iyi olacağım. Söz veriyorum," dedim ona, muhtemelen bakışlarındaki acıma hissini görmemek için gözlerimi kaçırarak.

Eli koluma gitti ve usulca ovaladı.

Pekala, bunu beklemiyordum. Özellikle de randevumuzun olduğu gün yaptığı hayaletleme yüzünden.

Evren benden gerçekten nefret ediyor olmalı.

Dans tabii ki çok fizikseldi. Eğitmenlerimiz bize doğru tekniği göstermek için sürekli hareket ettiriyorlardı.

Ve Dallon her zaman diğer eğitmenlerimden daha fizikseldi. Ama bu kesinlikle başka bir seviyedeydi.

Eli kalçama gitti ve hafifçe sıktı ve gergin bir his boğazıma doğru kaydı.

"Her şey yolunda mı?" Alnımda hâlâ iyileşmekte olan yaraya ve morarmış gözüme bakıyordu, dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. Elimle onları kapatma isteğime karşı koydum.

Şimdi olanları birine anlatmanın tam zamanı. Dallon'un umurunda olmazdı ama belki uyuyabileceğim bir kanepe falan biliyordur. Ona evimi kaybettiğimi söyleyebilirdim... evimin gerçekte nerede olduğunu söylemeyerek.

Ağzımı bile açtım, kelimeler dilimin ucundaydı.

"İhtiyacın olan her konuda sana yardımcı olabilirim," diye alçak sesle devam etti ve eli neredeyse... kalçama masaj yapıyordu.

Kelimeler hemen öldü.

"Sanırım iyiyim," diye mırıldandım. "İyi bir gece uykusundan sonra kendime geleceğim."

Yağmur gibi... Bunu gerçekten söylemiş miydim?

Dışarıda bir gök gürültüsü patlaması oldu ve aniden, yağmurda ne kadar uyumanın mümkün olabileceğini merak ediyordum.

"Biliyor musun... Bence biraz daha özel ders alman senin için iyi olur. Yaklaşan gösteriye yardımcı olmak için."

Kaşlarımı çattım. O düşüş dışında gayet iyi gittiğimi sanıyordum. Bu kadar kötü gittiğimi nasıl gözden kaçırmıştım?

Eli kalçamda aşağı doğru kaydı ve ben sertleştim.

"Tabii ki ücretsiz. Bunu benim dairemde yapabiliriz" diye devam etti.

Gözlerimi kırptım, o anda kendimi biraz güçsüz hissediyordum. Ne ima ettiğinden oldukça emindim... ve bu gece kalacak bir yer anlamına geliyordu.

Gerçekten, kimin bekarete ihtiyacı vardı ki?

Bu duyguyu yok etmeye çalışarak başımı salladım. Zayıflık vardı... ve sonra *zayıflık* vardı...

Bu kadar yolu böyle bir son için gelmemiştim.

"Evet, Madam'la iyileştirme seçenekleri hakkında konuşacağım," dedim, belki beni bırakması gerektiğine dair ipucunu anlayabilirdi.

Elleri kalçalarımı bir kez sıktı ve sonra beni bıraktı. "Buz koymayı unutma," dedi tamamen normal bir tonda, sanki bir saniye önce kalçama masaj yapmıyormuş gibi.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve her adım dayanılmaz olsa da topallamamak için kendimi zorlayarak oradan ayrıldım.

Soyunma odasına girdiğimde sadece birkaç kız kalmıştı. Alena bana ters ters baktı ve uzun siyah at kuyruğunu savurdu. Maçtan beri bana kızgındı, sanki "yerinin değiştirilmesi" benim suçummuş gibi.

Her zaman yaptığım gibi, yıllardır dans ettiğim bu kızların beni bir hiç olarak görmelerinin canımı acıtmadığını düşündüm.

Yaralanmadan önce bu kadar kötü değildi. Eski stüdyomda burslu bir öğrenci olduğum için benimle dalga geçmişlerdi... ama ben bir yıldızdım.

Sakatlığımla birlikte hala iyiydim. Ama bu kızlar beni gözlerine kestirmişlerdi.

Lacey tuvalet kabininden çıktı, bana mahcup bir gülümseme verdi ama gitmeden önce hiçbir şey söylemedi.

Onlar gittikten sonra tekrar ağladım ve yerleri silerken giydiğim kıyafetleri giydim.

Ve bir sonraki vardiyama başlamak üzere lokantaya doğru yürürken biraz daha ağladım. Kendime hep asla pes etmeyeceğimi söylerdim.

Ama bugün... bugün çok yaklaşmıştım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

CAMDEN

Anastasia Lennox en yüksek mertebeden bir veletti ve onu pataklamak için sabırsızlanıyordum.

Gölgelerde gizlendiğim ve onunla konuşamadığım mide bulandırıcı iki günün ardından Charlie'nin masasına oturdum.

Son iki vardiyada Charlie'nin kapısına attığı özlem dolu bakışları görmüştüm, beni itmeye çalıştıktan sonra içeri girmemi umuyordu.

Beni özlediğini biliyordum.

Yine de buradaydık, restorandaydık ve o masaları temizlerken ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Yaramaz kız.

Morluğu biraz solmuştu, koyu siyah ve mor birkaç gün öncesine göre daha fazla yeşil ve sarı içeriyordu.

Hala her gördüğümde kusasım geliyor. Ve ben onu

çok gördüm.

Her sabah Haven'dan ayrılmasını beklerken ona bakıyordum.

Dans stüdyosundan çıkıp işe giderken ona öfke duymuştum. Ve her gece onu dans stüdyosundan çıkıp işe giderken takip ettiğimde Charlie barınağa geri döndü.

Benimle yaşarken kesinlikle daha uygun olacaktı. Şehrin dört bir yanını yürüyerek ve kamyonetimle dolaşmak hokey programımdan daha fazla zaman alır hale gelmişti.

Anastasia yanımdan geçerken dudaklarım kıpırdadı, bakışları kasıtlı olarak dümdüz ileriye odaklanmıştı.

Bu gece buraya, yardımımı isteyerek kabul etmesi için ona bir şans daha vermeye gelmiştim. Bana neler olduğunu anlatmasını *istedim*. Onunla ilgilenmem için bana güvenmesini *istedim*.

Şimdiye kadar, tüm bu istekler bir fark yaratmıyordu. Elinden geldiğince beni kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Telefonum çaldı ve bir bankı silmek için eğildiğinde bakışlarımı onun nefis kıçından isteksizce ayırdım.

Şu andan itibaren Blake'le aranızda bir metre yarıçap istiyorum.

Kaşım kalktı. Lancaster tam bir drama kraliçesiydi.

Ben: Ha?

Ari: Neden sana bir şeyler söylediğimde hep kafan karışmış gibi davranıyorsun?

Linc: Neden konuşmalara hep rastgele şeylerle başlıyorsun?

Ari: Bu, en iyi arkadaşım Monroe da dahil olmak üzere herkes için uygulanması gereken bir kural.

Linc: Monroe senin kankan değil Lancaster. Kaç kere söylersen söyle.

Monroe benim kankam olabilir mi?

Walker: Dinle Kahraman, seni kurtarmak için yapabileceğim çok şey var.

Lincoln'ün bu yorumla ölümümü planladığını hayal edebiliyordum. Onu suçlayamazdım. Anastasia'nın en iyi arkadaşı olmak isteyen herhangi bir erkeğe de aynı tepkiyi vereceğimden emindim.

Ben: Altı ayak yarıçaplı şeye geri dönersek...

Dün gece o küçük çocuğa formanı verdiğini gördüğü için seni çok tatlı bulduğunu söyledi. Kesinlikle kabul edilemez. Blake'in senin tatlı olduğunu düşünmesine izin yok, Bay Karı-Kız.

"Bay Gird-Your-Loins"... bu yeni bir şeydi. "Gird" kelimesinin ne anlama geldiğini bildiğimden bile emin değildim. Araştırmak için aklıma not aldım.

Linc: Ben de altı ayak kuralı koydum. Aslında, on iki.

Walker: Ben de.

Ari: Lincoln kabul etti diye bir kuralı kabul edemezsin Disney.

Walker: Ya sana katılıyorsam?

Ari: Bunun gerçekten doğru olduğunu düşünseydim güzel olurdu.

Buna homurdandım.

Ben: Güven çemberi sadece düşüncelerini asla bitiremeyen çılgın insanlar için bir kulüp mü?

Bilmek istemez miydin?

Ben: Gasp. Yani henüz güven çemberinde değil miyim?

Hangi güven çemberi?

Walker: ...

Ari: ...

Bugünlerde "... "nın ne anlama geldiğini gerçekten çözmem gerekiyordu. Gerçi anlamı gün geçtikçe değişiyor gibiydi.

Tüylerim diken diken oldu, Bay Ürkütücü Seksi.

Ben: Peki... güven çemberine girmek için ne yapmak gerekir?

Linc: Bu cümlede iki kez "yani" kullandınız.

Bu bir güven çemberi hareketi değil.

Ben: Yani güven çemberi düzgün İngilizceyi mi içeriyor?

Walker: Yine "yani" kullandın.

Ben: Herkes odaklanabilir mi?

Linc: "Yani" kullanmamışsın, bu bir gelişme.

Ari: Yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretebilirsiniz.

Ben yaşlı değilim!

Walker: Çember için bir yaş sınırı var mı? Kural kitabını hiç görmedim.

Ari: Güzel soru, Dis.

"Disney "in zaten yeterince lakap olduğuna karar verdiğimizi sanıyordum.

Ben: Lakaplardan bahsetmişken, seninki ne Lancaster? Takma adlar "güven çemberi "nde bir tema gibi görünüyor.

Ari: Güven çemberinin etrafına neden tırnak işareti koydunuz?

Linc: Evet, sanki çemberle dalga geçiyorsun James.

Ben: Neden şimdi kapılarımın kilitli olup olmadığını kontrol etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum beyler?

Linc: ...

Ari: ...

Walker: ...

Başımı sallayarak telefonu yere bıraktım, tam o sırada Anastasia karşımdaki koltuğa kaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu kaba bir şekilde.

"Neden asıl sormak istediğin soruyu sormuyorsun?" diye yorum yaptım, güzelliğini içime çekerken başımı eğdim.

"Ne demek istiyorsun?" Anastasia bana bakarken sevimli bir şaşkınlıkla burnunu kırıştırdı ve ben de onun gözlerinin kristal berraklığına hayran kalarak ne düşündüğümü unuttum.

Daha önce hiç onunki gibi gözler
görmemiştim. "Camden!"
Sorusuna cevap vermediğimi fark ederek gözlerimi
kırptım. "Neden bana nerede olduğumu sormuyorsun?"
Sakince söyledim.

Yanakları kızardı ve öne doğru eğildi, benimle göz göze gelirken masanın kenarını kavradı.

"Bunu sormam için tek bir neden bile düşünemiyorum. Beni bir lokantada takip etmekten daha iyi yapacak işlerin olması hiç akıllıca görünmüyor."

Öfkeli bir nefes aldım. Pes etmeyecekti, değil mi?

Uzanarak elini tuttum, hemen çekip almadığında biraz yumuşadım.

"Seni özledim," dedim ona, her kelimeyi kalbime kazınmış gibi hissederek. "Nasılsın? Senin için endişelendim."

Yüzündeki ifadeden bana inanmadığı anlaşılıyordu ama Anastasia Lennox'u önemsediğim kadar başka birini önemsediğimi, endişelendiğimi ya da strese girdiğimi hayal bile edemezdim.

Bana bir şey söylemesini bekledim... herhangi bir şey. Gözlerindeki duygu karmaşasını, yaşadığı içsel mücadeleyi görebiliyordum. Bana söylemek istiyordu. İstediğini biliyordum.

Ama bir şey onu engelliyordu.

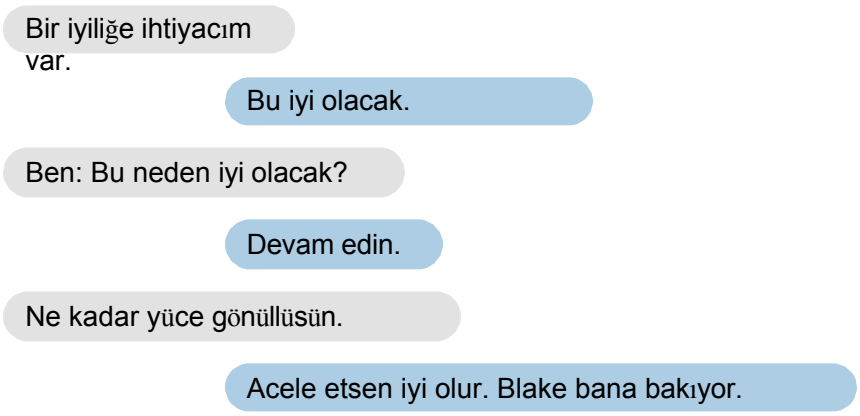
Anastasia kaşlarını çattı ve bu kez elini çekti. Buna izin verdim, günün birinde bana her saniye dokunmak isteyeceğine dair kendi kendime yemin ettim. "Elveda Camden," diye mırıldandı, sesinde içime bıçak saplanmış gibi hissettiren bir kesinlik vardı.

Uzaklaşmasını izledim. Güle güle.

Vedalaşmaya bakarız.

Kesinlikle daha çok "sonra görüşürüz" gibiydi.

Telefonumu çıkardım ve Ari için ayrı bir sohbet açtım... isteyeceğim çılgınlık için en uygun kişi o gibi görünüyordu.

Panikledim. Blake ona o bakışı attığında ne olduğunu biliyordum... ve bu çok sık oluyor gibiydi. Ayrıca Ari'nin özel... penis dekorasyonu arızalandığında Lincoln'ün müdahale etmek zorunda kalmasıyla sonuçlanıyor gibiydi.

Siktir. Bakma ona. Benim için birkaç köpek yakalamanı istiyorum.

Ari: ...

Bununla nereye varmak istediğini anlamadım. Köpekler bir şey için bir örtmece mi?

Ben: Tamam, sanırım bu bağlamda "..." kelimesini anlıyorum.

Tebrikler. Ben hala bekliyorum.

Kahretsin, neden bu konuşmalarda hep aptal gibi konuşuyorum.

Ben: Köpek bir örtmece değildir. Gerçekten birkaç köpek yakalamana ihtiyacım var.

Dahası var mı? Kimin "köpekleri"? Nerede bu "köpekler"?

Ben: Neden köpeklerin etrafına tırnak işareti koyup duruyorsun?

Çünkü saat akşamın yedisi ve sen bana "köpekler" hakkında mesaj attın.

Yapabileceğim başka bir şey yok.

Ben: Tamam. Köpekler iyi. Sayılırlar. Onları yakalamanız gerektiğinde iyi olmayabilirler çünkü etle kafayı bulmuş olacaklardır.

Ari: Bu şimdiye kadar yaptığım en garip/en büyüleyici konuşma. Koltuğumun kenarındayım, Hero, iyi iş çıkardın.

ARI LANCASTER LINCOLN DANIELS'I SOHBETE EKLEDİ.

Neredeyim ben?

Ben: Lincoln'ü neden ekledin?

Benden bir şey mi saklamaya çalışıyorsun, Kahraman?

Bunun üzerine ürperdim.

Ben: Ben asla...

Bir "köpek" konusunda yardıma ihtiyacı var. Yüzüm ısırılmak için çok güzel.

Linc: Benim yüzüm değil mi?

Sende o korkutucu enerji var, Altın Çocuk. Cesaret edemezler.

Zamanım daralıyor çocuklar. Ayrıca, onlar sadece köpek. "Köpek" değil.

Öyle diyor.

Linc: ...

Sana yetişeyim, Linc. Bizden belli belirsiz, bir şeylerin etkisinde olduğunu söylediği "köpekleri" yakalamamızı istedi.

Ben: Et... etle kafayı bulacaklar.

Olaylar yoğunlaşıyor.

Neden köpek yakalıyoruz ki?

Biz mi?

Linc: Açıkçası Ari'nin "köpekler" ile tek başına ilgilenmesine izin vermeyeceğim.

Ben: Yine... sadece köpekler.

Linc: ...

Bu bağlamda "... "nın ne anlama geldiğini tamamen biliyordum.

Ben: Birini korkutmak için köpeklere ihtiyacım var.

Ari: ...

Linc: ...

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim.

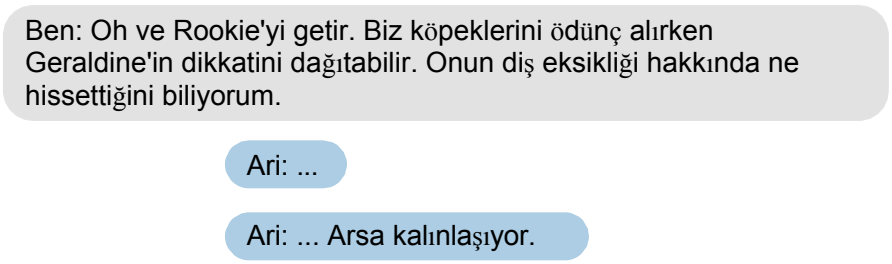
Kimi korkutuyoruz?

Ben: ...

Linc: ...

Ari: ...

Linc: Tamam, biz varız.

Derin bir nefes alarak masadan kalktım ve bir kez daha arka tarafa doğru yürüdüm.

İçeriye baktığımda, bıçak fetişi olan pembe saçlı kadının bugün burada olmadığını gördüm.

Belli ki tanrılar bana gülümsüyordu.

Bulaşıkları yıkarken Anastasia'nın sırtı girişe dönüktü ve odaya hızlıca göz gezdirerek buraya sakladığı bir eşyası olup olmadığına baktım. Genellikle en azından dans çantasını yanında taşırdı.

Siyah çantayı görünce, yarına kadar çantasını kontrol etmeyeceğine güvenerek takip cihazını sessizce içine yerleştirdim. Her zamanki gibi barınağa gitmeyeceği için onu bu gece bulabilmem gerekiyordu.

Onun bir dakika bile sokakta kalacağı düşüncesi beni gerçek anlamda kurdeşen dökmeye itti. Yine de onu barınaktan attırmak bir gereklilikti. Asla kendi başına gitmezdi. Onu bana bağımlı olacağı bir duruma sokmak *zorundaydım*, böylece ona gerçekten bakabilirdim.

Sokakta geçirdiğim birkaç saat boyunca ona dikkatle göz kulak oldum. yeni oda arkadaşım olarak kalması *gerekiyordu... kalıcı* olarak.

Sessizce odadan çıkıp yemekhaneye, oradan da ön kapıya geri döndüm.

Yapacak planlarım vardı.

"Neden yine buradayım?" Logan şikayet etti. "Bu gece bir randevum vardı."

"Bu gece *hâlâ* bir randevun var Çaylak," diye yorumladım onları koridordan çatı katıma götürürken.

"Ne?"

Ari ve Lincoln'e ve yüzlerindeki ikiz sırıtışa baktım.

"Sen ve Geraldine bu gece yakın ve kişisel olacaksınız. Söylediğin gibi, dişlerini çıkarabilir... yani bunun pek çok faydası var. Kesinlikle unutulmayacak bir randevu," diye yorumladım asansörü beklerken.

Asansörün kapısı açıldı ve Ari, Lincoln ve ben içeri girdik.

"Geliyor musun?" Lincoln Logan'a sordu, çünkü benim sürpriz açıklamamdan sonra hareket etme yeteneğini kaybetmişti.

Gözleri komik bir şekilde genişti ve şimdi ona baktığım için biraz solgun görünüyordu. Sayısız dövmesi teninde göze çarpıyordu.

"Çaylak, *gel*!" Ari seslendi.

"Ön sevişmeyi Blake'e sakla, Lancaster. Rookie bunu kaldırabilir mi bilmiyorum. Komutla gelmek bir sonraki seviye bir şeydir," dedi Lincoln.

Homurdandım.

Ari dehşet içinde ikimize de baktı. "Bu geceki süper gizli görevimiz için alıştırma yapıyordum. *Köpeklerle*. Daha fazla şeyim olduğunu düşünmek istiyorum
Blake için yatak odasında yaratıcı," diye tersledi Ari.

"Neden hala 'köpekler' kelimesinin altını çiziyorsun? Sana onların *sadece* köpek olduğunu söyledim. Gizli anlamları yok."

"Hepsi böyle der," diye düşündü Ari. "Ta ki bir kuyruk ve pembe bir burunla ortaya çıkana kadar ve ondan sonra her şey yokuş aşağı gidiyor."

"Bu hikayeyi bilmek istediğimi sanmıyorum," diye yorumladı Lincoln.

"Takas edebilir miyim?" diye sordu Logan umutla. "Köpeklerle aram iyidir. Aslında mükemmeldir."

"Hayır, Çaylak," dedim esneyerek, sabırsızlıkla asansördeki numaralara bakarak, çünkü bir an önce hareket etmemiz gerekiyordu - Anastasia bir saat içinde çıkacaktı. "Geraldine onları daha genç seviyor. Seni yiyip bitirecek. Seninle birlikte geldiğimde iki köpeği de ondan alabileceğim."

Logan yan gözle beni süzdükten sonra dikkatle Ari ve Lincoln'e baktı. "İkinizden biri bu konuda endişeli mi?"

Ari omuz silkip esnemeden önce beni inceliyormuş gibi yaparak başını eğdi. "O bir kahraman. Ne kadar kötü olabilir ki? Ayrıca, elinde her ne varsa... Golden Boy'un çok daha kötü bir şey yaptığını garanti edebilirim. Bu yüzden çok fazla endişelenmiyorum."

Lincoln'ün dudakları kıpırdadı ve ben ilerideki yıldızı inceledim. Eğer Büyük Alet Enerjisi olan biri varsa o da Lincoln Daniels'dı. Gizli bir psikopat olması beni hiç şaşırtmadı. Telefonundaki kameranın Monroe'nun nerede olduğunu izlediğini görmüştüm.

Anastasia'yı çatı katıma alır almaz ona hangi uygulamayı kullandığını sormam gerekiyordu.

"Burada bir hikâye varmış gibi hissediyorum Lancaster. Sınıfla paylaşmak ister misin?" Asansör nihayet çaldığında sordum ve tabiri caizse partiyi başlatmak için can atarak koridora fırladım.

Ari, Lincoln'ün alayını görmezden gelerek gizemli bir şekilde, "Ah, var," diye cevap verdi.

Koridorda Geraldine'in evine doğru yürüdük. Binada iki çatı katı vardı, benimki ve onunki. Ama evlerimiz daha farklı olamazdı.

Kapının yanında durdum ve çocuklara döndüm. "Sizi uyarayım..."

Logan korkuyla, "Tanrım, bize onun gizli bir seks zindanı olduğunu söylediğin yer burası," dedi. Altı-dört boyunda, her tarafı dövmeli erkek-çocuğun altına sıçmak üzereymiş gibi baktığını görmek biraz komikti.

Geraldine buna bayılırdı.

"Ne? Hayır. Hayır. Geraldine'in gizli bir seks zindanı yok." Bir an duraksadım, kendimi sorguluyordum. "En azından ben sanmıyorum... Sadece hepinizi onun evine hazırlamam gerekiyor... Biraz... tuhaf bir yer."

"Lanet olsun. Gizli bir seks zindanı varmış - ihtiyacımız olduğunda Disney nerede?" diye yorumladı Ari, hiç de endişeli görünmüyordu.

"Olivia ile Lamaze dersi. Bebek için her şeyi yaptığından emin olmak için üç farklı derse gidiyor," dedim.

"Üç dersin yeterli olacağından emin değilim," diye düşündü

Lincoln. Logan başını salladı. "Basit."

Ari ona dilini şaklattı. "O zamanki bağlam doğru değildi çaylak." "Ne?"

Logan kafası karışmış bir sesle cevap verdi.

"Odaklanabilir miyiz!" Sonunda Geraldine'in kapısını çalmak için elimi kaldırdığımda söyledim. Ben daha kapıya dokunamadan kapı açıldı ve karşımda canlı pembe ve mor bir mumu giymiş, elinde pembe bir şemsiye ile parlayan mor bir kokteyl olan Geraldine duruyordu.

Normalde böyle giyinirdi. Anastasia'nın gösterisindeki hırka tek seferlikti.

"Siz dördünüz neden burada sinsice dolaşıyorsunuz? Camden, bu çocukları dışarıda mı buldun? Striptizci sipariş ettim ama iki saatten önce burada olmamaları gerekiyordu." Geraldine Logan'a yeni favori şekeriymiş gibi baktı - tam da umduğum gibi.

Logan sesli bir şekilde yutkundu.

Ari'nin dudaklarını yaladığına ve Geraldine'e keyifle baktığına yemin edebilirim. "Vay, vay, vay, siz şu meşhur Bayan Burton olmalısınız. Camden bize sizden çok bahsetti."

Geraldine ona baktı, başını sallamadan önce gözleri yavaşça onu taradı. "Onu geri gönderin. Hiç etkilenmedim," dedi ve sonunda bize arkasını dönüp içeriye doğru yürümeye başladı.

Ari'nin ağzı açık kaldı ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baktı. "Sanırım aşık oldum," diye fısıldadı, ödünç almaya çalıştığım yavru köpek gibi onu içeri kadar takip etti.

Lincoln bana değerlendirici bir bakış attı ve ben de
sırıttım. "Güven çemberi malzemesi, haksız mıyım?"
Dedim.
Sadece başını salladı ve içeri girdi. Bunun
evet anlamına geldiğinden emindim.

Geraldine'in çatı katına adım atmak başka bir dünyaya girmek gibiydi. Her yer göz yakan bir renk ve doku koleksiyonuydu. Duvarlar elektrik mavileri, neon yeşilleri ve şok edici pembelerle boyanmıştı; bunların hepsi şatafatlı altın süslemelerle muhteşem bir uyum içindeydi. Her yüzey bir şeylerle kaplıydı - süslü bir vazo, mücevherli bir resim çerçevesi veya sadece "agresif tutkulu" olarak tanımlanabilecek bir kırmızı tonunda aşırı doldurulmuş, kadife bir yastık.

Yine de mekanın asıl dikkat çekici yanı ve Logan'ın içeri girdiğimde dehşet içinde baktığı şey heykellerdi.

Her biri merhum kocası Harold'dan esinlenerek modellenmiş, gerçek boyutlarda, mermerden çıplak erkek tasvirleri. Harold ağırlık kaldırıyor, Harold piyano çalıyor, Harold antik Yunan tanrılarını anımsatan kahramanca bir poz veriyordu. Ünlü kuyumcu dükkânında çok az zaman geçirmiş olması gereken bir adamın anısına adanmış çok özel, çok tuhaf bir sanat galerisi gibiydi; geri kalan zamanını ise spor yaparak ya da bu heykeller için poz vererek geçiriyordu. "Esne ve tut Harold, esne ve tut" diye fısıldadığını duyar gibiydim.

Logan'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, çok fazla kalırsa Geraldine'in onu da o heykellerden birine dönüştüreceğinden korkuyordu.

Bunun için zamanım yoktu.

"Mimi, senden bir iyilik isteyeceğim," diye başladım, Logan'ı bir teklif olarak öne iterek.

Geraldine sıcak pembe bir koltuğa yerleşti ve çenesini pembe uçlu, buruşuk bir elin üzerine koydu. "Dinliyorum," dedi, mavi gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Midas ve Fluffy'yi ödünç almam gerekiyor... sadece bir saatliğine. Ben onlarla takılırken Logan burada kalıp sizi eğlendirecek."

Sesimi olabildiğince tehditkâr olmayan ve masum bir şekilde çıkarmaya çalıştım ama yine de sesimin biraz korkutucu çıktığından emindim - sanki onun köpeklerini yiyecekmişim gibi.

Vay be.

"Onlara neden ihtiyacın olduğunu sormalı mıyım, yoksa bu sadece gizli bir görev mi?" diye sordu, bana spekülatif bir şekilde bakarak.

"Kesinlikle süper gizli bir casusluk görevi," dedi Ari hevesle, başı bir oyuncak bebek gibi aşağı yukarı sallanıyordu.

"Sana sorduğumu sanmıyorum genç adam," dedi kibirli bir şekilde, belli ki hala Ari'ye bok veriyordu.

Lincoln büyülenmiş bir şekilde ikisine bakıyordu. Ari'nin kıçına tekmeyi yemesi her gün gördüğümüz bir manzara değildi.

Muhteşemdi.

"İkisini de alabilirsin," dedi sonunda, belli ki köpeklere neden ihtiyacım olduğunu gerçekten umursamadığına karar vermişti. "Ama seni uyarıyorum, ben daha iyi bir anlaşma yapıyorum. Fluffy bugün saksılarımdan birine sıçtı, küçük yaramaz," dedi ve kokteylinden büyük bir yudum aldı. Bir an için ona bakakaldım. Bana bunlardan bir tane yapmayı öğretmesini sağlamam gerekecekti. Anastasia buna bayılırdı. Mor onun en sevdiği renkti.

"Sen bir tanrıçasın," dedim ona, yumuşak yanağına bir öpücük kondurmak için yanına yaklaştım ve Geraldine'in eğlenmeye hazırlandığı akşamlarda köpeklerin takıldığı yere doğru döndüm.

Logan aniden, "Siktir," diye homurdandı ve omzumun üzerinden baktığımda kıçını ovuşturduğunu ve delice kıkırdayan Geraldine'e kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Onun oturduğu kanepeye çok yaklaşmıştı, muhtemelen onu bu konuda uyarmalıydım.

Lancaster'ın yüzünde, striptizcilere düşkün yetmiş beş yaşındaki bir kadına asla atfedilmemesi gereken tuhaf, hülyalı bir ifade vardı.

Blake muhtemelen şu anda çok kıskanç olurdu.

Ben odadan çıkarken Ari, Geraldine'i "Büyükanne Havayolları "nda çalışması gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu. Dikkatli olması gerekiyordu. Ari'nin... sik dekoru Geraldine'in kulağına giderse onu içinden çıkamayacağı bir duruma sokabilirdi.

Koridordan geçip Midas ve Fluffy'yi oyuncaklarla dolu bir köpek oyun alanı sayılabilecek bir yerde tuttuğu arka odaya gittim.

köpek tünelleri ve odanın her yerinde tuttuğu peluş yataklar. Kapıyı açtığımda beni coşkulu havlamalar ve tüylü yük trenleri gibi bana doğru gelen iki devasa köpeğin görüntüsü karşıladı.

"Merhaba çocuklar," diye mırıldandım, kendimi çarpışmaya hazırlayarak. Midas kayarak durdu, kuyruğu öfkeyle sallanıyordu, Fluffy ise neredeyse yerinde zıplıyordu, saçma kaniş saç kesimi onu büyük boy, çok hevesli bir pamuk topu gibi gösteriyordu.

"Al bakalım tatlım," diye seslendi Geraldine arkamdan. Bana iki mücevherli tasma ve kayış uzattı. "Sadece tasmaları ve kayışları takın, sonra her şey hazır olacak."

Köpeklere ihtiyatla baktım.

Geraldine gülümsedi ve Midas'ın başını okşayarak mırıldandı, "Oh, onlar mükemmel melekler. Öyle değil mi, canlarım?"

Midas şüpheli bir şekilde kahkahaya benzeyen bir havlama sesi çıkardı. Fluffy sadece kuyruğunu salladı, çok masum görünüyordu.

Derin bir nefes aldım ve çömeldim. "Pekâlâ çocuklar. Camden Amca için bunu kolaylaştıralım, tamam mı?"

Söylemesi yapmasından daha kolay. Midas, hakkını yemeyelim, tasmayı boynuna geçirmeme yetecek kadar uzun süre kıpırdamadan durdu. Fluffy ise bunun bir oyun olduğunu düşünüyor gibiydi. Etrafta zıplıyor, onun boyutundaki bir köpek için şaşırtıcı bir çeviklikle ellerimden kaçıyordu.

"Kıpırdama, Fluffy!" diye homurdandım, sonunda onu boynundaki kürk tutamından yakalamayı başardım. Geraldine'e defalarca yardım etmenin getirdiği hızlı ve pratik bir hareketle tasmasını taktım ve tasmayı taktım.

Saatime bakarak dişlerimi sıktım. Charlie'nin işinin bitmesine yirmi dakika vardı. Gitmemiz gerekiyordu.

"Tamam çocuklar, gidelim," dedim köpeklere, onları koridordan ön kapıya doğru yönlendirmeye çalışırken.

Koridora adım attığımız anda Midas keşif gezisine liderlik etmeye karar verdi. İleri atıldı, neredeyse kolumu yuvasından çıkaracaktı. Fluffy de ondan geri kalmamak için yanında hoplayıp zıplıyor, Midas'ın hızına yetişmeye çalışırken tasması geriliyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" İkisi de köpeklere bakan Ari ve Lincoln'e sordum.

"Gerçekten köpekleri kastediyordu," diye fısıldadı Ari. "Bunun bir şaka olduğunu sanmıştım."

Kapıya doğru ilerlerken Logan'a başımı sallayarak, "İyi olacaksın Lancaster," dedim.

"Logan, Geraldine'e iyi davran," diye şarkı söyledi Lincoln ve Geraldine ellerini hevesle birbirine sürterken Logan iki eliyle bizi tersledi.

Çatı katından çıkarken "Belki rol yapabiliriz," dediğinden oldukça emindim.

Logan'ın buna vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum. Ya biz yokken striptizciler gelirse?

Destansı.

"Logan bundan sonra değişmiş bir adam olabilir," diye yorumladı

Ari. "Belki daha fazla gol atar," diye düşündü Lincoln.

Bir elimle köpeklerin tasmalarını tutarken telefonumu çıkardım ve Anastasia'nın takip cihazını kontrol ettim. Güzeldi. Hâlâ restorandaydı.

Logan'ı bilmiyordum... ama kendimle ilgili bir şeyi

biliyordum. Bu geceden sonra kesinlikle değişmiş bir adam

olacaktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

ANASTASIA

Çöp konteynerinin arkasında toplanmış, tüm sinirleri gergin.

Charlie'de geç saate kadar kalmak zorunda kalmıştım ve dışarı çıktığımda tüm barınaklar ya kapanmış ya da dolmuştu. Birinin kapıyı kapatması

Yüzün tekrar yaşamak istediğim bir şey değildi.

Bu yüzden buradaydım. Nemli ve çürümüş çöp kokan bir ara sokaktaydım. Yine de dans kumpanyasının yakınında saklanabileceğim tek yer burasıydı. Dersler başlamadan önce erken kalkıp soyunma odalarında duş alabilmek istiyordum, bu yüzden çok uzakta olamazdım.

Burası aynı zamanda şehrin daha iyi bir bölgesiydi ve sokaklar iyi aydınlatılmıştı, dolayısıyla tehlike ihtimali daha azdı.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

Çantamı başımın altında kaydırdım, yastık olarak kullanırken yetersiz eşyalarımdan hiçbirinin yuvarlanmadığını iki kez kontrol ettim. İnce battaniyemi üzerime daha sıkı çekerken vücudum yorgunluk ve korkudan titriyordu. Her ses -her yaprak hışırtısı, her uzak bağırış- beni ürkütüyordu. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Büyürken de böyle hissetmiştim, önce babamla, sonra da Michael'la. Michael odama girdiğinde ya da babam sarhoş bir öfkeyle kendini kaybettiğinde ne olacağını asla bilemezdim. *O zaman da* kendimi bu kadar savunmasız hissetmekten nefret etmiştim, *şimdi* de nefret ediyorum.

Buraya nasıl geldim?

Hayatımın dönemeçlerini, beni bu kahrolası yere getiren her adımı, nasıl daha iyisini yapabileceğimi izlemeye çalıştım.

Camden'a söyleyebilirdim, dedi içimden bir ses.

Ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Şimdi, her zamankinden daha fazla, onu kendimden koruduğuma emindim. Tanrı aşkına, bir çöp yığınına yaslanmıştım.

Çok daha iyisini hak ediyordu.

Bir rüzgâr esti ve bu gece donarak ölebilir miyim diye düşündüm.

Kış, evsiz kalmak için en kötü zamandı. Teksas'ta bile. Nem ve soğuk, kemiklerinize sızan buzlu bıçaklar gibi hissettirirdi.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sonunda bir damla gözyaşının akmasına izin verdim. Kimse gittiğimi umursamayacaktı bile.

Bu ne kadar acınası bir durum?

Yirmi bir yaşındaydım ve beni düşünebilecek tek kişi çocukluk işkencecimdi.

Bir köpek havlaması sessizliği deldi, gürültülü ve yakındı. Nefesim boğazımda düğümlenirken gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendimi soğuk, pis duvara yasladım. "Lütfen, hayır," diye fısıldadım kendi kendime, sesimin nereden geldiğini bulmak için ara sokağa bakarken sesim zar zor duyuluyordu. "Şimdi olmaz."

Havlama sesi daha yüksek, daha ısrarlı bir hal aldı. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak tekrar gözlerimi kapattım. Sadece başıboş bir köpekti. Ya da belki soğuğa karşı bağışıklığı olan biri köpeğini gezdiriyordu.

Korkacak bir şey yok.

Bir kafeste değildim. Saklanmıştım. Bir köpek bana saldırmayacaktı. Nefesimi düzene sokmaya çalıştım ama panik içimi kemiriyordu.

Ani bir ses -bir teneke kutunun devrilmesi- içime bir korku saldı. Çöp konteynerinin etrafına tekrar baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Hiçbir şey yoktu. Sadece gölgeler bana oyun oynuyordu. Kendimi nefes almaya zorladım, her nefes alış ve verişim kontrolü yeniden kazanmak için bir savaştı.

"Sen bundan daha güçlüsün," diye fısıldadım şiddetle. "Öyle olmalısın."

Battaniyeyi etrafıma daha sıkı sardım, ipliksi kumaşı çok az sıcaklık ve rahatlık sunuyordu. Zihnim, kusurlu da olsa sığınağın güvenliğine geri döndü. Orada en azından başımı sokabileceğim bir çatı, üzerinde uyuyabileceğim bir karyola vardı. Burada ise karanlık ve korkudan başka bir şeyim yoktu.

Bir hışırtı sesi beni sıçrattı, kalbim boğazıma kaçtı. Sadece bir sincap ya da onun gibi bir şeydi... değil mi?

Ya da bir sıçan.

Bu düşünce biraz midemi bulandırdı. Uyandığımda bacağımı kemiren bir fare bulduğumu hayal edebiliyordum.

Bu gece gözümü kırpmadan uyuyacağımdan değil.

Görünmeyen tehditlerin ağırlığını hissettiren bir sessizlik çöktü.

"Lütfen," diye fısıldadım nefesimin altında, kime yalvardığımdan emin değildim. "Sadece bunu atlatmama izin ver."

Gözyaşlarım devam etti, gözlerimi yaktı ve yanaklarımda dondu.

Havlamalar kesilmişti ama korku devam ediyordu. Kendimi olabildiğince küçültmeye çalışarak daha sıkı kıvrıldım. Vücudumdaki her kas ağrıyordu ama gevşemeyi göze alamazdım. Burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

Şunu atlatmama izin ver.

Camden

Endişeyle direksiyona dokunurken, bakışlarım onun kaybolduğu sokağa odaklanmıştı.

Zavallı küçük dansçım. Bu gece hava buz gibiydi, soğuk rüzgâr havada savruluyor, ölü yaprakları ve döküntüleri de beraberinde saçıyordu.

On beş dakika dayanabildim. Daha fazla olsaydı, hipotermiye girmesinden endişelenirdim.

Hemen ortaya çıkabilirdim... ama bu şüpheli olurdu, değil mi?

Bir elimi yüzüme sürerken, neden her şeyi tekrar berbat ediyormuşum gibi göründüğünü merak ettim. Ben umutsuzca önüme bakarken arkamdaki köpeklerden biri kafesinde takırdıyordu, onu soğuğa karşı büzülmüş halde hayal ediyordum.

Haven'a sık sık gelen bir kadın bulduğumda ve Anastasia'nın yatağının altına uyuşturucu yerleştirmesi için ona para verdiğimde aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm. Uyuşturucuları barınağa bağışladığım bir yemek siparişiyle birlikte gizlice sokmuştum ve kadın onları Anastasia banyodayken alıp saklamıştı. Yardım etmeye ikna etmesi çok kolaydı ve ona para teklif ettiğimde hiçbir soru sormadı... ya da iş ararken bir ay boyunca bir motelde kalması için ödeme yaptığımda.

Ama bu... delilik böyle bir şeydi.

Belki de bende onun hayata döndürdüğü çekinik bir psikopat geni vardı. Tamamen ona odaklanmış bir psikopat geni.

Ama psikopat ben, onu teslim olmaya ikna ettiğimde küçük kızımın hayatını çok güzel bir hale getirecektim.

Umarım a ömür boyu . olmak a kahraman olur yapmak yukarı için bu küçük...duraklama.

Belki de "..." bu anlama geliyordu. Psikopatça bir duraklamaydı.

Yine de Disney'in içinde psikopat geni olduğundan pek emin değildim. Lincoln, evet. Ari, muhtemelen. Disney mi?

Hayal etmesi zor.

Telefonum çaldı ve Lincoln ile Ari'yi köşeye, gözden uzak bir yere park ettirdiğimi unutarak aşağıya baktım.

Şu anda taşaklarım donuyor.

Ben: Bugünlerde arabalarda ısıtıcı denen küçük bir şey var. Denemelisin.

Isıtıcımı kullandığımdan değil. Park eder etmez kapattım. Anastasia donacaksa, ben de donacaktım.

Tamam, ikisi tam olarak eşit değildi ama deniyordum.

Altın Çocuk sıcağa inanmaz. Ya da neşeye.

Kelimenin tam anlamıyla kaloriferleri sonuna kadar açmış, tüm havalandırmalar ona doğru çevrilmiş.

Ari: Gözleri şu anda Monroe'nun video görüntüsünden ayrılmadığı için nasıl bileceğinden emin değil. Monroe'yu izliyor. TV... ne kadar büyüleyici.

Ona bakmayı kes!

Blake hemen yanında! Ne yapmamı istiyorsun? Dünyanın en güzel kızı şu anda telefonunda değilmiş gibi mi davranayım?

Blake de şu anda senin telefonunda.

Ari: ...

Göz kırptım. Bazen ne zaman şaka yaptıklarını anlayamıyordum, ama birilerini izlemek hakkında konuşulacak kişilerin onlar olduğu kesinlikle kesinleşiyordu.

Linc: Peki, şu anki plan tam olarak nedir?

Evet, lütfen bizi aydınlatın. Çünkü şu ana kadar bütün gece beklediğimin tam tersi oldu.

Ben: Sana onların sadece köpek olduğunu söylemiştim.

Dışarıda bir şey gözüme çarptı ve tam Anastasia'nın saklandığı sokaktan bir adam geçerken kafamı kaldırdım. Yüzünün yarısını kapatan bir atkısı vardı ve köşede gözden kaybolana kadar gözlerimi ondan ayırmadım.

Buna daha fazla dayanamadım. Gitme vakti gelmişti.

Ben: Görevin çok basit... Eğer kabul edersen (ki etmek zorundasın çünkü Geraldine'in şu anda Logan'a ne yaptırdığından emin değilim). Bu köpekleri dışarı salacağım... ve sen de onları yakalayacaksın.

Linc: Bu neden göründüğü kadar basit gelmiyor?

Ben: "Köpekleri" almak için nereye gitmeniz gerektiğine dair hiçbir garantim yok.

Ari: Şimdi neden "köpekler" diye yazdın?

Yanımda getirdiğim çiğ et dolu tupperware kabını kaptığım gibi kamyonetin kapısını açtım ve bir mesaj daha gönderdim.

Oyun zamanı. Köpekler şarküteri ve çamaşırhane arasındaki ara sokaktan çıkacaklar. Hazır olun.

Cebime geri koymaya çalışırken telefonum çılgınca çalıyordu. Duymasın diye hemen susturdum. Bir yolunu bulmaları gerekecekti.

Cadde boyunca yürüdüm, bir köşeden dikkatlice bakmadan önce ara sokağın girişinde durdum.

Çöp konteynerinin arkasında olmalıydı çünkü onu buradan göremiyordum -ki bu iyiydi çünkü bu beni göremeyeceği anlamına geliyordu.

Onun çöp konteynerinin arkasında olduğu gerçeğini düşünemiyordum, yoksa çıldıracaktım. Rüzgâr tam burada özellikle soğuk görünüyordu, sanki onu saklandığı yerden çıkarıp kollarıma atmaya çalışıyordu.

Sessizce etin bir kısmını ara sokağa attıktan sonra koşarak kamyonuma döndüm, yolda Hansel ve Gretal'in yamyam versiyonu gibi küçük et parçaları bıraktım ki köpekler nereye gideceklerini bilsinler. Kamyona döndüğümde, et kokusunu engellemek için ellerimi biraz el dezenfektanı ile temizledim. Midas ve Fluffy'nin elimi atıştırmalık yapmaları için tek ihtiyacım olan buydu.

Birçok nedenden dolayı o ele ihtiyacım vardı.

Ben orada otururken köpekler aslında sessizdi, sadece arada sırada mızmızlanıyorlardı. Ancak süper koklayıcıları olmalı çünkü arka kapıyı açıp kabı elime alır almaz çıldırmaya başladılar.

Geraldine başlangıçta köpeklerin atalarının hayatta kaldığı şeylerle beslenmesi gerektiğine inanıyordu. Bu yüzden Midas ve Fluffy'yi ilk aldığında onları çoğunlukla çiğ etle beslemişti.

Özellikle bu iki köpeğin bunu her yediklerinde neredeyse vahşileştiklerini fark ettiğinde durmuştu. Tıpkı kedilerin kedi nanesine verdiği tepki gibi.

Köpekler hakkında çok şey bilmiyordum ama her köpeğin bu tür bir tepki vermediğinden emindim.

Neyse ki benim için Geraldine'inki yaptı. Hay sikeyim.

Başımı kendime doğru salladım, hâlâ bu insana dönüştüğüm için biraz şaşkınlık içindeydim.

Ne halt ediyordum ben? Zavallı bir kızı korkutup yanıma taşınmasını sağlamak için ara sokağa çiğ et atmıştım. O ilk köpeği gördüğümüz geceki panik halindeki gözleri hâlâ gözümün önünde. Nasıl da inlemiş ve can havliyle bana sarılmıştı.

Ve şimdi, burada onun en büyük korkusunu üzerine salıyordum. Bunu telafi edecektim. Telafi edeceğimi biliyordum.

Yine de, biri öğrenirse kendimi adamak zorunda kalacaktım.

Muhtemelen önce hapsedilecektim. Ama geçici delilik savunması duruşmamda bir seçenek olacaktı.

Bu kesin bir şeydi.

Köpekleri kafeslerinden çıkardım, Midas dışarı çıkma hevesiyle dişlerini kırarken kolumun ısırılmasını kıl payı önledim. Anlaşılan etin kokusunu çoktan almıştı.

"Lanet olsun," diye homurdandım, kasalardan fırlayıp sokağa atladıklarında geri sıçradım, hırladılar ve sızlandılar - ziyafetlerini koklarken burunlarını yere yapıştırdılar.

Planın bir sonraki kısmı neydi? Zihnim tamamen bulanıklaşmıştı. Ruh eşimin saklandığı yere birkaç çılgın hayvanı salmıştım...

Bir an hareketsiz kaldım ve sonra omuz
silktim. Sonlar araçlara ya da bu söz her neyse.

Köpekler kokuyu aldılar ve sokağa doğru gittiler, yaklaştıkça eti yalayıp yuttular.

Anastasia muhtemelen sadece onları duymaktan bile korkuyordu.

Bunu düşünme.

Su şişemi kaptığım gibi, içindeki suyun bir kısmını saçlarıma sıçrattım, çünkü bir sonraki bölümü satmam gerekiyordu. Koşuya çıkmış olmam gerekiyordu - ya da en azından etrafta olmak için bahanem bu olacaktı.

Anastasia'nın çığlığı gece havasını yırttı.

Suçluluk duygusu içime işledi. Onun çığlık atmasını istediğim tek yer kollarımdı.

Kulağa pek de iyi gelmiyordu. Orgazm
olurken kollarımda çığlık atıyordu. İşte.

Bu normaldi.

Tamamen normal.

Hiçbir yerde psikopat yok.

Ara sokağa doğru koştum ve Anastasia'nın çöp konteynerinin arkasında saklandığını görünce durdum.

"Anastasia?" Onu orada gördüğüm için şok olmuş gibi davranarak ağladım.

Kıvrılmıştı, ileri geri sallanırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Yumruklarını önünde sıkmış, dehşet içinde Midas'a bakarken, Midas bir et parçasını parçalıyor, Fluffy de onu kapmaya çalışıyordu.

Yüzümü buruşturdum.

"Hey!" diye hırladım, Geraldine'in köpeklerin beni gerçekten yemeyeceği konusunda haklı olduğunu umuyordum. Anastasia'nın görüş alanından bir adım uzaklaşarak et suyu ve fıstık ezmesi sürdüğüm tenis topunu sokağın aşağısına, burunlarının dibine yuvarladım. Eti henüz bitirmişlerdi ve hemen tenis topunun peşinden koşarak gözden kayboldular.

Kaşlarım kalktı. Bunun işe yaradığına inanamadım.

Artık Lincoln ve Ari'nin sorunuydular.

Bir başka yüksek sesli çığlık dikkatimi Anastasia'ya geri çevirdi.

"Anastasia," diye tekrar seslendim, bu sefer daha yumuşak bir sesle, ellerimi kaldırarak yavaşça ona yaklaştım. Kirli tuğla duvara yapışmıştı, gözleri kocaman ve dehşet içinde bana bakıyordu.

"Anastasia, sorun yok. Her şey yolunda, bebeğim. Gittiler."

Başını salladı, inlerken soluk gri battaniyesini çenesine kadar çekti.

"Başka bir şeyin peşine düştüler. Burada başka köpek yok."

O titreyerek ayağa kalkıp dikkatle etrafına bakınıp hayvanları ararken ben nefesimi tutuyordum. Onu tutmamak için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım.

O da gelecek.

Bakışlarını takip ettim, köpeklerin geri dönmemiş olmasından dolayı rahatlamıştım.

Umarım Linc ve Ari şimdiye kadar onları yakalamışlardır.

Umarım bunu yaparken hiçbiri parçalanmamıştır.

Ari'den bunun sonunu asla duymayacaktım ve Linc... evet, bunu düşünmeyecektim.

"Gel buraya bebeğim," dedim, sesimin ne kadar aklı başında çıktığıyla gurur duyarak.

Bir saniye sonra kendini bana doğru fırlattı, yüzünü göğsüme gömerken tüm vücudu titriyordu.

"Beni nasıl buldun?" diye soludu, kelimeleri güzel ağzından çıkarken soğuktan titriyordu.

"Koşuya çıkmıştım ve köpeklerin çıldırdığını duydum. Evimden sadece bir mil uzaktayız. Daha iyi bir soru... Bu sokakta ne yapıyorsun? Burada uyumaya mı çalışıyordun?"

Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu, utanç yüz hatlarını kaplamıştı. "Ben... Ben sığınma evinden atıldım. Bir yanlış anlaşılma oldu... ama gidecek başka yerim yoktu." Gözleri yaşlarla doldu ve yüzünü tekrar göğsüme bastırdı.

Gözlerimi kapattım, aletimin aşağıda kalmasını isterken bile onun bana karşı hissini ezberledim.

Hayır, yükseliyordu. Hay sikeyim.

Başka bir şey düşünmek zorundaydım... Geraldine'in ağzındaki dişler suyun içine düştüğünde fark etmemiş ve bardaktan içmeye devam etmişti. Etrafta uçuşan ıspanak parçaları dişlerinin arasına sıkışmıştı.

Güzel, işe yaradı. Gevşemiştim. Bu
bir dünya rekoru olabilirdi.

Rahat bir nefes aldım, ama sonra bana daha da sokuldu ve aynı sahneyi tekrar tekrar hayal etmek zorunda kaldım.

Otuz bir yaşındaydım. Bundan daha fazla kontrolüm vardı, lanet olsun.

Uzaktan bir köpek havlayınca irkildi ve dehşet içinde ara sokağa baktı.

"Hadi, seni buradan çıkaralım," dedim ve onu sokağa doğru götürmeye başladım.

Benimle kavga etmesini, sokaklarda iyi olacağını söylemesini ya da bunun gibi çılgınca bir şey yapmasını bekliyordum. Bu da beni onu gerçekten kaçırmak zorunda bırakırdı ve o zaman bu büyük bir olay haline gelirdi.

Soğuk ve köpekler bunu yapmış olmalı. Çünkü benimle hiç kavga etmedi, onu ara sokaktan uzaklaştırıp kamyonetime götürürken bana daha da sokuldu... Siktir... Onu kamyonetime götüremezdim. Ona koşuya çıktığımı söylemiştim.

"Bir Uber çağırayım," diye mırıldandım, uygulamayı açarken bir kolumu ona sımsıkı doladım.

Şükürler olsun. Biri iki dakika uzaklıktaydı.

"Bir dakika içinde burada olacak," dedim yatıştırıcı bir sesle.

On
u. Onu öpmemek için elimden geleni yaptım.

Demek istediğim, yüzüm tam anlamıyla aşağı inmeye başladı ve onu geri çekmek zorunda kaldım.

Yanıma taşınmasını sağlamaya çalışırken onu öpemedim.

Tepelere doğru koşmaya başlardı.

"Benim evime geliyorsun. Bana çok rahat olduğu söylenen bir misafir odam var." Sesimdeki emri engelleyemiyordum, bu yüzden ses tonumu *kazanan* bir gülümsemeyle dengelemeye çalıştım.

Bugün birçok farklı ifade üzerinde çalışıyordum. Artık bir psikopat olmuştum ve insan gibi davranmak gibi temel şeyleri nasıl yapacağımı unutmuştum. Onun benim odamda uyumasını tercih ederdim ama kendime sürekli söylediğim gibi... bebek adımları.

Beni incelerken dudağını ısırdı ve ben de kollarını kavuşturabilmesi için uzaklaşmasına izin verdim.

Doğru, dışarısı buz gibiydi. Üzerimdeki Knights sweatshirt'ü çıkardım ve onu kollarına ve başına geçirmeme izin verdi.

Üzerinde kocaman duruyordu, dizlerine kadar geliyordu. Kokumu nasıl içine çektiğini görmemiş gibi davrandım ya da onu kazağımın içinde görünce çılgına dönmedim. Tüm kıyafetlerini yok etmeyi düşünüyordum, böylece sadece *benimkileri* giyebilecekti.

Bir köpek -Geraldine'inkilerden biri değil çünkü Ari ve Lincoln'ün şimdiye kadar iki köpeği idare edebileceklerini umuyordum- köşeden çılgınca havlamaya başladı ve Anastasia bir kez daha bana yapıştı.

"Belki sadece bu gece için," diye fısıldadı ve zihnimde içimden bir yumruk pompası yapıyordum.

Yine de yüzümü tamamen boş tuttum, sanki benim için hiçbir önemi yokmuş gibi.

"Orada alman gereken bir şey var mı?" Sokağa doğru başımı sallayarak yardımsever bir şekilde sordum. Elindeki tek şey, takip cihazını daha önce içine yerleştirdiğim küçük çantasıydı.

"Hepsi bu kadar," dedi başka bir yumuşak sesle.

Oh, küçük dansçı, hayatını çok güzel yapacağım. Bu gece kötü bir rüyadan başka bir şey olmayacak.

Uber geldi ve kapıyı açtım, Anastasia'ya doğru dönerken şoföre başımı salladım.

"Hadi seni arabaya bindirelim," dedim ona.

Yine tereddüt etti ama sonunda içeri girmesine yardım etmeme izin verdi... tam o sırada sokağın sonunda hareket eden bir şey gözüme çarptı.

Ari, Fluffy'nin peşinden caddeyi koşarak geçiyordu.

Ne halt ediyordu? O köpeği yıllar önce yakalamalıydı. Bu kesinlikle güven çemberi davranışı değildi.

İçimden bir ses Linc'in köpeğini çoktan yakaladığını söylüyordu. Daniels asla...

O Ari'yi fark etmeden önce hızla arkasından Uber'e bindim.

Anastasya'nın elleri kucağında titriyordu ve soğuktan dudaklarına mavimsi bir renk gelmişti.

Bunu bir sebepten dolayı yaptığımı söyledim kendime.

Bu çılgın planı yapmasaydım, kim bilir neler olurdu? Barınakta yine yaralanabilirdi. Ya da ayaklarını yerden kesmek istemeyen bir pislik onu kapıp götürebilirdi. Ona zarar verebilirdi.

Hiç şansımız olmadan onu benden çalabilirdi. Şoför uzaklaşırken kendime bunu hatırlatıp durdum.

"Kalmamın sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu ürkekçe, belli ki vücudumdaki gerginliği hissetmişti.

Derin bir nefes aldım, bir psikopat gibi görünmemeye çalıştım, açıkça *öyle olsam* bile. Ona kalmasını istediğimi söylemek istedim... sonsuza kadar...

Ama onun yerine sadece "Elbette" dedim. Ve kısa eve dönüş yolunda ona sarıldım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

ANASTASIA

We Camden'ın yaşadığı binaya vardık, gökyüzüne uzanıyor gibi görünen camdan bir monolit.

Anında kendimi yabancı hissettim.

Beni asansöre götürdü, eli belimde sıcak ve rahatlatıcıydı ve en üst katı seçmesini izledim. Çatı katında oturuyordu, en üst kata böyle deniyordu, değil mi?

Asansörün kapıları açıldığında oturma odasına girdim ve donakaldım. Muazzamdı, tavandan tabana pencereler tüm şehri gösteriyordu, ışıklar yıldızlar gibi parlıyordu. Oda, el değmemiş gibi görünen büyük, yumuşak beyaz koltuklar ve ışıkların altında parıldayan cam bir sehpa ile doluydu. Ten rengi ve siyah, soyut tablolar duvarları kaplıyordu ve yere büyük, zarif bir halı serilmişti. Orada öylece durdum, ağzım açık, böyle bir yerde olduğuma inanamıyordum.

"Vay canına," diye fısıldadım, sesimi zar zor bulabilmiştim. "Bu... inanılmaz."

Camden ofladı, bir elini saçlarında gezdirdi, ben onun yerine bakarken utangaç görünüyordu. "Takımla anlaştığımda Lincoln bana iç dekoratörünün adını verdi. Bu biraz...fazla."

"Lincoln?" Dalgın bir şekilde, kim olduğunu anlamadan önce "Lincoln" dedim. "Oh, Lincoln Daniels."

Camden sertleşti... ve neredeyse takım arkadaşlarının adının ağzımdan çıkmasından hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Ama bu olamaz.

"Odanı görmek ister misin?" diye sordu ve ben de "odan" dediğinde yaşadığım küçük heyecanı görmezden gelerek utangaç bir şekilde başımı salladım. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım.

Uzun zamandır.

Eğer onu binlerce insanın önünde çalarken görmek farklı dünyalarda yaşadığımız gerçeğini pekiştirmediyse, onun yaşadığı yeri görmek işi bitirdi.

Hiç bu kadar güzel bir yerde bulunmamıştım. Hiç. Michael'ın anne ve babası, birden fazla arabaları ve dört yatak odalı bir evleri olduğu için kasabamızda iyi durumdaydılar. Bayan Carver'ın haftada bir gelen bir temizlikçisi ve bazen gül fidanlarını budayan bir bahçıvanı vardı.

Onların serveti böyle bir şey değildi.

Geçtiğim her odada ağzım daha da açık kaldı. Burası gerçek bir sinema odasıydı ve mutfak tam anlamıyla bir filmden çıkmış gibiydi. Sadece burada olmakla bile burayı kirletiyormuşum gibi hissediyordum.

"İşte geldik," dedi, milyonlarca oda gibi görünen bir yerden geçtikten sonra.

Yatak odasına bakarken sessizdim, yavaşça içeri adım attım.

Bir rüyaya adım atmak gibiydi.

Yatak büyüktü, kabarık beyaz bir yorgan ve bulutlara benzeyen bir yastık dağı vardı. Komodinlerin üzerindeki zarif lambalardan gelen yumuşak, sıcak ışık odayı dolduruyordu. Büyük bir pencere şehre bakıyordu ve önümde uzanan binalara ağzım açık bakarak pencereye doğru birkaç adım attım. Geri çekilip yerdeki pelüş halıya, köşedeki rahat koltuğa ve yanındaki küçük kitaplığa hayranlıkla bakarken gözlerim yaşardı. Her şey... mükemmeldi.

"Özür dilerim," diye fısıldadım, gözlerimi sildim, yanaklarımdan aşağı süzülmeye çalışan yaşlardan tamamen utanmıştım.

Bir an tereddüt etti ve sonra bana doğru yürüdü, beni kollarının arasına aldı ve onu içime çekebilmem için yüzümü göğsüne bastırdı.

Güvenli. Bu kelime zihnimde yankılandı.

Daha önce hiç böyle güvende hissetmiş miydim? Zihnim, ruhum ve kalbim gerçekten nefes alabiliyormuş gibi?

Kollarından hiç ayrılmak istemedim ve sonunda beni bıraktığında ağzımdan utanç verici bir gıcırtı çıktı.

Camden James bir aziz olmalıydı çünkü duymamış gibi davrandı.

"Banyoda diş fırçası ve havlu var. Duşa girip ısınmaya çalışmalısın. Sana dünyaca ünlü sıcak suyumdan getireceğim.

çikolata ve seni bekliyor."

"Dünyaca ünlü, ha?" Kendimi az da olsa toparlamayı başararak alay ettim.

"Kesinlikle," diye cevap verdi, bakışlarında içime komik şeyler yapan bir eğlence parıltısı vardı.

Birbirimize bakarak uzun bir sessizlik süresi daha geçirdik. "Seni yalnız bırakayım," dedi sonunda sert bir sesle, sanki benden uzaklaşmak onun için bir mücadeleymiş gibi geri geri odadan çıkarken. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Bekle!" Seslendim ve kafasını hızla odaya geri soktu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle.

"Teşekkür ederim," dedim titreyen bir sesle. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim."

Uzun bir süre bana baktı, yüzü gergindi, sanki bir şeylerle mücadele ediyor gibiydi. "Her zaman," diye cevap verdi sonunda, kapıyı arkasından kapatmadan önce... ve ben onu anında özledim.

Ama sonra dönüp odaya bir kez daha baktım. Yatağın üzerine atlamak, göğsüme vurmak, coşkuyla çığlık atmak istedim.

Ama yatağı da çöplük pisliğimle mahvetmek istemedim. Duşa girdim.

Nasıl çalıştığını anlamam en az üç dakikamı aldı. Üç farklı duş başlığı ve bir sürü düğme vardı çünkü belli ki zengin insanlar kendilerini biz ölümlüler gibi temizlemiyorlardı. Buhar ve kabarcıklar gibi şeyler vardı ve hatta bir düğme banyodaki hava kurutucular gibi vücudunuzu kurutan sıcak havaydı.

Su vücudumu okşarken iç çektim. Sadece dans stüdyosunda duş alırdım, çalınmaları ya da birinin benimle eğlenmeye karar vermesi ihtimaline karşı barınakta kıyafetlerimi çıkarma riskini almak istemezdim.

Pahalı mermer fayanslara ve yasemin kokan sabuna bakarken... Birden kendimi tüm bunlara layık değilmişim gibi hissettim.

Belki de beni o sokakta bıraksaydı daha iyi olurdu. Yarın oradan ayrılıp yeni bir barınak bulmam gerekecekti.

Ve şimdi karşılaştırabileceğim bir yerim var.

Temizlendikten sonra duşu kapattım ve vücuduma bir havlu sardım - vay canına. Havlu çubuğu havluyu ısıtıyordu. Sıcak bir kucaklaşmaya adım atmak gibiydi.

Geçmişte, kendime bir gün böyle bir yere sahip olacağımı söylerdim, ünlü bir balerin olduğumda ve dünya benim

sahne.

O rüya solmuştu. Bacağımdaki hiç geçmeyen ağrı, artık ona inanmayana kadar her gün o hayali parçaladı.

Aynaya bakarken yüzümde bir çatıklık vardı ve onu sildim. Şu anda kaşlarımı çatacak bir şeyim yoktu.

Bu gece, bu gece hayatım iyiymiş gibi davranabilirdim.

Önümüzdeki haftalarda hafıza bankamda buna ihtiyacım olacağını hissediyordum.

Küçük çuvalımdan tek temiz giysimi çıkarıp büyük boy gömleğimi ve iç çamaşırımı giydikten sonra *lezzetli* bir şeyin kokusuyla yatak odasına geri döndüm. Tıpkı söz verdiği gibi, komodinlerden birinin üzerinde bir fincan vardı ve buharı havada tembelce süzülüyordu.

Ben duşta çırılçıplakken.... onun kapının hemen dışında olduğunu düşününce içimden küçük bir heyecan geçti.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım... çünkü üç kat uzunluğunda bir sandviç de vardı ve ona bakarken bile midem gurulduyordu. Neredeyse kendimi yemeğe atacak, vahşi bir hayvan gibi onu içime çekecektim.

Kapı çalındı ve o anda nasıl göründüğümü düşünerek donakaldım. Çılgınca çiğnedim, göğsümdeki kırıntıları fırçaladım, sonra onları pelüş halıya döktüğümü fark ettim.

"İçeri gel," dedim boğuk bir sesle.

Camden kapıyı açıp üzerimdeki eski tişörtle bana bakarken yüzü garip bir şekilde bomboştu. Kahretsin, daha tozluklarımı giymemiştim. İnanılmaz çikolata kokusunun kaynağını bulmak için o kadar çaresizdim ki.

Bakışları tenimde gezinirken birden çıplak bacaklarımın farkına vardım, gözlerindeki sıcaklık beni sandviçten *daha fazlası* için acıktırdı.

Ama ben de ona ağzım açık bakıyordum. Saçları ıslaktı ve üzerinde bol bir basketbol şortu ile dar bir Knights tişörtü vardı. Tanrım, haksız yere muhteşemdi. Hayat piyangosu her neyse, onu kazanmıştı. Açık ara.

Camden başını hafifçe salladı, bir elini yüzünde gezdirdi, boğazını temizlemeden önce yanaklarına renk gelmişti. "Ben yatmaya gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olmadığından emin olmak istedim... Eğer ihtiyacın olursa koridorun sonunda olacağım."

Utangaç bir şekilde başımı salladım, ağırlığımı beceriksizce bir ayaktan diğerine kaydırdım.

"Sıcak kakaoyu denediniz mi? Artık yeterince soğumuş olmalı."

"Oh! Henüz yapmadım. Ben... sandviç harikaydı." Az bile söylemiştim ama kış uykusundan uyanan bir ayı gibi sandviçi mideye indirdiğimi itiraf edecek değildim.

"Beğendiğine sevindim," diye mırıldandı, sesinde vücudumu ısıtan sıcak bir gürleme vardı.

Bardağı elime aldım, dudaklarıma götürürken elimin titrediğinin farkındaydım, hâlâ çok sıcak olma ihtimaline karşı çekinerek yudumladım.

Zengin, kadifemsi çikolata dilimi sararken "Mmmmh," diye inledim. Cennet gibiydi, tatlılık ve derinliğin mükemmel bir karışımıydı, sadece bir miktar vanilya ve tarçın dokunuşuyla. Sıcaklık içime yayıldı, yatıştırıcı ve rahatlatıcı, o ara sokakta kemiklerime yerleşmiş olan son soğukluğu ve korkuyu eritti.

Bir fincanda sarılmak gibiydi, hayal edebileceğim en iyi sıcak kakao.

"Kutsal inek," diye nefes aldım ve kıkırdadı, sesi seksiydi ve beni içkimden bile daha fazla ısıttı.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordum. Muhtemelen aptalca bir soruydu ama zengin insanların nasıl çalıştığını bilmiyordum. Belki de gecenin her saatine kadar ayakta kalan bir aşçısı vardı.

Sorum karşısında kızardı. Ve eğer daha önce onun sevimli olduğunu düşündüysem... "Annemin tarifiydi. Ne zaman korksam, üzülsem ya da benim için yaptı."

Annesiyle ilgili olarak "öyleydi" demesini kaçırmadım. Az önce sesinin ne kadar hüzünlü ve kederli çıktığını da gözden kaçırmadım. Camden'ı inceledim, kalp kırıklığı hakkında ilk düşündüğümden biraz daha fazla şey bilip bilmediğini merak ettim.

Mutlulukla iç çekerek bir yudum daha aldım. "Bana bunun nasıl yapıldığını öğretmen gerekecek. Artık onsuz yaşayabileceğimden emin değilim," diye şaka yaptım ve bir yudum daha aldım.

"Ne zaman istersen senin için yaparım," dedi Camden, bakışlarında bir parıltıyla. Ben de karşılık olarak gülümsedim.

Ne güzel olurdu.

"Yarın dansın var, değil mi?" Camden komodinin üzerindeki şık görünümlü çalar saate bakarak sordu.

Saat bir buçuktu.

Başımı salladım ve çok az uyuyacağım için üzülmüş gibi lezzetli bir ses çıkardı.

"Yatağa git, bebeğim," dedi ve kalçalarımı birbirine sıkıştırdım, klitorisim titriyordu ve gerçekten görmezden gelmem gereken bir sıcaklık içime yayılıyordu.

"Evet efendim," diye alay ettim, daha önce yaptığım gibi.

Ve tıpkı o zaman olduğu gibi, bakışlarında elle tutulur bir sıcaklık vardı. Öne doğru bir adım attı, yumruğunu sıktı ve gözlerini kısa süreliğine kapatıp derin bir nefes alarak uzaklaştı.

Sanki kendini tutmaya çalışıyordu.

Yine de kendini tutmasını *istediğimden* emin değildim.

Camden sonunda ağzını açtı ve iç geçirmeden önce tereddüt etti. "İyi geceler Anastasia," diye mırıldandı ve ben gerçekten ne söylemek istediğini merak ettim.

Odadan çıkarken "İyi geceler," diye fısıldadım.

Yatağa diz çöküp yorganın altına girdim ve kupayı kaptığım gibi açgözlülükle yudumlayarak etrafıma hayretle baktım.

Eğer bu bir rüyaysa, şimdiye kadar gördüklerimin en iyisiydi. Ve gerçekten yarın bitmek zorunda olmamasını diledim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

CAMDEN

Köpek olayından bu yana ilk kez telefonuma baktığımda, mutfakta tezgahın üzerine serilmiş bir kahvaltıyla bekliyordum. Dün geceki mesajlar arasında gezinirken
Anastasia'nın odasından çıkmasını bekliyordum, her mesajla birlikte eğlencem daha da artıyordu.

Mayday. Mayday. Geraldine az önce bir göz bağı çıkardı. Yardım gönderin.

Linc: Oyuna devam et. Muhtemelen bir dakika içinde dişlerini çıkaracak ve sen de altın olacaksın.

Bahsettiğin kişi benim kankam, Lincoln Daniels.

Blake birini aldığını biliyor mu?

Anlayacağına eminim.

Walker: Neden bu geceyi kaçırıyormuşum gibi hissediyorum?

Sadece doğru nefes alma tekniğini öğrenmek için endişelen, Disney. Hee, Hee, Ho, Ho.

Logan: NEDEN HEPİNİZ DAHA FAZLA ENDİŞELENMİYORSUNUZ? BU. Az önce bana şu mor içeceklerden doldurdu. İçmek için güvenli olduğuna ikna olmadım. Gıda boyalı düz votka olduğuna eminim.

Ama parlıyor... yani o kadar da kötü olamaz.

Logan:Bir dahaki sefere yardıma ihtiyacınız olduğunda bunu hatırlayacağım.

Aslında yardıma ihtiyacın olduğunu sanmıyorum çaylak. Geraldine hiç bitmesini istemeyeceğin türden bir partiye benziyor.

Linc: ...

Lincoln ve Ari'nin köpekleri yakalamaya çalıştıkları sıralarda bir mesaj daha gelmişti.

Camden Anasını siktiğimin James'i! Fifi az önce beni ısırdı. Bacağımdan. Aletimi iki santimle ıskaladı!

Adı Fluffy. Bu yüzden seni ısırmış olabilir.

Tamam, Fluffy yine kaçtı. Ona verdiğin etin içinde kokain mi vardı? Hız şeytanı gibi. Terliyorum, James. Ve burası 30 derece.

Neden cevap vermiyorsun?

Linc: ?

Yedinci Cadde'de yerdeyim. Burası son. Bensiz devam etmek zorundasınız.

Bir mil ötede. Oraya nasıl geldin?

Ari: ...

Linc: ...

Linc: En azından Fluffy'yi aldın mı?

Ari: Eğer Fluffy'nin şu anda beni yiyecekmiş gibi bakıp bakmadığını soruyorsanız. O zaman evet, Fluffy'i aldım.

Camden James, eğer bunu okuyorsan. Ölümümden sen sorumlusun. Umarım mutlusundur.

Ari: Ayrıca... Geraldine'e hoşçakal dediğimi söyle.

Peki ya Blake?

Haberi ona bir kadın versin.

Linc: ?

Ari: Bazen dul kadınların kendilerini rahatlatan ilk erkeğe aşık olduklarını duymuştum. Bunun olmaması için onun etrafında geniş bir çember oluşturmaktan sen sorumlu olacaksın.

Linc: Ne kadar süre için?

Süresiz olarak, tabii ki! Blake'in hayatına devam etmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hayalet olarak geri dönüp ona eşlik edeceğim.

Linc: ...

Neredeyse geldin mi? Kahretsin, Altın Çocuk, Fifi az önce başparmağımı kemirdi.

Linc: Fluffy. Onun adı Fluffy. Ama ayrıca... Baş parmağın neden dışarıda?

Ari: Bu uzun bir hikaye.

Linc: ...

Neredeyse geldim.

Vay anasını. Uzun zamandır bu kadar çok gülmemiştim. Anastasia'nın henüz dışarı çıkmadığından emin olmak için koridora baktım. Hâlâ ortaya çıkmamıştı, ben de telefonuma döndüm.

Sabah üç sularında bir dizi mesaj daha geldi.

Kahraman, her neredeysen, köpekler teslim edildi. Tabiri caizse paket güvence altına alındı...oh, ve Logan'ı kurtardık.

Lanet çeneni kapalı tut, Lancaster.

Saat sabahın üçü. Neden mesajlaşıyoruz?

Yapma.

Seni nasıl bulduğumuzu onlara söyleme mi diyorsun?

Logan: ...

Hmm. Çaylak "..." de oldukça iyi olmaya başlamıştı. Oyunumu hızlandırmam gerekiyordu.

Dinliyorum.

Tabii ki dinliyorsun. Lincoln konuşuyor. Başka ne yapıyor olabilirsin ki?

Uyuyor olabilir misin?

Sadece güldüm. Bu komik bir şakaydı, Disney.

Linc: Logan poz veriyordu.

Ondan sonra bir resim vardı... Logan'ın Harold'ın heykellerinin yanında durduğu ve küçük bir şortla esneme hareketleri yaptığı bir resim. O orada olduklarını bilmeden önce çekmiş olmalılar.

Uluyordum.

Hayatınızın geri kalanını bana borçlusunuz. Süresiz olarak. Sonsuza kadar.

En azından sikin kocaman bir kaniş tarafından ısırılıp koparılmadı.

Neredeyse çok çok daha kötü bir şey tarafından ısırılıyordu Lancaster.

Walker: ...

Ari: ...

Linc: ...

Saatler sonra cevap veriyor olmama rağmen, iyi bir önlem için "..." diye mesaj attım.

Sonunda kapısının açıldığını duyduğumda telefonum neredeyse yere düşüyordu.

Yiyeceklere bakarak bir şey kaçırmadığımdan emin oldum.

Sabah altı buçukta.

Üç buçuk saatlik uyku ideal değildi, ama bu sabah gizlice kaçmaya çalışmasına izin vermezdim, bu yüzden bunun olmadığından emin olmak için sabah beşte uyandım.

"Günaydın," dedim elinde küçük çantasıyla ön kapıya doğru süzülmeye çalışmasını izlerken. Yavaşça dönüp şaşkınlıkla bana bakmadan önce sıçradı ve dondu.

"Günaydın," diye ciyakladı sevimli bir şekilde.

Fazla uyumadığı düşünülürse, bu sabah çok daha iyi görünüyordu. Acaba o gece hiç uyumuş muydu?

Barınak.

"Kahvaltı hazırladım," dedim ve bana veda etmeden gitmeye çalışacağı gerçeğini görmezden gelmeye karar verdim.

Kızımı tanıyordum. Burada olması bu sabah onu çok zorlayacaktı. Hayatında ona yardım edecek hiç kimsesi olmamıştı. Bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu.

Sorun değildi. Yakında tüm bunlar ona nefes almak kadar tanıdık gelecekti.

"Oh, tamam," dedi, yavaşça mutfağa doğru yürüyüp ona bakarken sesi biraz şaşkın ve kafası karışmış gibiydi.

Olayı onun bakış açısından görmeye çalıştım. Avukat üvey babam sayesinde bu tür bir zenginlikle büyümüştüm. Onun parası ve sağladığı istikrar, ona geri dönmesinin sebebiydi.

Çok fazlaydı. Özellikle de bir kişi için.

Ama belli ki büyük bir öngörüde bulunmuştum çünkü artık burada sadece bir kişi kalmıyordu ve Anastasia en iyisini hak ediyordu.

"Bütün bunları sen mi yaptın?" diye fısıldadı, yiyecekleri göstererek.

Aşırıya kaçmıştım. Bunu kabul edebilirim. Ama neyi seveceğini bilmiyordum. Bu yüzden krep ve waffle yaptım... ve Fransız tostu. Pastırma ve sosis bir tepside üst üste dizilmişti ve hatta Lincoln'ün hizmetçisi Bayan Bentley'den kahvaltılık burritolarından göndermesini bile istemiştim. Hepimiz onları o kadar çok seviyorduk ki, bizi stokta tutmak onun için tam zamanlı bir işti.

Muhtemelen bunlarla yetinebilirdim ama onunla ilgilenme dürtüsü beni çok zorluyordu.

Bir flashback beni vurdu. Boğucu ve hızlı.

"Neden yemek hazır değil Leslie? Tembel kıçın bütün gün ne yaptı? Tam bir rezilsin. O kadar çok çalışıyorum ve aldığım teşekkür bu mu?"

Şaplak.

Dan'in eli annemin yanağında yankılandı ve annem yemek hazırlarken arabalarla oynadığım yerin önünde yere düştü ve benim kırmızı arabam kalçasına yuvarlandı.

Derin bir nefes aldım, hafıza şeridindeki o talihsiz yolculuktan sonra kendimi toparlamaya çalışıyordum. "Yemek yapmayı seviyorum," dedim sonunda, sesim neyse ki düzgün ve sakindi. Aklımdan geçen "senin için" ifadesini atlamıştım.

"Yemek yapmama falan izin vermeliydin," dedi, sesi sinirli çıkıyordu. Anastasia'nın üzerinde eşofman altı vardı ve saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Elinde hâlâ çantası vardı, ben de çantayı alıp onun için tezgâha koydum.

"Geceyi geçirmeme izin verdikten sonra en azından bunu yapabilirim."

Alay etme isteğime direndim. Bu muhtemelen onu gücendirirdi.

Cesedimi çiğnemeden, bana yemek yapacak mıydı acaba? Ya da temizlik.

Ya da benim için hiçbir şey yapmaz.

Oral seks hariç. Alt dudağını yavaşça yalarken bir an için tatlı dudaklarında kaybolurken onlar için bir istisna yapmaya karar verdim.

"Sana bir tabak hazırlayayım bebeğim," diye mırıldandım, kızarmasının tadını çıkararak.

"Oh, ben-" İtiraz etmeye çalıştı ama ben çoktan bir tabak kapmıştım ve pişirdiğim her şeyi üzerine diziyordum.

"Bunların hepsini yiyebilmemin imkânı yok," diye kıkırdadı.

Sesin tadını çıkardım. Buraya taşındığımdan beri neyin eksik olduğunu merak ediyordum.

Onunla.

Onu özlüyordu.

Onu bir bar taburesine götürdüm ve oturmasına yardım etmeden önce tabağını yere bıraktım.

Rahat ettiğinden emin olana kadar taburesiyle oynarken yüzünde küçük, eğlenceli bir gülümseme vardı.

Zayıftı, aşırı zayıftı. Bir balerin için bile, oldukça emindim.

Çatalı alıp onu beslemeye başlamak için delice bir istek duydum ve kendimi durdurmak için tezgahın kenarlarına tutunmak zorunda kaldım.

"Yiyecek misin?" diye sordu, bana endişeyle bakarken çatalı havada durakladı.

Zaten antrenörümün verdiği vitaminlerle öğütülmüş bir protein karışımı içmiştim ama biraz yemek yemesi onun da yiyeceği anlamına geliyorsa... buna hazırdım.

Bir tabak doldurdum ve yanına yerleştim, hareket ederken kollarımız birbirine sürtünecek şekilde bar taburelerini kaydırmamışım gibi davrandım.

"İçecek bir şey ister misin?" Birden ayağa kalkarak sordum çünkü unuttuğuma inanamıyordum. "Biraz kahveye ne dersin?" Tezgâha doğru yürüyüp kahve makinemi kurcalamaya başladım.

Bir şey söylemediğinde, utangaç bir şekilde dudağını ısırdığını görmek için ona baktım.

"Ben sadece suyla iyiyim," dedi usulca, bunu gerçekten kastetmiş gibi görünmüyordu.

Sonunda lanet şeyi çalıştırmayı başardığımda mırıldandım ve makine, altına yerleştirdiğim beyaz kupaya sıcak sıvı dökülürken tıslad. Sonra sırf gösteriş olsun diye içeceğin içine krema ve şeker dökerek süslü bir yaprak deseni oluşturdum.

Kupayı önüne koyarken, "Çok güzel," diye düşündü.

"Senin kadar güzel değil," dedim ve homurdandı çünkü bu söylenebilecek en saçma şeydi.

Yine de baygınlık geçirdiğinden oldukça emindim.

"Cidden, bunu içmelisin," diye ısrar etti, elindekini iterek.

"Kahve sevmiyor musun?" Yüzünü inceleyerek ve daha fazla ifadesini hafızama kaydederek sordum.

"Kahveyi severim," dedi yavaşça.

"Denemek istediğin belirli bir yer var mı? Sipariş edebilirim," dedim hızlıca, Ari gibi süper tatlı Starbucks içeceklerinden hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ederek.

"Ben... Ben içmek istemiyorum çünkü buradan ayrıldığımda bunu karşılayamayacağım ve o zaman hayatım eskisinden daha da sefil olacak." Kelimeleri ağzından kaçırdı ve az önce ondan öğrendiğim küçük dürüstlük külçesi karşısında ağzım açık kaldı.

Yanakları parlak kırmızı bir renge bürünmüştü ve ellerini yüzünde gezdirerek benden saklanmaya çalışıyordu.

Çok tatlıydı.

"Hey," diye mırıldandım, parmak uçlarımı yanağında gezdirirken. Titredi ve ben de sırıttım.

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye atıldı ben daha bir şey söyleyemeden. "İyi davranacaksın çünkü güzel olmanın yanı sıra, hayatım boyunca tanıdığım en iyi adam da sensin."

Bir şey söylemek için ağzımı açtığımda parmağını kaldırdı.

"Ama tutamayacağın sözler vermemelisin. Ve hayatımın geri kalanında her gün lüks kahve içebileceğimi söyleyen her şey

çünkü bir yudumun asla yeterli olmayacağını biliyorum... bu vermen gereken bir söz değil."

Küçük konuşmasını bitirdiğinde bu kez dudaklarımdaki sırıtmayı engelleyemedim. "Bitirdin mi?"

"Bitti mi?"

"İyi giderken sözünü kesmek istemem."

Bana bön bön baktı. "Bana mı gülüyorsun?" diye kızgınlıkla sordu.

Fincanı ona doğru yaklaştırdım. "Kahveni iç, küçük dansçı. Kim bilir, belki de nefret edersin. Ve o zaman... konuşman... boşa gitmiş olur." Gözlerimle ona meydan okudum ve yavaşça fincana uzanmasını izledim. Fincanı dudaklarına götürürken, derin, topraksı notalar dilinin üzerinde dans ederken, acı tadı içine koyduğum krema ve şekerle mükemmel bir şekilde dengelenirken, gözlerini hep tuttum.

Yutarken hafifçe inledi ve hemen bir yudum daha almaya gitti.

Kahve yapmakta çok iyiydim. "Beğendin,

ha?"

İnledi ve iyi bir önlem için bir yudum daha aldı. "Gördün mü, sana

söylemiştim.

Artık her gün can atıyor olacağım."

Öne doğru eğildim, başparmağım dudağındaki kahve köpüğünün bir kısmını fırçaladı ve ben onu ağzıma götürüp emerken gözleri hareketimi takip etti.

"Sana bir tane daha yapmak için her zaman burada olacağım," dedim ona.

Nefesi kesildi ve bir yudum daha almadan önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Yine de şimdi dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Kahve konusunda benimle tartışmayı bıraktıktan sonra yemeğini yedi ve ben de çoğunlukla ona baktım.

Hayatımın en güzel yemeği.

Yavaş başlamıştı ama birkaç ısırık aldıktan sonra taşkın kapıları açıldı ve tabağı tamamen temizlenene kadar durmadan yemeği mideye indirmeye başladı.

"Vay canına... Bunların hepsini yediğime inanamıyorum." Anastasia dehşet içinde tabağa baktı. İtiraf etmeliyim ki etkilendim ve yemeği bu kadar çok yiyecek kadar beğenmiş olmasından son derece mutlu oldum.

Ama sonra kötü bir his göğüs kafesime doğru ilerledi. "En

son ne zaman yemek yedin?" Duraksayarak sordum.

Dudağını ısırdı, benden başka her yere bakıyordu. "Gerçek bir yemek yemeyeli birkaç gün oldu. Dün sabah bir parça ekmek yedim ve dün geceki sandviçten biraz yedim."

Bir süre sessizlik oldu ve sonra tabağımdan fırladım. "Sana daha fazla getireceğim," dedim kararlı bir şekilde.

Anastasia kolumu tuttu ve beni olduğum yerde durdurdu çünkü bana gerçekten isteyerek dokunuyordu. "Bir lokma daha yiyemem. Söz veriyorum," diye güldü.

Ona doğru bir adım attım ve kahkahası aniden kesildi, yerini kesik bir nefese bıraktı. "Acıktığında bana söyleyecek misin?"

Bana bakakaldı ve biraz gergin göründüğümün farkındaydım ama kendimi durduramadım.

Onun aç olduğunu düşünmek benim için yeni bir tetikleyiciydi. Bu çok açıktı.

Soruma cevap vermek yerine, "Derse gitmem gerekiyor," diye söze başladı. "Dün gece burada kalmama izin verdiğin için çok teşekkür ederim Camden. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsin. Gelecekte böyle bir baş belası olmamaya çalışacağım." Sözlerini bitirdiğinde gözleri parlıyordu ve ben de bir fırsatını bulup yanağını tekrar usulca okşadım, teninin verdiği hissin tadını çıkardım.

"Bu gece bir randevuya çıkacağız," dedim ona kararlı bir şekilde, göz göze geldik ve çenesini kavradım ki başka tarafa bakamasın. "Ve sonra buraya geri gelip o odada uyuyacaksın. O odada istediğin kadar uyuyacaksın. Ve benimle tartışmayacaksın. İhtiyacın olduğu sürece burası senin evin olacak."

Tercihen sonsuza kadar.

"Anladın mı?"

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve ağzı, söyleyecek söz bulamıyormuş gibi açılıp kapanıyordu.

"Ayrıca," diye devam ettim yumuşakça, "burada olmazsan ihtiyacın olduğunda sana nasıl sıcak çikolata ve kahve yapabilirim ki?"

Anastasia

Tek yapabildiğim ona bakmak gibi görünüyordu. Bu da rüya görüp görmediğimden emin olamadığım anlardan biriydi. Gerçekten de ihtiyacım olduğu sürece burada kalmamı mı teklif etmişti?

Sonra bana ne oldu bilmiyorum. Belki de hayatımın en güzel yemeğini yemiş olmamdı. Belki de ona bu kadar yakın olmak hayatımı değiştiren bir deneyim olduğu içindi. Belki de az önce söylediği şey yüzündendi.

Tabureden kaydım ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, çok şaşırdığı için vücudu geriye doğru sallanıyordu.

O hiç kıpırdamayınca ben de geri çekildim, yanaklarım kızarmış, utancım tenime işlemişti. Lanet olsun. Bunu neden yapmıştım ki? Az önce bana onunla yaşamamı teklif etmişti... ve benim cevabım *bu* mu olmuştu?

Belli ki tüm durumu yanlış okumuşum.

Sadece iyi davranıyordu, değil mi? Hepsi bu muydu?

"Çok s-" diye başladım.

"Siktir," diye mırıldandı... ve sonra dudakları esnek bir öpücükle benimkilerin üzerine kapandı. Sıcak, ıslak dili içimde kayıyordu. Ağzımı beceriyordu; klitorisime giden bir merkez hattı olduğuna yemin ettiğim uzun yalamalar. Elleri yanlarımda aşağı yukarı hareket ediyor, vücudum onunkine baskı yapıyordu.

"İyi olmaya çalışıyordum," diye nefes aldı bir öpücük arasında. "Ama şimdi sen yaptın."

Ağzıma hükmederken ona karşı iç çektim, elleri saçlarımın arasında kayıyor ve beni tam olarak istediği yere götürüyordu.

Ayrıldı ve ağzımdan utanç verici bir miyavlama çıktı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onun için çaresizdim.

"Sana çok iyi bakacağım," diye homurdandı ve sesindeki vaatle kalp atışlarım hızlandı.

Dudakları benimkilere geri döndü ve sonra ellerimi güçlü göğsünde ve omuzlarında gezdiriyordum, gömleğini çekiştiriyordum çünkü ona daha yakın olmak istiyordum...

O kadar mükemmeldi ki, neredeyse yürek parçalayıcıydı, çünkü hayatım boyunca onun kadar güzel bir şey görmemiştim.

Daha önce de beceriksiz oğlanlar ve Michael gibi zevkimle hiç ilgilenmeyen pislikler tarafından öpülmüştüm. Tek istedikleri benden bir şeyler almaktı. Bu bir erkek öpücüğüydü; ikimizin de maksimum zevk almasını sağlamak için vücudumla mükemmel bir şekilde nasıl oynayacağını bilen bir erkek.

Camden dudaklarıma karşı inledi, ağzımı yerken kocaman, sert boyunu karnıma bastırdı, derin, tadını çıkaran yalamalar, sanki tadıma doyamıyormuş gibi.

Saçlarımı çekiştirdi, dudakları boynumdan aşağı inerken başımı geriye doğru çekti ve ben de ona sürtündüm.

Ağzını hissettiğimde nefesim kesilirken kendimi tanıyamadım. Hayatım boyunca cinsel arzularımı hep kilit altında tutmuştum. Hayatımda çok fazla seçeneğim olmamıştı ve bekâretimi korumak kontrol edebildiğim tek şey gibi görünüyordu. Yine de onunla tanıştığımdan beri kendimi onun için çaresiz buluyordum. Onu öpmek içimde bir kapı açmıştı ve şimdi o benim kan dolaşımımda bir arzuya dönüşmüştü. Bana ne vermek isterse kabul edecektim.

"O amcığı kalçama sürt, aynen böyle, Anastasia." Sesi gergin ve acılıydı, sanki kendini tutuyormuş gibiydi ve her saniyesi işkence gibiydi. Adımın bu tonda söylenmesi... Hayatım boyunca bundan daha ateşli bir şey duymamıştım.

Umutsuzca ona sürtündüm, içim kasılırken klitorisimden kıvılcımlar fışkırdı. Dudakları göğsümden aşağı indi ve giydiğim mayoyu aşağı çekip göğsümü ona açarken meme uçlarımın üzerindeki serin havanın hissiyle nefesim kesildi.

Beni daha yakına çekerken "Lütfen," diye inledim.

Hızla ilerlediğimizin belli belirsiz farkındaydım -aslında sıfırdan altmışa kadar. Ama kendimi durduramıyordum.

Sert bir el göğsüme masaj yaptı. "Kahretsin, bunlar mükemmel. Onları çok seviyorum," dedi kulağıma, meme uçlarımdan birini çimdiklerken sesi sertti ve dudaklarımdan şaşkın bir hıçkırık döküldü. Geri çekildi ve bakışlarımız kilitlendi. Camden'ın göz bebekleri sönmüştü, sanki benim tadım onu uyuşturmuş ve mutluluk dolu bir kafaya girmişti.

"Hiç orgazm oldun mu Anastasia? Hiç parmaklarını mükemmel amına sokup kendini boşalttın mı?"

"Hayır... asla," diye bağırdım dudakları göğüs ucuma inip emerken ve ısırırken.

"Ve biliyorum ki hiçbir zaman bir serserinin sana dokunmasına izin vermedin. Beni bekliyordun, değil mi bebeğim?"

Göğsümün altını yalarken "Evet," diye inledim.

"Sana hemen şimdi bir tane vereceğim Anastasia," diye homurdandı, klitorisimin kalçasına sürtünmesi ve her ne sihir yaptıysa

beni havalara uçurdu. "Hemen şimdi benim için gel."

Sanki sözlerinin sihirli güçleri varmış gibi -ya da belki de sadece dili, elleri... ve kendisiydi- göbeğim sıkıştı ve zevk içimde dalgalandı. Bacaklarım tutmazken inledim. Camden beni yakaladı, ilk orgazmım boyunca diğer meme ucumu emerken bir ritmi bile kaçırmadı. Tüm vücudum ona karşı titredi ve içimde titreşen yabancı hislere zar zor dayanabildiğim için gömleğine sıkıca tutundum.

Sizi ilk orgazmınıza hazırlayabilecek hiçbir şey yoktur. Ne kitaplar, ne gösteriler. Hiçbir şey.

Sanırım bağımlıydım.

Kesinlikle değişmiştim, birkaç dakika önceki halimden tanınmaz haldeydim.

"Ne kadar iyi bir kız, ben o güzel göğüsleri emerken benim için geliyor. Başka bir taneye ne dersin? O güzel amcığın oynanmayı nasıl sevdiğini görüyor musun?" diye göğsüme doğru kabaca fısıldadı, nefesi tenime kıvılcımlar gönderiyordu.

"Evet," diye mırıldandım. "Evet, evet, evet." Bunu düşünmek için durmuyordum. Sadece vücudumun daha fazlasını istediğini biliyordum. "Bunu istiyorum."

"İyi kız," diye kalın bir sesle tekrarladı, yüzünü göğsümden kaldırdı ve doğruldu. Camden bana uzun, sahiplenici bir öpücük daha verdi ve beni bakımları altında hareketsiz tuttu.

Camden'ın diğer eli göğsümden yan tarafıma doğru ilerledi, yavaşça tek parça streç giysimin üzerine giydiğim eşofman altının kenarını izledi. Bandın altından itti ve nefes alma yeteneğimi kaybettim, eli aşağı kayarken klitorisim tam anlamıyla titreşiyordu. Aşağı, aşağı, astar boyunca ilerleyene kadar.

"Bu iyi mi, Ana?" diye mırıldandı ince kumaşın üzerinden amımı usulca okşarken.

Tek yapabildiğim inlemekti ve o da dudaklarıma karanlık bir şekilde kıkırdadı. Parmakları her seferinde klitorisimin üzerinden geçerek dikiş yerimi ustalıkla ovalarken acele etmiyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Zevk yeniden artıyordu, istesem bile buna karşı koyamazdım. Nefeslerim utanç verici soluklarla çıkıyordu ve parmaklarının her hareketinde uyarılmışlığım artıyordu.

"Küçük kızım ona bakmamı istiyor mu?" diye dudaklarıma gülümsedi, bedenimi bu kadar kolay kontrol edebilmesini eğlenceli buluyor gibiydi.

Yine de onun küçük kızı olmak istedim. O anda, onun için her şey olmak istedim, istediği her şey, ihtiyaç duyduğu her şey.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Parmakları nihayet mayomun kenarının altından geçerken gözlerim kapandı ve aniden damlayan ıslak kıvrımlarımdan kolaylıkla kaymaya başladı.

"Çok ıslak," diye nefes aldı, bu gerçeğe hiç şaşırmış gibi görünmüyordu. Ama sanırım sürekli gelen inleme ve sızlanmalar ona bana tam olarak ne yaptığını anlatacaktı.

Parmaklarından biri içime girerken inledi ve ben de hafif bir acıyla haykırdım.

"Çok gerginsin. Amın parmağımı içine çekmeye çalışıyor. Sikimi boğacaksın bebeğim. Hayatta kalamayabilirim," diye homurdandı ve vücudum onun sözleriyle tüm vücudunu titretti.

Ben de bunu istiyordum. Aleti içime girip çıkıyor, vücudu bedenimi sarıyordu. Her santimini almak, ne isterse yapmasına izin vermek istiyordum - zevk yeniden artıyor, kalın bir parmağını daha göbeğime sokarken yüzeye çıkıyordu ve doluluktan nefes alma yeteneğimi kaybediyordum. Neredeyse...

Camden parmaklarını çekti, kalan hisler beni tamamen uçurumun kenarına itmek için yeterli değildi.

"Ne?" Ağlamak için garip bir dürtüyle savaşarak nefes nefese kaldım.

"Şşşt," diye mırıldandı, parmaklarını eşofman altımdan çıkarıp dudaklarıma götürdü, ağzımın içine soktu, böylece kendi tadıma bakabildim. Camden parmaklarını çekip beni öpmeden önce onları tamamen emmem için beni zorladı, dili tadın peşindeymiş gibi içimi yalıyordu.

Klitorisime baskı uygulamak ve başladığı işi bitirmek için çaresizce bacağına doğru hareket etmeye çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim bebeğim. Ama bunu senden duymak istiyorum."

"Ne?" diye sordum, beynim net düşünemiyordu, zevk ve acı arasındaki o boşlukta sıkışıp kalmıştım.

"Benimle çıkacağını söyle," diye emretti.

"Tamam," diye cevap verdim hemen, eli bacaklarımın arasından kayıp klitorisime sürtünürken rahatlayarak inledim.

"Tamam, ne?" diye sordu ve elini bir kez daha durdurdu.

"Tamam, seninle bir randevuya çıkacağım," diye bağırdım, ağzımdan iniltiler dökülürken beni ödüllendirmek için yavaşça ağzımın girişini yaladı.

Çekirdek.

"Şimdi, burada kalacağını söyle," diye devam etti, sesi o anda hiç etkilenmemiş gibi son derece sakindi.

Üç parmağının ucunu içime sokarken konsantre olmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım.

"I-"

"Söyle Anastasia. Ben de sana tam olarak ihtiyacın olan şeyi vereyim," diye mırıldandı.

"Sadece ayaklarımın üzerinde durana kadar mı?" Başımı dik tutmaya çalışarak ona baktım, o manevralar yaparken ve bedenimi baştan çıkarırken.

Eklediklerim karşısında gözleri parladı ama başını salladı.

"Kalacağım," diye cevap verdim, beni bu kadar kolay ikna etmesine şaşırmış ve kafam karışmıştı.

"İşte benim iyi kızım," diye inledi, dudakları dudaklarıma çarparken parmaklarını içime daldırdı.

Evet. Beni hızlı ve derin bir şekilde parmaklarken, solmakta olan orgazmımı fırlatırken nefes nefese kaldım.

Ben boşalırken çığlıklarım ağzında kayboldu. Sert bir şekilde. Bir önceki orgazm, evrende kıyaslandığında bir kırılmaydı.

Parmaklarını çekip her birinden benim tadımı emerken yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve tüm bu süre boyunca bakışlarımı tuttu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı sonunda, sükûnet bir pelerin gibi etrafımıza yerleştikten sonra.

"Hmm?" Hayatımın geri kalanını peşinden koşarak geçireceğimden endişe ettiğim bir yükselişten geri döndüğümde dünya etrafımda hafifçe dönerken sordum.

"Bana bunu verdiğin için," dedi, yeşil gözlerinin etrafındaki altın halka odadaki yumuşak ışıkta parlıyor gibiydi. Dışarı çıktığımda hava hâlâ karanlıktı, veda etmek zorunda kalmamak için gizlice kaçmaya çalışıyordum.

Belki de bir parçam bunun olacağını biliyordu. Bir
gecelik yardımının uzun süreceğini. Şu anda kendimi o
kadar da umursamaz bulmuyordum.

Camden o anda eğildi ve basit bir cümleyle tüm dünyamın eksenini kaydırdı.

"Bana tüm ilklerini vereceksin."

Ona bön bön baktım ve o da sırıtarak bir üzüm koparıp ağzına attı ve çiğnediğini düşününce fazlasıyla şehvetli görünmesini sağladı.

Onunla tartışmadım ama kıyafetlerimi düzeltip elimden tutarak beni asansöre götürürken şaşkınlık içindeydim. Dansa giderken ve beni bırakırken hâlâ şaşkınlık içindeydim.

Ve daha sonra sınıfta dönüp dururken, kendimi sonsuz gibi görünen bir *zamandan* beri ilk kez dinlenmiş hissederken, boyumdan büyük bir işe kalkıştığımdan oldukça emindim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

CAMDEN

Ben: Yardıma ihtiyacım var.

Şok edici.

Logan: Sonsuzluğumun geri kalanı için tüm yükümlülüklerimi yerine getirdiğimi söylediğime inanıyorum.

Parmağımı emdi.

Mızmız. Bir kadın parmağını yalıyor ve sen dünyanın sonu gelmiş gibi davranıyorsun.

Bu adam.

O yetmiş beş yaşında!

Bu sabah bu tür olumsuzluklara ihtiyacımız yok çaylak. Ve yaş ayrımcılığı yapma.

Ari: İyi bir nokta.

ARI LANCASTER LOGAN YORK'U SOHBETTEN ÇIKARDI.

Logan hemen ardından farklı bir mesajla bana orta parmak emojisi gönderirken sırıttı.

Üzgünüm, COT kuralları. Bir kadın parmağınızı emdiğinde şikayet edemezsiniz.

Hepinizden nefret ediyorum.

Neden Ari'ye mesaj atmıyorsun? Seni sohbetten çıkaran o.

Logan: ...

Beni engelledi.

Buna kahkahalarla güldüm ve sonra grup sohbetinde yaptığım önemli konuşmaya geri döndüm.

Ben: Asıl önemli şeylere dönelim...

Ari: İhtiyacı olan bir arkadaşın baş belası olduğunu söylemek isterim Kahraman.

Walker: Anlaştık.

Disney. Seni aptal.

Walker: Seninle aynı fikirdeydim!

Doğru.

Linc: Odaklanabilir miyiz? Yapmam gereken şeyler var.

Ari: Bu "şeyin" Monroe'nun bugün belli bir profesörle dersi olmasıyla bir ilgisi var mı?

Linc:

Hmmm. Bu hikaye ilgimi çekti. Ama aynı zamanda profesör için biraz korktum. Lincoln Daniels...korkutucu olabilir.

Mükemmel bir "..." kullanımı.

Ben: Eşlerinizden hangisi bale yaptı? Onlardan biri olmalı.

Linc: Sanata ilgi duymaya başladın mı, Kahraman?

Yoksa bu da şu "köpek" şeylerinden biri mi? Eğer öyleyse, ben yokum.

Walker: Doğrusunu söylemek gerekirse, aslında köpeklerdi.

Gözlerimi devirdim. Bu hızla giderse sonsuza kadar sürecekti. Belki bale hakkında bir şeyler biliyordur diye Logan'ı tekrar sohbete ekledim. Sezon öncesindeki disk tavşanlarından birinin bir çeşit dansçı olduğundan oldukça emindim.

Hmm...belki de gerçekten bir striptizciydi.

Ben: Dediğim gibi... eşlerinizden bale hakkında bilgisi olan var mı?

Ari: Kahraman, yarıçaplar hakkında ne demiştim?

Ben: Ne?

Ari: R-A-D-I-U-S-E-S

Logan: Bunu yazman ne kadar sürdü?

Rookie'yi buraya kim davet etti?

Walker: Ben değil!

Ari: Biliyorsun Disney, Lincoln'e ilk cevap veren sen olmak zorunda değilsin.

Walker: ...

Ne kadar aptal.

Logan: Ari... Engelimi kaldırdığın için teşekkürler :)

WALKER DAVIS LOGAN YORK'U SOHBETTEN ÇIKARDI.

Ben: Sanırım yarıçap, yarıçapın çoğulu.

Ne?

Radyusları heceledin. Bu bir kelime değil.

Linc: Muhtemelen turpları hecelemeye çalışıyordu. Bu bir kelime.

İkinizden de nefret ediyorum. Ve hayır, söylemeye çalıştığım şey bu değildi. Kim bir metne turp koyar ki?

Yaptım!

Linc: ...

Ari: ...

Ben: ...

Ben: Bunu doğru yaptım!

Ben: Şimdi, yarışçaplar hakkında ne diyordun?

Ari: ...

Walker: Eşleri dahil etmeye ve altı fit yarıçap şartınızı bozmaya gerek yok.

Kaşlarımı çattım.

Ben: Sana onlar hakkında mesaj atmak şartımı ihlal mi ediyor?

Linc: Kesinlikle.

Peki o zaman.

Ama endişelenme. Karılara gerek yok. Üniversitede bale dersi almıştım.

Walker: Ne?

Ari: Ayak hareketlerime yardımcı oldu ve...

Ondan sonra gerçekten uzun bir duraklama oldu ve Blake'in gelip onun dikkatini dağıtıp dağıtmadığını merak ediyordum. Bu çok sık olurdu. Ortadan kaybolurdu.

Beklerken, hâlâ dansta olduğundan emin olmak için takip cihazını kontrol ettim. Bu sabah onu bırakmadan önce arabada ona bir iPhone vermiştim. Reddetmeye çalıştı tabii ki. Ama ona bunun eski bir iPhone olduğunu ve birisinin bana promosyon paketi olarak verdiğini söyledim. Yalandı... ama onu almasını sağlamıştım, böylece onu alacağım zaman bana mesaj atabilecekti.

Ayrıca, dün çantasına koyduğum orijinal takip cihazını bulması konusunda endişelenmemesi için ona bir takip uygulaması yüklediğim gerçeğini de atlamış olabilirim.

Telefonum çaldı.

Linc: Ari'nin söylemeye çalıştığı şey, bunun ona ayak hareketlerinde yardımcı olduğuydu.

Bu düşünce zincirini bitirme, Altın Çocuk. Dünyada Blake Lancaster'dan başka kadın yok.

Walker: Peki ya Geraldine?

Ari: ...

Ve Geraldine.

Pekala... 30 dakika sonra. Bunu bileceğinizden şüpheliyim, ama bir bale dansçısını alışverişe götürüyor olsaydım, bale dansçıları için en iyi markalar nelerdir?

Hero demek zorundayım. Köpekler ve bale. Hiç düşünmezdim...

Sırıttım, bu sabah böyle bir psikopat olduğum için garip bir şekilde sersemlemiş hissediyordum.

Ari: Capezio, Bloch, Miu Miu, Gaynor Minden. Boom. Mikrofon düştü.

Tamam o zaman. Son zamanlarda güven çemberinde birbirimiz hakkında her türlü şeyi öğrendiğimizi söylemeliyim.

Ari beni sohbetten çıkardığında ve sonra bana "güven çemberi" etiketli bir daire ve dışında Camden olarak etiketlediği bir nokta olan bir meme gönderdiğinde homurdandım.

Tüm bu markaların nerede satıldığını araştırmaya başlamadan önce ona bir tanesini içindeki noktayla birlikte geri gönderdim.

Şımartmam gereken küçük bir dansçım vardı.

Anastasia

Dans sonrası beni bekleyen birinin olması çoğu insan için küçük bir şey olabilirdi. Ama benim için çok büyük bir şeydi.

Kendimi bildim bileli dersten sonra eve gitmek zorundaydım. Gideceğim eve ya da işe yürüyerek ya da otobüsle giderdim.

Dışarı çıktığımda Camden'ı kaldırımda beni bekleyen süslü siyah kamyonetiyle görmek baş döndürücü bir duyguydu.

Beni görür görmez el salladı, arabadan atladı ve kaldırımda olduğum yere doğru koşmaya başladı.

Ona bakarken kızardım, dersten sonra saçımı dağınık bir şekilde topuz yaptığımdan kaçan bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırdığında bakışlarımı kaçırdım.

O parmakların artık neler yapabileceğini biliyordum. O dudakların tadının neye benzediğini biliyordum.

Bakışlarını karşılamak zordu.

Çenemi kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurarak yumuşak bir iç çekişle ona karşı eridim.

"Merhaba," diye fısıldadım, yüzünü benden uzaklaştırdıktan sonra.

"Merhaba küçük dansçı," diye mırıldandı, başımdaki saç dağınıklığına şakacı bir şekilde vurarak. "Bunu sevdim. Çok seksi."

Ugh. Hala nefes alıyor muydum? Bunu tekrar nasıl yaptım? Çok çekiciydi. Çok seksiydi. Çok fazla.

Başım büyük beladaydı.

"Teşekkürler," dedim, elini benimkine dolayıp beni kamyonete götürürken sesim yüksek ve nefes nefese çıkıyordu.

Yaptığımız şey bu muydu? Duvarına karşı iki orgazm ve şimdi benimle el ele mi tutuşuyordu?

Bu da o "çimdikle beni" anlarından biriydi çünkü böyle şeyler benim gibi bir kızın başına gelmezdi.

Camden kamyonetin kapısını açtı ve beni koltuğa kaldırdı. Emniyet kemeriyle uğraşırken, kucağımın üzerinden çekip takarken eğlenerek ona baktım.

"Beni de her sabah giydirmeye başlayacak mısın?" Bakışları bu fikirden çok hoşlanmış gibi ısındığında yeniden kızararak sordum.

"Mmmh," diye mırıldandı, bana hınzırca gülümseyerek.

Kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürüdüğünde koltuğumda bir su birikintisi vardı.

Dersim bittiğinde ona mesaj atmamayı düşündüğüme inanamıyorum. Bunu kaçırabilirdim.

Camden kamyonu çalıştırdı ve kaldırımdan uzaklaştı, ben de geçmişteki seslerin bana tekrar tekrar yük olduğumu söylediği hafıza şeridine takıldım.

"Seni yanımıza aldığımız ve sokaklardan uzak tuttuğumuz için ne kadar şanslı olduğunu biliyor musun?" Bayan Carver ayaklarımın dibindeki kırık vazoya bakarken hırladı. Vazoyu ben kırmamıştım bile -Michael kırmıştı ve sonra da suçu benim üzerime atmıştı. Ama bunu Bayan Carver'a söyleyemezdim. "Yiyecek, giyecek için para ödüyoruz... başınızı sokacak bir çatı veriyoruz. Ve sen bize borcunu böyle mi ödüyorsun?"

Bize borcunu böyle mi ödüyorsun? Bize borcunu böyle mi ödüyorsun?

Bu sözler kafamda tekrar tekrar yinelendi - ama onlardan duyduğum sayının yakınından bile geçmedi.

Bir daha asla kimseye borçlu hissetmek istemedim.

Camden'la bunu hatırlamam gerekiyordu. Her zaman işlerin değiştiği, iyilikten lanete dönüştüğü bir nokta vardı.

"Orada ne düşünüyorsun? Geraldine'in Bayan Hennie'ye karşı *İngiliz Bake Off* yarışmasını kaybettiği zamanki haline benziyorsun."

"Geraldine?"

Homurdandı. "Onunla henüz tanışmadığını unutmuşum. Son birkaç haftadır kendimi sana o kadar kaptırdım ki, tüm hayatımı bilmemen tuhaf geliyor."

Ugh. Bu yüzden dikkatli olmam gerekiyordu. Çünkü şöyle şeyler söyledi *Bu*.

"Ee, nereye gidiyoruz?" Cıvıldadım, o özel anı kesinlikle modumu düşürmüş olsa da heyecanlı görünmeye çalıştım.

"Alışveriş," dedi bana seksi bir sırıtışla.

Kaskatı kesildim, gözlerim büyüdü. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Beni alışverişe götürmesine izin yoktu. "Almamayı tercih ederim," dedim ona usulca. "Ben... Sana zaten borçlu olduğumdan daha fazlasını borçluymuşum gibi hissetmek istemiyorum."

Durakladı, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalktı.

"Randevunun bu kısmı aslında benim Şirket sponsorluğumla birlikte gelen bir şey," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

"Sponsorlukla birlikte bir alışveriş gezisi de mi geliyor?" Şüpheyle sordum.

Başını salladı ve araba kullanırken ne kadar seksi göründüğüne bakarken biraz kayboldum. Camden'da fark ettiğim bir şey vardı, her zaman her durumda mükemmel bir şekilde kontrol sahibi görünüyordu. Sanki kendi alanının efendisiydi... dünyanın.

Hiç böyle hissetmemiştim.

"Şirketteki her dansçı kıyafet için maaş alıyor. Bunu da randevumuzun bir parçası haline getirmenin eğlenceli olacağını düşündüm," diyordu ben onu çıplak hayal etmemeye çalışırken.

Sanırım bu kulağa meşru geliyordu. Bir hokey oyuncusunun bir bale topluluğuna sponsor olması başlangıçta farklıydı, bu nedenle sponsorluğun kendisinin de biraz sıra dışı şeyler içermesi mantıklı olabilirdi.

"Pekâlâ, madem herkes burs alıyor," dedim yavaşça. "Yine de sponsorluğunuzun benimle de bir ilgisi olduğuna eminim." Bir kaşımı kaldırarak bunu yalanlamasını bekledim.

"Anastasia Lennox, beni sanatın hamisi olmamakla mı suçluyorsunuz?" Elini göğsüne koydu, onu incitmişim gibi davrandı.

Kıkırdadım, ağzımdan çıkan ses çok yabancı geldiği için aniden durdum.

"En sevdiğim ikinci ses," diye düşündü, yakınında olmak bile kurdeşen dökmeme neden olan lüks bir alışveriş merkezinin otoparkına dönerken.

"En sevdiğin ses nedir?" Sadece gitmeyi hayal ettiğim bir dans mağazası olan Grand Prix'yi gördüğümde dikkatim dağılmıştı. En iyi markaların hepsi vardı, Capezio, Bloch, Miu Miu... Gerçekten orada alışveriş mi yapıyorduk?

Bana cevap vermediğini fark ettim ve bir şey onu eğlendiriyormuş gibi bana bakarken dudaklarındaki küçük, seksi gülümsemeyi görerek ona baktım. Kapısı açıktı ve bir bacağı taksiden dışarıdaydı.

"Bana söylemeyecek misin?" Kapımı açmaya giderken gülerek sordum. Kilidi tıkladı.

"Kıpırdama," diye homurdandı, kendi kapısını kapattı ve benimkini açmak için koşmaya başladı.

Bana yardım ederken damarlarımda parıltılı bir his vardı. Sanki değerliymişim gibi. Sanki yaralanacağımdan ve buna dayanamayacağından korkuyordu.

Sanki bir şey demek istemişim gibi.

"En sevdiğim sesi bilmek istemiştin..." diye mırıldandı, ağırlığını bana yaslarken beni kamyona doğru bastırdı. Dudakları boynumda dans ediyordu ve ben bu his karşısında ürperiyordum. Benden ne kadar büyük olduğunu seviyordum. Sanki tüm canavarlarımı öldürebilir, beni dünyadan kurtarabilirmiş gibi hissediyordum.

Kesinlikle "Baba" enerjisi.

"Evet efendim," diye nefes nefese kaldım, o anda bize bakan diğer müşterileri umursamıyordum bile.

"Senin gelişinin sesi tabii ki," diye mırıldandı, aniden doğruldu ve bir adım uzaklaştı.

Eşofmanlarıma şükürler olsun. O küçük andan sonra bu mayoda kesinlikle ıslak bir nokta vardı ve herkesin bunu görmesine ihtiyacım yoktu.

Ya da belki de böyle bir şey olmazdı.

Camden James gibi bir tanrıyla karşılaşan herkes ıslanır.

Beni kamyondan indirip Grand Prix'ye doğru götürürken, eli bir kez daha benimkini tutarken, nefesinin altında hafifçe mırıldanıyordu.

Ondan sonra olanlar sanki bir peri masalına adım atmışım gibiydi. Bu sponsorluğun bir parçası olsa ve herkes bunu yapmak için para alsa bile
-Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemişti.

Baktığım her şeyi mağaza görevlisine aldırıyordu. Mayolar ve ayakkabılar, eşofmanlar ve taytlar ve saçım için güzel tokalar. Egzersiz setleri ve ne kadar yumuşak oldukları için ağlamak istememe neden olan lacivert ipek pijamalar. Camden bunların daha iyi uyumama ve dolayısıyla daha iyi dans etmeme yardımcı olacağını iddia etti ve böylece yığının içine girdiler.

Bu böyle devam etti ve biz mağazadan çıktıktan sonra da devam etti.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Fısıldayarak bağırdım çünkü az önce müstehcen miktarda para harcamıştık ve bu konuda kendimi biraz deli gibi hissediyordum. Çatı katına dönüp bir şeyleri temizlemem ya da yemek pişirmem gerekiyordu. Tüm bunların sponsorlukla birlikte gelmesine imkân yoktu. Derim kemiklerimin üzerinde gergin hissediyordum.

"Yatak odan için bir şeyler almamız gerekiyor," dedi sakince, alışveriş merkezindeki başka bir lüks mağazaya doğru yürürken hiçbir şey olmamış gibi.

İzlerimde durdum ve elini çektiğimde vücudu geriye doğru sallandı
-Bir kez daha benimkini tutuyordu. "Ne var? Hayır! Hayır! Kesinlikle olmaz. Sponsorluğu tüm o eşyaları almak için bir bahane olarak kullanmış olabilirsin ama yatak odam için gerekli eşyaların buna dahil olmasına imkan yok."

"Bu arada," dedim boştaki elimle havayı çılgınca işaret ederek, "orası *benim* yatak odam değil. Orası *senin* misafir odan. *Misafir* olarak kaldığım yer." Göğsüm kabarıyordu ve sözümü bitirdiğimde muhtemelen deli gibi görünüyordum, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve hafifçe terliyordum.

Güzel bir manzara, eminim.

"Bu çarşaflar cızırtılı," dedi açık yüreklilikle. "Kaşındıran çarşaflarda uyurken dans edemezsin."

"Evsizler barınağında bir karyolada uyuyordum. Bunlar cızırtılı çarşafların tanımıdır," diye yüksek sesle tısladım ve birinin bakışını yakaladığımda başımı eğdim.

Tüm mağazaları birbirine bağlayan karo döşeli koridorda duruyorduk.
Arkamızda süslü bir fıskiye vardı ve her yere beyaz ışıklar asılmıştı. "En
sevdiğim çarşafları mor renkte almama izin vermezseniz - çünkü o
En sevdiğin rengi seçersen seni dizime yatırır ve şımarıklık ettiğin için tokatlarım." Camden'ın yüzü tamamen ifadesizdi.

Bunu söylerken sanki başka bir yetişkine şaplak atacağınızı söylemek normal bir günlük davranışmış gibiydi.

Camden'ın yüzünü incelediğimde, belki de öyleydi.

Ve bunu düşünürken neden mayom yine sırılsıklam olmuştu?

Eminim acıdan sonra bana kendimi *çok* iyi hissettirecekti.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, bir kez daha, sağımızdan solumuzdan geçen insanlar olmasına rağmen bana doğru yaklaştı. "Bu fikri seviyorsun... sana şaplak atmamı."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye homurdandım, göğüs uçlarımın üstümden fırlayan elmaslar gibi olduğu gerçeğini gizlemek için elimi çekmeye çalışıyordum.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi gözleri göğsüme kaydı ve hafifçe hırladı, bakışları etrafta bakmaya cüret eden birini arar gibiydi.

"Şunun fermuarını çekelim," dedi ceketimi bir araya getirip çeneme kadar fermuarlarken.

Boğulur gibi bir ses çıkardım ve elini iterek daha az boğulacak bir seviyeye indirdim.

"Devam edelim mi?" diye sordu, yüzünde geniş, alaycı bir gülümseme vardı çünkü kazandığını biliyordu.

Başımı salladım, şu anda bana dediği gibi bir velet gibi hissediyordum. Normal insanlar hediye kabul eder. Bunu yapabilirdim. Normal olabilirdim.

El ele bir ev mağazasına doğru yürüdük ve ben hemen gözüme çarpan birkaç şeye bakarak ortalığı karıştırdım. Bir şekilde sepete girdiler. İtiraz etmek istedim, çünkü o tüylü halı ve altın çerçeve bir mor çarşaf takımı değildi. Ama biz yürürken görevlinin Camden'a ağzının suyu akıyordu ve ben de onları reddederek olay çıkarmak istemedim.

Belki de Michael'ın dediği gibi siz bir kullanıcısınız...

Ses yüksekti ama onu duymamaya çalıştım, tıpkı cennet gibi hissettiren çarşaflara dokunduğumda gözyaşı dökmemeye çalıştığım gibi.

İkisinde de başarısız oldum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Camden, bana aldığı yeni şeylerle tıka basa dolu olan odama geldi. Ayrıca akşam yemeği için bana ızgarada biftek pişirdi - kelimenin tam anlamıyla dilimde eridi - ve her gün yiyebileceğim peynirli patatesler.

Hayatımın en güzel günüydü.

"İyi geceler küçük dansçı," dedi Camden beni yatağa yatırıp yeni çarşaflarımı çeneme kadar çekerken, gözleri anlamadığım bir duyguyla yanıyordu. Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve ben ondan kalmasını istedim. Ama istemedim.

Yakında.

Yakında Camden James'e yatağa gelmeyi teklif edecek kadar cesur olacaktım.

Be
n. Sadece bu gece değil.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

ANASTASIA

An alarmı çalıyordu. Kim bu kadar sinir bozucu bir alarm kurar ki?

Gözlerimi kırpıştırarak tavana baktım. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Dışarısı *hâlâ* karanlıkken alarm neden çalıyordu?

Odaya göz gezdirirken alarmın yanımdaki komodinden geldiğini nihayet fark ettim; Camden'ın bana verdiği o süslü telefon vızıldıyor ve gürültü yapıyordu.

Alarmı kuran bendim.

Sonunda durana kadar telefonun rastgele tuşlarına bastım ve sonra tekrar uyumaya çalışarak yatağa uzandım.

Tamam, hayır. Alarmı kurmuştum çünkü Camden uyanmadan önce egzersiz yapmak istiyordum. Kalk ve parla.

Yorgun bir şekilde doğrulduğumda, bacağımda bir ağrı hissederek irkildim. Dün dersten sonra yeterince esnememiştim ve bunu kesinlikle hissediyordum. Öne doğru eğilerek ayak parmaklarıma doğru uzandım ve ağrıyı uzaklaştırmaya çalıştım.

Ringggg. Ringggg.

Alarm tekrar çalıştığında neredeyse yataktan düşüyordum, tiz ses evin sessizliğini tereyağını delen bir bıçak gibi deliyor, sakin sabah havasını kesiyordu. Sanki bir ölüm perisi duvarların içine yerleşmiş gibiydi, feryat figan çığlıkları tertemiz yüzeylerde yankılanıyor ve içimde yankılanıyordu.

Geçen sefer bastığımdan farklı bir tuşa basarken telefona homurdandım. Bu şeyi nasıl kullanacağımı gerçekten öğrenmem gerekiyordu... geçici bir süre için bile olsa. Ayaklarım yere basar basmaz şu kontörlü telefonlardan bir tane alacaktım ve bunu Camden'a geri verecektim.

Bu şeyin ne kadara mal olduğunu tahmin etmek bile istemiyordum. Uzay gemisi gibiydi.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıktım, hızla bir spor sütyeni ve tayt giydim, sonra odadan çıktım, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinleyebilmek için kapıyı araladım.

Orada olup olmadığını kontrol etmem saçma mıydı? Evet, evet saçmaydı. Ama tamamen uyanıkken onun yanında kelimeleri zar zor oluşturabildiğim için, yarı uykuluyken herhangi bir garip karşılaşmadan kaçınmayı umuyordum.

Çatı katından geçerken hissettiğim gariplikten sıyrılarak yoluma devam ettim. Burada kaldığım hâlâ bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Evinin zenginliği bunaltıcıydı, her oda mükemmel ve tertemizdi. Burada kendimi yabancı hissetmeyi asla bırakmayacaktım.

Ve taşındığımda... yakında... bu acı verici olacaktı. Çünkü artık yaşadığım her köhne ve yıpranmış yeri burayla kıyaslayacaktım.

Tıpkı hayatımın geri kalanında tanıştığım her erkeği Camden James'in mükemmelliğiyle kıyaslayacağım gibi.

Onların da eksik olacağından oldukça emindim.

Koridorlar sanki kilometrelerce uzanıyordu, sessiz çatı katında süzülürken ayak seslerim etrafımda yankılanıyordu. Güneş ışığı pencerelerden içeri süzülmeye başlamıştı ve cilalı zeminler üzerinde uzun gölgeler oluşturuyordu.

Antrenman odası hangi cehennemdeydi? Geçen gün bana göstermişti ama sanki burada milyonlarca oda varmış gibi geliyordu.

Köşeyi döndüğümde müzik sesi dikkatimi çekti, duvarlarda yankılanan vurmalı bir ritim. Merakla sesi takip ettim, ses beni aradığım spor salonuna götürünce merakım daha da arttı.

Kendimi çift camlı kapının dışında, önümdeki manzaraya ağzım açık bakarken buldum.

Camden bir bankın üzerindeydi, üstsüzdü. Mükemmel göğsü terden parlıyor, ağırlıklarla dolu bir barı kaldırırken her hareketinde kasları dalgalanıyordu. Odayı dolduran rock müziğin sesi, o tek başına odaklanmış bir şekilde çalışırken gümbürdüyordu.

Gözlerimi ondan ayıramıyordum, yontulmuş göğsünün ve biçimli kollarının görüntüsü bacaklarımın arasına bir sıcaklık dalgası gönderiyordu. Bu

Bir rüyadan çıkmış gibiydim, bir fantezi gözlerimin önünde canlanıyordu.

Beni fark etmemişti, kafasını kaldırıp camdaki yansımamı göremeyecek kadar antrenmanına odaklanmıştı. Beynim kaçmam için bağırsa da... vücudumun geri kalanının beni dinlemesini sağlayamadım.

Kapı aralığında durdum, bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Erkek vücutlarına alışkındım. Büyürken, sınıflarımda her zaman birkaç erkek dansçı olurdu ve mayoları hayal gücüne çok az şey bırakırdı.

Ama beni Camden için hazırlamamışlardı. *Bu* bir erkekti. Ve

aman Tanrım, çok güzeldi.

Müzik hafifçe tanıdığım bir rap şarkısına dönüştü ve bu beni harekete geçirmeye yetti.

Ama sonra, tam dönüp gitmek üzereyken, gözlerimiz aynada kilitlendi.

Bakışları karardı, yüzüne okunamayan bir ifade yerleşti.

"Anastasia," dedi ve her nasılsa derin, ipeksi sesi müziğin gürültüsünü yarıp damarlarıma yerleşerek kan dolaşımımda kıvılcımlar saçtı.

Kaçmak istedim. Utanç verici olsun ya da olmasın, dönüp koridordan aşağı koşmak muhtemelen en güvenlisiydi. Önümdeki erkeksi ateşi sindirecek zamanım olduğunda birkaç saat içinde yüzümü gösterecektim.

"Anastasia," diye tekrarladı Camden, bu sefer bilmiş bir sesle, sanki beynimin içini görebiliyormuş ve ben ona bakarken aklımdan geçen tüm kirli, pis düşünceleri görebiliyormuş gibi.

Ağzımın açık kalmasından bahsetmişken, çenemin bir tür kaçık balık gibi açık kaldığını fark ederek ağzımı kapattım. Yanaklarım kızararak nihayet cam kapıyı açtım ve odanın içine adım attım.

"Seni bu kadar erken görmeyi beklemiyordum," diye mırıldandı ağırlıklarını sıralarken ve bankın üzerinde dönüp beni değerlendirmek için bakarken. Bakışları ayaklarımdan yüzüme doğru sürükleniyor, her kıvrımı -ya da kıvrımsızlığı- inceliyor gibiydi.

-Vücudumda. İnce spor sütyenimin altında meme uçlarım sertleşerek sivrildi ve yemin ederim bakışları göğsüme değdiğinde *yanıyordu.*

Sakin ol, kızım. Soğuk bir şeyler düşün. Buz. Buz... hokey... o esneme hareketleri yapıyor... Hayır! Soğuk değil. Kötü bir şey düşün.

Bu çok yardımcı oldu, Michael'ı bir kez düşündüm ve uyarılmışlığım bir balonun havasının boşalması gibi azaldı.

"Erken bir antrenman yaparım diye düşünmüştüm," dedim gecikmeli olarak, cevap beklediğini fark ederek. Kelimelerim İngilizce çıktığında kendimle gurur duydum. Onun yanında bu çok zordu.

Alnımı sildim, şu anda hem çok fazla hem de çok az kıyafet giydiğimi hissediyordum. Camden'ın bakışları üzerimde oyalanıyor, gözleri tenimi alev alev yakan bir sıcaklıkla yanıyordu. Beni yemek istiyormuş gibi bakmayı kesebilseydi, belki mantıklı düşünceler üretebilirdim.

"Al bakalım," dedi... ama sesinde bir hırıltı var mıydı?

Evet, baba, iç sesim mırıldandı.

Lanet olsun, neyim var benim?

"Tamam," dedim, sesimdeki gergin gıcırtıdan irkilerek. Bunu duymuş muydu?

Dudaklarındaki hafif gülümsemeye bakılırsa, eminim öyleydi. Ve minderlere doğru yürürken bacaklarımın nasıl titrediğini görebiliyor muydu?

Bu çok kötü bir fikirdi.

Kendimi daha da utandırmamak için yavaş başlayacağımı düşünerek daha basit esneme hareketlerime başladım. Yaptığım şeye konsantre olmaya çalıştım... bakışlarımı yere sabitlemeye çalıştım.

Ama bu imkânsız bir görevdi.

Antrenmanına devam ediyordu, her hareketinde kasları esniyordu ve sanki pazılarında bir tür çekici ışın vardı çünkü kendimi bakmaktan alıkoyamıyordum.

Ve bu iyi olabilirdi... Eğer o da

arkasından bakmasaydı.

Yoğun bir şekilde. Sanki bakmadan edemiyormuş gibi.

Bakışları içimdeki ateşi körükledi ve iç çamaşırımın durumu beni endişelendirdi. Bu tayt çok inceydi. Kendimi kontrol etmezsem tahrik olduğumu göstereceğinden emindim.

Yere uzanırken ellerim titriyordu, müzik arka planda bir kalp atışı gibi atıyordu.

Döndüm ve döndüm, vücudum çaba sarf etmekten zorlanıyordu.

Burada nefes almak zor muydu... yoksa bana mı öyle geliyordu? Aramızdaki hava elektrikle çatırdıyor gibiydi, beni nefessiz bırakacak ve başımı döndürecek şekilde yüklü ve gergindi.

"Bir sonraki şovun ne zaman?" diye kayıtsızca sordu ve cevap vermeye çalışırken neredeyse dilimi yutacaktım.

Gösteri. Şovum ne zamandı?

Tam olarak hangi gösteri?

Sırıttı ve başım döndü.

Koşu bandına doğru ilerlerken "Yakında," diye mırıldandım.

Makineye adımını attığında, böyle bir kıçın yasadışı olması gerektiğine karar verdim.

Artık onun kıçına bakma! Bakışlarımı kaçırırken kendi kendime tısladım. Spor salonunun etrafına bakarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. İlk turda kısa bir süre görmüştüm, ama şimdi baktığımda, bu evde ne kadar başımın üstünde olduğumu hatırlatan bir başka şeydi.

Spor salonu bir harikaydı, her sporcunun rüyasına uyacak bir fitness harikalar diyarıydı. İhtiyaç duyabileceğiniz ya da isteyebileceğiniz her şey vardı, hepsi de lüks ve işlevsellik kokan bir alanda özenle düzenlenmişti. Sanki tüm takımının antrenman için gelmesini bekliyormuş gibi pırıl pırıl ekipman sıraları vardı.

Belki de öyle olmuştur. Arena salonlarının bu kadar güzel olduğunu hayal bile edemezdim.

Bu düşünce beni biraz baygın hissettirdi.

Bir köşede sauna bile vardı. Ve bu bir buz banyosu muydu? Onu ittiğimde bacağım inledi, sanki bana derslerle geçen bir günün ardından içinde ıslanmanın ne kadar güzel olacağını hatırlatıyordu.

Tüm bunları hayal etmediğime hâlâ ikna olmamıştım.

Bakışlarım tekrar Camden'ın kıçına kaydı ve öyle olmam gerektiğine karar verdim.

Her esnemede daha derine inmek için kendimi zorladım, kaslarımdaki ağrı Camden'ın bakışlarının yoğunluğundan hoş bir şekilde uzaklaştı.

Başka bir esneme hareketi yapmak için döndüm.

"Lanet olsun!" Camden, bir şeyin yere çarpmasıyla odada sert bir gümbürtü duyulması üzerine küfretti.

Etrafımda dönerken, gümbürtünün Camden'ın koşu bandından düşmesi olduğunu fark ettiğimde bakışlarım kaydı.

"İyi misin?" Yanına koşarken sordum, ayağa kalkmasına yardım ederken ellerim adrenalinden titriyordu. Camden doğrulurken yüzünü buruşturdu, garip bir şekilde yere düştüğü tarafını ovarken nefesi kesik kesik geliyordu.

Başı geriye düşerken iç çekti, çenesini aşağı eğip bakışlarımla buluşmadan önce gözleri bir an tavana yapıştı.

Ohhhh. Gözlerindeki ilkel şehvet karşısında sertçe nefes aldım. Camden'ın dudakları seksi bir yarı gülümsemeyle kıvrıldı. "Yaşayacağım," diye mırıldandı sonunda, sesi kısık ve boğuktu. "Belki."

Yanmışım gibi geri çekildim, üzerine atlamak gibi çılgınca bir şey yapmadan önce minderlerin üzerinden aceleyle geri döndüm.

Camden

Cehennem gibiydi. Belli ki hayatım boyunca yaptığım tüm o iyiliklerin pek bir önemi kalmamıştı çünkü onu o dar yoga pantolonunun içinde görmek beni gerçekten öldürecekti.

Aynaya baktığımda onu kapıda dikilirken gördüğümde halüsinasyon gördüğümü sanmıştım. Dün nihayet onun tadına baktıktan sonra uyuyamamıştım ve odasına girip onu mahvetmektense... spor salonuna inmiştim.

O ortaya çıkana kadar sağlam bir plan gibi görünüyordu.

Anastasia'nın göğüsleri o spor sütyeninin içinde inanılmaz görünüyordu. Her bakışımda içine dalmayı düşünmekten kendimi alamıyordum. O şeyin içinde hiç dolgu yoktu. Meme uçları kumaştan dışarı fırladığında... şu anda cezalandırılmamın nedeni benim kirli düşüncelerim olmalıydı.

Koşu bandından düşmem benim suçum değildi. Böyle bir mükemmellikle karşılaşan bir erkek ne yapabilirdi ki? Yüzü bana dönüktü, kıvrak vücudu hayatımı değiştirdi.

Artık bir göt ya da meme erkeği değildim. Ben bir Anastasia erkeğiydim. Onun vücudu hayat değiştiren, akıllara durgunluk veren, oksijen çalan bir şeydi.

Tabii ki koşu bandından düşmüştüm. Dönüp bana o kıçı gösterdiğinde herhangi bir makine kullanmadığım ya da ağırlık kaldırmadığım için şanslıydım.

Kesinlikle ölürdüm.

Ama ne biçim bir gidiş... Gözlerimde onu görerek.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

CAMDEN

Anastasia'yı dans kursuna bıraktım, benden uzaklaşmasını izlerken kendimi saçma bir şekilde paniğin sınırında hissettim. Yapabilseydim, onu yanıma dikerdim. Her şeyi onunla yapmak istedim. Hiçbir zaman yanımdan ayrılmasını istedim.

Ne yazık ki, onu kaçırıp sonsuza dek sadece ikimizin olacağı bir adaya götürmeme hazır değildi... bu yüzden bu özel dürtüyü beklemek zorundaydım.

Evime geri döndüm, onsuz ne kadar *boş* hissettiğimden nefret ediyordum. İki saat sonra antrenmanım vardı ama her beş saniyede bir takip uygulamasını kontrol etmek bile beni daha iyi hissettirmiyordu.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Koridorda Anastasia'nın yatak odasına doğru yürüdüm, adımlarım tereddütlü ve kararsızdı. Çok küçük bir parçam kendimi geri döndürmeye çalıştı ama geri kalanım mantıklı davranma noktasını geçmişti.

Birkaç kez durdum, elim kapı kolunun üzerinde geziniyordu. O kadar çok şey yapmış olmama rağmen, onun izni olmadan odasına girmek bardağı taşıran son damla, geri dönemeyeceğim son nokta gibi geliyordu.

Kendime bundan daha iyi olduğumu söylemeye çalıştım... ama onun varlığının çekiciliği çok güçlüydü.

Belli ki kahramanlar bile düşebiliyor.

Kolu çevirdim ve kapıyı iterek açtım, menteşelerin yumuşak gıcırtısı odanın durgunluğunda yankılanıyordu. Hava onun parfümünün kokusuyla ağırlaşmıştı, portakal ve vanilyanın baş döndürücü karışımı hemen

sikim sertleşti. Gözlerimi kapattım ve nefes aldım, ciğerlerimi kaplamasına izin verdim... benim bir parçam haline geldi.

Odanın büyük bir kısmı hâlâ bomboştu. Bundan nefret ederdim. Onu seçmeye zorladığım mor çarşaflı dağınık yatak ve onu bakarken yakaladığım birkaç şey dışında, bakabileceğim hiçbir kişisel eşya, Anastasia'nın *kim* olduğu hakkında bana daha fazla bilgi verecek hiçbir şey yoktu.

Bunu düzeltmemiz gerekiyordu. Derhal.

Dolabı açıp içine baktım. Yerde bir çift iç çamaşırı bırakmıştı ve onları alıp yüzüme doğru kaldırmadan önce bir kez daha tereddüt ettim.

Lanet olsun.

Amının tadının nasıl olduğunu biliyordum ama kokusu da neredeyse onun kadar güzeldi... Şimdi beni kilitle. Yine portakal ve vanilya kokuyordu... ama misk gibiydi. Sikimin, onun içinde olmak için öfkelenerek prekum ağladığını hissedebiliyordum. Daha önce hiç böyle bir şehvet hissetmemiştim, bir insanın bunu yapabileceğini bilmiyordum. Her şeyi tüketiyordu. Başım dönüyordu. Çıldırmış. Aklımı kaçırmıştım.

Kendimi canavar gibi hissettim.

Kotumun fermuarını açmak zorunda kaldım, zihnim onun yüzüme oturduğu, dilimi içine sokup çıkarırken kokusunun ve tadının dudaklarımı kapladığı görüntülerle doldu. Ya da belki önce onu yatağa yayar, yüzümü amına gömerken bacaklarını yatağa sabitlerdim, dilim onun her santimini tadardı.

Önümdeki halıya döl damlalarının d a m l a d ı ğ ı n ı fark etmeden önce ellerim aletimin üzerindeydi.

Onun kokusuyla karışması hoşuma gitti. Her yerine boşalmak istedim. *Kendimi* onun her yerinde istedim.

Yatağına doğru yürürken bir süre buruşuk çarşaflara baktım. Elimi yastığına vurdum - hala dün geceden kalma hafif girintili çıkıntılı
-Kendimi onun yumuşak, pürüzsüz tenine dokunurken hayal ettim.

Sonunda kendime engel olamadım ve yatağa kaydım, onu umutsuzca içime çektim, kumaşın içinde yuvarlandım, kokusunun tenimi kaplamasını istedim. İnleyerek aletimin tabanını kavradım, aletim o kadar sertti ki biraz serbest kalmazsam patlayacakmış gibi hissediyordum.

Onun kokusunu derin derin içime çekerek geriye doğru yuvarlandım; kalçalarım yatağa sürtünüyor, yastığını ilk kez keşfeden bir genç gibi sürtünme arıyordu. Aletimi onun daracık amına sokuyordum, mükemmel memeleriyle oynarken onun nefes nefese çığlıklarını hayal ediyordum.

Hırlayarak tekrar ters döndüm, külotunu sikimin etrafına sardım, onu becermenin nasıl bir şey olacağını hayal ederken kendimi boşaltmak için pamuğu kullandım.

Bu sadece dilek listemde olan bir şey değildi - belki de hayatımı umut ederek geçirecektim.

Bu bir kesinlikti, inkar edilemezdi... bir gerçekti.

Amının tadının ne kadar güzel olduğunu, teninin verdiği hissi, altımda parçalanıp sikimi boğarken tırnaklarının sırtıma nasıl battığını düşündüm. Kafamda, sikime biniyor, kendini becerirken göğüsleri zıplıyordu. Başını geriye atmış, göğüslerini öne doğru itiyordu.

Boşaldım. Hayatımda yaşadığım en sert orgazmdı, külotu sırılsıklam olana ve ellerim fazlalıktan yapış yapış olana kadar fışkırarak boşaldım. Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Başım dönüyordu, zevk hâlâ tenimin altında kaynıyordu. Sadece birkaç pompayla tekrar boşalabilirdim.

-Aletimi demir gibi kavrayan şehveti bastırmak için hiçbir şey yapmamıştım.

Kontrolden çıkmıştım ve hayatımda ilk defa. Bunu

memnuniyetle karşıladım.

Külotu yüzüme yaklaştırarak birleşik kokularımızı içime çektim, aletim yeniden sertleşmeye başlamıştı çünkü istediğim her şey vardı.

Yakında, dedim kendime, bedenimi yataktan sürüklerken, yorganı sadece birazcık düzeltirken.

Sapkın bir yanım orada olduğumu bilmesini istiyordu. Onu bu gece, kokularımızı içine çekerken o güzel amcığa dokunurken hayal etmek istedim, tıpkı bunun gibi. Kendini boşaltırken ona yapacağım her şeyi hayal etmesini istiyordum.

Odadan çıktım, külot cebimdeydi. Gerçeğini alana kadar onlar benim yeni değerli eşyam olacaktı.

Bu kız beni mahvetmişti.

Ve ben de onu mahvetmek için sabırsızlanıyordum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

ANASTASIA

"Ana, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" Dallon'un sesi kapı aralığından odaya süzüldü ve ben de gerginliğimden başımı kaldırıp baktım, içimde bir huzursuzluk ipliği kıvrılarak ilerliyordu.

Dallon şu anda benden ne istiyor olabilirdi? Bu sabah içeri girdiğimde onu Alena ile flört ederken görmüştüm. Bunun beni unuttuğuna dair bir işaret olmasını umuyordum.

Herkesin bakışlarının farkında olarak odanın içinde yürüdüm.

"Hey," diye mırıldandım koridora çıkarken. "Her şey yolunda mı?"

Sırıttı ve yüzünün çocuksu güzelliği bana hiçbir şey ifade etmedi. Camden'ın haşin güzelliğiyle kıyaslandığında bir orman yangınının yanında titreyen bir mum bile olabilirdi.

Dallon mayoma baktı. "Bu yeni mi?" diye sordu ve ben kızardım, Camden'ın bana aldığı yeni mayolardan birini giyiyor olmamın başka bir nedeni yoktu... ve Camden'ı her düşündüğümde kızarıyordum.

"Evet," dedim. "Şövalyelerin sponsorluğuyla gelen kıyafetlerden biri."

Kaşlarını çattı, alnını kırıştırdı. "Ne?"

"Yok bir şey," dedim çabucak, en başta böyle bir cümleye kandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Öyle bir şey olsaydı Dallon'un haberi olurdu.

Camden'ın her şeyi uydurduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Daha sonra düşünülecek bir şey...

Terli avuçlarımı taytıma sürterek Dallon'un haber vermesini beklerken kıpırdanmaya başladım.

"Önümüzdeki ay bir gösteri düzenliyoruz ve Madam Leclerc *Giselle'in pas de deux*'sünü sergilemeniz için sizi seçti."

Gözlerim açıldı. Dans etmeye başladığımdan beri *Giselle'*i, hatta *Giselle'*in bir bölümünü sahnelemeyi hayal etmiştim. Baledeki en romantik danslardan biri olarak kabul edilirdi. İkinci perdenin pas de deux'sü ruhani, doğaüstü... *mükemmeldi*.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Kiminle dans edeceğim?" Genç topluluktaki erkek başrol oyuncularını gözden geçirerek hevesle sordum.

Paul ve Dameon gibi gerçekten iyi olabilecek birkaç kişi vardı.

"Benimle dans edeceksin."

Gözlerimi kırptım. "Pardon,

ne dedin?"

Yaptığı açıklamanın önemini bilerek ukalaca sırıttı. O baş dansçıydı, tüm kumpanyanın erkek lideriydi. Ben hâlâ küçükler kumpanyasındaydım - sakatlığım yüzünden birkaç yıl geriye gitmiştim.

"Bunu tekrarlaman gerekecek, çünkü rüya gördüğümden oldukça eminim," dedim ona, sesimin ciyaklamasını engellemeye çalışarak. Sakin davranmalıydım ama işte buydu. Hayalini kurduğum, takıntı haline getirdiğim, neredeyse vazgeçtiğim fırsat buydu.

Bacağım acı içinde kıvranmak için o anı seçti, bana sınırlarımı hatırlatmaya çalışıyordu.

Görmezden geldim.

"Hava mükemmel olmadıkça oraya gitmeyeceğiz," dedi bana, coşkum karşısında bakışlarında bir eğlence vardı.

"Öyle olacak," diye cevap verdim şiddetle, kafamda adımları gözden geçirmeye başlamıştım bile.

"Öğle yemeğinden sonra başlayacağız. Gösteriye kadar her öğleden sonra antrenman yapacağız."

Başımı salladım. Yoğun olacaktı. Giselle şimdiye kadarki en zor rolüm olacaktı. Eğer Kumpanya tüm oyunu sahneliyor olsaydı, bu rolü almamın imkânı yoktu. Bu rol her zaman kariyerlerinin zirvesinde olan balerinlere verilirdi. Giselle'in sadece rol yapabilmesi gerekmiyordu, aynı zamanda herhangi bir dansçı için zor olan kontrollü bir teknik gerekiyordu.

Bunu yapabilirim.

"Öğle yemeğinden sonra Stüdyo B'de görüşürüz," dedi, öğrenciler başka bir sınıftan çıkarken bakışları arkamda geziniyordu.

"Evet, görüşürüz," dedim beceriksizce, o köşeyi dönene kadar elimden geldiğince sakin davranmaya çalıştım.

Ağzımı kapattım ve bir çığlık attım, bir yumruğumu havaya salladım çünkü tüm heyecanın bir ara dışarı çıkması gerekiyordu. Her gözeneğimden saf neşe sızıyordu.

Bunu yapardım. Balenin gördüğü en iyi Giselle olacaktım. Bu her şeyi değiştirecekti. Bunu biliyordum.

O zaman anladım.

Camden'a bunu anlatabilirdim. Hiçbir şey anlatacak kimsem olmamıştı... gerçekten hiç.

Soyunma odasına dalarak, bana ödünç verdiği telefonu çıkardım ve bir mesaj attım.

Az önce ne olduğuna asla inanmayacaksın.

Cevabı anında geldi, sanki ona mesaj atmamı bekliyormuş gibiydi.

Camden: Söyle bana.

Bunu o otoriter tavrıyla söylediğini hayal edebiliyordum ve sırıttım.

Ben: Kumpanya'nın yaklaşan gösterisinde Giselle'in II. perde pas de deux'sünü sergilemek ü z e r e seçildim. Kumpanyanın baş erkek dansçısıyla dans edeceğim!

Camden: Sana hayranım, bebeğim.

Bankın üzerine çöktüğümde içim eridi, gözlerim kuşkulu bir şekilde ıslandı. Bu kelimeleri her yerde hissetmiştim.

Ben: Teşekkür ederim.

Camden: Bu geceki randevumuzu kutlayacağız.

Bu hatırlatma karşısında gülümsemem arttı. Camden bir şekilde beni Charlie's'ten bir hafta izin almaya ikna etmişti, dinlenmek için, diye savunmuştu. Ama aynı zamanda *randevuların* dinlendirici olduğunu savunmuş ve bu hafta maçının olmadığı her gece için bir tane planlamıştı.

Ben: Sabırsızlanıyorum.

Telefonu dikkatlice dolaba geri koydum ve sıkıca kilitlendiğinden emin oldum. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şeye sahip olmamıştım. Ona dokunmaya bile korkuyordum.

Carver'lar bana lisedeyken eski bir kapaklı telefon vermişti, sırf işverenim istediği için. Ama ayrılırken onu geride bırakmıştım.

Yine de bugün onları düşünmüyordum. *Bugün* kutlama günüydü.

Birkaç saatin her şeyi değiştirebilmesi inanılmazdı. Prova berbat gidiyordu.

Öncelikle, Dallon geç kalmıştı. Oraya on beş dakika erken gitmiştim, geriniyordum ve gergin bir enerjiyle zıplıyordum.

Sonra bekledim. Ve biraz daha bekledim.

Başlamamız gereken saatten otuz dakika sonra telaşsız ve özür dilemeden gelmişti.

Ona kızgınlığımı göstermeye cesaret edemeyerek mutlu bir yüz ifadesi takınmıştım. Ama ondan sonra daha da kötüleşti.

"Deniyor musun ki?" Ben asansörü beceriksizce kaldırırken Dallon tersledi. Sesi keskindi, konsantrasyonumu yarıp geçti. "Senin hafif olman gerekiyor, ölü ağırlık değil."

Dudağımı ısırdım ve kendimi sakin kalmaya zorlayarak başımı salladım. "Özür dilerim," diye mırıldandım, başlangıçta beni karıştıranın onun yanlış şekli olduğunu belirtmedim.

Beni arabeske kaldırması gereken bir sonraki sekansa geçerken gözlerini devirerek alay etti. Formuma odaklandım, ayak parmaklarımı işaret ettim ve uzuvlarımı uzattım, ama tutuşu sertti ve neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Zavallı," diye mırıldandı nefesinin altında. "Kendini nasıl tutacağını bile biliyor musun?"

Sözleri canımı yaktı ama tartışmanın işleri daha da kötüleştireceğini bildiğim için sessiz kaldım. Devam ettik ve her adım yeni bir eleştiri getiriyor gibiydi. Piruetim yeterince keskin değildi, uzantılarım yeterince yüksek değildi, inişlerim yeterince yumuşak değildi.

"Tanrım, umutsuz vakasın," dedi kısa bir mola sırasında ikimiz de biraz su içerken, yüzlerimizden aşağı ter damlarken. "Gerçekten bundan daha iyi olduğunu düşünmüştüm."

Yumruklarımı sıktım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Daha iyi olacağım," dedim ona. "'Daha iyi' yeterince iyi değil, Ana," diye karşılık verdi.

Dansa geri döndük, müzik stüdyoyu dolduruyordu. Sesini duymamaya, ritme ve harekete odaklanmaya çalıştım. Grande jeté onun dikkatli bakışları altında beceriksiz hissettirdi ve destekli promenad, beni alaycı bir şekilde düzeltmeye devam ederken sonsuz görünüyordu.

"Sırtını eğ. Sen bir hayaletsin, lanet bir su aygırı değilsin," diye homurdandı, bir kaldırma sırasında belimdeki tutuşu acı verici bir şekilde sıkılaştı.

Sözleri, acıdan zonklayan bacağımdaki fiziksel gerginlikten daha derin kesilse bile, pozisyonumu korumak için kendimi zorladım. Bir noktada ayağıma basmıştı ve bacağım sert bükülmeden kurtulamamıştı.

Çalışmayı bitirdik ve ben hem fiziksel hem de duygusal olarak hırpalanmış hissettim.

Dallon müziği kapattı, terli saçlarını yüzünden uzaklaştırdıktan sonra bir elini kalçasına koydu ve bana doğru döndü. "Dinle," dedi. "Bunu bir iyilik olsun diye yapıyorum. Dikkatimi çekmeye çalıştığını biliyorum ve bunu başardın."

Gözlerimi kırpıştırdım, dikkatini çekmeye çalıştığım bir zamanı düşünmeye çalıştım. Aklıma *bir tane* bile gelmedi.

Midem bulandı. Bunu hak ettiğimi düşünüyordum... ve o sadece pantolonuma girmeye çalışıyordu.

Dallon'un ifadesi yumuşadı ve öne doğru bir adım atarak elini belime götürdü... ve sonra kıçıma doğru kaydırdı, beni kendine doğru çekmeye çalışırken yanaklarımdan birini sıkıca sıktı.

Hemen geri çekildim ve yüzünün çirkinleşmesini, birkaç saniye önceki büyüleyici gülümsemesinin yerini alaycı bir ifadenin almasını izledim.

Geri çekilen adımlarımı takip etti ve sırtım aynalı duvara çarptığında ürperdim. "Unutma Ana, bunu sen *istedin*. Bana *borçlusun*. Zamanımı boşa harcama." Eli yanağımda geziniyor, bakışları şehvetle formumdan aşağı süzülüyor, kendimi kirli ve kullanılmış hissetmeme neden oluyordu.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki, nutkum tutuldu.

Çekilmeden önce bir başparmağı dudağımda gezindi, sanki hiçbir şey olmamış ve sadece "kankaymışız" gibi omzuma bir kez vurdu ve sonra odadan çıktı.

Bana
borçlusun.
Bana
borçlusun.
Bana
borçlusun.

Bu sözler benim kriptonitim gibiydi, üzerimdeki kırılgan zırhı parçalıyor ve vücudumdaki tüm iyi hisleri mahvediyordu. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve aynadaki yansımamdan kaçınarak öfkeyle sildim.

Buna inanamadım.

Antrenman odasından sersemlemiş gibi çıktım, çantamı almak için soyunma odasına dönerken adımlarım yavaş ve ağırdı. Telefonuma bakarak alay ettim. Çalışmamız gereken üç saatin bir saatinde antrenman yapmıştık.

Her zamanki sınıfıma kaymak istemedim. Vitrin listesi bültene asılmıştı ve asıldığından beri herkes benim rolüm hakkında konuşuyordu.

Daha ilk günden başarısız olduğumu bilmelerini istemedim.

Camden'a mesaj atmadan önce çıkar, biraz dolaşırdım. Belki onun evine kadar bile yürürdüm. Bu bana en azından kafamı toparlamak ve randevumuzdan önce bir oyun planı yapmak için zaman verirdi.

*Bana borçlusun...*Dallon'un sözleri kafatasıma balyoz gibi indi. Bu sözler Camden'ın ağzından ne zaman çıkacaktı? Bugün mü?
Yarın mı? Gelecek hafta mı?

Ondan duyduğumda milyonlarca kez daha fazla acı vereceğini hissediyordum.

Binadan çıkarken güneşe göz kırptım. Dans stüdyosundan çıktığımda havanın bu kadar aydınlık olmasına alışık değildim.

Kaldırımda Camden'ın binasına doğru yürümeye başladım... Michael gölgelerin arasından çıktı.

"Ana..." diye seslendi hafif, alaycı bir sesle.

"Michael," diye fısıldadım, bir adım geri çekildim, bakışlarım kaçmak için tutunabileceğim birini arıyordu.

Ama günün bu saatinde, neredeyse dans odalarını temizlemek için kaldığım günlerde gece dışarı çıktığımda olduğu kadar boştu. Omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. Ne kadar zamandır burada beni bekliyordu? Beni yalnız yakalamak için nasıl her zaman mükemmel bir zamanlama yakalıyordu?

"Barınaktan atıldığını duydum." Sanki bu ona komik geliyormuş gibi gülümsedi ve içime bir korku daha yayıldı.

Karyolamın altında bulunan uyuşturucuları bir şekilde organize eden kişi o muydu? Ne planlıyordu?

"Kardeşlik görevimi yerine getirmek ve sana kalacak bir yer teklif etmek için geldim." Ağzından çıkan kelimelerin hepsi doğruydu, ama onları söyleme şekli... kendimi yeniden kirli, kırılmış... dehşete düşmüş hissetmeme neden oldu.

"Bir yer buldum," dedim yavaşça, bu konuşmanın hiç yapılmamış olmasını dileyerek. Onunla Camden hakkında konuşmak istemiyordum. Camden, berbat hayatımda parlak, iyi, mükemmel küçük bir hediye gibi hissettiriyordu. Psikopat üvey kardeşimin bununla bir ilgisi olmasını istemiyordum.

"Ah, şu NHL hokey oyuncusu, değil mi?" diye sordu rahatça.

Kanım dondu. Gülümsemesi genişlerken nefesimi kontrol etmeye çalışarak ona yavaşça göz kırptım.

"Bunu nereden biliyorsun?" Fısıldadım, tüm çabalarıma rağmen sesimin titremesini engelleyemedim.

Soluk mavi gözleri parıldıyor, bana bakarken kötü niyetini belli ediyordu.

"Artık zengin bir adamla birlikte olduğuna göre, birdenbire çok daha işe yarar bir hale geldin, küçük tavşancık."

Kaskatı kesildim, omuzlarıma bir korku dalgası çöktü.

"Gitseniz iyi olur. İnsanlar her an dışarı çıkabilir," diye uyardım.

Michael'ın sırıtışı sanki bunun doğru olmadığını biliyormuş gibi genişledi. Onu tanıyorsam, muhtemelen biliyordu.

Telefonundan bir şeyler açarak büyük bir gösteri yaptı ve dramatik bir etki yaratmak için yavaşça çevirdi.

Ekrandaki resmi gördüğümde irkildim. Son sınıftaydı, beni kendisi için yapmaya *zorladığı* fotoğraf çekimlerinden biriydi. Bir sandalyede oturuyordum, tamamen çıplaktım, bacaklarımı açmıştım, böylece yakın çekim yapabilecekti...

Sıcak utanç içimi yaladı. Meme ucuma bir bıçak dayamış ve işbirliği yapmazsam kesmekle tehdit etmişti.

Başka bir seçeneğim yoktu... ama o fotoğrafları hatırlamak hâlâ *ölmek* istememe neden oluyordu.

En son fotoğraflar altı ay önce beni katılmaya zorladığı bir "aile yemeğinde" çekilmişti.

Carver'lardan ayrıldığımdan beri ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım ama her *şeyim* asla yeterli olmamıştı.

"Ne istiyorsun?" Boyun eğmiş bir sesle fısıldadım.

"Aylık ödemeler," dedi sırıtarak. "Bu resimlerin haberlere çıkmaması için aylık ödemeler istiyorum. Bu olmaz mıydı?

Küçük NHL erkek arkadaşının kız arkadaşının bir fahişe olduğunu bilmesi utanç verici mi?"

"Ben fahişe değilim," dedim sertçe, saygısız ses tonum karşısında gözlerinde beliren öfke parıltısıyla bir adım geri çekilerek.

Michael gömleğindeki hayali bir kırışıklığı düzeltti. "Onun ve diğer herkesin böyle düşünmesini istemiyorsan... bana o parayı bulsan iyi edersin. Ayda beş bin dolar işimi görür. O kadar da çok değil."

Kendi kendine gülerek gülümsedi, çünkü o kadar paranın benim için bir *milyon* dolar da olabileceğini biliyordu.

Nefes nefese kaldım. "Bende o para yok. Onu senin için almamın hiçbir yolu yok."

Michael sırıttı. "Bir yolunu bul, Ana, çünkü şimdi hayal edebiliyorum... tatlı amcığın internetin her yerinde." Sanki beyninde bir ampul yanıyormuş gibi başını eğdi. "Ya da hemen şimdi benimle gelebilirsin. Yeni fotoğraflar çekebiliriz... ya da başka bir şey yapabiliriz - daha da eğlenceli bir şey." Dudaklarını müstehcen bir şekilde yaladı.

Çılgınca stüdyonun kapısına baktım, beni yakalamaya çalışırsa en azından çığlıklarımı duyacak birinin olmasını diledim. Bu işin sonu oraya varacaktı, bundan emindim.

Gençlik yıllarım boyunca çığlıklarımdan kaçmıştı... Eminim özlemiştir.

Piç herif muhtemelen artık onlar olmadan sikini bile kaldıramıyordur.

Yardım edemedim ama bir kez düşündüm.

"Küçük tavşancık, küçük tavşancık, içeri gelmeme izin ver," diye seslendi kapıdan. Ailesi hafta sonu için gitmişti ve ben de kendimi yatak odama kapatmıştım, kapıyı kilitlemiş ve önüme bir sandalye çekmiştim.

İşe yaramayacağını bildiğim halde.

Ona cevap vermedim, sadece parmağımı telefonumda tuttum. Bu sefer yapacaktım. Buraya gelirse 911'i arayacaktım. Beni tekrar incitmesine izin vermeyecektim.

"Kurt ofladı, pufladı ve o..."

Son sözleri bekledim, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken vücudumu derin bir ürperti kapladı.

Lütfen biri bana yardım etsin.

Saniyeler dakikalara dönüştü... ve dakikalar devam etti.

Saatler geçene kadar.

Neredeydi? Neden durmuştu? Bir telefon mu almıştı? Bugün bana yapacaklarının hepsi bu muydu?

Lütfen Tanrım, hepsi bu kadar olsun.

İki saat sonra sürünerek kapıya gittim. Gitmiş olmalıydı, değil mi? Mutfaktan günün geri kalanında karnımı doyuracak bir şeyler alabilirdim - banyoyu kullandım- ve sonra geri gelirdim.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kilidi açtım ve kapı kolunu yavaşça çevirdim.

Buraya kadarmış. Bu kapıyı açıp beş dakika içinde dönecektim.

Ya da iki.

Kapıyı biraz aralayıp koridora baktım ve herhangi bir ses var mı diye dinledim.

Sessizdi.

Tamam, kesinlikle gitmişti.

Aralıktan geçip koridora adım attım. "Merhaba, küçük tavşan."

Michael omzuma dokunarak beni korku dolu geçmişimizden günümüze geri getirdi; aynı dehşet damarlarımda dolaşıyordu. "Peki ne olacak *Ana*?" diye soruyordu.

"Beni rahat bırak," dedim ona sertçe. Geri çekilirken telefonumu tehditkâr bir şekilde havaya kaldırdım. "Eğer benden uzaklaşmazsan, polisi arayacağım."

"Bu süslü bir telefon Ana," diye alay etti. "Sanırım hiç değişmemişsin, hâlâ bulabildiğin her erkeği kullanıyorsun. Bir NHL yıldızı senin için bir üst seviye değil. Senin bir çöp olduğunu anladığı anda seni bırakacaktır. Geldiğin yeri kabul etmeye istekli tek kişi benim."

"Arıyorum," dedim yüksek sesle, telefon tuşlarını bulmaya çalışırken parmaklarım hâlâ tanımadığım ekranda beceriksizce geziniyordu.

Ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Ben gidiyorum. Tiyatroya gerek yok, küçük tavşancık. İlk ödemeni gelecek ay bekliyorum." Michael dönüp benden uzaklaşarak kaldırımdan aşağı inmeye başlarken bana küçük bir selam verdi.

"Seni göreceğim," diye söz verdi.

Doğruyu söylediğinden hiç şüphem yoktu.

Ondan kaçamadığım bir dünyada nasıl var olduğumu merak ederek gidişini izledim. Beni şehre kadar takip etmişti, barınakta geçirdiğim birkaç geceden sonra çözülüp ondan yardım dileyeceğimden emindi.

Ben yapmadığımda çok sinirlenmişti. Sanırım birinin *sizinle* birlikte olmaktansa evsiz kalmayı tercih etmesi egosuna büyük bir darbe vuruyordu. Carver'ların yanına ilk taşındığımda ondan korkmuştum, aslında dehşete düşmüştüm, daha önceki davranışları ve hastanede uyandığımda söylediği sözler yüzünden.

Ama ilk birkaç ay çok iyi davranmıştı. Michael belki de o kadar da kötü değildir diye beni yanlış bir güven duygusuna sürüklemişti.

Ve sonra saldırdı, kanlar içinde uyandığımda bana tam olarak kim olduğunu gösterdi çünkü ben uyurken beni kesmenin eğlenceli olduğuna karar vermişti.

Para konusunda ciddi olduğunu biliyordum. Ama gece gündüz çalışsam bile o kadar parayı zamanında alamayacaktım.

Camden'ın o resimleri gördüğünde duyduğu tiksintiyi hayal edebiliyordum. Tanıdığı ve tanımadığı herkes çıplak bedenimi gördüğünde duyduğu utancı. O pozlarda.

Michael'ın onları almasına nasıl izin verdiğimi anlamayacaktı. Benden nefret ederdi. Beni bir daha asla görmek istemeyecekti.

Bunu kaldıramazdım.

Eğilerek kaldırıma kustum, kusmuğum betonun üzerine sıçradı. Bunun olmasına izin veremezdim. İzin veremezdim.

İşe gitmem gerekiyordu.

Aniden yön değiştirerek, Charlie'ye gitmek için her zaman kullandığım otobüs durağına doğru yöneldim. Neden bu hafta izin almanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki? Az önce olanlardan önce bile para biriktiriyor olmalıydım, ayrılabilmek ve Camden'a daha fazla yük olmamak için biriktirebildiğim kadar biriktirmeliydim. Şimdi, bu daha da büyük bir gereklilikti.

Telefonum çaldı ama Camden'ın mesajına cevap vermenin muhtemelen kibarca bir davranış olacağına karar verene kadar bir saniye görmezden geldim. Ona bu gece gelemeyeceğimi ve beni almasına gerek olmadığını bildirmeliydim.

Ben: İşe gitmem gerek. Özür dilerim.

Gözlerimden süzülen yaşları silerken, geçtiğimiz hafta başıma gelen tüm iyi şeyleri bir kenara ittim.

Bana göre değillerdi.

Bu benim gerçekliğimdi.

Bunu bir daha unutamazdım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

CAMDEN

Keşke Anastasia'nın Charlie's'in arkasından çıkıp beni her zamanki yerimde otururken gördüğünde yüzünün fotoğrafını çekseydim.

Adımlarının ortasında durmuştu, ağzı sevimli bir şekilde açıktı. "Merhaba," dedim hafifçe.

"I-" Gözlerini sıkıca kapadı ve her adımında öfkeyle bana doğru yürüdü. "Sana bu gece neden çalışmam gerektiğini açıklamak zorunda değilim. Benim için yaptığın her şeye minnettarım ama sana *borçlu* değilim."

Cümlesini bitirirken sesinin sonunda bir aksaklık vardı, ama çenesi kararlı bir şekilde kalkmıştı ve onunla tartışmam için bana meydan okuyordu.

"Bu doğru. Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye karşılık verdim.

Gözleri parladı ve doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzüme bakarak birkaç kez göz kırptı.

"Aslında bunu kastetmiyorsun," diye fısıldadı.

Anastasia hakkında hâlâ her şeyi öğreniyordum ama bunun, üzerinden dikkatle geçmem ve ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken mayınlardan biri olduğu açıktı.

"Ciddiyim. Kesinlikle. Yaptığım her şey yardım etmek istediğim içindir. Sana ve tek başına başardığın her şeye hayranım."

Sana kafayı taktım. Seni seviyorum.

Kelimeler dilimin ucunda geziniyordu ama tabii ki henüz söyleyemiyordum.

"Bence," diye devam ettim, "bir dakikalığına başkasının kontrolü ele almasına izin vermen tamamen kabul edilebilir bir şey. Benim de senin bir nefes almana izin vermem

bunca yıl çok çalıştım."

Ben bir Çey söyleyemeden önümüzdeki masada oturan bir kadın içkisini devirdi ve içki masaya ve yere döküldü. Anastasia'ya eliyle iÇaret etmeden önce tiksintiyle baktı. "Şunu temizleyebilir misin?" diye sordu kısık bir sesle. "Şimdi, lütfen."

Anastasia bana özlem dolu bir bakış fırlattıktan sonra aceleyle masaya gitti ve ortalığı silmeye başladı. Masa kuruduktan sonra diz çöktü ve yerdeki soda birikintisi üzerinde çalıÇmaya baÇladı.

Onu dizlerinin üzerinde görmekten nefret ediyordum. Onu orada istediğim tek zaman, önümde diz çöktüğü ve aletimin boğazından aşağı indiği zamandı.

Uygunsuz, Camden.

Gerçi daha önce çarşaflarının içinde yaptığım şey de uygunsuzdu ve bunun için özür dilemiyordum.

Anastasia artık burada çalışamazdı.

Bu lanet bir gerçekti. Bütün gün dans ederek, stüdyoyu temizleyerek ve sonra da buraya gelip masaları fırçalayarak kendini öldürüyordu. Ve tüm bu iş için neredeyse hiçbir şey kazanmıyordu.

Kabul edilemez.

Küçük kızımın bu şekilde çalışmasına gerek yoktu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ve ben de bacağının kopuşunu, dizinin fayans zemine çarpışını izledim. Ne kadar acı çektiğini hayal ettiğimde içimi bir bulantı kapladı. Ona yardım etmek için hızla oturduğum banktan kaydım ama sırtı bana dönük olmasına rağmen geleceğimi biliyormuş gibi elini kaldırdı. İnatla yerden kalktı ve bana bir kez bile bakmadan kirli bezle birlikte arka odaya doğru topallayarak yürüdü.

Anastasia asla kendi başına bırakmayı kabul etmeyecekti. Ne yazık ki bunu onun yerine benim yapmam gerekecekti.

Ona hak ettiği gibi bakacaksam, hayatındaki her şeyi daha iyi hale getireceksem, bazı fedakârlıklar yapmam gerekecekti.

Batman de en az Superman kadar süper kahramandı, değil mi? Bazen kötü adam olsa bile.

Sikeyim.

DC Comics karakterleri açısından düşünüyordum. Ari Lancaster pisliğin tekiydi. Bana o kadar çok "Kahraman" dedi ki, görünüşe göre bu benim kişiliğim haline gelmişti.

Anastasia hâlâ arkadaydı, ben de vakit geçirmek için telefonumu çıkardım. Onsuz buradan ayrılmayacaktım.

Lancaster, senden nefret ediyorum.

Bu seferki dram. Bugün yaptığım ve senin çok kıskandığın dönüş hareketi yüzünden mi?

Ya da sikimi.

O benim aletim, değil mi?

Sorun değil, Kahraman. Herkes ben olamaz.

Bu kadar! Şu andan itibaren, kimse bana "Kahraman" diyemez.

Bu adam, kuralları kendisinin koyduğunu sanıyor.

Walker: Kendimden üçüncü şahıs olarak "Disney" diye bahsettiğimde ne hissettiğimi sanıyorsun?

Bu biraz garip Dis.

Evet, öyle sayılır.

Logan: Walker hıçkırıklara boğuldu ve koşarak odadan çıktı.

Walker: Şu anda birlikte bile değiliz!

WALKER DAVIS LOGAN YORK'U SOHBETTEN ÇIKARDI.

Bir aptal için dokunaklı.

Ben: Yani, aynı sayfadayız, değil mi? Bana Camden ya da James diyebilirsin.

Ari: veya Hero.

Evet, sanırım Hero ile devam edeceğim. Dile çok daha hafif geliyor.

Walker: Ben de.

Sürpriz. Sürpriz.

Ben:

Anastasia elinde bir çöp kutusuyla dışarı çıktı, topallayarak odanın bir ucundan öbür ucuna giderken bakışlarını benimkilerden bilerek kaçırıyordu.

Önümdeki tahtaya vurdum, gümüş takımlarla oynadım ve onun çalışmasını izlerken endişelendim.

Anastasia birkaç adım önümdeki masayı temizlerken birden durdu, gözleri pencerenin dışındaki bir şeye kilitlenmişti. Yüzündeki tüm rengin çekilmesini izledim.

Ne oluyor be?

Kalbim küt küt atmaya başladı ve masadan kalkarak onu neyin rahatsız ettiğini görmek için pencereden dışarı baktım.

Bir adam kaldırımda durmuş, camın ardından dikkatle bakıyordu. Uzun boyluydu, zayıf bir yapısı vardı. Koyu renk saçları geriye doğru taranmıştı ve gözleri Anastasia'yı delip geçiyordu.

Onu daha önce hiç görmemiştim ama bakışlarından hoşlanmamıştım.

On

u. Sanki ona aitmiş gibi.

Ona bu şekilde bakmasına izin verilen tek kişi bendim.

Bakışlarındaki sahipleniciliğin ötesinde, bir şeyler vardı.

Onu.

O bana bakmaya devam ederken koruyucu içgüdülerim alarmdaydı.

Onu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak hızlı adımlarla Anastasia'ya doğru yürüdüm. "Hey," dedim

usulca, elini koluna koyarak. "İyi misin?"

Dokunuşumla irkildi, sonra hızla başını salladı ve gözlerini pencereden ayırdı. "Evet, iyiyim" dedi, sesi titriyordu. "Sadece... tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Adama tekrar baktım. Hâlâ oradaydı, hâlâ bakıyordu. Tüylerim diken diken oldu. Yalan söylüyordu. Onun kim olduğunu çok iyi biliyordu. Ve ondan *korkuyordu*.

"Kim lan bu herif?" Hırladım ve gözleri korkuyla parladı... sanki benim için korkuyordu.

"Geçmişimden biri," diye fısıldadı.

"Sana öyle bakmasını mı istiyorsun?" Sesimi dikkatle nötr tutarak sordum.

Yapsa da fark etmezdi, belli ki böyle bir şey olmayacaktı.

Ama en azından soruyormuş gibi yapayım dedim.

Anastasia bana yavaşça göz kırptı ve onu hiç bu kadar perişan görmemiştim.

O anda kapıdan çıktım, restorandan çıkar çıkmaz koşmaya başladım.

Yine de çoktan uzaklaşmaya başlamıştı. Ben ona ulaşamadan kalabalığın içinde kayboldu.

Birkaç dakika kaldırımları aradım, sonra belki de etrafından dolaşmıştır ve restorandadır diye endişelenip aceleyle geri döndüm.

Ama oraya gittiğimde onu hiçbir yerde bulamadım.

Charlie'nin yerine adımımı atar atmaz Anastasia oradaydı, yüzü asık ve bitkin görünüyordu. "Erken çıkabilir miyim diye sordum. Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "Beni eve götürebilir misin?"

"Elbette bebeğim. Hadi seni buradan çıkaralım," dedim çabucak, evimi tanımlamak için "ev" kelimesini kullandığı için içten içe sevindim. Muhtemelen bunu yaptığının farkında bile değildi. DıGarıya, serin gece havasına çıktık ve Anastasia titreyerek göğsüme sarıldı.

Onu kamyonetime götürdüm, koltuğuna oturmasına yardım ettim, kemerini bağladım ve dudaklarımı usulca onunkilere sürttüm. "O adamın kim olduğu hakkında konuşmamız gerektiğini unutmayacağım," diye mırıldandım sertçe.

İç çekti ve başını sallamadan önce gözleri hüzünlü ve kırgın bir hal aldı.

Bu da o pisliğe olan kızgınlığımı daha da artırdı.

"Sadece bu gece değil," dedi.

Kapıyı kapatıp bizi eve bırakmadan önce "Bu gece olmaz," diye kabul ettim.

Çatı katına döndüğümüzde Anastasia sessizdi, yatmaya gideceğini söylemeden önce ona hazırladığım tavuk quesadilla'yı kemirmekle yetindi.

Uzaklaşırken elini tuttum ve onu tekrar göğsüme çektim. "Sen benimsin Anastasia," dedim ona, yanaklarına yayılan allık hoşuma gitmişti. "Neye ihtiyacın olursa olsun, bunu gerçekleştireceğim."

Gözleri tekrar irileşti ve parladı; bana titrek bir gülümseme vermeden önce aceleyle gözyaşlarını sildi. "Göreceğiz," dedi sonunda ve çekilip koridordan odasına doğru yürümeye başladı.

Gidişini izledim, keşke onu takip edebilseydim ya da en azından zihninin inanamadığı şeyi bedenine göstermek için onunla sevişebilseydim.

Bir şey açıktı, oyunumu geliştirmeli ve onu kendinden kurtarmalıydım.

Babası küçük kızına göz kulak olacaktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

ANASTASIA

Ihissettirdiğinde enerji saatlerce derimin altında uğulduyordu. Bazen bedenim hareket edemeyecek kadar incinmiş olsa da zihnim devam etmek için yanıp tutuşuyordu. Kafamın içinde adımları görebiliyordum, ruhumun her santimetresi kendimi onların içinde kaybedebilirdim.

uyuyamazdım. Bazen böyle oluyordu, her şey çok fazla gibi

Bazen de sadist üvey ağabeyimin bana şantaj yaparak daha fazla işkence etmeye karar vermesinden kaynaklanıyordu.

Dallon'la yaptığım antrenman bugünü bacağım için kötü bir gün haline getirmişti - zaten artık bacağımın iyi olduğu pek gün yoktu. Ama buz koyduktan ve ağrı kesici aldıktan sonra bile, sanki biri kemiğime çivi çakmış gibi hissediyordum.

Ve çok sessizdi. Bu yerde gürültü olmamasına alışamamıştım. Sığınak o kadar gürültülüydü ki karanlık düşüncelerimin çoğunu engelleyebilmiştim. Sonuçta, yanımdaki karyolada yatan kızın hayatı uykusunda çığlık atacak kadar kötüyse, benimki neyle kıyaslanabilirdi ki?

Camden'ın çatı katının sessizliğinde, şimdiye kadar aklıma gelen her iç karartıcı, asık suratlı düşünce ve anı beynimde serbestçe dolaşıyordu. Yüzüncü kez ters döndüm, sonunda yüzümü yastığıma gömdüm ve öfkeyle ofladım.

Ne-

Başımı kaldırdım, yastığımın üzerinde kokladığım bir şey olup olmadığını görmek için baktım. Ama orada hiçbir şey yoktu. Camden bana bu çarşafları aldıktan sonra yıkamasına yardım etmiştim.

Yüzümü yastığa gömdüm ve derin derin içime çektim, bunu yaparken kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Sadece bir şey kokladığımı düşünmüştüm... inanılmaz bir şey.

Koku tuhaf bir şekilde tanıdıktı, hafızamın sınırlarını zorlayan bir kokuydu. Bu kokuyu daha önce nerede koklamıştım - topraksı misk ve ince baharatın karmaşık karışımı, içinde yaşamak istememe neden oluyordu.

Bir nefes daha çekince anladım.

Camden böyle kokuyordu.

Onu içime çekerken dudaklarımdan bir inilti fısıltısı kaçtı.

Kokladığım şey onun çamaşır deterjanı mıydı? Eğer öyleyse, neden dünyadaki herkes bunu kullanmıyordu? Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir şey koklamamıştım. Bu marka gerçekten çok şey kaçırıyordu.

Elim uyku şortumun içine kaydı ve yaşadığım ani şehvet artışına yardımcı olmak için göbeğime doğru sürüklendi. Parmaklarım klitorisimi sıyırdı ve zevk içimde dalgalanırken dudağımı sertçe ısırdım. Aşağı doğru bastırdım ve-

Ne yapıyordum ben? Camden'ın evindeydim... misafir olarak... çarşaflar onun gibi koktuğu için kendimi boşaltmak üzereydim. Her koşulda bu uygunsuz olurdu, ama özellikle bugünden sonra.

Kendini *topla*, diye tısladım kendime, elimi şortumdan çıkardım ve iç çekerek yatakta doğruldum. Tekrar çarşaflarımın içine dalıp onun kokusunu içime çekmek istiyordum... ama bu tuhaf olurdu.

Çamaşır deterjanıyla ilişkiye girmesinden daha garipti.

Yataktan kayarak kapıya doğru yürüdüm, bacağım her adımda inliyordu. Bir bardak su muhtemelen bacaklarımın arasındaki sıcaklığa iyi gelecektir.

Bu ve soğuk bir duş.

Benim de onlardan birine ihtiyacım vardı.

Mutfağa doğru yürürken ev sessizdi.

Sırf sessizliği bastırmak için radyo falan açmayı düşündüm. Gece yarısından sonra başka birinin evinde müzik açmam tuhaf olurdu, değil mi? Camden'ın odasından çıkıp bana deliymişim gibi baktığını görebiliyordum.

Bir bardağa su doldurup büyük bir yudum aldım ve sıvının soğukluğunun beni serinletmesi için dua ettim.

İşe yaramadı.

Hayal kırıklığı içinde iç çekerek bir dakikalığına evin içinde dolaşmaya karar verdim.

Bacağıma iyi gelmezdi ama belki zihnimi sakinleştirirdi.

Şimdi topallayarak Camden'ın odasının bulunduğu koridora doğru ilerledim. Tiyatro odası da bu yolun aşağısındaydı. Belki bir film izlerdim, bu muhtemelen dikkatimi dağıtırdı.

Koridorda yürürken ayak seslerim cilalı zeminde yumuşak bir şekilde yankılandı. Açık bir kapının önünden geçerken içeriye baktım ve Camden'ın odasına.... banyosuna... ve duşuna bir göz attım.

Ki içindeydi.

Camden su serpintisinin altında durdu, bir elini nemli, siyah saçlarında gezdirirken geniş omuzları damlacıklarla parlıyordu.

Onu izlerken yanaklarıma sıcaklık doldu, nabzım her geçen saniye hızlandı. Sanki olduğum yerde donup kalmıştım, gözlerimi önümdeki büyüleyici manzaradan ayıramıyordum.

Tanrım, neden giyinmiş ki? Giysi giymesi insanlığa karşı işlenmiş bir suçtu. Tapılacak türden bir vücudu vardı.

Dizlerimin üzerine çökmek istedim.

Michaelangelo onu taşa oyma şansına sahip olduğu için ağlardı.

Vücudunun her santimini saplantılı bir şekilde izledim, içimdeki sıcaklık artıyordu.

Bunun bu konuda kesinlikle hiçbir yardımı olmuyordu.

Gerçekten kendimi çekmem gerekiyordu ama bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Bir bezi göğsünden aşağı sürüklerken kolu büküldü ve sonra... bez düştü.

Camden aletini kabaca kavradı ve ben de büyülendim.

Gerçekten bu kadar büyük sikler yapıldığını bilmiyordum. Sanki bacaklarının arasında bir kola şişesi taşıyor gibiydi. Birinin içine nasıl sığdı bu?

Onun aletini birinin içinde düşünme, diye tısladım kendi kendime, çok tahrik olduğum için kazara bir inilti çıkaracağımdan biraz gergindim.

Buradan bile şişmiş, parlayan başını, boylu boyunca uzanan kalın damarları, ellerinin sert etin etrafında nasıl kapandığını görebiliyordum... Ağzım tadına bakmak için sulanıyordu.

Şu anda ben kimdim ki? Elini sikerken sikini sıktı ve çekti, kökten uca doğru kaydırdı.

Kalçalarımı birbirine bastırdım, kendime dokunma dürtüsüne direndim çünkü sadece bunu izleyerek çoktan aştığım tüm çizgilere rağmen... bu uzak durmam gereken bir çizgi olurdu.

Yumruğu uzun vuruşlarla aşağı yukarı pompalanırken kıçı esnedi ve dudaklarından çıkan kısık inilti odaya doğru birkaç adım daha atmama neden oldu - sanki elimde değilmiş gibi.

Sonra kafasını çevirdi ve bana bakıyordu.

Donup kalmıştım, bakışlarım ona kilitlenmişti. Koşma zamanım gelmişti ama sanki ayaklarım betona batmış ve onları kullanma yeteneğimi kaybetmiştim.

Camden durmadı.

Yumruğu hızlanırken o dolgun, boğucu alt dudağını ısırdı.

Asla porno izleyemeyecektim, çünkü hiçbir videonun bununla boy ölçüşemeyeceğinden emindim.

Göğsü geniş ve belirgindi, kasları boyunca uzanan dövmeler vardı. Su teninde parlıyor, her kıvrımı ve çukuru, fethetmeyi arzuladığım vahşi doğanın bir haritası gibi gövdesi boyunca kıvrılan her siniri ve damarı vurguluyordu.

Camden boştaki elini karın kaslarında gezdirdi, dalgalı bir mükemmellik tahtası.

Onu istedim. Vücuduna dokunmak istedim. O mükemmel aleti istedim. Belki de bu bir istek değildi. Belki de bir ihtiyaçtı.

Bakışlarında bir cesaret vardı. Kalmak için bir cesaret. Gitmek için bir cesaret. Emin değildim ama hareket edemiyordum.

Tekrar inledi, gözleri kapandı ve karardı, yanaklarında duşun sıcaklığıyla ilgisi olmadığından emin olduğum hafif bir kızarıklık vardı.

Ellerim iki yanımda titriyordu. Daha önce hiç böyle bir şey arzulamamıştım. İçinizi yakan ve beyninizde bir arıza yaratan türden bir şehveti hissetmeme hiç izin vermemiştim.

Artık insan değildim. Ne olduğumu bilmiyordum.

Camden James'i tüm benliğimle istediğimi biliyordum.

Bakışları benimkilerden hiç ayrılmadı. Hareketlerinin hızlanmasını ve nefeslerinin kesilmesini izledim. Vücudu sarsılmaya başladığında mükemmel dudaklarından bir inilti döküldü.

"Anastasia," diye nefes aldı süt gibi beyaz döller önündeki camı boyarken. Orgazmı boyunca elini becerdi, tohumunun daha fazla ipi duş zeminine dökülürken horozunun başı şişmiş ve sıcak görünüyordu.

Onun orgazmı sona erdikten sonra da birbirimize bakarak öylece kaldık, ikimiz de bir şey söylemedik.

Bir şey söylemekten bahsetmişken. Bunu sadece hayal mi etmiştim? Gelirken gerçekten adımı söylemiş miydi?

Bu düşünce sonunda beni içinde bulunduğum büyüden kurtardı. Kendimi zorla odasından çıkardım, koridorda koşmaya başladım, bacağımın protesto çığlıklarını duymazdan geldim.

Arkamdan seslenmedi ya da koridordan koşarak gelmedi. Ve bir parçam bu konuda hayal kırıklığına uğradı.

Odama güvenli bir şekilde yerleştikten sonra kapıyı arkamdan kilitledim ve kendimi kontrol etmeye çalışırken kapıya yaslandım. Bu delilikti. Kendimi kontrol etmekle övünürdüm. Her gün bedenimi boyun eğmeye zorluyor, dans ederken ondan istediğimi almak için kendimi sınırlarının ötesine itiyordum.

Ama o anda kendimi kontrol edemedim. Kendimi odayı geçip yatağıma gitmekten ve onun gibi kokan çarşafların üzerine kaymaktan alıkoyamadım. Sırılsıklam ıslak külotumu dizlerime kadar çekip parmaklarımın sırılsıklam, kaygan kıvrımlarımda gezinmesine izin vermekten kendimi alıkoyamadım. İçimde zevk dalgaları yükselene kadar klitorisime bastırmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ve kendimi boşalttığım süre boyunca Camden'ı hayal etmekten alıkoyamadım.

Kendimi yapmaktan alıkoyamadığım en büyük şey neydi?

Adını inlerken onun kapıyı dinlediğini duyduğum için çılgına dönmüştüm.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

ANASTASIA

"Wşapka?" Kendimi hasta hissederek Charlie'ye baktım.

"Üzgünüm Anastasia, ama daha uzun vardiyalarda çalışabilecek birine ihtiyacımız var. Gece vardiyalarınız artık yeterli değil. Bu yüzden
saatler çok kısa."

Tartışmak ya da yalvarmak için ağzımı açtım. Ama ne diyebilirdim ki? Dans programım yüzünden daha erken gidemezdim. Diğer çalışanlar benden en az iki-üç saat önce geliyorlardı, bunu biliyordum... ama bu daha önce *hiç* sorun olmamıştı.

Panikliyordum, görüşümün kenarları kararıyordu çünkü bu kötüydü, bu gerçekten kötüydü. Michael'a ödeme yapmam gerekiyordu. Diğer tüm harcamalarımı bir kenara bırakırsak... Ona ödeme yapmalıydım. Dans stüdyosunu temizlemek bana biraz para kazandırıyordu ama yeterli değildi.

Bir de kendi evimi bulmam gerektiği gerçeği vardı. Camden sonsuza kadar orada kalmama izin vermeyecekti. Eninde sonunda benden bıkacaktı. Bir sığınma evine ya da sokaklara geri dönmek istemiyordum.

Peki bu neden bu kadar önemliydi? Geldim, çok çalıştım. Charlie çalışma saatlerimle ilgili tek bir şikayette bulunmamıştı. Bu konuda anlaşmıştık. Başından beri bu işin ancak bu şekilde yürüyeceğini biliyordu.

"Charlie, lütfen. Bu işe gerçekten ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Daha da çok çalışacağım. Daha sonra kalacağım... lütfen."

Charlie saçlarını, boncuk boncuk ter biriken alnına doğru itti. Tekrar mutfaktaydık ve burası çok sıcaktı. Charlie'yi aradım.

Ama her zamanki sıcak kahverengi gözleri soğumuştu ve dudakları kızgınlıkla kıvrılmıştı.

"Bak Ana, sen iyi bir çocuksun. Ama işim için en iyisini yapmalıyım ve bu sen değilsin. Önlüğünü şuradaki rafa bırakabilirsin. İyi olacaksın." Arkasını döndü ve kızgın yağ kazanından bir sepet patates kızartması alarak konuşmanın bittiğinin sinyalini verdi.

Ona birkaç saniye daha baktım, o kadar uzun süre baktım ki muhtemelen delirdiğimi düşündü. Bunun olduğuna inanamıyordum.

Bunun *nasıl* olduğunu da anlayamadım.

Arkasını dönmediğinde, ki dönmek zorunda kalmamak için meşgul olduğu belliydi, yenilgiyi kabul ettim.

Önlüğümü çıkarıp rafa fırlattım ve mutfaktan çıktım.

Koridorun sonunda durmuş, ana yemek salonuna bakıyordum. Düzenli gelenler ve yeni yüzler bir aradaydı. Kimse bana bakmadı.

Burada altı ay çalışmıştım ve ben ayrıldıktan sonra kimse beni düşünmeyecekti.

Gittiğim her yerde böyleydi.

Birisi için unutulmaz olmanın, siz gittikten sonra bile sizi gerçekten önemsediği için akıllarında kalan bir hayalet olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Ne acınası bir düşünce.

"Sakin ol Anastasia," dedi Poison, başını bulaşıkhaneden çıkararak. Bu dört kelime bana söylediği en uzun cümle olabilirdi. Konuşmamıza kulak misafiri olduğunu tahmin ediyordum; yalvarışlarım utanç verici derecede yüksek sesle olmuştu. Ona başımı sallayıp el salladıktan sonra yemekhaneye doğru yürüdüm ve buradan olabildiğince hızlı bir şekilde çıkmaya odaklandım.

Kapıdan çıkıp gecenin soğuk havasına karışırken içimde gergin ve panik dolu bir his vardı. Etrafımdaki tanıdık binalara bakarken... ne yapacağımı şaşırmıştım.

Ve sonra Camden'ın dev kamyonu, restorana girip çıkan yoğun trafiğe rağmen her zamanki park yeri olan kaldırıma yanaştı. Şansın yüzüne gülmesinin bir başka yoluydu bu.

Kamyonetten atladı ve göz göze geldiğimiz anda kızardım. Şimdi *boşaldığında* nasıl göründüğünü biliyordum.

Ve daha ateşli bir şey hayal edemezdim.

"Hey, bebeğim," dedi. Saçları ıslaktı ve yüzüne dökülmüştü. Üzerinde bir çift güzel, siyah elbise pantolonu ve nedense siyah, düğmeli bir elbise gömleği vardı.

Bir çubuğun üzerindeki seks gibi görünüyordu ve onu yalamak istedim.

Seksi düşünme, diye tısladım kendime. *Ya da yalamayı*!

"Beni duydun mu?" diye üsteledi ve ben onun aleti hakkında o kadar çok fantezi kurduğumu fark ettim ki, söylediği tek kelimeyi bile duymamıştım.

"Pardon, ne dedin?" Bu kez odaklanmaya ve yeşil bakışlarındaki altın beneklerde kaybolmamaya çalışarak sordum.

"Neden bu kadar erken çıktığını sordum. En azından birkaç saat daha çalışıyor olman gerekmez miydi? Seninle daha fazla vakit geçirmekten şikâyetçi olduğumdan değil," diyerek gülümsedi.

"Az önce kovuldum," diye mırıldandım, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz utandım. Camden James'in benden çok ama çok uzak durması gerektiğine dair nedenler listesi uzayıp gidiyordu.

Masaları temizlemekten kim kovuldu?

"Ciddi misin sen?" Camden homurdandı ve sesi çok öfkeli çıktığı için omurgamdan aşağı sıcak bir his kaydı.

Daha önce hiç kimse *benim* adıma böyle konuşmamıştı.

"Onunla konuşacağım," dedi sertçe, restorana doğru yürürken. Onu durdurmak için kolundan tuttuğumda ağzımdan bir kıkırdama kaçtı.

"Hayır, gidip onunla konuşamazsın!" Sinirli bir

şekilde söyledim. "Seni kovdu."

"Evet ve bunu yapmaya izni var."

"Çok ikna edici olabilirim Ana," dedi ve bu kez elini benimkiyle birleştirip göğsüne götürürken sesi mırıltıya dönüştü. Bana bu lakabı takmasından hoşlandığım tek kişinin o olduğunu fark ettim. Aslında bana taktığı *tüm* lakapları seviyordum.

"Bunun farkındayım James," diye sırıtarak karşılık verdim. Camden James'in bir tür sihirli gücü olmalı çünkü beş dakika önce bugün gülümseyeceğimi düşünmeme imkân yoktu.

Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Soyadların, Lennox? Büyük silahları çekiyorsun."

Homurdandım, içimde baş döndürücü bir his vardı. Ondan çok hoşlanmıştım.

"Onunla konuşmamı istemediğine emin misin?" diye bir kez daha sordu, bakışları yüzümde geziniyordu, aynı ifade oradaydı, sanki

Ben bir çeşit mucizeydim.

Bir kız böyle bir bakışa alışabilir.

Alışmaması gerekse bile.

Ona basitçe "İstenmediğim bir yerde olmak istemiyorum," dedim ve o da bunu anlamış görünüyordu çünkü başını salladı ve beni kamyonetine doğru götürmeye başladı.

Beni koltuğuma bağlarken, "Belki de böyle olması gerekiyordu," dedi.

"Bu nasıl?" Düşündüm, zihnim sahip olmadığım tüm parayı topladı
dans masraflarımı ödemek için, ve şimdi de Michael.

"Çünkü artık seni süper özel randevumuza götürebilirim." Mutlu bir şekilde sırıttı ve beni içimde biriken çılgınca düşüncelerden tamamen uzaklaştırdı.

"Süper özel bir randevu mu? Kulağa ciddi bir iş gibi geliyor."

Öne doğru eğilip burnunu usulca benimkine değdirirken gözleri ısındı, açlık derinliklerine yayıldı.

"Bu ciddi, Anastasia. Şimdiye kadar hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım."

O anonsla nasıl nefes alacağımı unuttum. Çünkü sanki bizden bahsediyor gibiydi.

Camden James gibi bir adam hangi dünyada benimle ciddi olabilir?

Kamyonu vitese taktı ve kaldırımdan uzaklaştı, genellikle onun evine gittiğimiz yönün tersine doğru ilerledi.

Cep telefonunu kulağına götürmeden önce bana özür dileyen bir bakış atarak, "Üzgünüm, bir arama yapmam gerekiyor," dedi. "Bu akşamki planlarım senin erken çıkmanla biraz değişti."

"Sanki hapisteymişim gibi konuşuyorsun," diye homurdandım.

Bana bir kaşını kaldırdı. Hmmm. Sanırım durmadan çalışmak bir tür hapis cezası gibi bir şeydi.

"Evet, üzgünüm. Şu anda yoldayız. Her şeyi kaldırabilir misiniz?" diye sordu. Telefonun diğer ucunda konuşan bir kadının belli belirsiz sesini duyabiliyordum ama ne dediğini duyamıyordum. Camden kesinlikle kasıtlı olarak belirsiz konuşuyordu.

Omuzlarımın gerildiğini, gözlerimin kısıldığını fark ettim. Onun başka bir kadınla konuşmasından hoşlanmıyordum. Telefonu kapmak ve konuşmanın bitmesi için son tuşuna basmak istedim.

Çıldırmana gerek yok, Anastasia.

Camden birkaç homurtu daha çıkardıktan sonra telefonu kapattı ve elimi tutarak arabayı sürerken kalçasına götürdü.

Gerçekten paraya ihtiyacım olsaydı, muhtemelen onun bu şekilde bir fotoğrafını çekip OnlyFans'a koyabilirdim. Bu tür şeyler için bir sapkınlık olmalı.

Düşündüğümde homurdandım. Asla yapamazdım. Onun bir kadınla çok masum bir telefon konuşması yapmasını dinlemenin kötü olduğunu düşündüysem, World Wide Web'de binlerce kadının ağzının suyu aksa ne hissedeceğimi ancak hayal edebilirdim.

Gerçi, düşününce... zaten vardı. Yıldız bir NHL hokey oyuncusuydu. Ve bir iç çamaşırı reklamında oynadığından oldukça emindim.

Onun hakkında zaten yaptığımdan daha fazla araştırma yapmamak için zihnime bir not aldım. Bir hayran sitesine ya da Reddit sayfasına rastlamaya gerek yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Dudaklarında küçük bir gülümseme var, o yüzden iyi bir şey olduğunu biliyorum."

"OnlyFans," dedim hafifçe. Ve neredeyse yoldan çıkıyordu.

"Ne? Neden bunu düşünüyorsun?" diye sordu, sesi çok endişeli geliyordu.

"Sadece biraz para kazanmanın yollarını düşünüyorum."

Boğulur gibi bir ses çıkardı ve başını salladı. "Bu fikri başka bir güne bırakalım, olur mu? Şu anda bir kalp krizi ciddi anlamda rahatsız edici olurdu."

"Orada ayak resimleri için çok para ödediklerini duydum," dedim ona, ses tonum çok ciddiydi.

Bana yan gözle baktı, açıkça paniklemişti.

"Eğer gittiğiniz yön buysa kesinlikle Charlie'ye geri dönebilirim. Ve bu bana özel bir şey değil, ama gerekirse ayak fotoğraflarınız için size ödeme yaparım."

"Ne?" Güldüm. "Bu senin gizli bir sapkınlığın mı? Gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum."

Bu yorum karşısında gözleri parladı ve burnunu kırıştırdı. "Kadın ya da erkek, herhangi bir kişinin ayaklarınızın ya da başka bir yerinizin fotoğrafını çekmesi için cesedimi çiğnemesi gerekir."

Birinin *zaten* sahip olduğu resimleri düşündükçe midem sıkışıyor, boğazımda safra düğümleniyordu...

Gözlerimi kırpıştırarak bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştım. Sadece bu gece Camden'la iyi vakit geçirmek istiyordum.

Sadece bu gece için.

Başımı salladığımda gülmem gecikti. "İnsanlara ayaklarımın fotoğrafını göndermeden önce soyunurdum. Sen güvendesin."

Kamyon tekrar direksiyonu kırdı ve benim çığlığım kabinden yükselirken diğer şeride geçti.

"Sen iyi misin?" Nefes nefese kaldım, o aracı düzeltirken kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyordum.

"Az önce bahsettiğim kalp krizini geçirdim," diye homurdandı, lüks bir güzellik salonuna benzeyen bir otoparka girerken.

"Yaşlı adam sorunları," dedim başımı sallayarak. "Anlaşılabilir."

Park ederken "Sadece şaplak yemek istiyorsun, değil mi bebeğim?" diye homurdandı.

Klitorisimin zonklamasını ve külotumun sırılsıklam olmasını görmezden geldim ve binaya baktım. "Burada ne işimiz var?" Sorusuna cevap vermek yerine sordum.

"Randevumuz için hazırlanıyorum," diye gizemli bir şekilde cevap verdi kamyondan atlayıp diğer tarafa doğru koşarken.

Kendi başıma dışarı çıkmaya çalışmadım - son birkaç günde bu dersi öğrenmiştim.

El ele ön kapıdan içeri girdik ve çok süslü, zarif iç mekana bakarken, hala siyah iş üniformamı giydiğimi hatırladım... ve saçlarımın hamburger gibi koktuğundan oldukça emindim.

Ona kıyasla nasıl göründüğümün çok farkındaydım.

Beni resepsiyona doğru götürürken Camden'a "Gülünç görünüyorum," diye tısladım.

"Rahatla bebeğim," dedi usulca, boynuma hafif bir öpücük kondurarak neredeyse ayaklarımın üzerinde takılıp düşmeme neden olacaktı. "Çok eğleneceksin."

Manken gibi resepsiyonist daha bizimle konuşamadan köşeden gürültülü, canlı bir kadın fırladı. "Siz Anastasia olmalısınız!" diye bağırdı, sesi salonda çınlıyordu. Parlak renkli elbisesi ve ışıltılı mücevherleri de en az kişiliği kadar göz kamaştırıcıydı. "Ben Maria ve aman Tanrım, sen çok ama çok güzel bir kızsın. Camden'ımız için mükemmel bir seçim. Geraldine senin için çıldıracak." Camden'a bir bakış fırlattı. "Yoksa çoktan delirdi mi?"

Yine o isim vardı. *Geraldine*. Camden ve Geraldine'in birlikte anılmasından hoşlanmıyordum. Hem de hiç.

"Tamam, beni takip et. Bu harika olacak," diye bağırarak elimi tuttu ve beni Camden'dan uzaklaştırdı. Ona çaresiz bir "*Ne oluyor be?*

ama bana göz kırptı, muhteşem göt herif.

Maria beni neredeyse bir salon koltuğuna itti ve sonra diğer dört çalışan aniden etrafımda belirdi, beni incelerken kızarmış yemek ve yağ gibi koktuğumdan bahsetmedikleri için şükrediyorlardı. Maria bir an beni dikkatle incelerken dudaklarını büzdü.

"Buldum!" diye aniden ciyakladı ve beni zıplattı. "Hadi başlayalım."

Saçlarımın yıkandığı lavaboya götürüldüm ve hayatımda yaptığım en iyi baş masajı olarak tarihe geçecek bir masaj aldım. Aslında bu benim *ilk* kafa masajımdı ama daha iyisini hayal bile edemezdim. Saçlarım temizlendikten sonra hepsi işe koyuldu, elleri saçlarımda ustaca hareket ederek onları yumuşak dalgalara dönüştürdü. Onlar makyajımı yaparken gözlerimi kapattım, fırçaların ve pudraların hafif dokunuşunu hissettim. Tırnaklarımı pembenin narin, ışıltılı bir tonuna boyadılar, dostça sohbetleri ve Maria'nın canlı hikayeleri gerginliğimin bir kısmını hafifletti.

Maria iki parmağımı öptü, saçım ve makyajım yapıldıktan sonra küçük bir salınım yaptı. "Büyüleyici. Muhteşem. Bayıldım." Bana göz kırptı. "Ellerini senden uzak tutamayacak!"

Bu düşünce karşısında bacaklarımı sıktım. Camden'ın mayo giydiğimde, saçlarım darmadağın olduğunda bana nasıl tepki verdiğini görmüştüm.

Buna vereceği tepkiyle başa çıkabileceğimden emin değildim.

Çalışanlardan biri elinde parlak, siyah bir giysiyle göründü. Fermuarını açtı ve içinden koyu mavi mini bir elbise çıktı. Güzelliği karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona baktım. "Benim için mi?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Camden beni tam olarak ne tür bir randevuya götürüyordu?

"Kesinlikle," dedi Maria göz kırparak. "Hadi seni içine alalım."

Üzerimi değiştirmeme yardım ettiler ve aynaya baktığımda kendimi zar zor tanıyabildim. Elbise üzerime tam oturmuş, kıvrımlarımı doğru yerlerden sarmıştı. Kendimi farklı biri gibi hissediyordum. Sanki sokaklar yerine podyumdan çıkmış gibiydim.

"Büyük gösteriyi yapalım mı?" Maria ellerini çırparak beni son bir kez daha süzdü.

"Evet," diye mırıldandım, gergin bir bekleyiş midemde ve içimde çırpınıyordu.

Derin bir nefes alarak lobiye çıktım. Camden telefonuyla mesajlaşıyordu, bir kolunu yanındaki sandalyenin arkasına atmış, kibirli bir tanrı gibi arkasına yaslanmış, bacaklarını önüne uzatmıştı. Başını kaldırıp beni gördüğünde göğsünden alçak bir hırıltı koptu. Ses sanki klitorisime doğrudan bir hat çekmiş gibi içimde yankılandı.

Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, her geçen saniye daha da ısınıyordu. Kıpırdamamak için elimden geleni yaptım.

"Bana bir tur attır," diye kabaca emretti. Arkamda bazı kızların fısıldaştığını ve gıdakladığını duyabiliyordum ama yavaşça döndüm, gözlerinin tenimin her santimetresinin tadını çıkardığını hissetmenin tadını çıkardım.

"İnanılmaz," diye mırıldandı sonunda, ayağa kalkarak. "Bu gece gidebilir miyiz bilmiyorum."

"Neden?" Güldüm, hâlâ bu randevunun tam olarak nerede olduğunu merak ediyordum. "Başka bir erkeğin seni böyle görmesini istemiyorum."

Şaka yaptığını düşünerek sırıttım.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri yanıyordu. "Eğer biri seninle flört etmeye cüret ederse Anastasia," diye homurdandı, bir parmağı kolumda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Onları öldürmek zorunda kalabilirim."

Sesindeki yoğunluk onun için acı çekmeme neden oldu. Onun sahipleniciliğini seviyordum. Camden'ın bana sahip olmasını, benimle ilgilenmesini... beni elinde tutmasını istiyordum.

Sırıttı ve sanki fırtına dindi, az önceki yoğunluğunun tüm izleri kayboldu. "Gidelim mi?" diye sordu, bana elini uzatarak.

Camden arkamdaki birine el salladı ve başımı çevirdiğimde Maria'nın orada durduğunu, elini yüzünün önünde sanki yanıyormuş gibi salladığını gördüm.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Çok ateşli."

Sırıttım ve omuz silktim. O haklıydı.

"İyi eğlenceler, canlarım! Ve yabancılık çekmeyin! Ve Camden-" diye seslendi.

Camden durdu ve ona baktı.

"Onu Geraldine'den uzun süre uzak tutma. Bundan hoşlanmayacağını biliyorsun." Başını sallayarak güldü ve içimdeki sürtük hırladı.

Lanet olası Geraldine.

Kamyona vardığımızda o kadınla ilgili tüm düşünceler kayboldu ve aniden kamyona doğru itildim, dudakları dudaklarıma çarptı.

"Siktir," diye homurdandı ısıran öpücüklerin arasında. "Çok ateşlisin. Kelimenin tam anlamıyla ölüyorum. Sen nereden geldin ki? Gerçek olduğuna inanamıyorum bebeğim."

Dudakları boynumdan aşağı kayarak boynumla omzum arasındaki hassas bir noktayı ısırıp beni inletirken nefesim kesildi.

"Ben de aynı şeyi senin için sorabilirdim," diye nefes nefese kaldım ve o da oflayarak çekilmeden önce bana ruhumu titreten bir öpücük daha verdi. Göğsü kabarmıştı ve göz bebekleri sanki vahşileşmiş gibi yeşile dönmüştü.

Onu böyle sevdim.

"Bu randevuya gidiyoruz. Ama eve döndüğümüzde... tüm bahisler kapanacak," diye mırıldandı ve aman Tanrım.

Buna hazırdım.

Kamyona geri döndük, yol alırken aramızda yüklü bir sessizlik titreşiyordu.

Bu randevu ne olursa olsun, sonraki partinin milyonlarca kez daha iyi olacağından emindim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

ANASTASIA

Popüler bir kulüp olan Allure'un valesine yanaştık ve ben çıldırmaya başladım. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordum, sesim biraz çılgıncaydı.

Kulübün bulunduğu deponun kenarından aşağıya doğru bir sıra uzanıyordu.

Buraya ait değildim.

Camden sakince, "En iyi arkadaşlarımla tanışacaksın," dedi.

"Ne?" Nefesim kesildi, oturduğum yerde kaskatı kesildim.

"Arkadaşlarınla mı buluşacağım?" Gözlerimi kırpıştırdım. Buna hazır mıydım? Vay canına. Lanet olsun.

Vale kapıyı açtı ve çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

Şaşkınlıkla adama baktım, çocuksu bir görünüşü vardı ve sevimliydi.

"Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandı Camden ona, tüm *sakinliğiyle*

sesinden sızıyordu. Uşak irkildi ve geri çekildi. "Evet, elbette Bay James. Özür dilerim."

Camden oflayıp puflayarak kamyonetten indi, kapıma doğru yürüdü ve iri bedenini genç adamla benim arama sıkıca yerleştirdi.

"Birinin kıskandığını söyleyebilirim," diye

fısıldadım. Gözleri parladı. "Hiçbir fikrin yok."

Camden anahtarları valeye fırlattı, özürlerini görmezden gelerek beni girişe doğru yönlendirdi, kolu belime dolanmıştı. Parmak uçlarından sıcaklık fışkırıyor, tenime işliyor ve beynimde her türlü kirli düşüncenin yarışmasına neden oluyordu.

Vale ile geçirdiğim kısa süre dikkatimi o anın gerçekliğinden uzaklaştırmıştı ve fedailer mor kapıyı kaldırdıklarında tekrar korkmaya başlamıştım.

Halatı bağladı ve içeri girmek için ağızlarından köpükler saçan devasa insan kuyruğunun önünde bizi içeri aldı.

Ben fedailerin kulübe girmesine izin vereceği türden bir kız değildim. Özellikle de adını duyduğum kadar ünlü bir kulübe. Kayıt yapan sanatçıların çoğu, samimi bir ortam istediklerinde ya da özel bir etkinlik olduğunda küçük performanslar sergilemek için buraya uğrardı.

Açıkçası buranın içini görebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım... Ben garip biriyim. Eğer bunu zaten bilmiyorsan," diye fısıldadım ona, beni birkaç basamak yukarı çıkarıp bir kapıdan geçirirken.

"Sen mükemmelsin," diye düzeltti beni. "Seni çok sevecekler." Başımın yan tarafını öptü ve ben de içgüdüsel olarak onun yanında eridim. Bunu nasıl yapabildiğinden emin değildim. Kendimi o kadar güvende ve görülmüş hissetmemi sağladı ki... başka ne oluyorsa artık o kadar bunaltıcı gelmiyordu.

Kapının diğer tarafındaki alan loş bir şekilde aydınlatılmıştı; sıcak, ortam aydınlatması kalabalığın üzerine altın bir parıltı yayıyordu. Küçük, yuvarlak masalar odayı dolduruyordu ve her birinin ortasında titrek bir mum vardı. Ön taraftaki sahne mütevazıydı, sadece bir grubun çalmasına yetecek büyüklükteydi ve önünde bir mikrofon bulunan küçük bir tabure kurulmuştu.

Etrafıma bakındım, huşu ve inançsızlığın karışımını hissettim. Duvarlar burada konser vermiş ünlü müzisyenlerin fotoğraflarıyla kaplıydı, imzaları kalın ve kendinden emin çizgilerle karalanmıştı. Havada alçak bir sohbet uğultusu ve ara sıra patlayan kahkahalar, elektrikli ama rahat bir ortam yaratıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım, Camden'dan çok kendime. "Burada olduğuma inanamıyorum." Kelimeler ağzımdan çıktığı anda utandım ama o bana şirinmişim gibi gülümsedi ve beni odanın içine doğru götürdü.

Beni o güne kadar gördüğüm en güzel insanlardan oluşan bir gruba götürdüğünde sinirlerim yeniden tavan yaptı - Camden dışında tabii ki. Bunlar Camden'ın ait olduğu insanlardı. Biz ölümlülerin etrafında dolaşan tanrılar.

"Kahraman." Uzun boylu, siyah saçlı, yaramaz zümrüt yeşili gözlere sahip bir hayalperest bizi ilk fark eden oldu. Bakışları bana yöneldi ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Neredeyse beyninin beklentiyle ellerini birbirine sürttüğünü görebiliyordum.

Bu adam tam bir belaydı.

"Lancaster," dedi Camden beni yanına çekerek. Adam bu hareketi izledi ve sırıtışı büyüdü.

"Peki burada kim var?" diye sordu.

"Ari," güzel, çarpıcı, melek görünümlü, sarışın bir kadın ona gülümserken nazikçe azarladı. "Terbiyeli ol. Yeni arkadaşımı korkutmanı istemiyorum."

Gerçekten daha önce hiç bu kadar güzel bir kadın görmemiştim ve tanıdık geliyordu. Ama onu daha önce nerede görmüş olabilirdim? Ve az önce benimle arkadaş olmak istediğini mi söylemişti?

Bayılmıştım.

Ari'nin sırıtışı ona bakarken eridi ve birdenbire şaşkın gözlü, aşık bir köpek yavrusuna bakıyordum.

-Şimdilik.

"Anastasia, bu Ari. Ve bu da Blake, onun karısı. Onunla arkadaş olabilirsin. Onunla olamazsın," dedi Camden. Belli ki şaka yapıyor diye düşünerek ona baktım.

Ama öyle görünmüyordu.

Ari homurdandı ve Blake'i de yanına alarak öne doğru eğildi, sanki ondan beş santimden fazla uzak kalmaya dayanamıyormuş gibi. "Sen oradaki yaşlı *dedeyi* dinleme. Çok ama çok iyi arkadaş olacağımıza eminim."

Camden hırlarken Ari uludu ve içimden bir kıkırdama geçti. Camden'a baktım ve hâlâ kaç yaşında olduğunu bilmediğimi fark ettim. Benden çok daha büyüktü ama kaç yaşındaydı... Emin değildim. Muhtemelen bunu bir ara sormalıydım.

"Az önce seni mi aradı-" Camden ağzını benimkine bastırdı ve büyükbabamın sözünü kesti.

"Lütfen o kelimenin ağzından çıkmasına asla izin verme," diye mırıldandı.

"Lütfen beni sonsuza kadar böyle öpmeye devam et." Kelimeler ağzımdan kaçtı ve nefesim kesildi, kendimi atmak için en yakın çöp kutusunu bulmak istedim çünkü bunu gerçekten söylediğime inanamıyordum.

"Anlaştık," dedi, olması gerektiği gibi tepelere doğru kaçmak yerine. Bir sonraki çift geldiğinde hâlâ ağzım açık ona bakıyordum.

"Merhaba Anastasia," dedi bir başka güzel kız. Düz, uzun siyah saçları ve hayatımda gördüğüm en yeşil gözleri vardı. Benim yaşlarımdaymış gibi görünüyordu. Tıpkı Blake gibi o da tatlı görünüyordu. Belki bunu iki kelimeden anlayamazdınız ama ona benzeyen kızların etrafında genellikle kendini beğenmiş bir hava olurdu, sanki yanınızda bulunarak size bir iyilik yapıyorlarmış gibi.

Bu kızda bunların hiçbiri yoktu.

"Bu Monroe, bu da... Lincoln." Camden duraksadı, beni ona o kadar yaklaştırdı ki yanına yapışmış bile olabilirdim.

Monroe'nun yanında altın bir erkek modeli gördüğümde, bir şekilde anladım. Yani Camden hâlâ gördüğüm en muhteşem yaratıktı. Ama bu adam... bu adam yakın bir ikinciydi.

"Ah, hepiniz Camden'la birlikte Knights'ta oynuyorsunuz," diye haykırdım, sonunda bu isimleri daha önce nerede duyduğumu hatırlayarak.

Yanaklarım kızardı, çünkü bu muhtemelen zeka gerektirmeyen bir şey olmalıydı, ama kimse zekamı sorguluyormuş gibi görünmüyordu... yani bu iyiydi.

Lincoln gergindi... gerçekten gergindi. Monroe'ya baktı ve ben hala giyinik olduğumuza, ikisinden yayılan feromonlar yüzünden odada bir seks partisi patlak vermediğine şaşırdım.

Camden bir şekilde zihnimi okuyarak, "Daha da kötü olacağız," diye mırıldandı.

Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda tüm vücudum alevler içinde kaldı.

Bana göz kırptı, parmakları göğüs kafesimin üzerinde dans ederken nefesinin altında kıkırdadı.

Ari, "Bu gelişme beni gerçekten heyecanlandırdı," deyince Camden alay etti.

"Az önce ona yeni en iyi arkadaşım dedin. Geraldine bu konuda ne düşünecek? O sadakate değer verir, Lancaster."

Geraldine gerçekten etrafta dolaşıyor gibiydi.

Ari pişmanlık duymadan sırıttı. "Bilmiyorum, muhtemelen şuradaki Logan'a daha çok kızgındır." Başını boynuna kadar uzanan dövmeleri olan uzun boylu bir sarışına doğru salladı. "Diş numarasını görmek istemedi."

Logan ise biraz acemi görünüyordu. "'Hayır' cevabını kabul etmek istemedi," dedi.

"Ama sürekli hayır dedin, değil mi?" Ari sordu.

Logan aniden tavana baktı ve cevap vermeyi reddetti.

Bir duraklama oldu ve sonra grup histeri krizine girdi. Ari ve Blake, Monroe ve Lincoln ve Camden... o kadar çok gülüyordu ki düşmesin diye neredeyse tüm ağırlığıyla onu tutmak zorunda kaldım.

Tamam, şimdi gerçekten kafam karışmıştı.

Camden sonunda doğruldu ve gözlerini sildi. "Üzgünüm bebeğim," dedi, vücudu hâlâ gülmekten titriyordu. "Bu gerçekten komik olacak

Geraldine ile tanışırsın. Sadece bana güven."

Sırıttım, çünkü onun mutlu sesi *beni* de mutlu ediyordu.

"Bu Disney," dedi Camden, az önce arkadan gelen çekici esmer bir erkeği işaret ederek.

"Walker," dedi adam iç çekerek.

"Walker mı?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarladım.

"Walker benim gerçek adım. Nedense bu aptallar 'Disney'in annemin bana verdiği isimden daha iyi olduğuna karar verdiler." Gözlerini devirdi. "Bu bütün bir şey."

Walker hepsinden daha güneyli bir ses tonuna sahipti ve o zaman anladım. Disney prensi gibi "Disney".

Onun için çok uygundu.

"Olivia nasıl?" Camden sordu ve Walker'ın cevap sırıtışı göz kamaştırıcıydı.

Cidden, bu gruptaki herkesin kan içtiği ve yaşayan en ateşli insanlar olma karşılığında bir anlaşma yaptığı gizli bir topluluk var mıydı?

Camden'a bu konuyu daha sonra soracaktım çünkü şüphelerim vardı.

"O iyi. Her zamanki gibi gergin. Bebek tekmelemeye devam ediyor, bu yüzden her şeyi berbat etmekten korkuyor."

"Onun konserlerinden birine gittin mi hiç?" Blake, Ari'nin saçının bir bölümünü örüyor gibi görünmesini görmezden gelerek bana sordu.

"Konseri mi?" Ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim olmadığı için yine utanarak sordum.

"Ona sürpriz yapmak istedim," dedi Camden nazikçe, başıma bir öpücük kondurarak. Hepsi bizi izliyordu, sanki egzotik bir hayvanmışız gibi büyülenmişlerdi.

Ben kızardım ve Lincoln ile Ari'nin birbirlerine sırıttıklarını gördüm.

"Karım Olivia Davis... eski adıyla Olivia Darling," dedi Walker gururla, bana baktığında Camden'ın gözlerinde gördüğüme yemin ettiğim hülyalı bakışlar vardı gözlerinde.

Bekle bir dakika.

Kendimi baygın hissederek ona bakakaldım.

İşte buydu. İçine adım attığım bu yeni hayatın bir rüya olduğunu ve her an uyanıp yıkılacağımı böyle anladım.

Olivia Davis benim idolümdü. En sevdiğim performansım onun "Bluebird" adlı şarkısıydı. En iyi sese sahipti, en iyi

şarkılar... o mükemmeldi.

Onun da trajik bir geçmişi vardı ve ben hep bu yönden benzer olduğumuzu hayal etmiştim. Ve eğer o sonsuza dek mutlu olabiliyorsa... belki ben de olabilirdim.

"Vay canına, bebeğim," diye kıkırdadı Camden. "Yine kıskanmaya başladım." "Bu grupta sürpriz olmaz," diye şaka yaptı Monroe ve Lincoln Dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce şakacı bir hırlama sesi çıkardı.

"Onu göreceğime inanamıyorum. Bu gece gerçekten sahne mi alacak?" Camden'a baktım, çünkü mantıksız beynim bunun bir şakaya dönüşeceğinden korkuyordu.

Onu canlı dinlemek hayattaki hedeflerimden biriydi.

"Gerçekten de öyle," dedi Camden, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Neredeyse seni seviyorum diyecektim.

Neredeyse ağzımdan kaçacaktı.

Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum, neye ihtiyacım olduğunu ya da ne istediğimi tahmin ediyordu.

her seferinde. Sanki zihnimin içine girmiş gibiydi.

Kovulmak mı? Pshh. Dünyadaki en sevdiğim sanatçının performansını izleyebilmek için milyonlarca kez kovulabilirim.

"O çıkmadan önce bize kendinden biraz daha bahset," dedi Blake, bana ilgiyle bakarak. Gözlerimi kırpıştırdım, bu mükemmel yaratığın *benim hakk*ımda nasıl bir şey bilmek istediğini anlamıyordum.

"Daha önce tanışmış mıydık?" Kıkırdamaya başladığında Camden'a doğru eğilerek ağzımdan kaçırdım.

Bu kez yüzü kızaran Blake oldu. "Sanmıyorum," dedi utangaç bir sesle.

"Blake bir süper model," dedi Ari, sesindeki gurur Walker'ın birkaç dakika önceki gururuyla yarışıyordu.

"Ben bir *süper model* değilim," diye homurdandı Blake, elini saklamaya çalışır gibi yüzüne götürerek.

Onu orada görmüştüm, dergi kampanyalarında. Artık bundan emindim. "O bir süpermodel," diye mırıldandı Ari, onu kaldırıp kıkırdayana kadar yüzünün her yerine öpücükler kondurdu.

"Çok tatlısınız," diye mırıldandım, içimde garip bir özlem vardı. Ben de bunu istiyordum.

Ve daha spesifik olarak... Camden ile bunu istedim.

Bakışlarından kaçındım; belki sihirli güçleri vardır ve aklımı okuyabilir diye.

"Dediğim gibi," diye devam etti Blake, Ari'yi üzerinden kaldırmayı başardıktan sonra biraz nefes nefese kalarak. "Bize kendinden bahset."

Hepsinin bana bakıyor olması biraz göz korkutucuydu.

Ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Ben... bir hiçtim. Bir sokak çocuğuydum. Babam hapisteydi ve annem beni terk etmişti. İstenmeyen evlatlık bir çocuktum.

Bir de bu gece garsonluktan kovulmuştum... O da var.

"Anastasia tüm dünyadaki en inanılmaz balerin. Onu sahnede gördüm ve bağlandım. Ciddiyim çocuklar, onu dans ederken gördüğünüzde. Hayatınızı değiştiriyor. Onun dansını hayal ediyorum. *Ve* geçenlerde baledeki en zor pas de deux'lerden biri olan *Giselle*'in gösterimi için seçildi," diye duyurdu Camden... ve bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildim... ama sesi herkesten daha gururluydu.

Ayrıca pas de deux terimini de tamamen katletmişti. Camden

yine de çabası için A+ aldı.

"Vay canına."

"Bu harika."

"Performansınızı görmek için sabırsızlanıyorum!"

Hepsi inanılmaz güzel şeyler söyledi ve ben kızarmış, terlemiş bir haldeydim çünkü insanlardan bu tür bir destek almayalı çok uzun zaman olmuştu.

Arkadaşım olmalarını isterdim.

Işıklar karardı ve Walker kaskatı kesildi. "Kahretsin, dışarı çıkıyor. Sence ışıklar bebek için iyi olacak mı? Biliyorsun bazen Olivia sahneye çıktıktan sonra yanakları kızarıyor. Belki de karnına güneş kremi sürmeliydim... ve kulaklık da... bebeğin kulakları için çok gürültülü olma ihtimaline karşı."

"Ciddi mi bu?" Camden'a fısıldadım, bir gözüm sahnedeydi çünkü Olivia'nın şarkı söylediği bir saniyeyi bile kaçırmak istemiyordum.

Camden bana bir kez daha seksi bir göz kırparak, "Bu onun için evcil bir şey," diye mırıldandı.

Onlara bağımlı olduğumdan oldukça emindim.

Olivia Freaking Davis sahneye çıktığında her şeyi unutmuştum. Uzun koyu kumral saçları, muhteşem yüzü ve şimdiye kadar gördüğüm en şirin bebek yumrusuyla fotoğraflarından ve videolarından bile daha çarpıcıydı.

Ve sahneden sadece birkaç metre uzaktaydık.

"Benim adım Olivia Davis ve bu gece sizin için bazı şarkılar çalacağım," dedi tatlı, berrak bir sesle - aynı şeyi

ilk gösterisinden beri her performansının başlangıcında.

Sanki tanıtıma ihtiyacı varmış gibi.

"Telefonun her şeyi kaydettiğini biliyorsun, değil mi?" Camden fısıldadı ve ben irkildim çünkü gerçekten odada başka birinin olduğunu unutmuştum.

Bazı insanlar çikolatayı severdi. Ben Olivia Davis'i severdim.

Hemen telefonumu aldım ve Camden'dan bana nasıl video çekeceğimi göstermesini istedim çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordum.

"Görünüşe göre elimizde başka bir ahmak var," diye yorum yaptı Ari, acı içinde oflamadan önce. Walker'ın ona yumruk attığından oldukça emindim.

"Herkesin karımla oynaşmasına izin var. O mükemmel," dedi Walker ve ben de iç çektim çünkü çok tatlıydı.

Olivia şarkı söylemeye başladı, bazı yeni şarkıları ve bazı eski şarkıları ve hepsi tamamen şaşırtıcı ve harikaydı, sonsuza dek hatırlayacağım bir şeydi.

Camden bazı şarkılara eşlik etti ama çoğunlukla beni izledi, her hareketimi izlerken bana sıkıca sarıldı. Bazen gözlerini yakalıyor ve kendimi kaptırıyordum çünkü benden çok hoşlanmış gibi görünüyordu.

Bazı kızlar bunu aşk sanmış bile olabilir.

Yol boyunca elleri yanlarımı okşadı, yukarı ve aşağı, aklımda sadece bir sonu olan kıvılcımlar gönderdi tenime.

Etrafımdaki herkesin dans ettiğinin ve etrafımızdaki bedenlerin odayı ısıtmasından dolayı omurgamdan aşağı süzülen ter damlalarının belli belirsiz farkındaydım. Camden'ın bana uzattığı soğuk içeceğin tadına baktım, tatlılığı tat alma duyularımı bastırıyordu.

Ama en çok Olivia'nın söylediği her aşk şarkısının bana Camden'ın bana nasıl hissettirdiğini hatırlattığının farkındaydım.

"Hadi gidelim buradan," dedim ona, daha son şarkıya gelmeden.

Şaşırmış görünüyordu. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?" diye sordu endişeyle. "Seni istiyorum," diye mırıldandım. "Umutsuzca."

Camden gözlerini kapattı, tüm vücudu hayatımın en uzun saniyesi boyunca kıpırdamadan durdu.

Sonunda onları açtığında, mavi derinliklerindeki açlık beni nefessiz bıraktı. "Ben de bebeğim," dedi kabaca. "Ben de."

"Sonra görüşürüz çocuklar," dedi Camden. "Olivia'ya harika olduğunu söyle," diye ekledim.

Olivia Davis konserinden erken ayrılacağımı hiç düşünmezdim. Ama Camden James'i de hiç hayal etmemiştim.

Belki de uygun olan buydu.

Sonra ikimiz de bir an önce oradan çıkmak için yanıp tutuşurken, onun birbirine dolanmış parmakları beni kalabalık odanın içinden geçirirken, tarlada koşuşturan iki okul çocuğu gibi yola koyulduk. Gruba hızlı bir bakış attığımda, arkamızdan sırıttıklarını gördüm. Arkamdan bir el salladım... Onlardan gerçekten hoşlanmıştım.

Ana odadan çıkar çıkmaz duvara yaslandım, Camden susuzluğunu giderebilecek tek şeymişim gibi beni öperken beni sıkıştırıyordu. Sert aletini bana doğru itti ve ben de aramızdan uzanıp onu kıyafetlerinin arasından okşadım, ağzım sulanmıştı.

Küçük bir parçam aletinin büyüklüğüyle beni ikiye böleceğinin farkındaydı ama dudaklarının verdiği his ve ellerinin vücudumu kitap okur gibi tanıması bu korkuyu bastırdı.

"Siktir," diye küfretti, dudaklarımdan kendini çekerken gözleri yanıyordu ve tekrar elimi tutarak beni gecenin serin havasına doğru çekti.

Valenin kamyonetini çekmesini beklemek, iki dakika bile sürse, bir ömür gibi geliyordu. Camden'ın elleri her yerimi okşuyordu ve ben göz açıp kapayıncaya kadar bizi onun evine geri götürecek bir sihir diliyordum.

Ya da belki kamyonet işe yarayabilirdi. Bekaretimi bir araçta kaybetmek tam olarak hayal ettiğim gibi değildi, ama oraya gidecek kadar çaresizdim.

Kamyon önümüze çekildiğinde rahat bir nefes aldım ve Camden kıkırdadı. "Ben de," diye fısıldadı, zihnimi okumak için yine o güçlerini kullanıyordu.

İçeri girmeme yardım etti, emniyet kemerini bağladıktan sonra elleri kalçalarımda kaldı. "Seni çok istiyorum." Camden'ın sesi alçak ve çaresizdi ve koltuktan düşecekmişim gibi hissettim.

"Beni eve götür Camden," diye cevap verdim ve hırlayarak sanki hayatında yaptığı en zor şeymiş gibi benden uzaklaştı ve diğer taraftan binmek için kamyonun etrafından dolaştı.

Şehrin sokaklarında ilerlerken motor gümbürdüyordu, gece etrafımızı sarmıştı. Yolcu koltuğuna oturdum, altımdaki yolun uğultusunu hissediyordum. Taksi küçük geliyordu, hava o kadar çok gerginlikle doluydu ki tenim karıncalanıyordu.

Camden'ın yanımdaki varlığı neredeyse bunaltıcıydı. Her hareketini, aldığı her nefesi hissedebiliyordum. Vücudunun sıcaklığını, direksiyonun üzerindeki kolunun hafifçe kayışını hissedebiliyordum. Gözlerimiz her buluştuğunda, içimde derinlerde bir şeyleri ateşleyen bir kıvılcım gibiydi. Hayatımda hiç bu kadar başka bir insanın farkında olmamıştım.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu, sesi alçak ve sertti, sessizliği kesiyordu.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Ve bu doğruydu. Dışarıdaki havanın soğuğuna rağmen, iliklerime kadar işleyen bir sıcaklıkla yanıyordum.

Sertçe yutkundum, zihnim olacaklarla ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu.

Elinin direksiyonu kavrayışı, çenesinin sıkılaşması,

Onunla ilgili her şey beni içine çekti, daha fazlasını istememi sağladı.

Neredeyse eve varmak üzereydik ki, sırf çarşaflarının üzerindeki sonuçları gördüğünde şok olmasın diye kartlarımı masaya koymaya karar verdim.

"Camden," diye başladım, bunu nasıl söyleyeceğimden bile emin değildim.

"Öyle mi?" diye cevap verdi, sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse şefkatliydi.

Ona bakmak için döndüm, kalbim küt küt atıyordu. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Bana baktı, gözleri karanlık ve yoğundu. "Ne demek istiyorsun, bebeğim?"

Kamyonun kabini küçülmüş gibiydi, aramızdaki boşluk elektrikle çatırdıyordu.

"Ben bakireyim."

Kelimeler havada asılı kaldı.

Bir şey söylemeyince, çıldırmaya başladım. Bunu ona neden söylemiştim ki? Karşımdaki otuz küsur yaşında bir adamdı... profesyonel bir atlet. Eminim onların gibilere, bir bakire başını kaldırdığında tepelere kaçmaları öğretilmiştir. Eve gittiğimizde muhtemelen beni kovacaktı. Muhtemelen benim büyük bir yapışkan olacağımı düşündü. Bunu açıklığa kavuşturmam, ona benim için endişelenmesine gerek olmadığını söylemem gerekiyordu. Bunun önemli bir şey olmadığını.

Benim için *gerçekten* büyük bir olay olsa bile.

"Kahretsin-" sözleri içimdeki histeriyi yarıp geçti. Yüzüne baktım, onu kavrarken gözlerim genişledi. Kontrolünü zar zor elinde tutan bir adam gibi görünüyordu. Yanaklarında kırmızı bir kızarıklık vardı ve korkutucu bir şekilde hareketsiz oturuyordu. Elleri direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki, direksiyonu kıracağından endişelendim.

"Camden, senden bir şey beklemiyorum," diye başladım, bir şey söylediğim için tamamen utanmıştım.

"Seni mahvedeceğim."

Sözleri en hafif tabirle şok ediciydi. "Ne?"

diye sordum. Biraz kırılmış bir şekilde

sordum.

Aniden yolun kenarına çekti ve bana bakmadan önce kamyonu park etti. Gergin bekleyiş damarlarımda dolaşıyordu.

Camden'ın elleri saçlarımın arasından geçti ve ona bakmam için başımı geriye doğru çekti.

"Ben senin ilk ve son erkeğin olacağım. Seninle işim bittikten sonra arzuladığın tek şey ben olacağım. Başka bir erkeğe bakamayacaksın bile çünkü vücudun ona ihtiyacı olanı verebilecek tek kişinin ben olduğumu bilecek." Sesinde sert, neredeyse manik bir vaat vardı ve sadece söylediklerini düşünerek inledim.

"Kulağa... yoğun geliyor," diye mırıldandım sonunda. Klitorisim bacaklarımın arasında titreşiyordu, sanki o konuşurken hayalet bir uzuv ona baskı yapıyordu, her kelime uzanıyor ve bana sürtünüyordu.

"Hiçbir fikrin yok," diye homurdandı ve dudaklarıma kesinlikle olacakların habercisi olan cezalandırıcı bir öpücük kondurdu. "Benim olacaksın, bebeğim. Aletimin her tarafını kanatır kanatmaz işin bitecek. Asla başka biri olmayacak."

Nefes nefese kaldım, kalçalarımı sıktım, meme uçlarım elbisemin altında sertleşti.

Bekleyemedim.

Camden öne eğildi ve alt dudağımı ısırdı. Sertçe. Kan tadı alana kadar. Dili ağzımın içine kaydı ve benimkiyle karışırken tuzlu, demir tadını yakaladı.

Neden bu kadar ateşliydi?

Beni bırakıp tekrar yola çıktı ve bu sefer hareketlerinde vahşi bir enerji vardı. Sokaklarda hızla ilerlerken en az yirmi kilometre hızla gidiyorduk, çatı katından önceki son köşeyi ele geçirilmiş bir adam gibi çığlık atarak döndük.

Tanrıya şükür polisler tarafından fark edilmemiştik. Bizi kenara çekmeye çalışsalardı Camden'ın ne yapacağından emin değildim.

Binanın yeraltı otoparkına koştu ve park eder etmez kamyonetten indi. Camden arabamı çekip açtı.

Kollarını beni tutup omzunun üzerinden çekecekmiş gibi uzattı.

Sıcak... ama belki de bir saniyeliğine yavaşlamamız gerekiyordu.

"Yani, bu konuda kızgın değil misin? Söz veriyorum senden bir şey istemeyeceğim ya da çılgınca davranmayacağım-"

"Siktir, Anastasia. Deli gibi davran. Benden ne istersen al. Benim sana sahip olmak istediğim gibi sen de bana sahip ol. Hiçbir erkeğin sahip olamayacağı bir şeye sahip olduğumu duymak en iyisi. Sikeyim. Şey. Hayatımda duyduğum en iyi şey."

Göğsü kabarıyordu, bakışlarında o kadar çok duygu vardı ki neredeyse başa çıkamayacaktım.

Yakınıma eğildi, nefesi kulağımı okşuyordu. "Hiçbir şeyi seni istediğim gibi istemedim, Anastasia Lennox."

"Bana sahipsin Camden James," diye fısıldadım. "Şimdi beni yatağa götür."

Emniyet kemerimi çözüp beni kollarına aldığında göğsünden bir hırıltı yükseldi ve asansöre doğru yürürken kamyonetin kapısını arkamızdan çarptı.

İçeri bir adım attı ve beni tekrar duvara doğru itmeye başladı. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda bacaklarım beline dolandı.

Öpücük çaresiz ve aç hissettiriyordu ve daha önce gelen hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Dili ağzımın içinde gezinirken duvardaki düğmelerle oynuyordu. Muhtemelen çıkmaması gereken birkaç kata çıkmıştı ama beni böyle öpmeye devam ettiği sürece umurumda değildi. Sanki ruhu da bedeni kadar beni arzuluyordu.

Ereksiyonu göbeğime doğru bastırırken dilimi emdi. İnledim ve kalçalarımdaki tutuşu sıkılaştı. Beni daha sıkı tutmasını istedim. Tenimin her yerinde onun izlerini görmek istiyordum. Yarın uyandığımda bunu sadece hatırlamak için değil, görmek için de.

Asansörün zili çaldı ve kapılar açıldı. Camden şöyle bir baktı, kapıları kapatmak için düğmeye hızla basarken usulca küfretti. Dili boynumdan aşağı kayarken "Yanlış kat," diye fısıldadı. Nabzımı emerken başım geriye düştü.

Artık insan değildim. Zevk alarak hayatta kalan bir tür ahlaksız yaratıktım.

Sonunda doğru kata geldik ve Camden beni hâlâ sıkı sıkı tutarak çatı katına çıktı.

Odasına doğru yürürken dudaklarımız birbirine dolanmıştı ve eşiği geçmeden hemen önce geri çekildim ve ona bakmak için bir saniye durdum. Belki dengesiz görünüyordum ama sadece bu anı hatırlamak istiyordum.

"Sorun ne?" diye homurdandı, gözleri büyümüştü, bana taparcasına bakarken siyahı yeşile karışıyordu.

"Bir şey değil," diye cevap verdim ve o da yatak odasına girdi.

Bizi yatağa doğru götürürken, dudakları hâlâ tenimde dans ediyordu, bir an *sonrasını* düşündüm.

Bu muhtemelen trajik bir şeye, hayatımın geri kalanında her düşündüğümde kalbimi sızlatacak bir anıya dönüşecekti. Onu sahip olduğum her sevgiliyle kıyaslayacaktım ve onun kaybı sonsuza dek ruhumda yer edecekti.

Bunu biliyordum. Yine de beni yatağına götürmesine izin verdim.

Çünkü gelecek olan tüm o acı.... uykusuz geceler.... onu unutmaya çalışırken odamda tek başıma duygularımı yemek.... durduramayacağım gözyaşları

Buna değeceğini hissetmiştim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

ANASTASIA

Camden ayaklarım yere değene kadar beni yavaşça vücudundan aşağı kaydırdı ve önünde duruyordum.

Yutkundu, beni yavaşça çevirirken gözleri tenimde sıcaktı. Parmakları omzumda gezinerek tüylerimi diken diken etti ve çıplak sırtımdan aşağı kayarak fermuarıma kadar geldi, bir saniyeliğine parmakladı ve beni beklentiyle nefes nefese bıraktı.

"Camden," diye fısıldadım ve fermuarımı yavaşça aşağı çekmeden önce usulca güldü, o kadar yavaştı ki öleceğimi sandım. "Lütfen," diye yalvardım.

Omzuma bir öpücük kondurdu. "Sana çok iyi bakacağım, bebeğim."

Elbisem yere düştü. Elbise askısız olduğu için sütyen giyememiştim ve üzerimde siyah küçük bir tangadan başka bir şey olmadan öylece dururken ürperdim.

"Siktir," diye homurdandı ve eli aniden kıç yanağıma çarptığında irkildim, hemen ardından yüzü omzuma düşerken masaj yapmaya başladı. "Senin kadar mükemmel bir şey görmedim Anastasia. Bunların hiçbirinin gerçek olduğuna henüz ikna olmadım çünkü seninki gibi bir mükemmellik mümkün görünmüyor."

Tam olarak böyle hissediyordum ve benim onun hakkında hissettiklerimi onun da benim hakkımda hissediyor olması göğsümde baş döndürücü bir his yaratıyordu.

"Seni tekrar tatmalıyım," dedi ve ben öne doğru eğilene kadar sırtıma hafifçe bastırdı, meme uçlarım gri yorganının ipeğine sürtünüyordu. Uyarılmışlığını kıçıma bastırırken inledim, meme uçlarım kumaşa sürtünüyordu, ne kadar çok olduğu için zımpara kağıdı da olabilirdi.

Hissettiğim duygu.

"Bacaklarını aç," diye kabaca emretti ve bacaklarım ipte oynatılan kuklalar gibi birbirinden ayrıldı.

"Aferin kızıma."

Sözleri karşısında inledim, bir adım daha attım çünkü öyle olmak istiyordum. Onun iyi kızı. Ona istediği her şeyi vermek istiyordum. Yeter ki içimdeki bu *acıyı dindirsin*.

Bir süre kıçımı yoğurdu, tangamın kenarını parmaklarken nefesleri ağırlaştı. "Bunun çıkması gerekiyor," dedi, bir saniye önce hiçbir şey yokmuş gibi üzerimden çekip çıkardı ve beni tamamen çıplak bıraktı.

Hıçkıra hıçkıra ağladım, o kadar tahrik olmuştum ki kelimelerim ağzımdan saçma sapan bir akış halinde dökülüyordu.

Vücudu, dizleri hafif bir gümbürtüyle ahşap zemine çarpana kadar aşağı kaydı.

"Rahatla bebeğim," diye mırıldandı, dili bacaklarımın arasına kaymadan hemen önce.

Hemen boşaldım, beklentiden o kadar tahrik olmuştum ki dağılmak için en ufak bir dokunuşa ihtiyacım vardı.

Dölümü yalayıp yutarken kıkırdadı. "Çok duyarlı amına koyayım," diye homurdandı iki parmağını içeri sokarken, diğer parmağı klitorisimin etrafında dönerken o mükemmel noktayı hemen buldu.

Ona doğru eğildim ve serbest kalan eli bir kez daha kıçımı tokatladı. "Benim için sabit dur, Anastasia. Hareket etmeni istemiyorum... Sadece *hissetmeni* istiyorum."

"Evet efendim," diye bağırdım, kesik kesik nefesinin ve parmaklarını damlayan göbeğime sokmaya devam ederken dilinin kıvrımlarımı ayırarak emip yalamasının belli belirsiz farkındaydım.

Elleri kıçımı sıkıp yanaklarımı ayırırken, dili yukarı kayarak diğer deliğimin etrafında dolanırken ellerim yorganı yumrukladı.

"Oh," diye bağırdım, göt deliğimi yalamasının şokuyla öne doğru sarsıldım. Bunu hayal bile etmemiştim. Ama, ugh...siktir. Çok iyi hissettirdi.

Dili tekrar aşağı indi, beni geri çekerken kirli sakalları kalçalarımı çiziyordu, böylece neredeyse yüzüne oturuyordum.

Parmaklarını her geri çektiğinde içim ıslak, utanç verici, gıcırtılı bir ses çıkarıyordu ama bundan hoşlanıyor gibiydi. Tenime karşı övgüler fısıldıyor, emiyor, ısırıyor, yalıyor ve beni zonklayan bir karmaşaya dönüştürüyordu.

İniltili yakarışlarım odada yankılanıyordu ve ben hareketsiz kalamıyordum. Klitorisimi dillerken kendimi onun yüzüne karşı becerdim ve sonra... Tekrar boşalıyordum. Zevk içimde yırtılıyordu.

Kasılırken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü.

"Siktir," diye homurdandı, dili bir damlanın bile boşa gitmesine dayanamıyormuş gibi çaresizce kıvrımlarımda geziniyordu.

O kadar uzun süre orada kaldı, beni içine çekti ki rahatsız bir şekilde kıpırdandım çünkü bacaklarınızın arasında birinin olması, benim Camden James için olduğum gibi onun için deli olsanız bile... çok samimi bir andı.

Camden beni bir kez daha içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı ve sonra yavaşça yerden kalktı.

Hâlâ yatağa yaslanmış nefes nefeseydim ve aniden beni sırtüstü çevirip ona bakmamı sağlamasını hiç beklemiyordum.

"Bak bana ne yaptın," dedi ipeksi bir sesle, pantolonunun önünü işaret ederek, büyük bir ıslak nokta görünüyordu... yeni mi boşalmıştı?

"Tadın o kadar güzeldi ki, serseri bir okul çocuğu gibi pantolonumun içine boşaldım." Gözleri vücudumda aşağı doğru kayarken parlıyordu, göğüslerimi açlıkla süzerken göğsümde durdu.

Oh, sanırım işimiz bitecekti. "Ben temizleneyim o zaman," dedim ona, hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışarak. Sanki onun dilinin üzerine birkaç kez boşalmamıştım. Eminim bekâretimi kaybetmemle ilgili asıl olaya bir ara geleceğiz.

Karanlık bir kahkaha attı ve beni sırtüstü yatağımda tutmak için avucunu göğüslerimin arasına koydu.

"Mesele şu ki, bebeğim. Serseri bir okul çocuğuyla uğraşmıyorsun. Sadece biraz rahatlamama yardımcı oldun... böylece bir sonraki bölümden gerçekten keyif almanı sağlayabilirim."

Elbise pantolonunun kemerini çözdü ve sonra aşağı kaydırdı ve hemen komando olduğunu anladım.

Yani, boxer ya da külot giy*ebileceğinden* emin değildim... Pantolonu nasıl giydiğini bile bilmiyordum. O canavar oraya nasıl sığmıştı ki?

Aleti çok güzeldi. Bunu söylemek uygun muydu? Kırmızı, mantarımsı kafasından döl fışkırıyordu... ya da belki de orgazmından arta kalan döldü.

Ve ben istedim.

Dudaklarımı yaladım ve bakışları hâlâ bana kilitlenmiş bir halde, kökten uca doğru yumruğunu sıkmasını izledim. Sanki hiç boşalmamış gibi tamamen ereksiyon halindeydi.

Belki de Camden James gerçekten de bir süper kahramandı. En azından penis konusunda.

Aklıma bir düşünce gelince bacaklarımı birbirine kenetledim. Beni yanlış anlamayın. O aleti istiyordum. Ama onun pantolonuna sığmasına hayret ediyorsam... *bana* nasıl sığacaktı ki?

"Güven bana Anastasia, seninle ilgilenmeme izin ver," diye fısıldadı sertçe ve ben de başımı salladım.

Çünkü ona güveniyordum. Şu anda bana gitmem gereken yerin orası olduğunu söylese onu uçurumdan aşağıya kadar takip ederdim. Ona daha önce hiç kimseye güvenmediğim kadar güvenmiştim.

Eminim dünyanın dört bir yanındaki feministler bu tür bir düşünce sürecine ağlıyorlardır.

Ama doğruydu.

Kalçalarımı tuttu ve iterek açtı, sanki evrenin anahtarını tutuyormuş gibi taparcasına amıma baktı.

"Benim güzel kızım," dedi pırıl pırıl parlayan kafayı damlayan merkezime bastırırken, kıvrımlarımın arasından kaydırmak için bir an ayırdı, ona karşı titreyene kadar içimde zevk şok dalgaları yüzüyordu ve henüz hiçbir şey yapmamıştı bile.

"Nefes al," diye emretti ve ne kadar uzun süredir tuttuğumun farkında olmadan kocaman bir nefes verdim.

Camden sonunda yavaşça bastırmaya başladı. Her santimini hissedebiliyordum ve rahatlığımın çok ötesinde gerilmiştim.

"Camden," diye haykırdım umutsuzca. Bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyordum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim," diye yatıştırdı, eliyle yüzümden süzülen gözyaşlarımı sildi. "Çok sıkısın Anastasia, şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey. Tam anlamıyla sikimi *boğuyorsun*."

Daha fazla içeri iterken hıçkırdım ve Camden inledi, aramıza uzanıp klitorisimi ustalıkla çalıştırmadan önce gözleri bir anlığına kapandı ve damarlarımda muhtaç bir açlık uyandırdı.

"Siktir," diye homurdandı.

"Ne?" Nefes nefese kaldım, sanki başka bir â l e m e girmişim gibi hissediyordum çünkü dünya etrafımızda puslu ve ışıltılı görünüyordu.

"Bu çok iyi. Ve daha sonuna kadar bile girmedim," dedi birkaç santim daha içeri girerken... ve sonra durdu.

Bakışları koyulaştı ve elini klitorisimden çeneme götürdü, yumuşakça kavradı, böylece ona odaklanmak zorunda kaldım.

Onun sahiplenici bakışları altında miyavladım. "İşte bu, bebeğim. Sadece bir saniyeliğine acıyacak ve sonra sana kendini çok iyi hissettireceğim." Konuşurken sesi kadife gibiydi ve bu sadece yaşadığım beden dışı deneyime katkıda bulunuyordu.

"Tamam," diye fısıldadım. Bundan sonra olacaklara hazır olduğumu sanıyordum ama Camden sert ve yumuşak bir hareketle içeri girdi ve bariyerimi yırttı. Acıdan haykırdım, altında çırpınırken ve hıçkırırken nefesimi kaybettim, dolgunluk benim için çok fazlaydı.

Camden'ın nefes alış verişi sert ve düzensizdi, çünkü o içimde kalmıştı, kabzasına kadar gömülmüştü.

"İyi misin?" diye sordu bir süre sonra, sesi saf çakıl taşıydı. Camden'ın dudakları tenimi yatıştırdı, göğsüme doğru ilerledi ve her bir meme ucunu emdi. Göğüslerimin alt tarafını yaladı, göğsümün her santimini diliyle ve bazen dişleriyle kapladı. Nefes almaya çalışarak aletine karşı kıvrandım.

Göğüslerimin üzerinde ne kadar çok zaman geçirirse o kadar rahatlıyordum, zevk kalan acıyı kovalıyordu. Sonunda hareket etmesine hazır olana kadar devam etti.

"Lütfen, sik beni," diye inledim ve Camden sonunda başını kaldırmadan önce her bir ucu bir kez daha emdi, gözleri ihtiyaç ve arzunun çılgın ateşiydi.

"Çok şükür."

İlk hamlesi sert ve hızlıydı ve sonraki her hamleyle birlikte içimde zevk birikti.

Altın çerçeveli gözleri içeri girip çıkarken yoğun bir şekilde bakıyordu, derinliklerinde sadece hayal ettiğimden korktuğum sayısız duygu vardı.

Çok fazlaydı, çok fazla şey *hissediyordum*.

Gözlerim kapandı ve bir elini boğazıma götürerek ben tekrar açana kadar nazikçe sıktı.

"Gözlerini benden ayırma," diye homurdandı ve ben de başımı salladım, kısa ama anlamlı bir orgazm içimden geçerken ağzımdan sert bir hıçkırık çıktı.

Şimdi kaç kişi oldu?

Camden neredeyse sonuna kadar çekti ve ben de kalması için yalvarmak üzere ağzımı açtım. Gözleri bir an için parladı, sonra tekrar içime girdi ve acımasız bir tempoya başladı.

Tırnaklarım omuzlarına batıyor, ona itaat etmek ve gözlerimi yüzüne odaklamak için elimden geleni yapıyordum.

İçime doğru iterken beni yerinde tuttu, bazen klitorisime sürtünüyor ve içimde kıvılcımlar saçan bir zevk gönderiyordu.

"Lanet olası mükemmel, Ana," diye nefes aldı bir noktada. "Kendini çok iyi hissediyorsun. Koca sikimin üzerine boşalacaksın, değil mi bebeğim? Bu güzel amcığı her gün sikmeme izin vereceksin."

Ona sarıldığımda yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı ve bana baktığında ne gördüğünü sadece hayal edebiliyordum.

Takıntılıydım, bağımlıydım ve tamamen onun büyüsü altındaydım.

"Seni seviyorum," diye homurdandı, kendini kabzasına kadar gömerken, beni ılık döl patlamalarıyla doldururken boynundaki kordonlar belirgin bir şekilde ortaya çıktı.

Gözlerim büyüdü, çünkü... az önce ne dedi?

Onu uçurumdan aşağıya kadar takip ettim, içimde kabaran o enfes duyguyla hıçkıra hıçkıra ağladım. Gözlerim sonunda kapandı, beyaz ışık göz kapaklarımda parıldıyordu. Bu kadar iyi hissetmenin mümkün olduğunu bilmiyordum.

Bir saniye sonra eli yine boynumda dolaşıyor ve beni dikkatimi vermeye zorluyordu. "Sen benimsin. Bu beden benim. Bu ruh benim. Benim," diye homurdandı, yüzünü boynuma gömdü.

"Evet," diye fısıldadım. İçimde kılıflı kalırken tekrar tekrar
Ben.

Camden beni yavaşça öptü, uyuşturdu ve gözlerim kapandı.
yine, vücudum tamamen yıpranmıştı.

"Seni sonsuza dek saklayacağım," diye mırıldandı sanırım uykuya
dalarken, gördüğüm en güzel rüyalara dalarken dudaklarımda bir gülümseme
vardı.

Camden

Uyuyan bedeninden çekildim, aletimde, çarşaflarımda... uyluklarından aşağı akan kana baktım.

Hayatımın en yoğun, *en iyi* iki orgazmından sonra bile hâlâ sertleşmiştim. Anastasia yanımda olduğu sürece sikim Energizer Tavşanı gibiydi, durmadan devam edebilirdi.

Bunu sonsuza dek hatırlamak istiyordum. Kanla ilgili bir saplantım falan yoktu... ya da en azından v a r s a bile bu yanımı görmezden gelecektim. Ama

Onun kanının dölümle karışıp tenimi kapladığını görmek... Hayatımda hiç bu kadar doğru bir şey görmemiştim.

Mükemmel bir şeyin belgelenmesi gerektiğine karar verdim, sessizce uzanıp sehpanın üzerinden telefonumu aldım... sikimin fotoğrafını çekmeden önce.

İstediğim zaman buna bakabilmem gerekiyordu. Belki de içimde zonklayan bu çılgınlığı kontrol etmeme yardımcı olabilirdi. Aletimin onun içine geri dönmek için yalvarmasına neden olan delilik, ağrıyor olması gerekse bile ikinci raunda hazırdı. Bana onun benim olduğunu, ne olursa olsun onun bu parçasına sahip olacağımı hatırlatmak isteyen delilik.

Ne olursa olsun, o bana ait olacaktı.

"Tamam, çılgınca," diye mırıldandım kendi kendime, sesimi duyup yumuşak bir iç çekiş yaptığında küfrettim.

Telefonumu yere bıraktım ve dikkatlice yanına yerleştim, açlıkla onun mükemmel yüz hatlarını inceledim.

Bebeğimle ilgilenmek istiyordum ama *bir kez* daha tatmaya da dayanamıyordum.

Tamam, bir ya da iki tadım daha. Bağımlıydım ve bunu yakın zamanda tedavi etmeye hiç niyetim yoktu.

Yataktan aşağı kaydım, dikkatlice bacaklarının arasına girdim, usulca iç çekerken durakladım. Mükemmel amını okşarken inlememek için kendimi zor tutuyordum. İkimizin birleşiminin tadını seviyordum. Onu benimle dolu tutmak istiyordum. Beni içinde hissetmesini, kalçalarının döllerimle sürekli yapış yapış olmasını istiyordum.

Anastasia dilimin altında hafifçe inliyor ve kıvranıyordu... ama bir şekilde uyanmadı. Vücudunun bükülmesini memnuniyetle izledim ve boşalırken iç çekti, amcığı dilimin klitorisine odaklanabilmesi için içeri kaydırdığım parmaklarımı sıkıyordu.

Özünden bir damla aktı ve yatağın içine girdim, *her bir* damlayı yalayıp emerken sikime çok ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi veriyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun mükemmel amına hayranlıkla bakarken sikimi tekrar tekrar okşadım.

Homurdanarak, tohumlarım kıvrımlarının her tarafına döküldü, aşağı kayarak altındaki çarşafları ıslattı.

Spermlerimi tenine sürdüm, iç organlarına yedirdim ve karnına ve göğüslerine kadar yaydım. Onu bir kez daha boşaltmak için dölümü kullanarak klitorisinin etrafında döndüm.

Ve hala uyuyordu.

Zavallı kızım. Onu uyutmak için becerdim.

Muhtemelen buna alışması gerekiyordu. Yakın zamanda durmak gibi bir planım yoktu.

Kalçalarımın üzerine oturarak yaptığım işe hayranlıkla baktım. Teni benimle kaplanmıştı, beyaz sütlü spermim her yerdeydi. Bir daha duş almasına asla izin vermeyebilirim.

O mükemmeldi.

O anda aklıma bir fikir geldi, o anı sonsuza dek ölümsüzleştirmenin bir yolu.

Anastasia buna bayılacaktı.

Yanına kayarak dövme sanatçıma bir randevu ayarlaması için mesaj attım.

Bunu yaptıktan sonra yanına uzandım ve yüzünün her ayrıntısını ezberledim. Uzun kirpikleri, burnunun sevimli kıvrımı, yanaklarını süsleyen hafif çiller... teninin altın ışıltısı. Meme uçlarının pembeliğini ve vücudunun her mükemmel kıvrımını içime çektim.

Ona onu sevdiğimi söylemiştim. Beni gerçekten duyduğundan emin değildim ama bu çok da önemli değildi. Hayatımızın geri kalanında her gün ona bunu söyleyecektim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

CAMDEN

Ertesi sabah uyandığında bir dirseğine dayanmış onu izliyordu, kristal gözlerini kırpıştırarak açtı ve bir süre tavana baktı.

"Mmmh," diye mırıldandı, uzun kollarını başının üzerinde uzatarak.

Dün gece olan her şeyi hatırladığında ne olduğunu anladım. Gözleri büyüdü ve başını çevirdi, ağzı şirin bir o şeklinde açıldı.

"Merhaba bebeğim," diye mırıldandım, yanaklarından göğsüne doğru yayılan allığa hayranlıkla bakarak.

"Merhaba," diye fısıldadı, bakışları benim... çok ereksiyon halindeki sikime kaydı.

Onu izlerken bütün gece ereksiyon halindeydim. Rahat olmasam da buna alışmıştım.

Bunun artık sadece benim durumum olduğundan emindim.

"Onu görmezden gel, şu anda aletim için yardım yok." Kıkırdadı ve sonra yüzünü buruşturdu.

"Bebeğim ağrıyor mu?" Mırıldandım, içimdeki tatmin duygusu açığa çıkıyordu.

Onu mahvetmek istediğimi söylemiştim. Amını mahvetmek bunun ilk adımıydı.

Allığı koyulaştı ve utangaç bir şekilde dudağını ısırdı. "Bugün görevde olmayabilirim-" diye başladı, sonra gözleri parladı. "Yani, daha fazlasını beklediğimden değil!"

"Daha fazlası olacak bebeğim," dedim ona, sesinde yükselen paniği keserek. "*Çok* daha fazlası olacak." Onu izledim

Tekrar yastığına gömüldü, yüz hatlarında hülyalı bir parıltı vardı, sanki sözlerim onun mutlu olduğu yermiş gibi.

Aslında bu öğleden sonra planladığım randevuyu almak için mükemmel bir zamandı. Yarın antrenman sırasında çok rahatsız olacaktım ve biri kazara sikime çarparsa ölebilirdim ama tenimde onu hatırlatacak bir şey olması için bir saniye daha beklemek istemiyordum.

"Bugün dansın var mı?" Onun olmamasını, benim de antrenmanım olmamasını ve günün geri kalanını yatakta birlikte geçirebilmeyi dileyerek sordum.

Seksten sonra biraz dinlenmeye ihtiyacı olabilirdi ama onu iyi hissettirebileceğim ve tatlı amcığını rahatlatabileceğim pek çok başka yol vardı.

"Evet. İzinli olduğum tek gün Pazar ve o zaman bile vitrin yüzünden içeri girmem gerekebilir."

Bundan bahsedince yüzünde bir gölge belirdi ve kaşlarımı çattım. Bana mesaj attığında çok heyecanlıydı ama daha sonra bundan bahsetmediğini fark ettim. Bu konuyu onunla konuşmak için aklıma bir not aldım.

-Kollarımda çıplak olmadığı ve ikimizin de dün gecenin mükemmelliğinin ışıltısında yıkanmadığımız başka bir zaman.

"Saat kaç?" diye sordu tembelce, sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi. Bu hoşuma gitti, doğru bir şey yaptığım anlamına geliyordu. Ben de öyle hissediyordum, sanki diğer tüm yükümlülüklerim bekleyebilirmiş gibi. Daha önce hiçbir şey hakkında böyle hissetmediğim gerçeği beni tekrar vurdu. Hiçbir şey hokeyden daha önemli olmamıştı.

"Saat sekiz," diye cevap verdim, saate bakarak.

Başını salladı ve içini çekti. "Duş almam lazım." Karnını ovuşturdu, düşünceli görünüyordu ve ben de kurumuş spermlerimin teninin her tarafındaki görüntüsüne hayran kaldım.

Onun da bundan etkilenmesi fikri beni hırçınlaştırdı. "Yapmamanı tercih ederim," dedim en inandırıcı sesimi kullanarak. "Bütün gün benim gibi kokman fikri hoşuma gidiyor bebeğim. Herkese artık bana ait olduğunu hatırlatmak hoşuma gidiyor." Üstüne çıktım, boynundan aşağı yumuşak öpücükler bıraktım ve ondan sevdiğim o iç çekişi aldım. "Bunu benim için yapar mısın Anastasia? Bütün gün *böyle* dans eder misin?"

İnledi ve ben bu sesin tadını çıkardım. "Bu şekilde dans etmemi istediğini sanmıyorum," diye şaka yaptı, şu anki halini göstererek.

Bacaklarında bıraktığım kana baktım. Sanırım onu s i l e b i l i r d i m. Ama başka bir şey yok.

Hırlayarak kulak memesini hafifçe ısırdım ve keskin bir şekilde nefes almasına neden oldum. "Ne düşünüyorsun? Bana istediğimi verecek misin?"

"Evet efendim," diye inledi parmağımı zaten sırılsıklam olan kıvrımlarında gezdirirken.

"Aferin kızım," diye cevap verdim, o bunu söylediğinde sikimin demir bir direk gibi olmasını görmezden gelmeye çalışarak.

Parmağımı ağzıma götürdüm ve tadını emdim, çok sevdiğim için inledim.

Lanet olsun, bu yataktan çıkmak istemiyordum.

En azından elim günün geri kalanında onun gibi kokacaktı.

Sonunda kendimi ondan uzaklaşmaya zorladım ve ben bunu yaparken o da suratını astı.

"O tatlı amcığını dinlendirmelisin, bebeğim. Sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim... sonra. Ama şimdi benim iyi kızım olacaksın ve benim için daha iyi olacaksın."

Ben kontrolü ele aldığımda her zaman olduğu gibi gözleri hülyalı bir hal aldı.

"Söz mü?" diye sordu sonunda gırtlağını yırtarcasına, kollarını başının üzerine uzatarak. Saplantılı bir adam gibi onun kıvrak hatlarını takip ettim.

"Mmmh. Kesinlikle," diye mırıldandım ve yataktan kalkmasına yardım etmeden önce ona bir öpücük daha verdim.

Bütün gün dans ederken döllerime bulandı. Ve onun şerefine yeni bir dövme yaptırdım.

Bu yüzden, o günü bir zafer olarak adlandırabilirim.

"Bakın, sikleriniz hakkında konuşmamız gerek," dedi Logan ertesi gün antrenmandan sonra, yüzünde belli belirsiz hasta bir ifadeyle ortak duşlardan çıkarken.

"Çaylak, sen neden b a h s e d i y o r s u n?" Lincoln yüzünü endişeyle buruşturarak tersledi.

Logan, bellerine sardıkları havlularla orada duran Lincoln, Ari ve Walker'a elini salladı.

"Yeter a r t ı k. Buna kendini sakatlama denir. Bu hepimiz için kötü bir örnek oluşturuyor."

"Aslında buna 'bağlılığımızı sembolize etmek' deniyor," dedi Ari, havlusunu çıkarıp giymeye başlarken tamamen ilgisiz görünüyordu

aletindeki alışılmadık piercingleri gösteriyordu. Bakmaya çalıştığımdan değil. Gözden kaçırmak zordu.

"Siktir Lancaster," diye homurdandı Lincoln, Ari'nin aletinden uzaklaşarak. "Yapamaz mısın?"

"Elimde değil," dedi Ari hafifçe. "*Maximus 5000* özgür bir adam olmayı seviyor." "Camden, onlara çok sayıda sik süslemesinin çok fazla olduğunu söyle. Ve gerçekten, çocuklar, bu acıtmadı mı? Özellikle de sen, Disney. Bu sadece..." Gözlerini kaçırarak Walker'ın havlu kaplı kasıklarına el salladı. "Yani, nasıl ölmedin?"

Sessizdim. Anastasia'nın onuruna yaptırdığım yeni dövmenin Logan'ın gözünde "çok fazla" olacağından oldukça emindim.

Yani muhtemelen herkesin gözünde "çok fazla" olurdu. Yine de benim için doğruydu.

Ayrıca şu anda hâlâ çok... kırılgandı, bu yüzden evde bir duş almaya karar verdim, böylece onu düzgün bir şekilde açabilir ve gerektiği gibi sterilize edebilirdim. Anastasia'yı ağzımla meşgul etmiştim ama gerçek bir şeye ihtiyacımız olmadan önce ne benim ne de onun önerildiği kadar uzun süre dayanabileceğini sanmıyordum.

"Orada biraz sessiz olduğunu fark ettim, Hero," dedi Ari ve birden dördü de bana şüpheyle bakmaya başladı... hâlâ antrenman kıyafetlerimi giymiştim.

"Peki antrenmandan sonra neden duş almadın? Bu biraz... garip," diye düşündü Walker. "Genelde ilk gelen sen olurdun."

"Duş alışkanlıklarımı mı izliyorsun, Disney? Sanırım bu konuşmadaki 'biraz tuhaf' şey bu."

"Bir şey yaptı," diye açıkladı Ari, beni bir aşağı bir yukarı süzüp başını sallayarak. "Asıl soru... ne?"

Hepsi yine bana bakıyordu, bakışları aletime rahat edemeyeceğim kadar yakındı.

"Hey," diye tersledim. "Kendi siklerinize odaklanın. Özellikle de sen Logan."

"Kesinlikle bir şey yaptı," diye yorumladı Lincoln, az önce söylediklerimi tamamen görmezden gelerek.

Walker başını sallayarak fısıltıyla, "Her zaman büyükbabalara dikkat etmelisin," diye bağırdı.

Alay ettim ve aptallara doğru döndüm. Ama bunu yaparken yüzümde kocaman bir sırıtış vardı.

Bir keresinde Logan'a "gerçek erkeklerin sik dövmeleri vardır" demiştim. Bana inanmamıştı.

Sanırım artık gerçek bir erkek olmuştum.

Daha sonra Walker benimle otoparka kadar yürüdü. Bana yan yan bakmaya devam etti, ben de sonunda bir kaşımı kaldırıp ona döndüm. "N'aber Disney?"

Lincoln dışında biri ona bu lakabı taktığında genellikle yaptığı gibi alay etti. "Sadece Anastasia'nın yarınki maça gelip gelmeyeceğini ve Eşler Kulübü'nde oturup oturmayacağını merak ediyordum. Çünkü Elaine ve Emily'ye grupta bir kişi daha olacağını haber vermem gerekecek.

Onun adının ağzından çıkması hoşuma gitmedi ama kendimi kontrol ettim.

Söylediklerini düşündüm. Walker'ın Olivia'yı maçlarda ve orada olamadığı zamanlarda koruması için iki kadın koruma tuttuğunu unutmuştum. Korumaların ikisi de kamyon gibi yapılıydı ve beş yüz adamı ezebilirlerdi. Onlar etraftayken kesinlikle endişelenecek bir şey yoktu. Kimse o kadınları geçemezdi.

Mükemmellerdi.

"Onu da say," diye başımı salladım ve o da sırıttı.

"Ciddileşiyor musun?" diye alaycı bir şekilde sordu, ben başımı sallayınca yüzü ciddileşti.

"Aradığım kişi o," dedim omuz silkmeden önce. "Sadece henüz bunu bildiğini sanmıyorum."

Walker güldü. "Bunu çok iyi biliyorum," dedi. "Spoiler uyarısı olsa da, her zaman biz kazanırız." Kamyonetine yönelmeden önce bana bir başparmak işareti yaptı.

Sırıtıyordum. Bunu kazanacaktım. Hiç şüphem yoktu.

Hızımı artırarak kamyonetime bindim ve Anastasia'nın bale stüdyosuna gidip onu eve götürmek için sabırsızlanarak otoparktan çıktım.

Anastasia

Gün tam bir felaketti. Dallon'la dans antrenmanı tam bir kâbustu. Uzattığı eller ve sürekli eleştirileri arasında zihnim darmadağın olmuştu.

Bırakmak istedim. Bu büyük, hayatımı değiştirecek fırsat önümde duruyordu. Ve ben bırakmak istedim.

Camden'ın maçına da geç kalıyordum. Gönderdiği şoför stüdyonun dışında en az yarım saat beklemek zorunda kaldı çünkü Dallon gitmeme izin vermeden önce bana tekrar tekrar fouettés alıştırması yaptırdı.

Arabaya binerken şoföre "Çok özür dilerim," dedim. Arabaya yetişmek için acele ettiğimden saçlarımı kurutmaya ya da makyajımı tazelemeye zamanım olmamıştı ve dikiz aynasına bakarken parmaklarımı bilinçsizce saçlarımda gezdirdim. Topuz yapmam gerekiyordu.

"Sorun değil hanımefendi," dedi bana parlak bir gülümseme atarken.

Neyse ki yol boyunca benimle fazla konuşmadı. Yeniden toparlanmaya ve antrenmanın stresini üzerimden atmaya çalıştım ama bu çok zordu. Camden'ın maçı için sahaya vardığımda sinirlerim hala yıpranmıştı.

"Seni arka girişe bırakayım. Bu akşamki koltuğunuza en yakın yol orası," dedi ve yarım daire şeklindeki bir arabaya girerken çift kapılı bir setin önünde başını salladı.

Hay aksi. Öğleden sonranın stresiyle Camden'ın bana Monroe, Blake... ve Olivia ile birlikte bir yer ayarladığını tamamen unutmuştum.

"Teşekkür ederim," dedim durduğunda. Kahretsin, ona bahşiş vermem gerekiyordu. Çantamı karıştırıp yedek bir dolar, herhangi bir şey aradım.

"Bay James bahşişimi halletti," dedi nazikçe ve ben kızardım, başımı salladım ve arabadan çıkarken ona tekrar bolca teşekkür ettim.

Camden'ın bana gönderdiği biletleri bulmam utanç verici derecede uzun sürdü. Sonunda telefonumu bilet görevlisine ittirmek ve yardım etmesini istemek zorunda kaldım.

İki saniye sonra yaşlı adam onu yukarı çekmişti. "İyi eğlenceler," dedi bana takma dişleriyle sırıtarak.

"Teşekkürler," dedim başımı eğerek, çünkü yaşlı bir vatandaş telefonum hakkında benden daha çok şey biliyordu.

Bu gece kendimi sağda solda utandırıyordum.

Kalabalık koridorda yolumu bulmaya çalışırken, koltuğuma ulaşmak için ihtiyacım olan girişi aradım.

Sonunda doğru harfi bulduğumda kendi kendime "İşte burada," diye mırıldandım.

Tünelden aşağı doğru yürüdüm, tribünlere çıkana kadar attığım her adımda buzun soğukluğu artıyordu. Jumbotron'daki geri sayım saati maça sadece iki dakika kaldığını gösteriyordu.

Isınma hareketlerinin neredeyse tamamını kaçırmıştım.

Yan tarafa geçerek buzu izledim ve etrafta kayan Camden'ı hemen fark ettim. Ari ona bir şey söyledi ve yumruk tokuşturduklarında sırıttım.

Çok tatlılardı.

Jumbotron'daki görüntü değişti ve Monroe, Blake ve Olivia'nın koltuklarında oturmuş, patlamış mısırlarını atıştırırken gülüp konuştukları bir video çıktı.

Karnım sıkıştı. Mükemmel, zahmetsizce dengeli ve çarpıcı görünüyorlardı.

Yanında durduğum metal direğin üzerindeki yansımama baktım.

Dağınıktım. Arabada yaptığım dağınık topuz "dağınıklık" kelimesini tanımlıyordu, hem de seksi olanından değil. Yüzüm solgun ve makyajsızdı, gözlerimin altındaki koyu halkalar beni zombi gibi gösteriyordu.

Jumbotron, kadın grubuna geri dönmeden önce kısa bir süreliğine kalabalığın içindeki başka bir kişiyi gösterdi. Tekrar.

Yanlarına oturmamın imkânı yoktu. Monroe ve Blake geçen gece çok iyi görünüyorlardı ve eminim Olivia da iyiydi. Ama orada böyle oturarak kendimi ya da Camden'ı tüm salonun önünde utandırmama gerek yoktu.

Anlayacaktır. Değil mi?

Bir parça suçluluk duygusu göğsümün derinliklerine doğru ilerledi. Bana koltuklardan ve en iyi arkadaşlarının eşleriyle takılacağımdan bahsettiğinde çok heyecanlanmıştı.

Onları daha sonra daha iyi tanımam gerekecekti.

Ayrıca, bir kez sevişmiştik, dedim kendi kendime huysuzca. Bu iş ciddiymiş gibi karılarla oturmama gerek yoktu.

Ama umutsuzca ciddi olmasını istiyordum.

Ağzından kaçan o "seni seviyorum" cümlesini düşündüm. Aktif olarak bunu düşünmemeye çalışıyordum. Çünkü bunu kastetmiş olamazdı, değil mi?

Çok erkendi. Sadece benimle oynuyordu.

"Seni seviyorum" derken de bunu kastetmiş olmasını umutsuzca istiyordum. Çünkü ona aşık olduğumdan oldukça emindim.

Kalbim küt küt atarken döndüm ve tünelden aşağı inerek bir bilet gişesi buldum.

"Bu bileti daha yüksek bir biletle takas edebilir misiniz?" Ona telefonumdaki bileti göstererek sordum.

Sivilceli yüzlü çocuk bana aptalmışım gibi baktı. "Bu bileti daha yüksek bir biletle takas etmek ister misin?" diye yavaşça tekrarladı.

"Evet, lütfen," dedim, dans gülümsememi takınarak çünkü acele etmesine gerçekten ihtiyacım vardı. Oyun başlamak üzereydi ve hiçbirini kaçırmak istemiyordum.

"Bunun ön sırada olduğunun farkında mısın? Bunlar mevcut en iyi biletler."

Hâlâ benimle yavaşmışım gibi konuşuyordu ve biraz sabır bulmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Kalabalığın uğultusu arkamdaki tünelden dışarı süzülüyordu ve ben endişeyle ayağımı yere vurdum.

Biletçi birkaç kez göz kırptı ve gözlerinin renginden içten içe irkildim. Sulu maviydiler. Tıpkı Michael'ınki gibi.

Etrafıma bir bakış attım, sanki benzer gözlere sahip biri burada olduğu için etrafta gizleniyor olabilirdi.

Michael'a borcumu nasıl ödeyeceğimi hâlâ bulamamıştım. Kendimi çok çaresiz hissettirdiği için düşünmekten kaçındığım bir konuydu bu.

"Alt kasede başka bir şey yok," dedi çocuk sonunda, bilgisayarında bilinen en uzun dakikayı yazdıktan sonra. Telefonumu bana doğru geri itti.

"Üst kase iyi," dedim, jargonu doğru anladığımı umarak. Şimdi arkamda bir sıra oluşuyordu ve bu beni daha da endişelendiriyordu. Telefonum defalarca çalmıştı ve numaramı bilen tek kişi Camden'dı. Tabii ki nerede olduğumu merak ediyordu.

Biletçi adam bana deliymişim gibi baktı, burnunu kıvırdı ve bakışları sanki birinin gelip bana sahip çıkması gerekiyormuş gibi etrafta dolaştı çünkü belli ki aklımı kaçırmıştım.

Kalabalık tekrar kükredi ve ben dişlerimi sıktım. "Yukarıdaki her şey olur," diye ısrar ettim.

Sonunda bilgisayara dönmeden önce on saniye daha bana baktı. Birkaç tıklamadan sonra homurdandı. "Elimde sadece üst tribünün en üst sırası var. Oyuncular karınca gibi görünecek."

Biletime tekrar bakarken başını eğdi. "Hey, burası oyuncuların eşlerinin ve kız arkadaşlarının oturduğu yer değil mi?"

"Üst kase iyi," dedim hemen. "Ben her an hazırım."

Burnunu tekrar kırıştırarak yeni biletin çıktısını aldı. "Oyuncu bileti ise bu bileti takas edemem." Bilgisayarında başka bir şeye tıkladı. "Ki öyle olduğuna eminim. Yani, yirmi dolar tutuyor."

Siktir. Siktir. Siktir. Yirmi dolarım yoktu. Bir dolarım bile yoktu.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı arkamdan bir adam aniden, tezgâha bir yirmilik sıkıştırarak. "Ver şu lanet bileti ona. Oyun başlıyor!"

Biletçi omuz silkip parayı aldı ve sonunda yeni bir bilet aldım.

"Teşekkür ederim," diye ciyakladım, aceleyle uzaklaştım ve arkamda sırada bekleyen hoşnutsuz insanların bakışlarını görmezden geldim.

Yürüyen merdivenle bir üst kata çıktım ve ardından tünelden geçerek üst salona ulaştım.

Şaka yapmıyormuş. Tam anlamıyla en tepedeydim. Buradan forma numaralarını seçemiyordum.

Diğer koltuklar çok daha iyi olabilirdi. Ama zaten rahatlamıştım, eşlerle birlikte oturmanın ve sürekli ekranda gösterilmenin baskısı olmadan oturuyordum.

Jumbotron'u izleyebilmek çok daha iyiydi. Sinemada film izlemek gibiydi, canlı izlemek kadar eğlenceli değildi ama yine de iyiydi.

Kameramanlar Ari, Lincoln, Walker ve Camden'ı seviyordu ve ekran sürekli onları gösteriyordu. Camden sürekli tribünlere bakıyormuş gibi görünüyordu.

Ama belki de bu benim hayal gücümdü.

Telefonumu çıkardım. Maçın ortasında olduğu için bunu göremeyecekti ama belki devre arasında falan görürdü. Gittiğim ilk maçta her periyottan sonra soyunma odasına gittiklerinden oldukça emindim.

Ben: Buradayım. Sadece başka bir yere oturmaya karar verdim. Antrenmandan sonra berbat görünüyordum ve seni utandırmak istemedim.

Metne baktım ve göndermeden önce iyi bir önlem olarak "Biraz Kıç Tekmele!" eklemeye karar verdim.

Şövalyeler vardiya değiştirdi ve ben ekranda Camden ve Ari'nin panolara tırmanışını izledim.

Bir saniye sonra telefonum çaldı. Bana geri mesaj attığını görünce gözlerim büyüdü. Oyun oynuyordu!

Camden: Başın çok büyük belada.

Bunun ardından bir mesaj daha geldi.

Camden: Neredesin? Seni alması için bir çalışan göndereceğim.

Camden: Anastasia! Ben ciddiyim.

O daha fazla mesaj gönderemeden çılgınca bir cevap yazdım.

Ben: Ben iyiyim. Telefonunu hemen kaldır!

Cevap vermedi ve ben de iç çekerek koltuğa geri oturdum, rahatlamaya ve oyuna odaklanmaya çalıştım.

Devre biter bitmez ve oyuncular pisti terk eder etmez telefonum çaldı.

"Bana nerede olduğunu söyle," diye mırıldandı Camden, sesi biraz
Çünkü on binlerce insanın önünde bir oyun oynuyordu.

"Telefonu kapat," diye tısladım. Yanımdaki yaşlı nine görünümlü kadın bana hiç de etkilenmemiş bir bakış attı.

"Oraya gitmeyeceğim. Nerede olduğumu söylemezsem beni zorlayamazsınız."

Uzun bir duraklama oldu, kalp atışlarımın hızlanmaya başlamasına yetecek kadar uzun bir süre.

Sonunda ipeksi, tehlikeli ve ürkütücü bir sesle, "Şımarıklık ediyorsun Anastasya," diye mırıldandı. "Ve veletlere ne olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" Ben de fısıldadım, seksi ses tonundan klitorisim zonkluyordu.

"Tokatlanıyorlar."

Bununla birlikte telefonu kapattı.

Ve külotumda kocaman bir ıslak leke kalmıştı.

Maçın geri kalanında zonklayan, nefes nefese kalmış bir haldeydim ve Camden Jumbotron'da her gösterildiğinde koltuğumda kıvranıyordum.

Her hareketinizde sizi koklayan, onaylamayan büyükanne tipi bir karaktere sahip olduğunuzda talihsiz bir durum.

Camden harika oynadı.

Kabul ediyorum... Hokey hakkında hâlâ çok az şey biliyordum ama diski her aldığında kalabalığın verdiği tepkiye bakılırsa... orada alev alev yanıyordu.

Bana bir daha mesaj atmadı ve beklentim daha da arttı. Sanki oyun saatinden zonklayan çekirdeğime doğrudan bir hat varmış gibi.

Utanç verici, gerçekten.

Son düdük çaldı ve Knights kazandı.

Kalabalık çılgına döndü, takım buzdan çıkmadan önce kısa bir kutlama yaparken tavandan flamalar döküldü.

Sonra bir mesaj geldi.

Camden: Ben söyleyene kadar yerinden kıpırdama.

Peki o zaman.

Bu yönü takip edebilirim. Artık maç bitmiş ve taraftarlar çıkışlara akın ediyordu.

Jumbotron'da kalabalıktan final skoru grafiğine geçilmişti.

Camden'ın bana mesaj atmasını beklerken ayağım ayağımın dibindeki pürüzsüz betona vuruyordu.

Ve

bekledim.

Ve

bekledik.

Ve bekledik.

Ta ki tüm arenadaki son kişi ben olana kadar, ayağa kalkmak üzereydim çünkü bu saçma bir hal almaya başlamıştı.

Tam yerimden kalkıp Camden'ı bulacak ve ona aklımdan geçenleri anlatacaktım ki telefonum çaldı.

Camden: Solunuzdaki mavi kapıdan girin, merdivenlerden aşağı inin ve ilk sağdan tribünlere geri dönün.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım ve solumda gerçekten de mavi bir kapı olduğunu görünce irkildim. Camden belli ki şu anda *tam olarak* nerede olduğumu biliyordu.

Binada kalan son kişi olduğunuzda kolay bir şey.

Ama oyun oynayabilirdim. Oyunun ortasında bana mesaj atmasını sağladığım gerçeğini telafi edebilirdim.

Gerçi kimse Camden James'e bir şey yaptırmıyordu. Tamam, belki de şu anda şımarıklık *ediyordum*.

Talimatlarını izledim, kapıdan geçip merdivenlerden indim, sonra ilk sağa döndüm, her adımda nabzımda gergin bir heyecan atıyordu.

Ta ki Knights yedek kulübesinin hemen arkasından çıkana kadar.

Camden, üzerinde Knights tişörtü ve düşük bel gri eşofman altıyla duvara yaslanmış, bir ayağını kısa bir süre önce oturduğu banka dayamıştı.

Oh...

"Anastasia," dedi, parmağını bana doğru uzatırken sesi kadife gibiydi.

Ayaklarım birden yere yapıştı ve ona bakakaldım,
Bacaklarımın arasında nabız gibi atan bir sıcaklık oluşuyordu.

Ama aynı zamanda gergindim. Şaplak atma konusunda şaka yapıyordu, değil mi? Yani, belki şu *anda* tribünde kimse yoktu ama burası yine de halka açık bir yerdi. Her an biri içeri girebilirdi.

Peki ya temizlik ekibi? Ortaya çıkmalarının zamanı gelmemiş miydi?

"Bebeğim, bir daha söyletme bana."

Aynı yumuşak sesi kullanmaya devam etti... dizlerimin üzerine çöküp beni sikmesi için ona yalvarmak istememe neden olan sesi.

Bu düşünceyle hareket edebildim, sanki beni görünmez bir iple sarıyormuş gibi ona doğru yürüdüm.

"Merhaba," diye yutkundum, oyuncuların oturduğu alana girip birkaç adım uzaklaştıktan sonra.

Camden olduğu yerde kaldı, duvara yaslandı, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve kaslarını çökmüş bir şekilde ortaya çıkardı.

Ona bakarken bile ağzım sulandı.

Camden sakince, "Bu gece beş bin dolar para cezasına çarptırıldım, Anastasia," dedi. "Bunun nedenini biliyor musun?"

Başımı yavaşça salladım, gözümü ondan ayıramıyordum.

"Çünkü kız arkadaşım bana söylemeden ilk sıra biletini burun kanadındaki bir biletle değiştirmeye karar verdi. Bu da profesyonel kariyerimde ilk kez bir maç sırasında telefonumu çıkarmamı sağladı."

Ellerimi havaya kaldırdım, duvarı itip yavaşça bana doğru yaklaştığında bir an nefesim k e s i l d i .

"Kendimi savunmam gerekirse, her şey... son dakikada oldu," dedim, sesim normalden çok daha tiz çıkarken, onun ileri attığı her adım için ben de bir adım geri attım.

Bu da arkamdaki duvara çarpana kadar işe yaradı.

Bana doğru yürümeye devam ederken yüzüne yayılan pis sırıtış karşısında titredim, çünkü beni yakaladığını biliyordu.

"Bu gece kaybettiğim her bin dolar için iki şaplak yiyeceksin," diye mırıldandı.

"Eve gittiğimizde mi?" Umutla sordum.

Kıkırdadı ve sesi tenimde hassas bir şekilde gezindi.

"Kesinlikle hayır."

Camden tam önümde durdu, eli nazikçe boğazımı sardı, başparmağı nabzıma sürtündü, bunu yapmaktan hoşlandığını fark etmiştim.

"Bebeğim huzursuz hissediyor, başına gelen tüm yeni şeylerden korkuyor," diye mırıldandı, konuşurken eli hafifçe sıkıldı.

"Sanırım hissettiğim şeyi ifade eden kelime... bağımsızlık aslında," diye tısladım, kendimi onu itmekten alıkoyamıyordum.

Tekrar güldü ve boğazımı bıraktı, yavaşça kendini bankın üzerine bıraktı, böylece bankın üzerine oturdu.

"Buraya gel Anastasia," dedi aynı sakin sesle, kucağını sıvazlarken.

Ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve şok olmuştum. Bu işi gerçekten ileri götürüyordu.

Yavaşça, tereddütle yaklaştım, bu küçük şakanın fişini ne zaman çekeceğini merak ediyordum.

"Güven bana," diye mırıldandı ve tedirginliğimin bir kısmı dağıldı.

Bu Camden'dı ve ona güvenebilirdim.

Ona doğru bir adım attım ve eli hafifçe sırtımın alt kısmına bastırdı. Ne olduğunu anlamadan beni kucağına indirdi, dokunuşu sert ama dikkatliydi.

İşte buydu. İşte o zaman güldü ve beni yukarı çekti ve-

Camden aniden tozluklarımı yırttı, buz gibi hava çıplak kıçıma yayıldı.

"Ne-" Kucağında kıvranarak itiraz etmeye başladım.

Güm! Eli sert bir şekilde kıçıma indi. Acı aniydi, şaşırtıcıydı ve dudaklarımdan bir nefes kaçtı.

"Camden!" Öfkeyle ciyakladım, üzerinden kalkmak için mücadele ettim. Yine de beni sıkıca kavramış, olduğum yerde tutuyordu.

"Bu bir," dedi sakince, ses tonunda karnıma saplanan devasa ereksiyona dair hiçbir iz yoktu.

"Seni orospu çocuğu-" diye hırladım, beni tekrar tokatladığında sözlerim kesildi, ses boş arenada yankılanıyor gibiydi.

"İki etti."

Yüzüm sıcak bir utançla kızarmıştı... ama bacaklarımın arasında başka bir şey oluşuyordu... itiraf etmek istemediğim bir şey.

Thwack. Thwack.

"Bu dört."

Kıçım yanıyordu ve parmak uçları acı veren yanıktan hemen sonra tenimi yumuşakça okşadığında. İnledim.

Beşinci ve altıncı şaplaklar rüya gibiydi. Kalçalarımdaki ıslaklığın arttığını hissedebiliyordum ve artık onunla savaşmıyordum.

Bu yanlıştı, değil mi?

"Bir sonrakinden önce benim için bir şeyi tekrarlamanı istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, bebeğim?"

"Evet," diye iç geçirdim, parmakları yanaklarımı ittiğinde sertleştim... aşağı, aşağı, neredeyse göbeğimden damlayan kayganlığın içinden geçene kadar.

Parmaklarını geri çekti ve bir iniltiyle parmaklarından sularımı emerken yan gözle onu izledim.

Bu beni kıvrandırdı. O parmakları geri istiyordum.

"Veletlere şaplak atılır. Tekrar et Anastasia."

"Ne? Hayır," diye nefes aldım ama sesimde fazla mücadele yoktu. Güm.

Zıpladım, parmaklarını hemen içime sokup boşalmanın eşiğine gelene kadar içeri ve dışarı pompalarken ağzımdan yumuşak bir hıçkırık koptu.

Orgazm olmadan h e m e n önce parmaklarını çekti.

"Lütfen!" Hemen yalvardım, sadece boşalmadan hemen önce hissettiğin o acı verici, mutluluktan uçmuş durumda gezinirken biraz histerik hissediyordum.

Thwack.

"Kelimeleri söyle, Ana," dedi kabaca, göründüğü kadar kendini kontrol edemediğine dair ilk ipucuydu bu.

"Hayır," diye somurtarak cevap verdim, onun devasa, giyinik aletine sürtünerek klitorisime biraz sürtünme sağlamaya çalışıyordum.

"Ana," dedi onaylamayarak, parmaklarını bir kez daha içime sokarken hareketlerimi durdurdu, elini sabitlemeden önce beni tekrar kenara götürdü.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor, *kalçasını* ıslatıyordu.
bir çeşit rahatlama.

Thwack.

"Son şansın, Anastasia. O üç küçük kelimeyi söyler söylemez gelmene izin vereceğim." Sesi hafif ve kaygısızdı, sanki beni parçalara ayırmıyor ve sadece boşalmak isteyen, nefessiz, düşüncesiz bir yaratığa dönüştürmüyordu. "Veletlere şaplak atılır."

Elleri dikiş yerimde gezindi, titredim ve hıçkırdım... ve pes ettim.

içi

nd "Şımarıklara şaplak atılır," diye nefes aldım ve eli durdu.

e. "Ne kadar iyi bir kız," diye homurdandı.

Thwack!

"Bu on eder." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, parmakları tekrar amıma girip çıkıyor ve içimdeki o mükemmel noktaya sürtünüyordu.

Şiddetli bir şekilde boşalırken çığlıklarım arenayı yırttı, görüşümün kenarları zevkin gücünden karardı.

Nefes nefese kalmıştım, beni kucağından indirip dizlerimin üzerine yatırırken ağzımdan yumuşak çığlıklar çıkıyordu.

"Aç kapıyı, benim küçük veledim," diye homurdandı ve ben de hemen itaat ettim, sadece onu memnun etmek istiyordum.

Aletini eşofmanının bandından kurtardı, ucu arenanın ışıkları altında parıldarken göbek deliğini sıyırdı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan sikini dudaklarımın arasına soktu ve ağzımın ıslak sıcaklığına doğru itti.

Çenemi kavradı, içime girerken gözleri sahiplenici bir şekilde parlıyordu.

Onu ağzıma sığdıramazdım, dünyanın en önde gelen derin boğaz uzmanı bile sığdıramazdı... ama elimden geleni yaptım.

O siktikçe ağzımın kenarlarından gözyaşları, tükürük ve prekum kayıyordu, o ilerledikçe itişleri hızlanıyordu.

Son bir kez daha sokarken bakışlarım ona kilitlenmişti. "Anastasia," diye kükredi, dölleri ağzımı doldururken, aleti boğazıma o kadar girmişti ki yutmaktan başka çarem yoktu.

İstemediğimden değil.

Bu adama ihtiyacım vardı. Onun alabildiğim her parçasını istiyordum.

Çenemi okşayıp yavaşça çekerken nefesleri kesik kesik geliyordu.

Boyundaki kırmızı bir şey gözüme çarptı, ama ne olduğunu göremeden önce hâlâ sert olan aletini eşofmanının içine geri itti, pantolonunda ortaya çıkan çizgi tamamen müstehcendi.

"Sadece biraz daha," diye mırıldandı çenemi kaplayan dölleri toplayıp ağzıma geri iterken.

Dizlerimin üzerinde aşk acısı çeken bir aptal gibi ona bakıyordum, az önce olanlardan dolayı hala tamamen şoktaydım.

Camden beni yerden kaldırıp kollarına aldı. "Beni bir daha böyle korkutacak mısın?" diye sordu, gözlerinde her şeye yeniden başlamaya aldırmayacakmış gibi bir parıltı vardı.

Kahretsin, ben de buna hazırdım.

"Hayır efendim," diye cevap verdim, bunun ona ne yapacağını biliyordum.

Eğildi ve bana morartıcı bir öpücük verdi, dili yavaşça ağzımı yaladı.

Camden doğruldu, aletini ayarlarken hafifçe irkilmiş gibi görünüyordu. "Hadi eve gidelim, bebeğim."

Başımı salladım, beni kutudan çıkarıp tünelden aşağı indirirken ona yaslandım, bir kapıdan sonra diğerine geçtik, ta ki bir şekilde otoparka çıkana kadar, soğuk gece havası tenime batıyordu.

Yürürken kelimeler dilimin ucuna geldi ve bunları ona söylememek için kendimi zor tuttum.

Beni ölümüne korkutuyordu ama kabul etmek zorundaydım. Camden James'e aşıktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

CAMDEN

I yavaşça kendime geldim ve bir şeylerin farklı olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Genellikle u y a n d ı ğ ı m d a Anastasia bir boa yılanı gibi etrafımı sarmış olurdu, en acı verici uyanma şekli

Çünkü onun yumuşak sıcağının içinde kaymaktan başka bir şey istemiyordum.

Ama göğsümde yatmıyordu. Onun tatlı kokusunu da içime çekmiyordum. Anastasia'yı tekrar kollarıma almak için uzandığımda elim soğuk çarşafla karşılaştı.

Hemen gözlerim fal taşı gibi açıldı ve doğrulup odaya bakarak nereye gittiğini araştırdım. Banyo kapısı açıktı, ışıklar kapalıydı ve duş sesi duyulmuyordu.

Bekle... Bu pastırma kokusu muydu?

Hızla yataktan kalkıp üzerime bir eşofman geçirirken içimi tedirgin bir uğultu kapladı. İçimdeki her şey kokuyu sadece hayal ettiğimi umuyordu. Belki de kanepeye kıvrılmış kitap okuyordu. Bazen onu akşamları böyle bulurdum.

Çatı katında pişen kahvaltının kokusunu takip ettim, yaklaştıkça korkum artıyordu.

Köşeyi döndüğümde, üzerinde benim tişörtlerimden biri ve yine dağınık bir topuzdan başka bir şey yoktu, kendi kendine mırıldanıyor ve mutfak hoparlörlerinden hafifçe çalan Taylor Swift şarkısı eşliğinde kalçalarını sallıyordu. Ocakta yumurta çırpıyordu.

Boğazımda safra yükseldi. Kahretsin, kusacaktım.

Bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü yüzünde parlak, muhteşem bir gülümsemeyle arkasını döndü.

"Merhaba," dedi utangaç bir ifadeyle, elindeki spatulayı havada sallayarak. "Bize kahvaltı hazırladım."

Bir anlığına tekrar çocuk oldum.

Altı yaşındaydım ve çırpılmış yumurta ve domuz pastırmasının kokusunu yatak odamdan alabiliyordum. Çok güzel kokuyordu ve karnım gurulduyordu. Mutfağa girdiğimde annemin ağlama sesini duydum.

"Anne?" Küçük sesim titreyerek seslendim.

Yüzünü bana döndü ve ben donakaldım. Sağ gözü şişmiş ve kararmıştı, büyük siyah bir morluk her zamanki nazik yüzünü gölgeliyordu. Benim için her zaman takınmaya çalıştığı gülümsemesi gergin ve acıyla doluydu. Kendini toparlamaya çalışarak gözyaşlarını elinin tersiyle hızla sildi.

"Hey, tatlım," dedi, sesi titrek ama nazikti. "Kahvaltı bir dakika içinde hazır olacak."

"Anne, ne oldu?" Gözlerim endişe ve şaşkınlıkla irileşmiş bir halde sordum. Onu daha önce de incinmiş görmüştüm ve bundan nefret ediyordum.

Bir gülümseme daha zorladı ama gözlerine ulaşmadı. "Önemli değil, Camden. Ben sadece... Bir şeye çarptım."

Sanırım bana yalan söylüyordu.

Dan içeri girdi ve ikimize de bir şey söylemeden masaya oturdu. Annem ona çabucak bir tabak hazırladı, tabağı Dan'in önündeki masaya koyarken titriyordu. Sandalyesinin yanında durup ellerini önümüzde kavuşturmasını ve omuzlarını çökertmesini izledim.

Üvey babam bir teşekkür bile etmedi.

Günümüze geri döndüğümde soğuk terler dökmeye başladım.
Göğsüm daraldı ve oda sanki etrafıma kapandı.

"Ne yapıyorsun sen?" İstediğimden daha yüksek sesle ve daha sert bir şekilde bağırdım.

Anastasia dondu kaldı, gülümsemesi bozuldu. "Ben... ben sadece bize kahvaltı hazırlayayım dedim. Her sabah yapıyorsun ve ben de uyumana izin vermek istedim."

"Yapma!" Bağırdım, sesim çatlıyordu. "Sadece... bunu yapma."

Gözleri büyüdü, yaşlarla doldu ve irkildim. Lanet olsun. Suçluluk duygusu gelgit dalgası gibi üzerime çöktü. "Anastasia, özür dilerim," dedim hızla, öne doğru bir adım atarak. "Bağırmak istememiştim."

Elleri titreyerek gözlerini sildi. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum, Camden."

Derin bir nefes aldım ve kendimi dengelemeye çalıştım. "Biliyorum. Bu senin hatan değil. Sadece... seni mutfakta öyle görmek. Bununla başa çıkamıyorum."

Bana baktı, gözlerinde şaşkınlık ve incinmişlik birbirine karışıyordu. "Yumurta yapmamı kaldıramıyor musun? O kadar da kötü bir aşçı değilim." Şaka yapmaya çalışıyordu ama sesi hâlâ acılıydı.

Nasıl bu kadar kötü batırmıştım?

Sertçe yutkundum, kelimeler boğazımda düğümlendi. Bunu anlattığım tek kişi bir terapistti.

Ama Anastasia bilmeyi hak ediyordu.

"Üvey babam," diye duraksayarak başladım, "tacizciydi. Annemi bir hizmetçiye çevirdi, onun için her şeyi yapmaya zorladı ve yapmazsa ona zarar verirdi. Annem morarmış gözlerle kahvaltı hazırlar, her şey normalmiş gibi davranmaya çalışırdı. Küçük bir çocukken onu yerde morarmış ve kanlar içinde bulurdum. Annem onu bir kez terk etti ve iş bulamayınca geri döndü. *Tüm* hayatı boyunca ona hizmet etti."

"Hâlâ onunla birlikte mi?" diye sordu usulca, gözlerinde hâlâ yaşlar parlıyordu ama bakışları sabitti.

Yere baktım, başımı salladım ve anıların sisini dağıtmaya çalıştım. "Ben on beş yaşındayken kanserden öldü... Sonuna kadar ona hizmet etti," diye ekledim ısırarak.

"Camden, çok üzgünüm," diye fısıldadı. Onu sokaklara neyin sürüklediğinden ya da ailesine ne olduğundan bahsetmemiştik bile. Ve ben çıldırdıktan sonra beni teselli etmeye çalışıyordu.

Çok tatlı bir kızdı.

"Seni benim için bir şeyler yaparken görmek büyük bir tetikleyici. Tüm o çaresizlik ve öfke duygularını geri getiriyor. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim, gözlerimdeki nemi temizlerken.

Bir süre bana baktıktan sonra koşarak yanıma geldi ve kollarını boynuma dolayarak yüzünü göğsüme gömdü. Yavaşça kollarımı ona doladım, eğer onu terslediğim için hala kızgınsa geri çekilmesi için ona bir şans verdim.

Ama o daha da yaklaştı.

İçimi burkan bir an sonra, gömleğimin içine hıçkırarak ağladığını fark ettim. "Bebeğim, çok üzgünüm," diye mırıldandım, kendimden kesinlikle nefret ediyordum. Göğsüme uzanıp kalbimi yerinden sökmek istedim. "Bir daha asla bağırmayacağım. I Yemin ederim."

Başını şiddetle sallayarak bakışlarını kaldırdı. "Ondan değil. Sadece senin için çok üzülüyorum. Seni küçük bir çocuk olarak hayal ediyorum, anneni öyle görüyorsun. Keşke bilseydim. Asla-"

Kahretsin, benim için üzülüyordu.

Yüzlerini öpücüklere boğdum, dilim gözyaşları boyunca sürüklendi ve her birini yakaladı. "Ağlama. Bu sadece üstesinden gelmem gereken bir şey... ama ben bunu yaparken..."

"Yumurta yapmayacağım," dedi alaycı bir şekilde, cesaretinin bir kısmı geri dönmüştü. "Özür dilerim," dedim tekrar ve beni uzun bir süre daha sıktı.

O an. Yumurta ve pastırma kokusu hala havayı dolduruyordu ama şimdi şampuanının kokusuyla karışmış, beni şimdiki zamanda topraklıyordu.

Anastasya nazikçe itti. "Özür dilemene gerek yok. Tetikleyici listemin bir mil uzunluğunda olduğuna eminim. Muhtemelen bir ara üzerinden geçmeliyiz," diye şaka yaptı.

Ciddi bir şekilde başımı salladım, yüzünün her ayrıntısına takılmıştım. içinde.

"Gidip duş alacağım," dedim ona, daha sakin hissediyordum ama yine de bir şeyler yapmak istiyordum.

Cildime sinmiş gibi görünen geçmişin hayaletlerini temizlemek için.

Başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Tamam."

"Kahvaltı için teşekkürler," diye mırıldandım çıkarken, en azından yaptığı iş için ona teşekkür etmeden edemedim.

Ben odadan çıkarken Anastasia yumurtaları çöpe atıyordu.

Duşta durdum, ellerimi duvara dayadım, yağmur duşu başlığı derimi kaynar sıcak suyla yıkıyordu. Kavurucu sıcaklık geçmişi unutmama yardımcı oluyordu... biraz.

Duş kapısı arkamdan açıldı ve kaskatı kesildim.

Anastasia suya girerken tısladı ve sıcaklığı düşürmek için kolunu bana doladı.

Bir saniye sonra kolları göğsüme dolandı ve inledim çünkü dokunuşu çok iyi hissettiriyordu.

İhtiyacım olan şeyin bir duş olduğunu neden düşündüm bilmiyorum. İhtiyacım olan şey Anastasia'ydı.

Her zaman.

Dudakları tenime değdi ve başım geriye düştü. Genelde aramızdaki şeyleri o başlatmazdı, benim önderlik etmemi tercih ederdi. Bununla bir sorunum yoktu ama bu iyiydi. Çok iyiydi.

Elleri göğsümü okşarken, karın kaslarımdan aşağı kayarken ve her birinin izini sürmek için bir an ayırırken inledim. Karın kaslarıma biraz takıntılıydı. Ki bu iyiydi.

Vücuduyla ilgili her şeye takıntılıydım.

"Arkanı dön," diye mırıldandı ve hiç düşünmeden döndüm, hemen kirpikleri su damlalarıyla boncuk boncuk olmuş güzel gözlerini buldum.

Hay sikeyim. Onu sevmiştim. Onu öpmek için başımı eğdim ve sonra bakışları sikime kaydı.

Hay aksi.

Onu bir saat boyunca yüzümde gezdirdikten sonra ne zaman benim için bir şey yapmak istese bahaneler uydurarak sakladığım sürprizi unutmuştum. Geçen gece arenada sikimi ağzına sokmamın nedeni de buydu - ağzı da yeni bir dövme için iyi bir yer değildi ama bazen elden bir şey gelmiyordu.

"Aletine ne oldu?" diye korku dolu bir sesle soludu, elleri ağzını kapatmak için yukarı kalktı.

"Sürpriz..." Utangaç bir tavırla bir adım uzaklaşarak ona tam bir şans vermek istediğimi söyledim... artık kedi çantadan çıkmıştı.

Nutku tutulmuştu. Bu iyi bir şeydi, değil mi? Tabiri caizse, sikmatize mi oldu?

"Bu bir dövme mi?" diye sordu titreyerek, konuşma yetisini yeniden kazandığında.

Gerçekten de bir dövmeydi. Onun bekâretini aldıktan hemen sonra kanla lekelenmiş aletimin fotoğrafını çekmiştim... Dövmecime onu kopyalatmıştım. Onun kanının aletimi lekelediği tüm damlalar ve çizgiler artık tenimde sonsuza dek ölümsüzleşmişti.

O gece tüm varlığımın en hayat değiştiren gecesi olduğu için -ve onunki hayatımın geri kalanında sahip olacağım tek vajina olduğu için- sadece uygun görünüyordu.

"Tüm bu 'kırmızı' şeylerin tam olarak ne olması gerekiyor?" diye sordu, gözlerini sikimden alamıyordu.

Duş kapısının açıldığını duyar duymaz ayağa kalkmıştı, bu yüzden her santimini görebiliyordu.

Dövme sanatçım bunun yirmi yıllık kariyeri boyunca aldığı en sıra dışı istek olduğunu söylemişti.

Bundan hiç şüphem yoktu.

"Sana göstereceğim," dedim hevesle, duş kapısından uzandım ve telefonumu almadan önce elimi askıda asılı duran havluya kuruladım. O gece çektiğim fotoğrafı açtım.

"Gördün mü, neredeyse birebir kopyası," dedim ona fotoğrafı göstererek.

Yavaşça gözlerini kırpıştırdı, fotoğraftan sikime bakarken yanakları kızardı... ve tekrar baktı. "Bu-"

"Bekaretini bana verdiğin geceki sikim mi?" Arsızca sordum. "Neden evet, evet öyle."

Birinin bekaretinin kanıtını sikine dövme yaptırmanın cesur bir hareket olduğunun farkındaydım. Ama bunun etkileyici olduğunu düşüneceğini umuyordum. Söylentilere göre Ari, Lincoln ve Walker'ın hanımları kendi siklerine yaptırdıkları dövmelerden çok etkilenmişlerdi... şokun etkisi geçtikten sonra.

"Daha önce hiç şu a n d a olduğum kadar şaşırdığımı sanmıyorum," diye fısıldadı, sonunda bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi.

"Bu iyi bir sürpriz mi yoksa kötü bir sürpriz mi?" İlk kez belli belirsiz bir gerginlik hissederek dikkatlice söyledim.

Dudaklarına küçük bir gülümseme yayılmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı ve burnunu bana doğru kırıştırdı. "Bu, o gece beni sevdiğini söylediğinde... gerçekten bunu kastettiğin anlamına mı geliyor? Çünkü birinden sadece *hoşlandığında* bu biraz büyük bir şey gibi görünüyor." Anastasia arkamdan kıçıma bakarak numara yaptı. "Yoksa bu senin yaptığın bir şey mi, seks yaptığın kızlar için vücudunun mahrem yerlerine dövme yaptırmak?"

O zaman ben de sırıttım. Bu konuyu *hiç* açmayacağını düşünmüştüm ve tekrar söylemek için yanıp tutuşuyordum. Sadece onu korkutmak istememiştim.

Ama onuruna yaptırdığı penis dövmesi işe yaramadıysa... küçük bir "Seni seviyorum" da işe yaramayacaktı.

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı, gözleri yine şüpheli bir şekilde parlıyordu. Kızım çok yumuşaktı. Her şey onun boğulmasına neden olurdu. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi bu - ne kadar derinden hissettiğiydi. Bu kadar harika bir dansçı olmasının nedenlerinden birinin de bu olduğuna emindim, çünkü müziği ve hareketleri çok yoğun bir şekilde hissediyordu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, sesim boğuk çıkıyordu, çünkü ben de oldukça duygusal hissediyordum.

"Seni hayal bile edemeyeceğim kadar çok seviyorum. Gülüşünü, gülümsemeni ve sana değer verişimi seviyorum. Girdiğin her odayı aydınlatmanı seviyorum. Vücuduna, yeteneğine ve hatta nefes alışına bile takıntılıyım. Senin olduğun her şey, benim istediğim her şey, küçük dansçı. Sonsuza kadar."

Hıçkırarak ağladı, gözlerini sildi, bir gülümseme tüm yüzünü aydınlattı. "Bu gerçekten büyük bir kelime Camden James," diye burnunu çekti. "Gerçekten büyük bir kelime."

"Alet dövmesi kadar büyük," diye takıldım, çünkü mutlu olduğu için ağladığında bile kalbim acıyordu.

Yüzünü göğsüme bastırdı, yağmur sırtıma vurmaya devam ederken gözyaşları önümü ıslatıyordu.

"Senin de bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Onu zor durumda bıraktığım için biraz aptallık ettiğimin farkında olarak nazikçe sordum.

Ama öğrenmeden edemezdim. Bunu ondan duymak için yanıp tutuşuyordum. Annem dışında, beni sevmesini önemsediğim tek kişi oydu. Aslında sevmesini istediğim tek kişi. Bu saplantının içinde tek başıma oturmak yanlış geliyordu. Bu yolculukta onun da benimle birlikte olmasını istiyordum.

Eğer beni sevmiyorsa, eninde sonunda onu kazanacağımı biliyordum. Ama onun zaten sevdiğinden oldukça emindim.

Başını kaldırmadan önce derin bir nefes aldı ve sonsuza dek içinde yaşamak istediğim bir galaksi olan yıldızlarla dolu gözleriyle bana baktı.

"Seni seviyorum Camden," diye fısıldadı sonunda, gözlerinde çok fazla umut vardı... ama aynı zamanda el yazısıyla yazılmış bir not kadar net bir yalvarış da vardı.

Bana zarar verme, diyorlardı. Beni pişman etme.

Bunu ona ancak zaman kanıtlayabilirdi, bu yüzden sessizce söylediklerine cevap vermeye zahmet etmedim.

"Onun yerine, o anda aklıma gelen en anlamlı şeyi söyledim, çünkü içimde büyük bir rahatlama vardı.

"Öp beni," diye yalvardı ve hemen itaat ettim, bu anın zihinsel bir fotoğrafını çekmeye çalışırken dudaklarım telaşsızca onunkilere doğru kaydı.

Keşke kalbime bir dövme yaptırmak mümkün olsaydı. Çünkü bu anın dövmesini yaptırmanın bir yolunu bulurdum.

Anastasia sikimi tutmaya gitti ve temas ettiği anda irkildim.

"Oh," diye bağırarak elini çekti. "Muhtemelen hala iyileşiyordur, değil mi? Bu mu?"

"Evet," dedim, biraz hayıflanarak. "Geçen günkü zihin değiştiren oral seks muhtemelen bunun için en iyi şey değildi, ama buna değdi."

Hayatımın en ateşli gecesini hatırlattığında tüm vücudunun kızarmasına sırıttım.

Aletim bu anı kutlamaya kesinlikle hazırdı ama kangrenden ölmek ve sonrasında düşmek de istemiyordum.

"Birkaç gün daha, sonra seni bu duvara karşı becereceğim," diye söz verdim, fayansa hafifçe vurarak.

Bu ihtimal karşısında gözleri parladı.

"Bildiğin gibi, yapabileceğimiz başka şeyler de var," diye homurdandım.

Onu döndürdüğümde ciyakladı. "Ellerini duvara koy." İyi bir kız gibi hemen itaat etti.

Onu daha önce birlikte olduğum herhangi biriyle kıyaslayabileceğimden değil, onlarla ilgili her şeyi unutmuştum. Ama geçmişte sahip olduğum tüm sevgililerden çok daha iyiydi.

Daha önce hiç kimse bana onun gibi karşılık vermemişti. Seks sırasında kontrolün bende olmasından hoşlandığımın ve partnerimin beni dinlemesinin beni tahrik ettiğinin farkındaydım ama Anastasia'nın bana cevap verme şekli...

Hayal edebileceğim her türlü cinsel hediye bana verilmiş gibiydi.

O mükemmeldi. Eğer beni terk ederse -ki buna izin vermezdim- hayatımın sonuna kadar bekâr kalırdım çünkü başka biri sadece bir hayal kırıklığı olurdu.

Arkasında dizlerimin üzerine çökerek bacağını yukarı kaldırdım ve tatlı amını ağzıma açtım.

"Camden," diye yalvardı ve kıvrımlarını yalamadan hemen önce beklentiyle sırıttım.

İnlemelerimiz buharlı havada birleşti.

Emdim ve yaladım, tam olarak hangi temponun onun için en iyisi olduğunu biliyordum.

Ağzından çıkan her çığlık, benim onun zevkine giden yol haritamdı.

Üç parmağımı onun dar deliğine sokarken, dilim tekrar göt deliğine kaydı ve o duvara karşı titrerken deliğin kenarlarını yaladı.

Anastasia göt oyunu konusunda hâlâ emin değildi ama ben onun mükemmel götünü almak için sabırsızlanıyordum. Muhtemelen içine girer girmez mutluluktan ölecektim.

"Evet, evet, evet," diye yalvardı parmaklarımı daha hızlı pompalarken, başparmağımla klitorisini çalıştırırken içine bir parmak daha soktum. Eğer alabilseydi

Sikim o kadar güzeldi ki, kesinlikle parmaklarımdan daha fazlasını alabilirdi.

İçine girdiğimde ne kadar mükemmel hissettiğini düşünmekten sikim ağrıyordu.

Birkaç gün sonra oyun başlayacaktı. Bundan daha uzun süre dayanmak imkansız olacaktı.

Parmaklarımın açısını değiştirdim, diğer elimle kasık kemiğinin hemen üzerindeki bir noktaya bastırmak için uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu nefes nefese, ben üzerinde çalışmaya devam ederken.

"Benim için aşağı it," diye homurdandım, hemen beni dinlediğinde zevkten sikim kalktı.

Boşalırken çığlık attı, amcığı tıpkı sikimi boğduğu gibi parmaklarımın üzerine kapandı.

Yüzümün her tarafına *fışkırırken* inledim, o kadar çok boşaldı ki lanet olası tenimi ıslattı. Dünyanın en lezzetli duşunu almak gibiydi.

Hırlayarak *her* son damlanın peşinden gittim. Parmaklarım ona pompalamaya devam etti, çünkü bir kez daha boşalmasını istiyordum.

"Camden, yapamam," diye bağırdı.

"Bir tane daha," dedim. "Babana bir tane daha ver, bebeğim."

Kelimenin doğruluğu göğsüme yerleşti... ve sikime.

Neredeyse söylediğim anda tekrar boşalıyordu. Dilimde saf nirvana.

Onu bir günde kaç kez yediğim neredeyse bencilceydi.

Ama hayatım boyunca hiç bu kadar muhteşem bir şey tatmamıştım. Kız arkadaşımın amında yaşayabilirdim.

Kahretsin, orgazmım içimden fırladı, sert ve şiddetli... ve duş zeminini döllerimle boyarken çok acıdı.

Evet, kesinlikle henüz

iyileşmedim. Ama yakında.

İsteksizce geri çekildim, aletimin seğirmesine neden olsa da iyi bir önlem için ona son bir yalama verdim - ki şu anda kesinlikle buna ihtiyacım yoktu.

Anastasia bacağını omzumdan kaydırdı ve yere yığılmadan hemen önce onu yakaladım.

"Vay canına," dedi bana sadece onu sertçe boşalttıktan ya da şaplak attıktan sonra çıkardığı şaşkın, hülyalı bir sesle. "Vücudumun bunu yapabileceğini bilmiyordum."

Kıkırdadım, hatırlatma üzerine dudaklarımı yaladım, onun tadına dair herhangi bir işaret aradım.

Bir an sonra yumuşak tenine sokularak, "Seni seviyorum güzel kız," diye mırıldandım.

"Ben de seni seviyorum Camden," diye iç geçirdi.

Ve belki de kalp dövmesi gerçekten gerekli değildi... Beni zaten içeriden kalıcı olarak işaretlediğinden oldukça emindim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

ANASTASIA

Sonraki hafta mükemmel bir mutluluk içinde geçti. Dallon'la antrenman yapmak bile beni etkilemiyordu... ta ki etkileyene kadar.

Yere sertçe çarptım, bacağımda keskin bir acı hissettim. Dallon'un yüzü üzerimde gezinirken solgundu. "Lanet olsun. Özür dilerim. Çok erken sıçradın. Zamanlamayı berbat ettim!"

Çok erken atlamamıştım. O sadece sıçıp batırmıştı. Yine de şu anda ona bunu söyleyemezdim çünkü odaklanabildiğim tek şey zonklayan ağrıydı. Bacağım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bozuk değil. Bozulmadı," diye kafamdan geçirip duruyordum, sanki olumlu pekiştirme Dallon'un bana az önce yaptığı şeyi bir şekilde değiştirecekmiş gibi.

Panik içimi kemiriyordu ama gözyaşlarımı ısırarak kendimi ayakta durmaya zorladım. Şimdi yıkılmayı göze alamazdım.

"Seni Dr. Jenkins'e götürelim," dedi Dallon, çalışmaya başladığımızdan beri benimle konuştuğu en nazik ifadeyle. Ve beni etkilemeye çalışmıyordu - görünüşe göre *onun* bile aşmayacağı bir sınırı vardı.

Şirketin doktor muayenehanesi tesis içinde yer alıyordu. Gittiğim diğer tüm doktor muayenehanelerinde olduğu gibi steril bir kokusu ve soğuk, kişisel olmayan ışıkları vardı. "Seni buraya çıkaralım," dedi Dr. Jenkins. "Gidebilirsin Dallon," diye ekledi umursamaz bir tavırla. "Bayan Lennox'un ofisime gelmesine yardım ettiğiniz için teşekkür ederim."

Dallon kaşlarını çattı, belli ki kalmak istiyordu. "Hoşça kal Ana," diye mırıldandı sonunda ofisten çıkarken. Bacağım o kadar kötü ağrıyordu ki, takma adımı sürekli ve sinir bozucu bir şekilde kullanmasını görmezden gelebildim.

Dr. Jenkins'in mükemmel bir hastaya yaklaşım tarzı vardı. Beyaz saçları, pembe yanakları, düğme burnu ve talihsiz Twinkies sevgisine atfettiği göbeğiyle Noel Baba gibi görünmesi de yardımcı oldu.

Doktor muayenesine başladı, röntgen çekmek için beni asistanıyla birlikte başka bir odaya götürmeden önce birkaç dakika boyunca dürttü ve karıştırdı.

Tüm bu süre boyunca kalbim göğsümde çarpıyordu.

"Yeniden kırılmamış," diye açıkladı sonunda, röntgenlerden başını kaldırarak. "Ama bu tempoda devam edersen bir gün üzerinde yürüyemeyeceksin." Dr. Jenkins kaşlarını çattı ve röntgeni tekrar inceledi. "Bunu sana mutlaka birileri söylemiştir Anastasia. O sakatlıktan sonra bacağın bu tür bir zorlanmayı kaldıramaz."

Bunu bana birkaç ay önce başka bir doktor söylemişti. O doktoru da görmezden gelmiştim.

Sesimi sabit tuttum ve yalan söylediğim gerçeğinin dışarı sızmasını engellemeye çalıştım. "Geçmişteki doktorlar acıyla başa çıkabildiğim sürece normal şekilde dans edebileceğimi söylediler."

Bana baktı, gözleri endişeyle doluydu. "Söylediklerinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu sonunda nazikçe.

Dudağım titredi ve gözyaşlarımın dökülmek üzere olduğunu hissettim. "Lütfen kimseye bir şey söyleme," diye yalvardım, sesim çatlıyordu. "Ben iyi olacağım. Daha dikkatli olacağım. Dans olmadan yaşayamam."

Kaşlarını çattı, belli ki kafası karışıktı. "Anastasia, düzenli kontrollere gelmeye başlamalısın. Bu hafife alınacak bir şey değil."

Hevesle başımı salladım, bu konuyu kapatmasını umuyordum. "Bırakacağım, söz veriyorum."

Şakaklarını ovuşturarak iç çekti. "Pekala, ama bu işi takip etmediğine dair bir işaret görürsem, bunu rapor etmek zorunda kalacağım. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedim, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyordu.

Ofisten ayrılırken içimi ezici bir yenilgi duygusu kapladı.

Onu şimdilik sessiz kalmaya ikna etmeyi başardım ama bu ne kadar sürecekti?

Topallayarak stüdyoya dönerken bacağımdaki acı, içimi kemiren korkuyla kıyaslanamazdı.

Orada abartmıyordum. Eğer dans edemezsem... yaşayabileceğimi sanmıyordum.

Her günümün her bölümünde hayallerim için çalışıyordum.

Hayatta kurduğum tek hayal ölseydi ne olurdu?

Camden'ın yüzü zihnimi doldurdu. "Seni seviyorum" ve "sonsuza dek" derken nasıl görünüyordu.

Onu bana çeken şeyin yeteneğim olduğunu zaten birkaç kez itiraf etmişti. Eğer bu ortadan kalkarsa... Gerçekten bir *hiç* olurdum.

Ve bundan sonra "sonsuza kadar" sözü ne kadar sürecekti?

Başka hiçbir yeteneğim yoktu. Eğitimim yoktu.

Burası olmadan tam anlamıyla bir hiçtim.

Ne yapacaktım ki?

Hayal edilebilecek en aptalca şeydi ama ağrıyan bacağım beni boş bir antrenman odasına götürdü.

Aynada kendime baktım, gözlerimdeki perili bakışı ve aynı zamanda yanaklarımın artık renkli olduğunu fark ettim.

Camden bana bunu vermişti.

Hayır, bacağımın her şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim. Pes etmeyecektim. Hala dans edebilirdim. Her şey yoluna girecekti. Dansı ve Camden'ı kaybedemezdim.

Bu yüzden *yapmazdım*. Bu kadar basit olmalıydı.

Yerime dönmeden önce müziği açarak topalladım. Ellerimi yukarı kaldırdım... ve sonra yavaşça piste çıktım.

Loş ışıklı stüdyoda, müziğin beni yıkamasına izin verdim, her vuruş beni akıl sağlığıma bağlayan bir cankurtaran halatıydı. Her harekette, kalbimi ve ruhumu dansa döktüm, acının ve hayal kırıklığının yüzeye çıkmasına izin verdim. Kendimi ritme teslim ettim. Hareketlerim kontrollü bir zarafetle başladı, ancak müzik yükseldikçe içimdeki kargaşa da yükseldi.

Vücudum yılların pratiğinden doğan bir akışkanlıkla hareket ediyordu ama bu gece farklıydı. Bu gece her adımım bir savaş, karanlığı uzak tutmak için umutsuz bir mücadeleydi. Ama yine de dans etmeye devam ettim, hareketlerim her geçen an daha da çılgınlaşıyordu.

Dönüp dururken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı, paramparça olmuş hayallerimin acısı beni tamamen tüketmekle tehdit ediyordu. Dans ettim. Ve sonra biraz daha dans ettim.

Vücudumu sınırlarının ötesine zorladım, kaslarım her dönüş ve dönüşte protesto ediyordu. Kollarım sanki ulaşamayacağım bir şeyi yakalamak istercesine uzanırken, bacaklarım beni yerde itiyordu, her adım işe yaramayan bacağıma bir hançer gibi saplanıyordu.

Müzik kreşendo yaptı ve kendimi bir dizi karmaşık hareketin içine attım, devletle en iyi günümde yapmamam gereken hareketlerdi bunlar

bacağımdan. Alnımdan aşağı ter damlıyor, yanaklarımı çizen gözyaşlarıma karışıyordu.

Yine de devam ettim.

Ta ki bir adım atana ve bacağım beni tutamayana

kadar. Büküldü ve yere yığıldım.

Bir yığın halinde düşerken terim ve gözyaşlarım beni yere yapıştırdı. Her şey çok fazlaydı. Acı, keder, korku.

Boğuluyordum. Yorgunluktan görüşümün kenarları bulanıklaşıyordu. Belki de sabah beni burada bulurlardı.

Etrafımda dans ettiklerini, polis çağırma zahmetine girmediklerini ya da bedenimi hareket ettirmediklerini hayal edebiliyordum çünkü artık bir hiçtim.

Hiçbir şey.

Yakınlarda ayak sesleri duyuldu ve ben yorgun bir şekilde gözlerimi kırpıştırarak kapıya doğru baktım.

Orada kimin durduğunu gördüğümde gözlerim daha da açıldı.

Camden.

Utanç boğazımı kapladı, tadı acı ve iğrençti. Utanç içimi aydınlattı. Bu mükemmel yaratık beni en kötü halimle görüyordu.

Yine de hareket etmedim. Gözlerimiz kilitlenirken öylece uzandım. Belki de bu kadardı. Belki de son isteğimi kaybetmiştim.

Ya da belki birinin beni görmesini istedim. Ne kadar acı çektiğimi görmesini. Ne kadar yandığımı. Her lanet günün devam etme isteğimi ne kadar azalttığını.

"Bebeğim," diye nefes aldı ve sesinde bir acı vardı, sanki benim acımı görmek onun da canını yakıyordu.

Bu acı, bir bitkinin altında büyüyen kökler gibi içime doğru ilerledi.

Son nefesini vermekte olan bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça bana doğru yürüdü. Yanıma çömeldi ve parmaklarını usulca yanağıma dokundurdu.

"Oh, bebeğim." Dokunuşu beni ısıttı ama yine de hareket etmedim.

Kollarını bana doladığında ve beni göğsüne çektiğinde, hiçbir ağırlığım yokmuş gibi kaldırdığında da kıpırdamadım.

Bilincimin yerinde olup olmadığından emin değildim. Her şey bir rüya gibiydi, etrafımdaki dünya acı ve yorgunluktan oluşan puslu bir bulanıklıktı. Ama sisin içinden,

Güçlü kolları beni soğuk stüdyo zemininden nazikçe kaldırdı, sonsuz değerliymişim gibi kucakladı.

Daha önce ondan başka kimse beni kucağına almamıştı. Belki annem beni bebekken kucağına almıştı ama onu tanıdığım kadarıyla, ağlamam kesilene kadar beni beşiğe attığını sanıyordum.

Hareket edecek ya da beni nereye götürdüğünü soracak gücüm yoktu.

Sadece teslim oldum, kendimi kaptırdım, Camden'ın adımlarının ritmik salınımı beni bir huzur haline soktu.

Daha önce içinde bulunduğum çılgınlığın tam tersiydi.

Kamyonetine doğru ilerlerken gece havası serin ve rahatlatıcı bir şekilde tenime değdi.

Kapıyı açıp beni usulca koltuğa oturttuğunda hâlâ şaşkınlık içindeydim. Emniyet kemerini göğsümden geçirdi ve ben de ona yavaşça göz kırptım.

Güvenlik. Hissettiğim şey buydu. Tenimde yıkanıyordu, içimi dolduran altın bir ışık, tüm öğleden sonra boyunca var olan endişeyi silip süpürüyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona.

Terli ve keçeleşmiş saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Sonsuza dek," diye cevap verdi ve bu kelimeyle gözlerimi kapattım, bir damla gözyaşının yüzümden aşağı süzülmesine izin verdim.

Çünkü o kelimenin gerçek olup olmadığını bilmiyordum.

Ertesi gün dansta berbat durumdaydım. Camden beni eve götürdükten sonra hemen yatağa yatırmıştı ve ben de derse gitme vakti gelene kadar uyumuştum.

Sorunun ne olduğunu söylemem için beni kandırmaya çalışmıştı... ama ben ona daha sonra konuşacağımızı s ö y l e m i ş t i m. Eğer bir tane varsa, bir kaçış.

Bu odada olmak, plié yaparken bara tutunmak için beş ekstra güçlü Advil almıştım.

Bacağım çok ağrıyordu. Bir gün izne ihtiyacım vardı. Aslında muhtemelen bir ay izne ihtiyacım vardı. Bacağım uzun zamandır bu kadar kötü olmamıştı.

"Anastasia," Madam Leclerc'in sesi sınıfın gürültüsünü yarıp geçti. Kapı aralığına baktım, onu orada dikilirken gördüğümde içimi bir korku kapladı,

Kırmızı dudakları sert bir şekilde çatılmıştı. Benimle konuşmak istemesi hiç iyi bir şey gibi görünmüyordu.

Eğitmen bana başını salladı ve ben de odanın içinde yürüdüm, bunu yaparken zarif ve şık görünmeye çalıştım çünkü Madam Leclerc böyle şeylere önem verirdi.

Yol boyunca bana küçümseyerek baktı.

"Evet, Madam?" Koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapattıktan sonra söyledim. Söylemek istediği şeyin tüm sınıfın duymasını istediğim bir şey olmadığını düşünmek çok da zor değildi.

"Şirket faizleri yükseltiyor," diye başladı, Fransız aksanı kırpılmış ve soğuktu. "Ekonomi eskisi gibi değil ve her şeyin fiyatı arttı. Bu da kostümlerin, harçların... her şeyin zamlanacağı anlamına geliyor."

Derin bir nefes aldım, kalbim daraldı. Buraya katılmak zaten gülünç derecede pahalıydı. Sadece kıdemli dansçılara performansları için geçinebilecekleri kadar ödenek veriliyordu ve her nedense ben henüz yetiştirilmemiştim. Gösteri, temizlik ve masalara servis yapmak için aldığım ücret, her şeyi zar zor karşılıyordu.

Bu yüzden bir barınakta yaşıyordum.

Artık bir işim yoktu.

Michael'ın da birkaç hafta içinde beklediği parayı düşünerek derin bir nefes aldım.

Ne yapacaktım ki?

Gösteri. Kıdemli bir dansçıyla dans ediyordum - sadece herhangi bir kıdemli dansçıyla değil - tüm Kumpanya'nın erkek baş dansçısıyla. Rolü nasıl almış olursam olayım, performans hâlâ devam ediyordu.

O zaman kıdemli bir dansçı gibi maaş almam gerekmez mi?

Cesaretimi toplamaya çalışarak yutkundum. Madam Leclerc beni hep korkutmuştu. Emekli olmak isteyecek kadar yaşlanacağını ve beni olduğum gibi görecek yeni birinin geleceğini umuyordum.

"Gösteride Dallon'la dans ediyorum," diye başladım usulca. "Ben... Sanırım bu gösteri için bana ek bir maaş ödenmesini gerektiriyor."

Yüzü alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ama bir an için hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen haklı olduğum içindi. Yine de dudaklarını büzdü ve ben de kaskatı kesildim, bana yaşatacağı acıya kendimi hazırladım.

"Performansınızın gerçekleşeceğine bile tam olarak ikna olmuş değilim Anastasia," dedi mağrur bir sesle. "Dallon'dan gelen raporlar örnek teşkil edecek nitelikte değil."

Bu beni hiç şaşırtmadı. Bizi geride tutan şeyin kendi kötü performansı olduğunu rapor edecek değildi ya. Madam'ın zaten küçümsediği genç dansçıyı suçlamak çok daha kolaydı.

Çenemi kaldırıp onunla göz teması kurarak, "Performansım konusunda k e n d i m e son derece güveniyorum," diye yanıt verdim.

Onu ilk kez kıvranırken görmüştüm.

"Şuna ne dersiniz Bayan Lennox, eğer *Giselle*'i düzgün bir şekilde oynayabilirseniz, sizi terfi ettireceğim. Ama performansınız *benim* standartlarımı karşılamalı." Burnunun ucuyla bana baktı. "Ve sanırım ikimiz de bu standartları henüz bir kez bile karşılamadığınızı biliyoruz."

Bardağın dolu tarafını görmeye çalışan biriydim. Her gün yaşadığım şeyler yüzünden bu bir tür zorunluluktu - en azından Camden'la tanışana kadar.

Ama bana öyle geliyordu ki, Vitrinde ne yaparsam yapayım, hiç umut yoktu.

Tabiri caizse sıçmıştım.

Bir iş bulmam gerekiyordu.

Günün geri kalanı bulanık bir şekilde geçti. Dallon'la yaptığım antrenman sırasında bile aynı şeyleri yaptım. Şaşırtıcı bir şekilde, muhtemelen dün neredeyse bacağımı kırdığı için bu konuda yorum yapmadı.

En azından gün bitmişti. Soyunma odasındaki bankın üzerine çöktüm ve başımı dolaba yasladım. Çok yorgundum. Muhtemelen orada uyuyakalabilirdim. Telefonum çalana kadar birkaç dakika orada oturdum.

Camden buradaydı.

Tanıştığımızdan beri ilk kez onu görmekten korkuyordum.

Çantamı topladım ve yavaşça dışarı çıktım, onu kamyonetinin önünde dururken görünce derin bir nefes aldım. Bazı dansçılar gruplar halinde toplanmıştı ve ona bakıp duruyor, kıkırdayarak ne kadar seksi olduğundan bahsediyorlardı.

Kendilerini becermesini istedikleri tüm yolları tartışan bir grubun yanından geçtiğimde hemen tüylerim diken diken oldu.

Benimki, çığlık atmak istedim. *Benim şerefime lanet bir sik dövmesi yaptırmış*! Elimi yüzümde gezdirdim. Cidden, dağılıyordum.

"Merhaba bebeğim," dedi Camden, benimle yarı yolda buluşarak, sanki ona kadar gelmemi beklemeye dayanamıyormuş gibi.

"Merhaba," diye cevap verdim ve sesimdeki düzlük karşısında kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?" Etrafımızdaki herkese sanki bir şeymiş gibi baktı.

benim sinirli tavrımdan sorumlu.

"Sadece..." Omuzlarım çöktü. "Bugün bazı kötü haberler aldım. Ve şimdi, gerçekten bir iş bulmam gerekiyor. Derhal."

Beni kamyona bindirirken sessizdi ve sonra etrafta dolaşıp içi

nd Arabayı sürmeye başladıktan sonra "Kötü haber neydi?" diye sordu.

e. Ona baktım. Çok sakin ve güzel görünüyordu. Camden da aynı benim kadar meşguldü. Bugün ağırlık çalıştığını ve iki takım toplantısı yaptığını biliyordum ama yine de kendini toparlamıştı, tamamen soğukkanlıydı.

"Anastasia?" diye sordu, ona baktığım için hiçbir şey söylememiştim.

"Benden her zaman nefret eden Madam Leclerc, Kumpanya'nın her şeye zam yaptığını ama genç dansçıların maaşlarına zam yapmadığını söyledi. Ona bir zam almam gerektiğini, yani gerçekten yaşayabileceğim bir ücret almam gerektiğini söyledim, çünkü Showcase için bir müdürle dans ediyorum. Bana bunun ancak performansımdan memnun kalırsa gerçekleşeceğini söyledi... ve ardından da şu ana kadar yaptığım *hiçbir şeyden* memnun kalmadığını söyledi."

Camden, "Kulağa tam bir sürtük gibi geliyor," dedi.

"Ne yazık ki, sürtük ya da değil, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en ünlü eski Prima Balerinlerden biri. İnsanlar onunla çalışmak için şirketimize akın ediyor. Sadece benim için işe yaramadı," diye fısıldadım, pencereden geçen şehre bakarak. "Ama kelimenin tam anlamıyla tek eğitiminiz dans etmekse ve sadece geceleri çalışabiliyorsanız iş bulmak biraz zor." Kendi kendime güldüm. "Aslında... Sanırım striptizci olmak için yeterliyim, sanırım bu da var."

Bir çatırtı sesi duydum ve bakışlarım Camden'a yöneldi; belli belirsiz paniklemiş görünüyordu... ve direksiyonu gerçekten sıkı sıkı tutuyordu.

"Camden?" Dikkatle sordum.

"Artık striptiz hakkında konuşmayacağımızı konuştuk sanıyordum?" dedi kabaca.

Ama gerçekten şaka yaptığımdan emin değildim.

"İhtiyacın olan her şeyi karşılayabilirim Anastasia. Sorun değil."

Kaşlarımı çattım. "Bunu neden yapasın ki?"

Camden kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Çünkü çiftler bir ilişki içindeyken böyle yaparlar bebeğim, birbirlerine yardım ederler."

Bana borçlusun.

Beni kullanıyorsun.

Michael ve ailesinin sözleri kafamda yankılandı.

Hayır, böyle bir şey *olmayacaktı*.

"Başka hiçbir şey için para ödemiyorsun Camden," diye çıkıştım bir süre sonra, sesimde histerik bir ton vardı. "Sen zaten yeterince şey yaptın. Kelimenin tam anlamıyla senin evinde kira ödemeden uyuyorum, senin yemeklerini yiyorum - bu arada benim için pişiriyorsun, süslü gösterilere gidiyorum ve saten çarşaflarda uyuyorum. Bana başka bir şey vermiyorsun!"

Üzerimize garip bir sessizlik çöktü.

"O zaman ne yapmak istersiniz?" Camden sert bir şekilde cevap verdi. "Bir iş bulacağım."

Camden garaja girdi ve kamyoneti durdurdu. "Anastasia, dün gece seni bulduğumda neredeyse bayılmak üzereydin. İhtiyacın olan son şey tabağına daha fazlasını eklemek. İhtiyacın olan şey dinlenmek."

"Bana neye ihtiyacım olduğunu söyleme, Camden." Sesim sert ve acımasızdı ve bundan nefret ediyordum.

İşte buydu, benimle işi o zaman bitecekti. Başka birine sahip olabilecekken kim güvensiz, inatçı bir sokak faresini isterdi ki? Görünüşe göre son birkaç gündür birbirimizin tetikleyicilerini çok iyi ortaya çıkarıyorduk.

Ama benimki onunkinin tam tersiydi. O benimle ilgilenmek istiyordu... ve ben bunu yapmasına izin vermekten *korkuyordum*.

Kapımı açıp çatı katına çıktığımızda ve garip bir akşam yemeğine oturduğumuzda sessizlik devam etti - çünkü tabii ki mükemmel erkek arkadaşım kapıdan girer girmez lezzetli fırında ziti hazırlamıştı.

Son lokmamı almıştım ve tabağımı lavaboya koymak için tam kalkmıştım ki üzerime atladı, beni kucağına çekti, tabağımın masaya çarpıp domates sosu parçalarının etrafa saçılmasını umursamadı. Şaşkınlıkla gıcırdadım ve dağınıklığa bakakaldım.

"Dikkatini veriyor musun, bebeğim?" diye hırladı.

"Kucağında otururken bunu yapmamak biraz zor," diye mırıldandım.

Gözleri parladı ve en son ne zaman şımarıklık yaptığımı düşündüğünü anladım.

"Seni seviyorum Anastasia," dedi tatlı bir sesle, sesini yumuşatarak. "Sana yardım etmek, seninle ilgilenmek, hayallerine doğru ilerlerken yanında olmak benim için bir ayrıcalık olacaktır."

Anlamıyordu. Bunu şimdi söyleyebilirdi, ama bu değişecekti. Hayatımda ne zaman birine bel bağlasam, her şey m a h v o l d u .

"Peki *sana* nasıl yardım edebilirim Camden? Yemek yapmama ve temizlik yapmama kesinlikle izin verilmiyorsa. Masaya ne getiriyorum? Bu ilişkiye ne katıyorum? Eğer mesele seksse, eminim benden daha iyi yapan milyonlarca kadın vardır. Başka bir *delik* bulabilirsin."

Ağzımdan çıkar çıkmaz bu sözlerden pişmanlık duydum. Onu başka biriyle düşünmek fiziksel olarak acı veriyordu.

Camden öfkeyle, "Kendin hakkında böyle konuşma," diye çıkıştı.

Gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissederek güzel yüzünü iki elimin arasına aldım. Şu anda çok perişan görünüyordu.

"Ya bütün bunları yaptıktan sonra buna değmeyeceğime karar verirsen? Ya olmadığım biri olduğumu düşünürsen? Ya bir gün uyandığında benim bir hiç olduğumu fark edersen? Ben hiç kimseyim." Dudaklarım titriyordu, çünkü hayatta kalamayacağımı anlamıştım.

Beni artık istemediğine karar vermesine dayanamazdım. Beni mahvetmişti.

Tıpkı tehdit ettiği gibi.

Hayatımdaki diğer her şeyi kaybetmeyi atlatmıştım... ama onu kaybetmeyi a t l a t a m a z d ı m .

"Bu asla olmayacak," diye şiddetle yemin etti.

Dudaklarını usulca öptüm ve başımı göğsüne yaslayarak kalbinin düzenli atışını dinledim.

Keşke ona inanabilseydim.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

ANASTASIA

"They can't do that. I'm serious." Alena hırladı, bakıyor at ve Şirket'in ilan panosunda yeni bir duyuru.

Madam Leclerc fiyatların yükseldiğini söylediğinde abartıyordum.

Bu... bu delilikti.

Alena'nın daha önce paradan şikâyet ettiğini hiç duymamıştım, o yüzden bu konuda not tutması her açıdan saçmaydı.

"Şu yaşlı cadı. Sanki hepimizin işi bırakmasını istiyor." Alena ellerini iki yana açmış, sanki yeterince sert bakarsa kâğıttaki rakamlar sihirli bir şekilde değişecekmiş gibi kaşlarını çatarak tahtaya bakmaya devam etti.

Sonunda iç geçirdi ve bana bakmadan önce başını sallayarak uzaklaştı. "En azından bu konuda endişelenmene gerek yok. Çıktığın o süslü pantolonlu hokey oyuncusuyla değil."

Rahatsızca yer değiştirdim. "Öyle bir şey değil," dedim hemen. "Ondan asla benim için ödeme yapmasını istemem."

Deli olduğumu düşünmüş gibi bir kaşını kaldırdı. "Neden olmasın ki? Eğer kendime zengin bir adam bulsaydım, ondan alabileceğim her şeyi alırdım."

İşte bu yüzden zengin bir adamla birlikte değilsin, diye düşündüm kendi kendime. *Muhtemelen seni bir mil öteden hissederler ve kaçarlar.*

Bir tür cevap beklediğini fark ettim, bu yüzden taahhütte bulunmayan bir mırıldanma sesi çıkardım - bu garip bir şekilde onun için işe yaramış görünüyordu.

"Peki bunu ödemek için ne yapacaksın?" diye sordu.

İçimi çektim.

O anda aklıma gelen tek soru buydu. Michael'a ödemem gereken para ve şimdi de bu... Tek düşünebildiğim buydu.

"Ne yapabileceğimden emin değilim. Dans edebilirim. Hepsi bu kadar. Programımız başka bir şey yapmamıza izin vermiyor." Dün gece hissettiğim çaresizlik, bu konuyu tekrar konuşurken boğazımda düğümleniyordu.

Alena koridorda bir aşağı bir yukarı baktı, sanki yalnız olduğumuzdan emin olmak ister gibiydi ve sonra yaklaştı. "İşe yarayacak bir iş biliyorum. Maaşı da çok iyi. Üst düzey şirkete girene kadar bu işi yapacağım... ve o zaman bile bırakmam zor olacak. Parası çok iyi."

Merakla ona baktım. "Ne tür bir iş bu?"

"Bir Centilmenler Kulübü," dedi, sesinde bir meydan okuma vardı, sanki onu yargılamamı bekliyordu... ya da benim çok iyi biri olduğumu düşündüğü için çığlık atarak kaçmamı.

"Sen... soyunuyor musun?" Tereddütle sordum.

Gözlerini devirdi. "*Dans ediyorum*. Burada yaptığımızdan çok farklı değil, biliyor musun? Sadece biraz daha az kıyafetle. Ve geçen sonbahar giydiğimiz kostümü hatırlarsan... yaklaşık aynı miktarda örtüyor."

O kostümü hatırladım. Haklıydı. Tüm o süre boyunca kendimi sahnede çıplak dans ediyormuş gibi hissetmiştim. Hiçbirimiz Madam Leclerc'in ne düşündüğünü anlamamıştık.

"Dün gece sadece bahşişlerden iki bin dolar kazandım," dedi Alena gururla, kaşlarını aşağı yukarı oynatarak.

Ağzım açık kaldı. "Sen... sen ciddi misin?"

Sırıtarak başını salladı. "Sana bir iş bulabilirim, biliyorsun. Seni yiyip bitirirler. Sende melek gibi bir şey var."

Camden'a bundan bahsetmiştim çünkü bunu daha önce düşünmüştüm. Kolay parayı düşündüm. Michael'a istediği parayı ne kadar çabuk verebileceğimi.

Yine de yapamadım.

Bir klişe haline gelemezdim. Soyunma zamanım evsiz kaldığım zaman olabilirdi. Ama şimdi değil.

Benim geldiğim yerde her kız ya aşırı dozdan ölür, ya hamile kalır ya da striptiz yapmaya başlardı.

Arada bir şey yoktu. İlk ikisini annem yapmıştı. Sonuncusunu ben yapmayacaktım.

Ayrıca yıllarca Michael'ın benimle ilgili fotoğraf ve videolarından dolayı üzülüp hasta olmadım, sırf her şeyi bir kenara bırakıp bir grup erkeğin vücudumun *tamamını* görmesini sağlamak için.

"Orada başka işleri var mı?" diye sordum. Sanırım aptallık etmiştim ama o kulüplerden hep uzak durmuş, pes etmemeye karar vermiştim. Orada programıma gerçekten uyabilecek başka işler olması mantıklıydı.

Ve Camden'ı üzmeyeceğim.

"Garsonluk yapıyorlar," dedi Alena omuz silkerek, sanki bunu çok ilginç bir seçenek olarak görmüyormuş gibi.

"Bunun için bana bir görüşme ayarlayabilir misin?" Ben sordum.

"Evet," dedi başını eğerek ve beni inceleyerek. "Yine de dans etmeyi denemek istemediğine emin misin? O kadar para kazanamazsın."

Başımı salladım. "Bunu uzmanlara saklayacağım," dedim ona.

Sırıttı ve saçlarını savurdu, onun hareketlerinden birini taklit ettiğinden emindim. "Ben de kendimi öyle görüyorum."

Gergin bir şekilde güldüm ve kendi saçımı topuz haline getirdim. "Sizce ne zaman iş görüşmesine gidebilirim?" Para kazanmaya başlamak ve bu işi bir an önce bitirmek için heyecanlı hissederek sordum.

"Dersten sonra benimle buluş. Bu gece vardiyam var."

"Harika," dedim gergin bir şekilde ve uzaklaşırken bana göz kırptı.

Camden

Ağırlık çalışırken Ari'ye göz kulak olurken telefonum cebimde çaldı.

Anastasia olmadığından emin olmak için hemen bıraktım. Ağırlık çubuğu göğsüne inerken Ari, "Kahretsin," diye söylendi.

"Tüh," dedim hafifçe. Ama mesajımı kontrol edebilmek için onu bir saniyeliğine orada bıraktım.

> Anastasia: Bugün dersten sonra bir iş görüşmem var, o yüzden beni bırakmana ihtiyacım yok.

Kaşlarımı çattım, başka bir mesaj gelmesini, daha fazla bilgi gelmesini bekledim.

"Buraya biraz yardım," diye homurdandı Ari. Sinirle ona baktım ama ağırlıkların hâlâ göğsüne yapışmış olduğunu gördüm.

Bu konuda yardımcı olsam iyi olur.

Çubuğu hızla yukarı kaldırdım ve rafa yerleştirdim.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun, Hero? Yani daha yakışıklı, daha yetenekli defans oyuncusu devre dışı mı kaldı?" Ari yüzünde kızgın bir ifadeyle göğsünü ovuşturarak sordu.

Gözlerimi devirdim ve telefonum çaldığında tekrar ona baktım.

Ama bu sadece erektil disfonksiyon kreminin reklamını yapan bir spam metniydi. Gözlerimi kırptım. Bunun için bir kremleri mi vardı?

"Bize söylemek istediğin bir şey mi var, büyükbaba?" Logan omzumun üzerinden mesajımı okuyarak arsızca sordu.

Ona kaşlarımı çattım. "Beni bunun için mi yazdırdın?"

Pişmanlık duymadan sırıttı ve omuz silkti. "Bunu takdir edeceğini düşündüm. Hayatının o dönemine yaklaşıyorsun."

"Senden nefret ediyorum," diye hırladım. "O konuda *gayet iyiyim*, çok teşekkür ederim."

"'Sadece iyi' mi?" Ari dilini şaklatarak söyledi. "Bunun yeterince iyi olduğundan emin değilim. Özellikle de küçük balerinini elinde tutmak istiyorsan."

Ağırlıkları aldım ve hemen düşürdüm.

Tam zamanında yakaladığı için ofladı. "Daniels, beni öldürmeye çalışıyor. Yardım edin."

Lincoln ise hepimizi görmezden gelerek ağırlıklı ciğer hareketlerini yapmaya devam etti.

Anastasia'ya bir mesaj yazdım.

Ben: Yer nerede? Seni oraya götürebilirim. İşi aldığında bunu kutlayabiliriz :)

Sonunda geri mesaj atana kadar bir dakika boyunca üç mesaj balonu vardı.

Beni bırakacak biri var. Yine de teşekkür ederim. XO.

Pekala...bu hiç de şüpheli değildi.

Saate baktım. Bir saat içinde dersten çıkmış olacaktı.

"Bu konuda bana yardım edecek misin, yoksa orada öylece durup varlığını mı düşüneceksin?" Ari alay etti.

"Üzerine bir ağırlık daha atmamı ister misin?" Anastasia'nın bu gece benim bilmemi istemediği nerelere gidebileceğini gözden geçirirken dalgın dalgın çizdim.

"Sadece yüzünü incitmediğinden emin ol. Bunun sonunu asla duyamayız," diye yorumladı Disney atlamaya başlarken.

"Ya da siki," diye ekledi Lincoln, sonunda sohbete katılmıştı. "Bu muhtemelen daha da kötü olurdu."

Ari bu yorum karşısında belli belirsiz hasta görünüyordu. "Yer değiştirsek iyi olur, Kahraman.

Aklına bir şey gelirse diye."

Öfkelendim ama onunla yer değiştirdim, böylece ağırlık kaldırabilir ve Anastasia'yı huzur içinde düşünebilirdim.

Sonraki bir saat acı verici bir şekilde yavaş geçti. Bale stüdyosunun dışında beklemek istedim ama sonunda takip cihazını kullanarak onu gittiği yere kadar takip edebileceğimi düşündüm.

"Sonra görüşürüz çocuklar," dedim sonunda, karşılığında ne söylediklerine pek aldırmadan.

Hareket halindeydi.

Anastasia'nın iş görüşmesi bir striptiz kulübündeydi.

O lanet kulübü biliyordum. Nick ve Matty, takımdaki iki oyuncu, haftada en az bir kez oraya giderlerdi.

Lanet olsun.

Kızımın oraya yaklaşmasını istemiyordum. Tüm o erkekler onu görüyor muydu? Onu tamamen giyinik görmelerini istemiyordum... bırakın çıplak görmelerini.

Ne düşünüyordu ki?

GEÇEN GECE ŞAKA YAPTIĞINI SANMIŞTIM.

Tamam. Ne yapalım?

Dışarıda durup onu beklemenin yanı sıra... zaten yaptığım bir şey...

İçeride çok fazla güvenlik olduğunu biliyordum, Matty bize bir gece çok fazla içtikten sonra dışarı atıldığını anlatmıştı, bu yüzden içeri girip onu sürükleyerek dışarı çıkarmak mümkün değildi.

Herhangi bir bilgi alıp alamayacağımı görmek için kulübün numarasını çevirdim... ya da çalışanlara onu işe almamalarını, aksi takdirde cehennem azabı çekeceklerini söyledim. "Dolly Pockets," diye cevap verdi bir kadın. On beş paket sigara içiyordu.

Çakıl taşlarıyla dolu sesine bakılırsa son kırk yıldır her gün. "Evet, merhaba. Müdürünüzle konuşabilir miyim?" diye sordum. çok tehditkâr olmayan ve büyüleyici bir sesti.

Kadın bana homurdanmaya cüret etti. "Kıskanç erkek arkadaşlardan her zaman böyle telefonlar almadığımızı mı sanıyorsun? Siktir git, göt herif," diye tersledi ve telefonu suratıma kapattı.

Kaşlarımı çattım. Haklıydım. Ama kendimi bu sözde erkek arkadaşlardan ayırmak hoşuma gidiyordu. Ne de olsa Anastasia'nın müstakbel *kocasıydım*.

Ve bunu sadece kıskandığım için yapmıyordum. Çünkü onu bir direğin etrafında dans ederken gören herkesi öldürürdüm. Meme ucu görürlerse iki kat cinayet.

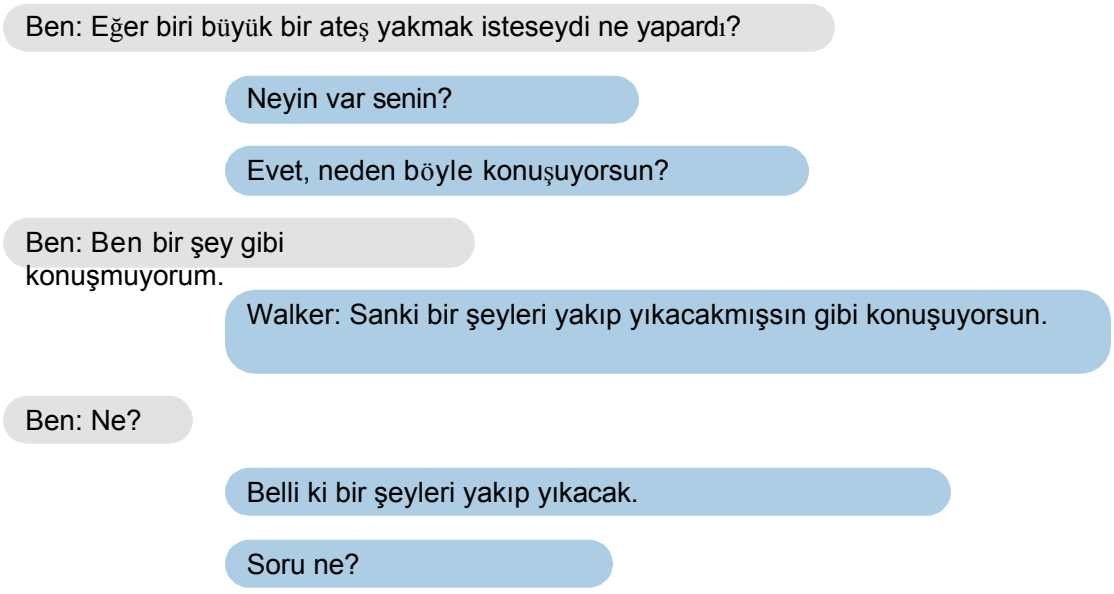
Sikeyim.

Kulübün dışında bir ileri bir geri volta attım. Bekledim.

Ve biraz daha bekledi.

Onu hemen başlatmışlar mıydı? Saat akşamın yedisiydi. Park yerinde on araba daha vardı. Dansçılar için bu kadar çaresiz değillerdi herhalde.

Telefonumu çıkardım ve çılgınca bir mesaj attım. Eğer çok çılgınca davranırsam çocuklar bana söyleyecekti.

Ari: Hey bize bak, Altın Çocuk, gerçek kankalar gibi birbirimizin cümlelerini tamamlıyoruz.

Walker: Ben her zaman cümleleri bitiririm.

Disney, seni aptal.

Ben: Bu şimdiye kadar parçası olduğum en yardımsever grup.
VE EVET, IĞNELEYICI KONUŞUYORUM.

Walker: Bize bir şeyi yakmakla ilgili bir şey bilip bilmediğimizi sordunuz. Gerçek bir cevap istediğinizi bilmiyorduk.

Ari: Ahh, Disney, şimdi de grup için kraliyet "biz "i ile konuşuyorsun.

Bu çok akıllıcaydı Lancaster.

Biliyorum.

Ben: Ben sadece güven çemberinin bir binayı yakmakla ilgili bir şeyler bilebileceğini düşünüyordum.

Ari: Hangi güven çemberi?

Walker: Evet, bu çok güvenilmez bir davranıştı.

Ofladım ve sonra telefonum çaldı. Arayan
Lincoln'dü.

"Merhaba?" Lincoln beni tedirgin etse de sıradan bir şekilde sordum.

"Neyi yakıyorsun?"

"Hiçbir şeyi yakıp yıkmıyorum. Bu sadece bir araştırma sorusuydu - masum bir soru - insanlar arkadaşlarına her zaman böyle şeyler sorarlar."

Uzun, abartılı bir sessizlik oldu ve eğer bu bir metin konuşması olsaydı, kesinlikle bir "..." olurdu.

"Eğer bir binayı yakacak olsaydım..." "Varsayımsal
olarak..." Araya girdim.

Homurdandı. "Eğer bir binayı yakacak olsaydım, *varsayımsal* olarak, yangının kolayca tutunabileceği alanları hedef almak isterdim. Belki giriş veya çıkışların yakınında, hava akımının güçlü olduğu yerlerde veya yanıcı maddelerin olabileceği depo odasında. Bölgedeki tüm kameraların

önce devre dışı bırakıldı. Binaya gittiğimde kılık değiştirir ve yangını dışarıdan değil içeriden başlatırdım. Yine de varsayımsal olarak, izi sürülemeyen bir kullan-at telefon kullanarak binayı yakması için birini tutardım, böylece asla benimle ilişkilendirilemezdi."

Beni görememesine rağmen yavaşça göz kırptım.

Çünkü varsayımsal olarak... birini işe almak, kendim yapmaktan çok daha iyi bir fikirdi.

Ama aynı zamanda, bu konuda çok düşünmüşe benziyordu ve bu kesinlikle üzerinde düşünülmesi gereken bir şeydi.

"Varsayımsal olarak herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız var mı?" Lincoln o kadar rahat bir şekilde sordu ki, neredeyse altın tanrının gerçekten varsayımsal olarak konuştuğunu düşünecektiniz.

Ben bir şey söyleyemeden, ondan bir telefon numarası içeren bir mesaj aldım. "O telefon numarasını ara... marketteki kontörlü telefonlardan birinden. Ona neye ihtiyacın olduğunu söyle. Gitmen iyi olacak," dedi Lincoln telefonu kapatmadan önce.

Pekâlâ o zaman... Bu kulağa cesaretlendirici geliyordu. Ama onu bu gece oradan çıkarmak gibi acil bir sorunu çözmüyordu.

Tam içeri dalacakken yan kapıdan çıktı, dışarı adım atarken kollarını önünde kavuşturmuş savunmaya geçmişti.

O işi almamış olmasına imkan yoktu. Eğer bir kulüp sahibi olsaydım, dansını görmemiş olsam bile tüm şovumu onun mükemmelliğine dayandırırdım.

Ve sonra onu dans ederken gördüğünde.

Sanırım onunla röportaj yapan her kimse, muhtemelen onun etrafında havada uçuşan altın dolar işaretleri görüyordur.

Durmadan önce birkaç adım attı, yavaşça dönüp beni gördüğünde vücudu kaskatı kesildi.

Yakaladım.

Anastasia

Neredeyse o karanlık, köhne kulüpten çıktığım anda onu hissetmiştim.

Camden.

Bir şekilde buradaydı.

Ama aslında o kadar da şaşırmadım.

Onunla göz göze geldik.

Karanlık bir tanrıya benziyordu, binanın gölgelerinde parlak siyah bir motosiklete yaslanırken gözleri parlıyordu - sahip olduğunu bile bilmediğim bir motosiklet.

"Anastasia," dedi sakince, ama bu fırtına öncesi sessizlik gibiydi. Silah patlamadan ve yarış başlamadan önce aldığınız son nefes. "Buraya gel."

İçimi çılgınca bir enerji doldurdu, açıklama ihtiyacı... göründüğü gibi değildi, gerçekten değildi.

Ama ona doğru yürürken ağzım pamukla doluymuş gibi kuruduğundan kelimeler bulamıyordum.

Sessizliği nedense bağırmasından daha yoğundu. Motosiklete biner binmez kafama mat siyah bir kask geçirdi ve sıkıca bağladı.

Bir saniye sonra bisikletin üzerindeydim.

"Dayan," diye homurdanarak önüme geçti ve ellerim ortasına dolanacak şekilde kollarımı kendine doğru çekti. Camden motoru çalıştırdı ve geceye doğru hızla yol aldık.

Bir motosiklet sürüşü için acayip soğuktu. Geçen haftaki kadar soğuk bir gece değildi ama caddelerde hızla ilerlerken buz gibi rüzgâr hâlâ yüzümden parçalar koparıyor gibiydi.

Yolculuk sonsuza dek sürecekmiş gibi görünüyordu ve geçen her kilometrede beklentim daha da artıyordu. Ta ki tenimi kırbaçlayan soğuktan çok bundan dolayı titreyene kadar.

Sonunda binaya girdik. Camden beni bisikletten indirip asansöre doğru götürürken hâlâ bir şey söylemiyordu.

"Camden-" diye başladım kapıdan içeri girdiğimizde.

"Şu anda hiçbir şey söylememeni öneririm *küçük dansçı*," diye mırıldandı en tehlikeli tonunun bu olduğunu öğrendiğim kadifemsi ses tonuyla.

"Sadece öyle olmadığımı açıklamak istedim-"

Daha tek kelime edemeden asansörün aynalı camına dayanmış, yanağımı serin duvara dayamıştım. Camden etrafımı sarmış, dikkatimi gerçekten vermemi istediğinde yapmayı sevdiği gibi dudakları kulağıma değiyordu.

"Bu gece güvenli olmayan bir yere gittin. Benden saklamaya çalıştın. Kendini öyle bir duruma soktun ki, başka erkekler

Sen. Başın çok büyük belada Anastasia."

Çatı katının kapıları açıldığında "Özür dilerim," diye ciyakladım.

"Bu gece, özür dilemek yeterli değil."

Beni elimden tutup karanlık oturma odasına çekti, sonra aniden bıraktı ve püsküllü koltuklardan birine oturdu.

"Bu gece dans etmek istedin, küçük dansçı. O zaman dans et." Telefonundaki bir düğmeye bastı ve bir saniye sonra dahili hoparlörlerden "Guilty as Sin" çalmaya başladı.

Orada garip bir şekilde durdum çünkü teknik olarak oraya dans etmeye gitmemiştim.

"Şimdi," dedi kabaca ve ses tonunun yoğunluğu karşısında sıçradım.

Tamam, ben de oynayabilirdim. Gerçekten batırmıştım. Eğer istediği bir danssa, ona bir dans verebilirdim.

Gözlerimi kapattım ve ritmin beni ele geçirmesine, içimde hareket etmesine, bana rehberlik etmesine izin verdim. Sonunda onları açtım ve Camden'ın odanın diğer ucundaki bakışlarıyla karşılaştım, bakışları yoğun, göz kırpmadan bakıyordu. Gözlerindeki sıcaklığı, yaptığım her hareketi nasıl takip ettiklerini görebiliyordum.

Öne doğru bir adım attım, kalçalarımı ritme göre döndürdüm, ellerim yanlarımda gezindi. Dudakları hafifçe aralandı ve çenesindeki kaslar gerildi.

Yavaşça döndüm, sırtımı eğdim, hareket ederken saçlarımın bir omzumun üzerinden düşmesine izin verdim. Her adımım, kalçalarımın her sallanışı kasıtlıydı, onun içindi. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, şehvet ve hayranlık karışımıyla yanıyordu. Onun tüm dikkatinin bende olduğunu bilmek sarhoş ediciydi.

"Anastasia," diye mırıldandı, sesi alçak ve sertti, müzikten zar zor duyuluyordu.

Kelimelerle değil, sadece bedenimle karşılık verdim. Etrafımda döndüm, müzik damarlarımı aydınlatıyordu, hareketlerim akıcı ve şehvetliydi. Ellerinin kolçakları nasıl kavradığını görebiliyordum, parmak eklemleri bembeyazdı. Kendini kontrol etmeye çalışıyordu ama gözlerindeki mücadeleyi görebiliyordum.

Nakarat başladığında dizlerimin üzerine çöktüm, ona doğru süründüm, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Nefesi kesilmişti ve vücudundaki gerginliği görebiliyordum, öne doğru eğilmişti, kıpırdamadan duramıyordu. Ona ulaştım, ellerim bacaklarından yukarı kayıyor, kotunun kumaşından teninin sıcaklığını hissediyordum.

Sertçe nefes verdi, gözleri arzuyla kararmıştı. "Anastasia," dedi tekrar, sesi gerilmişti.

Yavaşça ayağa kalktım, bedenim ona sürtündü ve arkamı dönerek sırtımı göğsüne yasladım. Elleri neredeyse içgüdüsel olarak kalçalarıma geldi, dokunuşu içimde kıvılcımlar yarattı. Ona doğru yaslandım, vücudunun benimkine karşı olan sağlam gücünü hissettim.

Müzik yavaşladı ve ben de yüzümü ona dönerek kucağına oturdum. Gözleri benimkilere kilitlenmişti, ihtiyaç ve huşu karışımıyla doluydu. Kalp atışlarını kendiminkilere karşı hissedebiliyordum, hızlı, ortak bir ritim. Eğildim, dudaklarım kulağına değdi.

"Beğendin mi baba?" Sonra fısıldadım, nefesim teninde sıcaktı.

Bir duraklama oldu ve dudakları benimkilere doğru hareket etti. Sonunda bana istediğimi, ihtiyacım olanı verecekti...

Bir saniye sonra kucağındaydım, kıçım havadaydı.

Güm.

"Ne söylemeni istiyorum bebeğim?" diye homurdandı eli kıçımın yanağından ayrılırken.

"Ne?" Az önce olanlardan dolayı şok olmuş ve tahrik olmuş bir halde inledim. Güm.

"Kelimeleri biliyorsun."

Thwack.

Gözlerimi kırpıştırdım, bulanık zihnimi temizlemeye çalıştım.

Oh...Biliyordum.

"Şımarıklara şaplak atılır," diye bağırdım hemen, kelimeler aklımdan geçer geçmez.

"Aferin kızıma."

Bir saniye sonra kucağından inmiştim. Beni kolayca hareket ettiriyordu, sanki bir bez bebekten başka bir şey değilmişim gibi.

"Artık dans ettiğine göre, bu gece planladığın gecenin ikinci kısmına geçeceğiz," dedi karanlık bir sesle. "Soyunacağın yere."

Daha ne olduğunu ya da ne olduğunu anlayamadan, üzerimdeki tayt ve bluz yırtıldı ve üzerimde sutyenim ve iç çamaşırımdan başka bir şey kalmadı. Camden tangamın kenarını kopardı ve acının patlamasıyla irkildim.

"Bunu başka birinin görebileceğini düşünmek beni deli ediyor," diye homurdandı. "O *benim*." Beni kendisine doğru çekerken, artık bedenimin kontrolü bende değilmiş gibi onu takip ettim. Beni geriye doğru kaldırdı ve öne doğru eğildi, dilini iç çamaşırımın üzerinde gezdirdi, göbeğime bastırdı ve hırladı

beni solurken. Dili kumaşın arasından klitorisime bastırdıkça tangamdaki ıslak nokta büyüdü.

"Benim," diye tekrar homurdandı, sonra dilini ve ağzını daha yukarılara, göbek deliğimin etrafına ve karnımın geri kalanına kaydırdı, ta ki göğsümün küreciklerini yavaşça yalayana kadar.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu. Göğsüm dudaklarına çarpıyordu. Pop.

Camden sütyenimi yırttı ve göğüslerim ortaya döküldü. Yüzünü onların arasına gömdü, ben kıvranan umutsuz bir karmaşa olana kadar öptü, ısırdı ve yaladı.

"Seni uyarmıştım Anastasia," dedi meme ucumu hafifçe ısırarak ve nefesimi keserek. "Sana kime ait olduğunu söyledim. Ama henüz anlamış gibi görünmüyorsun. Paylaşmıyorum. Paylaşma."

"Ben..." Gönülsüzce ona bir kez daha söylemeye çalıştım, ama sonra eli bacaklarımın arasından kayıyor, parmakları tanganın altından içime giriyordu. Vücudum öne doğru eğildi - tüm varlığım aşırı duyusal yüklenme altındaydı.

"Çığlık atacaksın, boşalacaksın... ve hatta bayılabilirsin. Ve belki o zaman benim küçük veledim sonunda dersini alır."

Üç parmağı içime girip çıkarken "Mmmh," diye inledim. Aniden dışarı çekti. "Dizlerinin üzerine çök," diye kabaca emretti.

"Ne?"

"Çok gerginim, sana zarar vermek istemiyorum. Seni almadan önce rahatlamama yardım edeceksin," diye homurdandı beni yere iterken. Umutsuzca ona baktım ve kısa bir an için yoğunluğu kırıldı ve bana olan sevgisinin içinden akıp tenimi kapladığını hissedebiliyordum.

Gözlerini kırpıştırdı ve karanlık yoğunluğu geri geldi. Saçlarımı avucunun içine alarak başımı geriye doğru çekti ve diğer eliyle kot pantolonunu ustalıkla açıp kocaman, sert sikini çıkardı.

Ağzım sulandı ve başını salladı, şişmiş aletinin başını dudaklarıma değdirirken sırıttı. "Sikimi istiyorsun, değil mi benim küçük veledim? Döllerimi yutmak seni ıslatıyor."

Ben onaylayarak inledim, o da başını bana doğru salladı, güzel yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

"Bu sefer senin için değil. Bu *sadece* benim için." Ben öğürene kadar aletini boğazımın derinliklerine soktu. Beni sabit tutmak için saçımdaki elini kullanarak ağzımı kabaca becerdi, lezzetli pantolonu odayı doldurdu.

"Daha fazlasını alabilirsin," dedi sertçe, nefes alamayana kadar boğazımdan aşağı itti. İticiliği bir şekilde hızlandıkça gözlerim sulanıyordu. Yardım edemedim ama horozunun etrafında inledim ve çekilirken yüksek sesle inlemesiyle ödüllendirildim, sıcak cum göğsüme ve çenemin dibine püskürtüldü.

Onu tatmama bile izin vermemişti.

Camden'ın göğsü kabarıyordu, aleti hâlâ sert ve kızgın görünüyordu, sanki hiç boşalmamış gibiydi.

"Hâlâ sertleşmişsin," diye soludum yüzümü silerken.

"Bugünlerde hep sertim," dedi, sesi kızgın geliyordu. "Seni her gün her saniye becerebilirim ve yine de sana doyamam."

Onun bu itirafı içimde bir sıcaklık yarattı ama ben daha fazla düşünemeden Camden beni ters çevirdi ve dört ayak üzerinde yere doğru itmeye başladı.

"Kaldır," diye homurdandı, yaralı bacağıma dokunarak. Bir saniye sonra altına yumuşak bir battaniye serdi. "Bunun çok fazla olup olmadığını bana söyleyeceksin."

"Evet efendim," diye fısıldadım ve sonra tangam yırtıldı, aletini hizalayıp tüm uzunluğu içimde kılıflanana kadar ileri atılırken soğuk hava amıma sürtündü.

Dolgunluktan nefesim kesildi, ön kollarıma düştüm, sırtım kemerli, beni hızlı ve sert bir şekilde acımasız bir tempoda becerdi.

Thwack!

Eliyle kıçıma şaplak attı ve dudaklarımdan kopan bir çığlıkla sikinin etrafına boşaldım.

"Bu bir," diye homurdandı ve gözlerim büyüdü çünkü şaplaklardan mı yoksa orgazmdan mı bahsettiğinden emin değildim.

Devam etti, aleti bir tür süper güce sahipti çünkü itişler hiç durmadı, parmakları aralıklarla klitorisimin üzerinde kayıyor, onun beğenisine göre yeterince hızlı gelmediğimde orgazm olmaya zorluyordu.

Camden beni rastgele tokatladı, kafiye ya da ritim yoktu, her seferinde beni hazırlıksız yakaladı.

Ve durmadan geldim. O kadar sık geldim ki izimi kaybettim, zaman anlamını yitirdi.

Duygu ve zevkten başka bir şey değildim, acı kıvılcımları sadece deneyime katkıda bulunuyordu. Etrafımdaki dünya bulanıklaştı ve renksizleşti, sesimi kaybettiğimde çığlıklarım boğuk soluklara dönüştü.

Ve hala beni beceriyordu, hayal edilebilecek her pozisyonda. Ta ki görüşüm kararana ve sonunda bilincimi kaybedene kadar.

Uyandığımda beni kollarının arasına almış, koridorda yürürken beni vücuduna yaslamıştı. Hareket ettikçe içimdeki dölünün kalçalarımdan aşağı kaydığını hissedebiliyordum. Beni yatağa yatırırken sesi nazik ve yatıştırıcıydı. Kısa süreliğine tekrar kendimden geçtim, ancak ağrıyan amımı sıcak bir bezle yatıştırdığında kendime gelebildim.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye mırıldandı... ve sonra tekrar dışarıdaydım, mutlu, derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Ertesi sabah uyandığımda akşamdan kalmaymışım gibi hissediyordum. Oda çok aydınlıktı, başım dönüyordu ve vücudum ağrıyordu... özellikle de bacaklarımın arası.

Yine de iyi bir acıydı, antrenman sonrası gibi ve göğsüme bir şey yerleşmişti, daha önce kırıldığını hissettiğim ve farkına bile varmadığım bir şey.

Dönüp baktığımda Camden'ın giyinmiş, yanıma uzanmış, başını koluna dayamış beni izlediğini görünce hiç şaşırmadım.

"Bu noktada kendimi sapığımmışsın gibi hissediyorum," diye mırıldandım ve o da pişmanlık duymadan sırıttı.

"Oldukça eminim."

Onu ilk gördüğüm günkü gibi hala bu güzel adamın huzurunda olduğuma hayret ederek onu içime çektim. Zamanın bile bu hayreti yok edebileceğinden emin değildim. Çok mükemmeldi, tüm favori özelliklerim tek bir *sansasyonel* pakette toplanmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, bakışları derimin altını görebiliyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

"Ağrım var," diye itiraf ettim, "Ve saatlerdir ağlıyormuşum gibi hissediyorum... ama kendimi iyi hissediyorum."

"Eğer çok sert davrandıysam-" diye başladı.

Uzanıp gömleğini tuttum ve onu susturdum. "Bayıldım," dedim ona dürüstçe. "Bunu asla unutmayacağım... İstiyorum... Daha fazlasını istiyorum."

Gözleri parlıyordu. "İçindeki veledin tekrar ortaya çıkacağından ve bunun tekrar olacağından hiç şüphem yok." Yanıt olarak burnumu kırıştırdım ve o da

huffed. "Eminim beni çıldırtmak için yapacağın bir sonraki şeyi şimdiden düşünüyorsundur."

Hatırlatma karşısında ayıldım. "Oraya dansçı olmak için başvurmaya gitmiyordum," dedim ona, dün gece izin vermediği kelimeleri nihayet söyleyebilmiştim. "Sadece garsonluk yapacaktım. Programıma uygun saatleri var ve ücreti de gerçekten iyi." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile, kendimi en az onun kadar ikna ettiğimi hissediyordum. *Gerçekten* orada çalışmak istemiyordum. Her santimetrekaresi dumanla dolu ve karanlık bir yerdi ve iş görüşmesi yaptığım adam tüm zaman boyunca bana bakıp uygunsuz şeyler söylemişti. Orada bir hafta bile dayanabileceğimden şüpheliydim.

Camden bana şiddetle, "Senin orada herhangi bir sıfatla çalışmanı kaldıramam," dedi, bakışlarında dün geceki çılgınlık titreşiyordu. "Delireceğim. Orada kamp kurup içeridekilerin gözlerini oymak zorunda kalırım. O tür yerlerde her zaman yaptıkları gibi biri seni yakalamaya çalışsa nasıl çıldırırım biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Onları öldürmek zorunda kalırdım."

Saçmalığıyla alay ettim ama o gülmedi.

Çenesi sertleşmeden önce bir an bana baktı ve gözlerine sert bir parıltı geldi. "Bir iş bulmanın neden bu kadar önemli olduğunu açıklamanı istiyorum, neden seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun? Her lanet gün çok çalışmıyor değilsin. Hatta çok fazla. Senin tembel ya da kullanıcı olduğun falan yok. Hiçbir şeyin!"

Uzandı ve yüzümden bir tutam saçı itti. "Söyle bana neden sana yardım etmeme izin vermiyorsun? Neden seninle ilgilenmeme izin vermiyorsun... çaresizce yapmak istediğim bir şey."

Bakışlarım yere düştü ve yumuşak çarşaflara bakarak parmaklarımın ucuyla hafifçe çizdim. Bu konu hakkında konuşmak benim için çok zordu. Daha önce hiç

-Herhangi biriyle.

"Kendimi bildim bileli," diye başladım duraksayarak, "hayatımdaki erkekler kendilerine bir şey borçlu olduklarını hissettiler. Sanki benim ya da annemin geçimini sağlamak için yaptıkları her şey, dikkatli kayıtlar tuttukları görünmez bir listeye giriyordu. En eski anım, annemle babamın tartıştığı, babamın anneme her hafta yaptığı iş için ona *borçlu* olduğunu haykırdığı. Sanki bana bakmak onun için yeterli değilmiş gibi."

İçimi çektim, derin bir nefes alırken elim çarşafın üzerinde düzleşti. "Ondan kısa bir süre sonra gitti. Beni terk etti. Ve sonra babama borçlu olan ben oldum."

Sonunda yüzüne baktım, acıyacağından emin olduğum yüzünde sadece sabır vardı... ve anlayış, sanki her şey onun için daha açık hale geliyordu.

"Ondan sonra da devam etti. Sonra... babam bana zarar verdikten ve ben Carver'ların yanına yerleştirildikten sonra, ne kadar *cömert* olduklarını unutmama asla izin vermediler. Beni yanlarına aldıkları için her şeyimi onlara borçluydum. Bursumu kaybettikten sonra dans masraflarımı karşılamama nasıl yardım ettiklerini. Michael özellikle onlara ne kadar borçlu olduğumu hatırlatmaya çok hevesliydi."

Gerçekten anladığını umarak titreyerek derin bir nefes aldım.

"Hayatım boyunca etrafımdaki insanlar bana yük olduğumu, bana verdikleri her şeyin bir bedeli olduğunu hissettirdiler. Ben... Ben aramızın böyle olmasını istemiyorum. Seni kullandığımı, doğru nedenlerle burada olmadığımı hissetmeni asla istemiyorum. Özellikle de senin kim olduğunla benim kim olduğum arasında böyle bir uçurum varken."

Bu yüzden sana hâlâ her şeyi anlatamıyorum, diye haykırdı içimden bir ses.

O zaman ona bakamadım. Gözlerimi onun yüzünden ayırdım ve tekrar çarşaflara baktım.

"Eğer böyle hissedersen ölürüm. Bana verdiğin sevgi için sana borçlu olduğumu söyleseydin," diye fısıldadım.

Camden'ın parmak uçları yüzümün yan tarafını sıyırdı ve sonra ona bakmam için çenemi usulca yukarı kaldırdı.

"Görünüşe göre asla böyle hissetmeyeceğime söz vermem seni ikna etmeyecek... henüz. Peki, eğer başlarsam sana *söyleyeceğime* dair söz vermeme ne dersin? Bu senin için işe yarar mı, bebeğim? En azından bunu yapacağıma dair bana güvenir misin?"

Onu inceledim, zihnim son birkaç haftada olan her şeyle doluydu. Söylediği her şey, yaptığı her şey.

Bunu anladığımda şok oldum. Bunca zaman kendime ona güvenemeyeceğimi söylemiştim ama bu doğru değildi.

Ona güvenmiştim. Herkesten daha fazla. Başından beri bana karşı ne kadar dikkatli ve nazikti. Ona aşık olmamı nasıl da beklemişti. *Hiçbir şey* istemeden benim için o kadar çok *şey* yapmıştı ki.

Beni gerçekten sevdiğinden ne kadar emindim.

"Tamam," diye fısıldadım ve gözleri büyüdü.

"Tamam, ne?"

"Sana inanıyorum. Sana güveniyorum."

Gözleri kapandı ve bir iç çekti, sonra uzanıp beni kendine çekti.

"Seninle ilgilenmeme izin verecek misin? Hayallerin için çalışmana yardım etmeme izin ver. Eğer bundan rahatsız olmaya başlarsam sana söyleyeceğime *güven*."

Derin bir nefes aldım, çünkü bu büyük bir şeydi. Bu ona benim son parçamı veriyordu. Beni tamamen yok etmek için kullanabileceği parçayı.

"Evet," diye fısıldadım sonunda. "Edeceğim."

Camden beni usulca öptü ve sonra ikimizi de yere yatırdı. "Benim için biraz daha dinlen bebeğim," diye mırıldandı, ben gömleğine sokulup onu içime çekerken. "Ben her şeyle ilgileneceğim..."

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

ANASTASIA

T büyük hissettirdi. Camden'la çıkmaya başladığımdan beri ilk deplasman maçıma gidiyordum... ve Lincoln'ün özel jetiyle Monroe'yla birlikte uçuyordum,

Blake, ve Olivia Davis. Ya da en azından Lincoln'ın jeti olduğunu sanıyordum. Camden detaylar konusunda biraz belirsiz davranmıştı.

Ayrıca burada olmak için baleden ilk gönüllü izin günümü de almıştım.

İlişkimizde büyük bir adım gibi hissettirdi.

Camden'ın bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, bir penis dövmesi kadar büyük değil... ama yakın.

Takımla uçmak için erken ayrılmak zorunda kalmıştı, ben de lobide beni uçağa götürecek arabayı bekliyordum. Camden araba gelene kadar çatı katında beklememi söylemişti ama ben çok endişeliydim, bu yüzden aşağı indim. Tüm çabalarıma rağmen... Geçen haftaki hayatımı değiştiren konuşmamızdan önce bile Camden'a güvenmeye başlamıştım, özellikle de sosyal ortamlarda.

Her şey yoluna girecekti. Maç harika geçecekti ve Dallon antrenmanı kaçırdığım için yine bana çıkıştığında onu görmezden gelecektim. En azından dünden daha iyiydi.

"Ciddi misin, Anastasia? Lanet olası bir izin günü! Bu performans umurunda mı ki? Şirket umurunda mı?" Dudağımı ısırdım ve bugün yine otuz dakika geç kaldığını söylememek için kendimi zor tuttum. "Canın ne zaman isterse öylece girip çıkabileceğini mi sanıyorsun? Bu bir hobi değil, senin kariyerin!"

"Bunu biliyorum, Dallon. Biliyorum amına koyayım!" Sesimdeki vahşet ikimizi de şok etti çünkü cevap vermesi bir saniye sürdü.

"Bir gün daha izin isteme, Anastasia. Yoksa başka bir ortak bulurum."

Bunu düşünmek bugün arkadaş edinmeme yardımcı olmayacaktı. Antrenmanı kaçırdığım için stres yapsaydım, sinirli bir ruh hali içinde olurdum. Bu Camden için büyük bir olaydı.

Ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Araba geldi ve özel askıya kadar tüm yol boyunca korktum. Özel askı.

Hala inanamıyordum.

Daha önce hiç ticari bir uçakla uçmamıştım ve şimdi burada, birinin kişisel jetine adım atmak üzereydim.

Hangara vardığımızda kalbim her geçen saniye daha da hızlı çarpıyordu. İşte uçak oradaydı, şık ve heybetli. Şoför kapımı açtığında bacaklarım jöle gibi oldu. Yavaşça jete çıkan merdivenlere doğru yürüdüm ve sonra tırabzanı sıkıca kavrayarak kendimi ilerlemeye zorladım.

Tam tepeye ulaşmıştım ki, kedi önlüğü giymiş yetmiş küsur yaşında bir kadın girişte belirdi. Elinde bir tepsi kurabiye vardı. Gümüş rengi saçları düzgün bir topuzla arkadan bağlanmıştı ve hayatımda gördüğüm en sıcak gülümsemeye sahipti.

"Merhaba canım!" diye neşeyle selamladı tepsiyi bana doğru uzatırken. "Kurabiye ister misin? Taze pişmiş."

Gözlerimi kırptım, tamamen şaşırmıştım. "Kurabiye mi?"

Sol taraftaki küçük koridordan büyükanne görünümlü bir başka kadın çıktı. "Sen Anastasia olmalısın. Ne kadar güzel bir şeysin sen! Gerçi, sanırım bu beklenen bir şey. Bay James *iyi* bir erkek örneği." Yaşlı kadın bayılmış gibi yaparken sırıtmaktan kendimi alamadım. "Ben Edna ve bu da Mabel. Bugün sizinle biz ilgileneceğiz."

Mabel'ın gülümsemesi genişledi. "Şimdi, neden bu kurabiyelerden birini alıp içeri yerleşmiyorsun? Bunlar çikolata parçacıklı, benim spesiyalitem."

Balık gibi ağzımı açmayı bırakmam biraz zaman aldı. İyi tarafından bakacak olursak, sinirlerim gitmiş, yerini şaşkınlık almıştı. Havayolu endüstrisi böyle bir şey miydi? Uçuş görevlilerinin yaşlılardan oluştuğunu hiç duymamıştım. Camden, hazırlıklı olabilmek için uçuşla ilgili detayları öğrenmek için onu sıkıştırdığımda bu kısmı kesinlikle atlamıştı.

Muhtemelen bilerek. Eğer burada olsaydı tepkimin tadını çıkarırdı.

"Teşekkür ederim Mabel," diyebildim sonunda, kurabiyeden bir tane alarak.

Tepsi. Uçağa adımımı attığımda kokpitin içini görebiliyordum - pilotlar

Ayrıca yetmiş yaş üstü kalabalığın içinde görünüyordu... ve kadındı. Üç kişilerdi ve beni bakarken gördüklerinde hepsi bana el salladı.

Koridorda yürümek için döndüğümde Blake, Monroe ve Olivia'nın bana gülerken neredeyse koltuklarından düşeceklerini gördüm.

Blake, "Büyükanne Havayolları'na hoş geldiniz," diye şarkı söyledi.

"Erkek türünün hava yolculuğundan *kaynaklanan yorucu* tehlikelere karşı bizim çocukların cevabı." Monroe'nun sesinden alaycılık akıyordu ama dudaklarında bunu pek de umursamadığını gösteren bir gülümseme vardı.

Dalgınlıkla kurabiyeden bir ısırık aldım ve bir inilti çıktı. Hayatımda yediğim en güzel kurabiyeydi. "Vay anasını," diye nefes nefese kaldım.

Olivia bilerek başını salladı. "İyi değil mi? Walker'ın deliliğini telafi ediyor - neyse ki."

Olivia Davis benimle arkadaşmışız gibi konuştuğu için biraz sersemlemiş bir halde kıkırdadım. Kendime gelmem gerekiyordu.

O zaman Olivia'nın bir tür cihaza bağlı olduğunu fark ettim. Gömleğinin altından kablolar çıkıyordu ve yan tarafındaki masada bilgisayar görünümlü bir makine vardı, ekranında bir kalp atışı çizgisi atıyordu.

"Buna aldırmayın," dedi Olivia, cihazı işaret ederek ve sevimli bir şekilde utanmış görünerek. "Walker bu olmadan uçağa binmeme izin vermiyor, böylece bebeğin iyi olduğundan emin olabiliriz. Doktor ona milyonlarca kez hamileliğimin bu noktasında uçak yolculuğunun tamamen normal olduğunu söylemiş olsa da."

"Bu biraz... sevimli," diye düşündüm, Camden'ı böyle bir şey yaparken görebileceğimi düşünerek.

Ondan çocuk yapmayı düşünme, Ana. Yumurtalıkların patlayabilir.

Monroe homurdandı. "Eğer bu size şirin geliyorsa tam size göre. Diğerleri buna aşırı korumacı, sahiplenici diyebilir..."

"Çılgınca," diye ekledi Blake kıkırdayarak.

Sonra hepimiz aynı anda gülmeye başladık.

Sanırım bu kızları sevecektim.

"Biraz daha kurabiye?" Mabel oturduğum anda birdenbire yanımda belirerek sordu, bu kez gözlükleri burnundaydı.

Soluk soluğa kahkahalar atan kızlara baktım.

Blake eliyle ağzını kapattı.

Mabel buna alışık görünüyordu, kendi gözleri de kesinlikle şakanın içindeymiş gibi parlıyordu.

Bir kurabiye, sonra bir tane daha aldım ve uçuşa yerleştim.

Burun kanadında oturduğumda çok şey kaçırmıştım. Ön sıra tamamen farklı bir deneyimdi. Oyuncular tam önünüzdeki cama çarpıyordu. Koltuğunuz bunun şiddetiyle gerçekten sallanıyordu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar heyecan verici bir şey görmemiştim.

Gerçi o gün kızlarla birlikte otursaydım, sonrasında olanları kaçıracaktım... ve *bundan* kesinlikle pişman olmadım.

Kıçımı avuçlayan elini düşünerek yerimde kıpırdandım. Camden yanımdan geçerken bana göz kırptı... sanki aklımı okuyabiliyordu. "Ah, yine yukarıdayız..." diye homurdandı Olivia.

Blake kolunu omuzlarımızdan geçirdi ve Monroe'nun gömleğine tutunmak için daha da uzandı. "Gülümseyin hanımlar," diye güldü bizi kendine çekerken.

Yüzlerimizi gösteren Jumbotron'a baktım - *gülümseyen* yüzlerimizi yüzler.

Yanaklarına renk gelmiş ve sırıtışı tüm yüzünü kaplayacak kadar geniş olan kızı zar zor tanıdım.

Ben de o kız olabileceğime hiç *inanmamıştım*.

O kadar mutluydum ki gülümsemeden nefes alamıyordum.

Camden'a baktım, pak için mücadele eden birini tahtalara çarpmasını izliyordum.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

ANASTASIA

İdersten sonra koridorda yürüyordu, bitkin ve eve gitmeye hazırdı. "Anastasia," diye bir ses duydum. Döndüğümde ofis yöneticilerinden birinin bana doğru yürüdüğünü gördüm - sanırım adı Linda'ydı - ve Michael.

Ona bir şeyler söyleyip benim durduğum yeri işaret ederken yüzündeki geniş gülümsemeye bakarak donakaldım.

"Bu kadar çekici bir kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi Linda yaklaşırken. "Seni aramak için ofise geldi. Telefonuna gerçekten cevap vermen gerekiyor," diye hafifçe azarladı.

"Üvey kardeşim," diye mırıldandım, beynimdeki sinapslar doğru çalışmıyordu çünkü Michael'ın dışarıda görünmesine alışmıştım. İlk kez gerçekten *içeri girmiş* ve aramızdaki, inandığımı şimdi fark ettiğim, dile getirilmemiş bir anlaşmayı ihlal etmişti.

Kalbim sıkıştı, midemde korku hissettim.

"Teşekkür ederim Linda," dedi Michael büyüleyici bir şekilde. "Annemle babam yardımınız için size çok minnettar olacaklar. Anastasia son zamanlarda o kadar meşgul ki, onu neredeyse hiç görmedik!"

Linda'yı bir aptal gibi oynamasını izlerken kendimi hasta hissettim. Her zaman yaptığı şey buydu ve her zaman olduğu gibi, başka hiç kimsenin onun hoş yüzeyinin altında yatan hamamböceğini görmediğine inanamıyordum.

Onun uzaklaşmasını izlerken çığlık atmak istedim.

"Buraya gel Anastasia. Biz gidiyoruz."

Yerimde sıkışıp kalmıştım, hareket edemiyordum.

Bunu yapamazdım. Artık Camden varken olmaz.

Yüzünde öfke parladı. "Özür dilerim, bunu farklı şekilde söylemeliydim. Hadi gidelim." Nazik ses tonu düştü, yerini ona istediğini vermediğimde alışık olduğum ses tonu aldı. "Benimle bu konuda kavga edersen, o lanet fotoğrafları yayınlarım. *Her yerde*. Tüm dünya amını gördüğünde ve senin onu göstermekten ne kadar hoşlandığını öğrendiğinde o NHL yıldızının seni ne kadar istediğini gör."

Omuzlarım düştü. Camden sadece bir striptiz kulübünde mülakat yaptığım düşüncesiyle bile çok üzülmüştü. Tüm dünya beni çıplak gördüğünde ne hissedecekti?

Belli ki iğrenmiş.

Güven bana. Kafamın içinde bunu tekrar tekrar söyleyen sesini duyabiliyordum.

Ama bu durumda, mesele ona güvenmemek değildi. Onu lekelememekle ilgiliydi. Michael Carver'la bir ilgisi olmasını istemedim.

Onun için fazla iyiydi.

"Kımılda," diye tıslayarak beni arkamdaki çıkışa doğru itti.

Ama bir sorun vardı: Telefonum hâlâ dolabımdaydı. Camden ona mesaj atmadığımda ve dersten sonra dışarı çıkmadığımda çıldırırdı.

"Telefonumu almam gerek."

Michael homurdandı. "Sanki sana bugün planlarda bir değişiklik olduğunu söylemen için bir şans vereceğim. Kımılda lan. Sinirlenmeye başlıyorum Ana ve böyle olduğumda ne olduğunu biliyorsun."

Yaptım. Oh, yaptım. Bir keresinde sesimden hoşlanmadığına karar verdiği için beni bir ateş demiriyle bıçaklamıştı, konuşmuyordum bile. Başka bir seferinde, ellerini boynuma doladı ve bayılana kadar beni boğdu.

Arka cebimde bunun gibi milyonlarca hikaye vardı.

Çocukluğunun geçtiği eve gitmek bir kâbus gibiydi, her tanıdık simge saldırmak için bekleyen bir canavar gibiydi. Carver'ların garaj yoluna girdiğimizde, tanıdık yıpranmış tuğlalar ve mükemmel düzenlenmiş çimler içimde bulantı dalgaları yarattı. Bayan Carver'ın bu yıl pembe gülleri bile açmıştı.

Michael'ın benim için topladığı, elime tutuşturduğu ve dikenli saplarını kanayana kadar sıktırdığı güllerin aynısı.

"Evim güzel evim," diye mırıldandı Michael, gözlerine ulaşmayan bir sırıtışla.

Kaldırımda ön kapıya doğru yürürken elini sırtıma bastırdı. Ölüm cezası gibi hissettirdi.

"Merhaba Anastasia," dedi Bayan Carver kapıyı açtığında, büyüdüğüm süre boyunca sahip olduğu aynı cansız gözlerle bana bakıyordu. Ev aynı kokuyordu, çam kokusu ve bayat hava karışımı. Kaçmak istedim ama Michael'ın parmakları tenime saplandı ve beni oturma odasından çoktan kurulmuş olan yemek masasına doğru itti.

"Bakın kim bize katılmaya karar vermiş," dedi Bayan Carver kocasına, sesi buz gibiydi.

Bay Carver masanın başında oturuyordu, sert yüzünde sürekli bir onaylamama ifadesi vardı, bana ilgisiz bir bakış fırlatırken gözlüklerinin arkasından soğuk ve hesapçı gözlerle bakıyordu. Bayan Carver onun yanındaki koltuğa sertçe yerleşti, pembe lekeli dudaklarında gergin bir gülümseme vardı, ben onlarla yaşarken de aynı renkteydi. Duruşu sert ve davetkâr değildi ama oğluna bakarken bakışları yumuşadı. Görünüşe göre psikopat için kör noktası ortadan kalkmamıştı.

Yemeğe gelmemin kimin fikri olduğu her zamanki gibi belliydi.

Michael'ın eli kıçımın kıvrımına doğru kaydı ve o başka bir şey yapamadan sandalyeye oturarak öne doğru atıldım.

Yemekten sonra, eski odasında bana gösterecek bir şeyi var mıydı? Fotoğraf makinesi masanın üzerinde mi duruyordu? Yatağının üzerinde ipek bir battaniye olacak mıydı? Burada otururken bile panik atağın eşiğindeydim.

Masanın ortasında pişmiş bir tavuk vardı, Bayan Carver her zaman iyi bir aşçı olduğu için ustalıkla yapıldığından emindim.

Üzerine kusmak istedim.

Birden kapı zili çaldı. Hepimiz ona baktık, sanki kapı zilinin çalması olabilecek en garip şeymiş gibi.

Telefon tekrar çaldığında Bayan Carver burnunu çekti. "Bu paket iki saat gecikti," diye homurdandı. Sonunda ayağa kalktı, cevap vermeye giderken yüzünde sinirli bir ifade vardı. Hafif bir ses mırıltısı duydum ve seslerden biri çok tanıdık geliyordu. Koltuğumda daha dik oturarak gözlerim kapıya doğru kaydı.

Ama kesinlikle hayır... Onun sesini saf bir özlemle hayal ediyor olmalıydım çünkü burada olmasını çok istiyordum... diğer her şeyde olduğu gibi beni korumasını.

Ayak sesleri karo zeminde yankılanarak geri dönüşünü işaret ediyordu ama onunkilere katılan bir başka ayak sesi daha vardı.

Camden'ı arkasında gördüğümde kalbim neredeyse duracaktı, tamamen rahat, kendinden emin ve kusursuz görünüyordu... az önce bir korku evine girmiş olmasına rağmen.

Gözyaşlarına boğulmamak için tek yapabildiğim buydu. Beni nasıl bulmuştu? Beni her zaman nasıl kurtarabiliyordu?

"Merhaba bebeğim," dedi Camden neşeyle, yanıma gelip yanağıma yumuşak bir öpücük kondururken, eli sıcak, rahatlatıcı ve mükemmel bir şekilde omzumu sıktı. Masanın üzerindeki yiyeceklere göz attı. "Bu harika görünüyor Bayan Carver. Ağzım sulandı resmen."

"Siz kimsiniz?" Bay Carver sordu, geldiğimden beri ilk kez konuşuyordu. Camden'a uzaydan inmiş bir uzaylı gibi bakıyordu.

Bu ailede, o da olabilirdi.

"Ben Camden, Bay Carver. Anastasia'nın erkek arkadaşı. Sürpriz ziyaret için özür dilerim, hokey antrenmanım vardı. Ana'nın beni bırakabilmesi çok *güzel* oldu." Hoş kelimesindeki vurgusunu fark etmemiştim ama Bay ve Bayan Carver fark etmiş gibiydi.

"Hokey antrenmanı mı?" Bay Carver sordu, onu tanıdığımdan beri ilk kez bir şeyle ilgilendiğini duyuyordum.

"Anastasia bundan bahsetmedi mi? Ben Knights'ta defans oyuncusuyum." Bay Carver öne doğru eğildi. "Dallas Knights mı?"

"Evet, efendim."

Ve böylece, Bay ve Bayan Carver'ın Camden'ın ellerinde birer macuna dönüşmesini izledim.

"Bu Michael, oğlumuz," dedi Bayan Carver, Camden diğer tarafıma yerleşirken orospu çocuğunu işaret ederek.

Camden bir an sessiz kaldı ve bakışlarının Michael'ın parmaklarının uyluğuma battığı yere odaklandığını gördüm. Tırnaklarının canımı yaktığını bile unutmuştum, Camden burada olduğu için çok rahatlamıştım.

"Merhaba Michael," dedi Camden, bakışları yavaşça Michael'ın yüzüne doğru kayarken. Sesindeki altta yatan tehdit karşısında ürperdim. Michael da bunu duymuş olmalıydı çünkü elini bacağımdan çekti.

Michael'a bakmaktan kendimi alamadım; gözlerindeki saf öfke ifadesine şaşırmadım. Michael muhtemelen aylardır bu yemeği planlıyordu ve Camden onun için her şeyi mahvediyordu.

Camden arkasına yaslandı, kolunu rahatça omuzlarıma attı. "Benim için patatesleri getirebilir misin, Michael? *Açlıktan* ölüyorum."

Michael bir süre ona baktı, dudaklarında tehditkâr bir hırıltı, sonunda *yavaşça* kaseye uzandı. Ama Bayan Carver ondan önce davranarak patatesleri Camden'a doğru itmeye başladı.

Bunu yapan Carver'lardan başkası olsaydı komik olurdu. Onlarda komik bir şey yoktu.

Yemeğe başladık, en azından herkes başladı. Camden buradayken bile tek bir lokmayı bile mideme indiremiyordum. Onun gelişiyle yaşadığım ilk dopamin dalgalanması yatıştığına göre, yeniden endişelenmeye başlamıştım.

Camden resimleri öğrenecekti.

Ve benim için büyük bir *hayal kırıklığına* uğrayacaktı. Yanaklarım yanarken Camden'a baktım, yakışıklı yüzünde bir kaş çatma görmeyi bekliyordum. Ama baktığımı görünce, her şey yolundaymış gibi bana güven verici bir gülümseme verdi.

"Ee, Michael, işin nasıl gidiyor?" Camden hafifçe sordu.

Michael yanımda kaskatı kesildi.

"Michael şu anda iki iş arasında gidip geliyor. Menajeri berbat biriydi," diye yorum yaptı Bayan Carver. "Yine de yakında bir iş bulacaktır. O çok akıllı bir çocuk."

Michael'a "çocuk" denmesi fikri karşısında az önce ağzıma attığım küçük patates püresi lokmasını neredeyse yutacaktım. O, bu kelimeye hiç benzemeyecek kadar şeytandı.

"Sağ ol anne," dedi Michael dişlerini sıkarak, hiç de minnettar görünmüyordu.

Yemeğin geri kalanında tek kelime konuşmadım. Michael da yemedi. Bu arada Camden tabağındaki her lokmayı yedi ve Bay ve Bayan

Bayan Carver tüm bu süre boyunca NHL hikayeleriyle uğraştı. Sonunda sandalyesinden kalktığında aradan sonsuzluk geçmiş gibi hissetti. "Artık gitsek iyi olacak. Eminim Anastasia bugün dans etmekten çok yorulmuştur. Yine de bu harikaydı."

Bayan Carver orada olduğumu unutmuş gibi bana göz kırptı. "Tatlıya kalamayacak mısınız?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

Camden karnını sıvazladı. "Bir lokma daha yiyemedim hanımefendi. Bu yediğim en iyi tavuktu."

Camden'ın Bayan Carver'ı kendisinin titreyen bir versiyonuna dönüştürmesini izlemek neredeyse büyüleyiciydi.

Bayan Carver'ın bana tatlı ikram etmemesi dikkatimden kaçmadı. Ayrıca bu beni hiç şaşırtmadı.

"Haydi bebeğim," dedi Camden, sandalyemden kalkmama yardım ederek.

"Teşekkür ederim," dedim, bütün sinirlerim gerilmişti. Bu muydu? Biz gerçekten buradan sağ salim çıkacak ve bu iş bitecekti?

"Sana çıkışı göstereyim," dedi Michael ve tüm umutlarımı suya düşürdü. "Oh bu-" demeye başladım ama Camden sözümü kesti.

"Kulağa hoş geliyor."

Kahretsin.

Camden vedalaştı ve Bayan Carver'ın yakında tekrar gelme davetini ustaca geçiştirdi. O ve kocası benim için çok daha soğuk bir veda hazırlamışlardı ama yine de normalde olduğundan çok daha az buzluydu.

Ve sonra dışarı çıkıyorduk, Michael sessizce arkamızdan geliyordu.

Evin kapısı sıkıca kapanıp dışarı çıkana kadar hiçbirimiz bir şey söylemedik.

Camden aniden bana, "Git kamyona bin," diye mırıldandı ve ben de duygularının tüm ağırlığını görmek için ona baktım.

Çok öfkeliydi.

"Hadi gidelim," diye fısıldadım, Camden'ın adil bir dövüşte Michael'ı yere seremeyeceğinden korktuğum için değil... Michael dünya tarihinde asla adil bir dövüşe girmeyeceği için.

"Buna değeceğine emin misin?" Michael o sırada arkamızdan seslendi.

Camden kaskatı kesildi ve yavaşça yüzünü ona döndü. "Affedersiniz?" dedi, Michael'ın içinde normal insani duygular kalmış olsaydı, Michael'ın kaçmasına neden olacak soğuk bir sesle.

Michael bunun yerine, kollarını önünde kavuşturmuş, seri katil yüzünde geniş bir sırıtışla olduğu yerde durdu. "Resimler için istediğim şeyi bile vermiyorsa, belli ki seni umursamıyor."

Sikeyim.

İşte buydu.

Küçüklüğümden beri bana eziyet eden adama bakarken Camden'ın üzerine korkunç bir sıcaklık çöküyordu.

"Ne resimleri?"

Michael güldü, bakışları şeytani bir ping-pong topu gibi aramızda gidip gelirken çok mutlu görünüyordu.

"Sana anlatmadığına göre sana o kadar aşık olamaz.
Bu."

"Hangi resimler, Anastasia?" Camden Michael'ı tamamen görmezden gelerek bana bakmak için döndü. Vücudu kaskatı kesilmişti, bakışlarında tam olarak okuyamadığım karanlık bir ifade vardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, tenimi bir titreme sardı. Keşke bu olay, bugün bile bana kâbuslar yaşatan evin ön bahçesinde olmasaydı. Boğazım tıkanmıştı, endişe omurgamı pençeliyordu. Nabzım o kadar hızlı atıyordu ki kalbimin patlayacağını sandım.

"Gülümse, küçük tavşan. Sırtını eğ. Meme ucunu çimdikle. Evet, işte böyle.
Hoşuna gitti mi, seni küçük sürtük?"

Anı üstüne anı beynime saldırdı. Lanet olsun. Kusacaktım. Eğildiğimde, nefesim kısa, paniklemiş soluklarla çıkıyordu.

Michael'a gösteri yapmak istemedim. Ona hasta olmama bayılırdı.

Çılgınca nefes alarak, kendimi bu konuda konuşacak kadar cesur kılmaya çalıştım - en karanlık sırrım, en büyük utancım. Yine de onu kaybedeceğim yer *burasıydı*.

Kendimi doğrulmaya zorladım ve gözlerimi Camden'ın yüzüyle buluşturmak için sürükledim.

Sadece kelimeleri çıkarmam gerekiyordu, bunu yapmak için.

Yavaşça başladım... her hece duraklıyor ve *acı veriyordu*.

"Büyürken, Michael benim iznim olmadan fotoğraflarımı çekerdi. Ve o zamandan beri, buraya her geldiğimde, *daha fazlasını* çekmem için beni zorladı." Derin, titreyen bir nefes aldım. "Ona izin vermemem gerektiğini biliyorum ama ondan çok korkuyorum," diye açıklamaya çalıştım.

Ağzımdan çıkan bahaneler kulağa aptalca geliyordu ama Michael yüzünden yaşadığım psikolojik dehşeti başka nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. O benim için dolabın içindeki öcüydü. O da bunu biliyordu.

Michael hiçbir zaman yerine getirmeyeceği bir tehditte bulunmamıştı.

"Artık burada olduğuna göre, küçük kız arkadaşının veremediği parayı bana verebilirsin. Ve bütün bunlar sona erebilir," dedi Michael neşeyle.

Camden hâlâ bana bakıyordu, yüzünde boş bir ifade vardı. Neden söylediklerime tepki vermiyordu? Ne düşünüyordu ki?

Benden iğreniyordu, bunu biliyordum.

Böyle olacağını *biliyordum*.

"Sen ve ben tanıştığımızdan beri bana şantaj yapıyor. Ben... Ben seni utandırmak istemedim." Kelimeler boğuk bir fısıltıyla çıktı, utanç sesimde o kadar yoğundu ki dilimde tadını alabiliyordum.

Camden yavaşça dönüp Michael'a dikkatini verdi, söylediklerimi hiç dikkate almadı. Gözlerimi acıyla kapattım, bir damla yaş yanağımdan aşağı süzüldü.

"Hiç hamamböceği çalıştın mı, Michael?" diye sordu ve ben gözümü kırptım, çünkü Michael öyleydi. Bir hamamböceği.

"Gördüğümü söyleyemem, *Camden*."

"Şey, onlarla ilgili olan şey, eğer birini öldürürseniz, her zaman kanatlarda bekleyen başka bir tane olmasıdır. Eminim birileri sizi daha önce bir tanesi olarak tanımlamıştır, bu yüzden bu alegoriyi anlamalısınız."

Michael çenesini kaldırdı, yanakları kızarmıştı.

"Sana o parayı ödemeyeceğim. Senin gibi hamamböcekleri asla pes etmez. Onlardan kurtulmanın gerçekten tek bir yolu var. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Michael'ın yanağında bir tik oluştu ve cevap vermedi, soluk mavi gözleri fırtınadan hemen önceki bulutlar gibi karardı.

"İmha." Camden öne doğru eğildi, dudakları tüylerimi diken diken eden tehditkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Michael'ın gözleri şok içinde açıldı ve kalbim küt küt atmaya başladı... Camden'ın az önce Michael'ı öldürmekle tehdit ettiğinden oldukça emindim.

Mesele şu ki, hangi ölüm yönteminin Michael'a yaptıklarının bedelini ödetmeye yeteceğinden emin değildim.

O sırada kapı açıldı ve Bayan Carver başını dışarı uzattı, bakışları hepimizin arasında geziniyordu, sanki yemek boyunca var olan gerginliği yeni fark etmiş gibiydi. "Burada her şey yolunda mı?"

"Elbette, Bayan Carver. Biz de tam *haşere* kontrolü hakkında konuşuyorduk."

"Oh," dedi Bayan Carver, kışın ortasında olduğumuz ve böcekler şu anda bir sorun teşkil etmediği için kafasının karıştığı belliydi. "Peki, iyi yolculuklar." Veda etmek için elini kaldırdı.

"Görüşürüz hanımefendi," diye başını salladı Camden, beni kamyona doğru götürürken avucunu sırtıma koydu.

Michael'ın bakışlarının omuriliğime saplandığını hissedebiliyordum, muhtemelen bana yapacağı tüm korkunç şeyleri planlıyordu.

Arabayı sürdük ve ben gözlerimi önümüzde uzanan yola diktim, arkama bakmaya ve Michael'la göz göze gelmeye cesaret edemedim.

Ancak bir köşeyi döndükten ve artık onun görüş alanında olmadıktan sonra nefes alabildim.

Sessizlik boğucuydu ve ben buna dayanamıyordum. Camden'ın benim için gelmesine o kadar minnettardım ki, ama yine her şeyi berbat ettiğimden emindim.

Ona baktım ve ne kadar *öfkeli* olduğunu görünce irkildim. Dişlerini birbirine geçirmiş, direksiyonu öyle sıkı sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kalbim göğsümde sıkışıyordu. Bunun için bana kızacağını biliyordum. Benden nefret edeceğini biliyordum.

"Beni almaya geldiğiniz için teşekkür ederim. *Çok* özür dilerim," diye hıçkıra hıçkıra ağladım. "Beni bir daha görmek istemezsen anlarım..."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Camden'ın yüzü bana doğru döndü. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde fısıldadım. "Ama sen... öfkelisin."

Camden homurdandı ve avuçlarından biriyle direksiyona vurdu. "Tabii ki öfkeliyim! Az önce iğrenç bir canavarın hayatın boyunca sana işkence ettiğini öğrendim. Senin mahrem fotoğraflarını çekiyormuş. Sana tecavüz ediyordu! Ve kimse bu konuda bir şey yapmadı! Kamyonu geri çevirip onu öldürmemeye çalışıyorum."

Gözleri yumuşadıkça daha çok ağlamaya başladım, bana odaklandıkça gözlerindeki bakış şefkat ve sevgiye dönüştü.

Az önce itiraf ettiğim şeyden sonra bana nasıl böyle bakabilirdi?

"Her şey yolunda bebeğim," diyerek beni yatıştırdı. Gözlerimi kırptım, ellerimi şaşkınlıkla yüzüme götürürken titriyordum. Ciddi miydi? Olamaz mıydı? Olabilir miydi?

Bir umut ipliği... ve rahatlama içimde kıvrıla kıvrıla ilerlemeye başladı.

"*Keşke* bana güvenmiş olsaydın. Ama anlıyorum. Anlıyorum. O orospu çocuğundan çok korkuyorsun, bu çok açık. O gün onu Charlie's'in dışında köşe başında gördüğümde fark ettim. Ama artık onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın. Onunla *ben* ilgileneceğim. Geçen gece sana *her şeyin* icabına bakacağımı söyledim." Sesi kendinden çok emin geliyordu, sanki her şey çok kolaymış gibi.

"Anlamıyorsun Camden. O... o normal değil. Resimler onun *yaptıklarından* sadece biri. Buraya taşındıktan sonra bana işkence ederdi, çılgınca şeylerdi bunlar, konuşamıyorum bile çünkü bunları yüksek sesle söylemek bile çok travmatik. Ve utanç verici de..." Son sözlerim fısıltıyla çıktı.

"Neden utanç verici?" Camden sordu, sesi dikkatliydi, sanki dağılmakta olduğumu hissetmiş gibiydi.

"Çünkü ben... ben her şeyin olmasına izin verdim. İlk birkaç kez ailesine söyledim ve bana yalancı dediler, ben de bir daha bu konuyu açmadım. Kimseye söylemedim.

-Ne öğretmenlerim ne de sosyal hizmet uzmanım... hiç kimse. Bana inanmamalarından ya da daha kötü bir yere yerleştirilmekten çok korkuyordum." Gözyaşlarımın Michael'a bulaşmış olmasına öfkelenerek gözlerimi kaydırdım.

Camden aniden yolun kenarına çekti, kamyonu park etti ve sonra tamamen benimle yüzleşti. "Korkunç bir yaralanmadan sonra iyileşmekte olan ve tek başına olan genç bir kızdın. Bence sen tanıdığım en cesur, en inanılmaz insansın Anastasia."

Alay ettim. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

Koltuğun diğer tarafına uzandı ve beni kendine çekerken iki eliyle yüzümü kavradı. "Çok ciddiyim. Anastasia Lennox, sana tamamen *hayranım* ve bu hayranlığım her geçen gün daha da artıyor."

Dudaklarıma kalp kıracak kadar tatlı bir öpücük kondururken gözlerimi kapattım.

Ne zaman bunun çok fazla olacağını, kırılacağımızı düşünsem, o bizi düzeltti.

Ya da belki daha iyi bir şekilde söylemek gerekirse... *beni* düzeltti.

Beni bırakıp kamyonu tekrar yola çekerken aklıma bir düşünce geldi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Seni almaya geldiğimde orada değildin ve telefonuna da cevap vermiyordun-" diye ekledi, bana kızgın bir bakış fırlatarak. "Stüdyoya gittim ve seni gören olup olmadığını sordum. Ön bürodan bir bayan kardeşinin... *Michael'ın*... seni almaya geldiğini söyledi."

Derin bir nefes alıp gevşetmeden önce elleri direksiyonda gerildi. "Koruyucu ailenin adresini zaten biliyordum... seni anlamaya çalışırken senin hakkında biraz *araştırma* yaptığımda karşıma çıkmıştı."

"Biraz araştırma mı?" diye sordum, yanaklarım kızarmıştı çünkü bunun benim hakkımda düşündüğümden çok daha fazla şey bildiği anlamına geldiğini tahmin ediyordum. Üzülmekten çok utanmıştım. Teknik olarak ünlüydü... Bazen bunu unutuyordum. Birilerinin, menajerinin, reklamcısının... *birilerinin* bu adamların kiminle çıktığına baktığını düşünürdüm.

Camden uzandı ve elimi sıktı. "Ne yaptığımı bildiğime sevindim. Bu geceki planın tam olarak neydi? Ne oldu?"

Ona antrenmandan sonra nasıl köşeye sıkıştırıldığımı ve eve gitmeye zorlandığımı anlattım.

Otoparka girdik ve Camden kamyonu kapattı, o kadar sessiz oturuyordu ki gerginlikten koltuğumda kıpırdanmaya başladım.

Sonunda bana baktı ve bakışlarındaki ateşin içinde kayboldum, ikiz uyarı alevleri. "Artık Michael Carver için endişelenmeyeceksin, anlıyor musun bebeğim?" diye yemin etti. "Bir daha sana yaklaşırsa onu *yok edeceğim*. O senin dünyanda yok. Canavar öldü, tamam mı?"

Başımı salladım, bir parça umut göğsümü doldurdu. Ona inanmak istiyordum. Umutsuzca istedim.

Belki de vaat ettiği şey beni korkutmalıydı, ama korkutmadı, hem de hiç.

Çünkü söylediği gibi, bir hamamböceğinden *gerçekten* kurtulmanın tek yolu... tamamen yok etmekti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

CAMDEN

Anastasia'nın telefonundan aldığım kaydı dinledim.

Sonra tekrar dinledim.

Dallon Holmes en yüksek m e r t e b e d e n bir pislikti ve onunla nasıl konuştuğunu duyar duymaz işi bitmişti.

Anastasia antrenmandan eve döndüğünde hiçbir zaman iyi bir ruh halinde değildi ve bu konuda konuşmak istemiyordu.

Şimdi nedenini anladım.

Onu sözlü olarak azarlamak ve ona yaklaşmak arasında gidip gelirken onu dinlemiştim.

Kesinlikle kabul edilemez.

Anastasia'ya onun sorunlarıyla ilgileneceğime dair söz vermiştim ve bu piç de artık o listede yer alıyordu.

Ama bunu nazikçe halletmem gerekiyordu. Uğruna bu kadar çok çalıştığı fırsatı mahvetmeyecektim.

Beyin takımına danışmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Yani, Lancaster...

Her zaman yaptığı gibi hemen cevap verdi. Tek elinde telefonla seks yapması beni biraz endişelendirmişti. Anastasia'nın Blake'e sormasını ister gibiydim.

Devam et.

Raporum hakkında mı mesaj atıyorsun?

Telefona homurdandım.

Walker: Ne raporu?

Bakın kim sohbete katılmaya karar vermiş. Suçlunun kendisi.

Ben: Bunun mesajlaştığım konuyla hiçbir ilgisi yok.

Ari: Sessiz ol, Kahraman. Bu çok önemli.

Disney ne yaptı?

Senyor Buttkiss ne yaptı mı demek istiyorsun?

Walker: ...

Walker: Ne?

Ari: Bu gece kazandığımızda kimi tebrik ettin, Disney'i mi?

Ben: Bu bir tuzak gibi hissettiriyor.

Walker: Gerçekten öyle.

Bak, tam orada! Kız öpücü.

Linc: Pekala, şu drama kraliçesinin atıp tutmasını bitirelim. Lancaster, maçtan sonra bana beşlik çaktığına eminim.

Ben: Walker'ı izlemiyordum, çünkü yapacak daha iyi işlerim vardı. Bu yüzden Lincoln'ü izleyeceğim.

Çocuklar. BU GECE LANET BIR GOL ATTIM.

Walker: İyi çocuk mu?

Üzgünüm Disney, bu senin sapkınlığın, benim değil.

Lincoln'ün iki gol attığını belirtebilir miyim?

Ari: Bir gol atmadığınızı belirtebilir miyim?

ARI LANCASTER LOGAN YORK'U SOHBETTEN ÇIKARDI.

O anda Ari'nin kulaklarından çıkan buharı hayal edebiliyorum. Keşke bir fotoğrafım olsaydı. Belki bir tane çekebilirim.

Ben: Blake'e şu anda bir fotoğrafını çektirebilir misin?

Ari: Öncelikle Hero, şu anda güven çemberinin o kadar dışındasın ki seni göremiyorum bile. Ayrıca, karımın adının ağzından ya da klavyenden çıkmasına asla izin yok. Bunu daha önce konuştuğumuza eminim. İkincisi, Disney, Lincoln her zaman gol atar. Bir gol attım ve bütün gece seni savundum. Bir ara Donovan'dan yumruk yedim. Vücudumun en sevdiği yerinde kalıcı bir hasar olsaydı Blake'e ne yapardı biliyorsun.

Linc: Teknik olarak Camden bu yıl attığı gollerle sizi geçiyor.

Ari: Teknik olarak, en iyi arkadaşım olarak resmen Geraldine'in yerini aldın, ama bundan bahsetmiyoruz.

Linc: ...

Walker: Ari Lancaster, sen hokey oyuncuları arasında bir tanrısın. Herkes seni selamlasın.

Teşekkür ederim. Bu geceki muhteşem performansıma en uygun yanıt buydu.

Sanırım alay ediyordu.

Ben: Sadece Ari'nin bana yardım etmesine ihtiyacım olduğu için, Disney'in bu mesajı tüm kalbiyle kastettiğini söyleyeceğim.

Ari: Teklifiniz kabul edildi.

Kahraman, eğer bu köpekleri içeriyorsa, ben yokum.

Walker: Peki ya kediler?

Ben: Odaklanabilir miyiz lütfen?

Bana bir yedek dansçı lazım... Pislik olmayan biri. Oh, ve en iyilerden biri olmalı ve Anastasia'nın Kumpanyası ile onun Gösterisi için dans edebilmeli.

Hoppala. Bu tek boynuzlu dansçı için en önemli şartı atlamışım.

Ben: Sadece küçük bir şey gerçekten, ama aynı zamanda eşcinsel olmalı.

Linc: ...

Başka bir şey var mı? Yazdığım mesajdaki iğnelemeyi anlamadıysanız diye söylüyorum, çünkü bazen yüz yüze konuşmak sizin için zor olabiliyor, iğneleme yapıyordum.

Ben: Bana yardım edebilir misin?

Buna neden ihtiyacın var?

Ben: Anastasia'nın bir sorunu var. Dans ettiği müdür pisliğin teki.

Bunun yerine onu öldürsek mi?

Telefona göz kırptım. Şaka yaptığından *oldukça* emindim.

Walker: Buradaki iğnelemeyi anladığımı sanmıyorum.

Evet, ben de.

Ari: Ama Kahraman, üniversitede bale eğitimi aldığımı söylediğimin farkındasın, değil mi?

Omuzlarım düştü. Demek istediğim, bu uzun bir atıştı.

Şaka yapıyorum. Mükemmel bir adamım var. Sana iletişim bilgilerini gönderirim. Sadece ona benimle arkadaş olduğunu söyle. Bana borçlu.

Şimdi sen de öyle olacaksın. Ayak parmağı olayından sonra daha da fazla.

Yumruk pompaladım. Ama tabii ki Lancaster orada duramazdı.

Ari: Ama açıklığa kavuşturalım, biz sadece arkadaşız. Güven çemberi üyeleri ya da kankalar değiliz. Sadece Geraldine ve Monroe bu onura sahip.

Sırıttım.

Ben: Not edildi.

Telefonum çaldı. Arayan Lincoln'dü.

"Alo?" "Bir adamım var..." dedi hemen.

Bu beni neden şaşırtmadı? Aslında her şey için bir adamı varmış gibi görünüyordu, yüksek profilli bir hokey oyuncusu için alışılmadık bir durum...

"İtfaiyeciniz bale konusunda da uzman mı?" Yarı şaka sordum.

İtfaiyeciyi kullanmadığımdan değil. Anastasia'nın aklına daha çılgınca fikirler gelmesin diye geçen Cuma striptiz kulübünün icabına bakmıştı. Ben de

Geçen gece her yeri yakıp kül eden rastgele yangın hakkında konuşmaya başladıklarında haberleri kapattığımdan eminim.

"Hayır, ama arabasına doğru yürürken Bay Pislik'in bacağına vurması için bir levye ayarlayabilir," dedi Lincoln, sanki birini sakatlamak yerine hava durumundan ya da bu akşamki maçtan bahsediyormuşuz gibi rahat bir tavırla.

Bu aşırı görünüyordu. Ama benim tatlı kızıma da tren enkazı demişti. Anastasia'nın ondan on kat daha iyi dans ettiğini bilmek için uzman olmaya gerek yoktu. Birkaç dakika sonra Anastasia'ya "lütfen bana dokunma" demek zorunda kalacak kadar dokunmuştu...

Michael olayından sonra telefonunu her yere götürmeye başladığından beri onun antrenmanlarını dinliyordum.

Bu da bana hâlâ onunla ilgilenmem gerektiğini hatırlattı. Walker ve Olivia'nın korumalarından birinin bir arkadaşı vardı -tabii ki bir kadın- hokey yükümlülüklerim olduğunda Şirket'in dışında nöbet tutması için t u t m u ş t u m . Michael'ın neredeyse her gün stüdyonun önünde gizlendiğini ve Anastasia dersten çıkmadan hemen önce oradan ayrıldığını rapor etmişti.

Dallon meselesinin halledilmesi gerekiyordu ki ben de onu çözmeye geçebileyim.

"Aslında... kulağa hoş geliyor. Ben alırım," dedim bir an sonra.

"Harika," diye cevap verdi Lincoln ve başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Bir saniye telefona baktım. Sanırım az önce birinin dizlerini kırması için bir adam tutmuştum. Bu gerçekten olmuş muydu?

Telefonum Ari'den gelen bir mesajla çaldı. Bana Rudolf Fedorov adında bir dansçının iletişim bilgilerini göndermişti. Google'da adamın adını yazıp özgeçmişini inceledikçe daha da etkilendim. Ülkedeki en iyi baş dansçılardan biriydi ve sözleşmesi yıllar boyunca çeşitli şirketlerle sahne almasına izin veriyordu.

Ayrıca Ted adında bir adamla evliydi.

Bu noktada Ari'nin benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyordum. Rudolf *tam* istediğim özelliklere uyuyordu.

Yine de Ari'nin gönderdiği numarayı aradım ve şükürler olsun ki Lancaster'a ulaştım. Yirmi dakika sonra, Dallon'un bacağının planlanan sona ulaştığını varsayarsak, Anastasia'nın Gösteri için yeni bir ortağı vardı.

Rudolf'un Ari'ye ne borcu varsa... çok fazla olmalı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

ANASTASIA

Monroe, Blake ve hamile Olivia ile maçı izlerken dünyanın zirvesindeydim.

Hayatımın en güzel haftalarından biriydi.

Tuhaf bir hafta... ama en iyi haftalardan biri.

Dallon birkaç hafta önce bir sabah evinden çıkarken saldırıya uğramıştı. Polis bunun rakip bir dansçının hedef gözeterek yaptığı bir saldırı olduğunu düşünmüştü çünkü bacağına levyeyle saldırmışlardı.

Şirketteki herkes bunu kimin yapmış olabileceği konusunda spekülasyon yapıyordu.

o.

Şahsen, onun bir dansçı olduğundan emin değildim-Dallon'un kişiliği bir sürü düşmana yol açabilirdi. Ona zarar vermek isteyecek pek çok insan olduğunu hayal ettim. Dallon için iyi olan taraf, onun sakatlığının benimki kadar ciddi olmamasıydı; sadece bir kemik zedelenmesiydi. Yine de Dallon gösteriye *katılamayacağını* açıklamıştı. Aylarca onun işkencesine katlandıktan sonra beni partnersiz bırakmıştı.

O sırada mucizevi bir şey olmuştu. Ülkenin en iyi baş dansçılarından biri olan Rudolf Fedorov, bir yıllığına şirketimize gelip ders vermeye ve gösteri yapmaya karar vermişti. Sıkılmakla ünlüydü ve daha önce de New York'taki kumpanyasından bir yıllığına izin almıştı. Haberi duyduğumda kelimenin tam anlamıyla çığlık atmıştım. Ondan bir şeyler öğrenme ve onu dans ederken izleme fırsatı hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı.

Daha iyi olabileceğini düşünmediğim bir anda, bilinmeyen bir nedenle Rudolf, pas de deux'de Dallon'un yerini almak için gönüllü olmuştu. Ben de

neredeyse bayılıyordum. Pazartesi günü onunla ilk antrenmanıma başlamıştım. Dallon'un olmadığı her şey onda vardı. Profesyonel, hızlı, alçakgönüllü, nazik, cesaretlendirici... liste uzayıp gidiyordu. Ve bunun da ötesinde, gördüğüm en inanılmaz dansçılardan biriydi.

Aynı zamanda eşcinseldi ve Ted adında bir adamla mutlu bir evliliği vardı.

Yani Camden'ın gözünde dans etmem için mükemmel bir partner.

Her gün antrenmanlarımız hakkında övgüler yağdırıyordum. Camden sadece sevgiyle gülümser ve ağzımdan çıkan her kelimeyi sabırla dinlerdi.

Onu çok sevdim.

"Bu bebeğin burada kalması gerekiyor," diye mırıldandı Olivia, yüzü acıyla buruşurken beni şimdiki zamana geri getirdi. Son birkaç haftadır Braxton Hicks sancısı çekiyordu. Hamilelik hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Braxton-Hicks'in gerçek kasılmalara dönüşüp dönüşmediğini merak ediyordum.

"Seni hastaneye götürelim mi?" Endişeyle sordum, garip bir şekilde omzunu okşadım. Tüm kızlarla hızlı arkadaş olmuştum ama Olivia'nın yanında hâlâ çekingendim. Bunun değişeceğinden emin değildim. Çok uzun zamandır benim idolüm olmuştu.

"Kesinlikle olmaz," dedi dişlerini sıkarak. "Bu bebek playoff turu bitene kadar içeride kalacak."

Monroe ve Blake ile bakıştık.

Knights şu anda ilk turun ikinci maçında Nashville ile oynuyordu ve tüm oyuncular Kupayı kazanmaya odaklanmıştı. Kazanmak için favoriydiler - takımda Lincoln, Ari, Walker ve Camden varken nasıl olmasınlardı ki? Walker, Olivia olmadan hiçbir yere gitmeyecekti, bu yüzden bebek yakında gelirse Knights bir kaleci eksiği yaşayabilirdi.

Olivia bunun olmaması için kararlı görünüyordu.

Kalabalık bu gece mavi ve gümüşten bir denizdi, hepsi çığlık atıyor ve pankartlar sallıyordu. Koltuğumun kenarına oturdum, kalbim göğsümde çarpıyordu. Normal sezon maçlarının gergin geçtiğini düşünüyordum ama playofflar bambaşka bir seviyedeydi. Hava gerilim ve heyecanla doluydu, her tezahürat ve tezahürat içimde titreşiyordu.

Camden'ı izledim, gözlerim onun her hareketini takip ediyordu. Sahada bir güçtü, odaklanmış ve kararlıydı, gözleri diski hiç bırakmıyordu. Nashville'li bir oyuncuyu kontrol edip Knights'a topu geri kazandırdığında kalabalık kükredi.

Logan da bu gece ateş gibiydi. Çok daha keskin ve agresif oynuyordu, sanki playofflar onu başka bir seviyeye itmişti. Nashville savunmasının arasından süzülerek buzda ilerledi. Pak, kusursuz bir oyunla onun sopasından başka bir oyuncununkine süzüldü. Logan kalenin önünde pozisyon alıp beklerken nefesim kesildi. Pas geldi ve bileğinin hızlı bir hareketiyle pak kalecinin yanından süzülerek ağlara gitti.

"Evet!" Arena tezahüratlarla inlerken ayağa fırlayarak çığlık attım. Logan'ın yüzü, takım arkadaşları tarafından çembere alınırken saf bir sevinçle aydınlandı.

İlk playoff golü. Skor tabelası parladı ve Knights'ın farkı açıldı. Sopasını Logan'ı selamlamak için kaldıran Camden'a baktım, gözlerinden gurur okunuyordu. Oyun saati periyodun bitmesine daha beş dakika olduğunu gösteriyordu... ve benim gerçekten işemem gerekiyordu. Sıra uzamadan önce tuvaleti kullanmak için hemen dışarı çıkabilirdim. Özel bilet sahipleri için olan tuvalet sıraları bile periyot aralarında uzuyordu.

Camden'ın Michael meselesinin ne kadar ciddi olduğunu öğrendikten sonra beni işe aldığı koruma Freya'ya "Ben tuvalete gidiyorum," dedim. Bir korumam olması bana hâlâ garip geliyordu... Kısa bir süre önce evsiz kalmıştım. Ama Camden'ın yanında olmadığım zamanlarda kendimi daha güvende hissetmemi sağladığını kabul edebilirim.

Oturduğu yerden kalktı ve ben de onu tribünlerden yukarı ve tünelden aşağı tuvaletlere kadar takip ettim. "Tuvaletleri kontrol etmem için bana bir saniye verin," dedi ve ben de başımı sallayarak tek tek kabinlere baktım ve sonunda işememe izin verdi.

Gerçekten gitmem gerektiği için buna minnettardım.

"Kapının hemen dışında bekliyor olacağım." Başımı salladım ve kabine girdim, arkasından banyo kapısının gümbürdeyerek kapanma sesini duydum. Banyo sessizdi, arenanın uğultusu kalın duvarlar tarafından bastırılmıştı.

Yarım dakika sonra kapının tekrar açıldığını duydum.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum, işerken onunla konuşuyor olmak garip hissettiriyordu. Kız arkadaşlarımla tuvalete gitme deneyimini hiç yaşamamıştım.

Cevap vermedi ve sessizlik uzadı, artık rahatsız ediciydi. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kabinin kapısındaki aralıktan içeri baktım. Kimseyi görmedim...

Sifonu çektim ve sonra kapıyı dikkatle açarak boş banyoya adım attım.

Bir saniye sonra, bir el boğazımı sıkarken duvara çarpıldım. Michael'ın yüzü üzerimde belirdi, gözleri vahşi ve çılgındı.

"Merhaba küçük tavşancık," diye tısladı, sesi tüylerimi diken d i k e n etti. "Sana ulaşmak gerçekten çok zor oldu."

Panik içime doldu ve nefes almaya çalışarak elini pençeledim. Kavrayışı sıkılaştı ve havamı kesti. Kurtulmak için çaresizce tekmeleyip kıvranırken görüşümde noktalar dans ediyordu. "Bırak... beni... gideyim," diye soluk soluğa bağırdım, sesim ancak fısıltı halindeydi.

Dehşetimin tadını çıkararak sırıttı. "Benden saklanabileceğini mi sanıyorsun?

Sen benimsin, Anastasia. Her zaman benim olacaksın."

Tam bilincimi kaybettiğimi hissettiğim anda banyonun kapısı pat diye açıldı. Freya tökezleyerek içeri girdi. Michael'a saldırdı, yumrukları havada uçuşuyordu. Michael beni bıraktı ve ben de nefes nefese yere yığıldım.

İkisi boğuşuyordu, Michael korumamın amansız saldırılarını savuşturmaya çalışıyordu. Ama Michael onun dengi değildi ve onun çenesine sert bir yumruk indirişini izledim. Geriye doğru sendeledi, dudağından kan damlıyordu ve sonra dönüp kapıdan dışarı fırladı.

Freya yanıma koştu, gözleri endişeyle doluydu. "Anastasia, iyi misin?"

Hâlâ nefes almaya çalışarak zayıfça başımı salladım. "Ben... Ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkmama yardım etti, tutuşu sabit ve güven vericiydi. "Arkamdan geldi, bana bir şeyle vurdu. Çok özür dilerim."

Hala nefes almakta zorlanırken elimi sallayarak onu gönderdim. Lavabonun üzerine eğildim, nabzım çılgınca atıyor ve kontrolden çıkıyordu. Aynaya baktığımda boynumun ne kadar kırmızı olduğunu ve gözlerimdeki bazı kılcal damarların nasıl patladığını görünce irkildim.

Saçmalık.

"Bay James'e bir mesaj ileteceğim," dedi, geniş ve endişeli gözlerle beni izleyerek.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, sesim biraz histerikti. "Onun dikkatini oyundan uzaklaştırmak istemiyorum."

"Bilmek isteyecektir," dedi azarlarcasına. "Sana bir doktor bakmalı ve bunu yetkililere de bildirmeliyiz."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bunların hepsi maç sonrasına kadar bekleyebilir. Hadi sahaya geri dönelim."

Bana onaylamayan gözlerle baktı.

"Lütfen," diye yalvardım.

Sonunda isteksizce başını salladı. "Ama oyun biter bitmez bunu rapor edeceğim."

Minnetle başımı salladım.

Banyodan çıktığımızda, az önce yaşadığım dehşet verici karşılaşmayla tam bir tezat oluşturan arenanın gürültüsü tekrar üzerime çöktü. Zihnim olanları anlamaya çalışmakla meşguldü. Freya yürürken gözle görülür bir şekilde gergindi, tehdit olup olmadığını kontrol ederken kafası bir topaç gibi zıplıyordu. Ben de aynıydım, her an kalabalığın içinde Michael'ı göreceğimden emindim. Tribünlere geri dönüp koltuklarımıza oturana kadar ikimiz de nefes almadık.

Başının arkasına dokunduğunda dudağımı ısırdım ve irkildim. Onun da bakıma ihtiyacı vardı.

Ceketimi boynuma kadar kıvırarak koltuğuma yerleştim ve izleri mümkün olduğunca uzun süre saklayabilmek umuduyla saçlarımı omuzlarımın etrafına topladım.

Yine de boynum ağrıyordu ve gerçekten ağlamak istiyordum.

"Anastasia, iyi misin?" Blake yanımda sordu. Gülümsedim ve olanları anlatırsam Camden'a da hemen anlatmamı isteyeceklerini bilerek başımı salladım.

Freya'nın bana yan gözle bakmasına aldırmadan, "Evet," dedim.

Rol yapma konusunda iyi bir iş çıkaramamış olmalıyım çünkü bir noktada Camden da önümüzde durdu ve camın arkasından "Sorun nedir?" diye sordu.

Yüzüme dans gülümsememi yapıştırarak ona bir başparmak işareti yaptım ve sonunda kayarak gitti.

Ama bana inandığını sanmıyordum.

Kalabalığın içinde Michael'ı aramaya devam ederken Freya'yla birlikte etrafıma bakmaktan kendimi alamadım.

Oyun şiddetini hiç kaybetmeden devam etti. Nashville sert bir şekilde karşılık verdi, oyuncuları skoru eşitlemek için çaresizce itişip kakıştılar. Walker tüm kaleyi kaplamış gibi görünüyordu, önüne gelen her şutu engelliyor ve bunu kolaymış gibi yapıyordu. Nashville yine de acımasızdı ve pak, kaleye net bir şut için dizilen boş bir oyuncunun yolunu buldu.

Pak Walker'a doğru uçmadan önce Camden pakın önüne atladı, vücudu bir hareket bulanıklığına dönüşmüştü. Pak onun kaval kemiğine çarptı ve sekerek uzaklaştı, tehlike önlenmişti.

Kalabalık kükrerken boynumda beliren acıya aldırmadan yerimden sıçradım. O kadar iyiydi ki.

Maçın son dakikaları çılgınca bir mücadeleye sahne oldu. Şövalyeler yerlerini korudu, her oyuncu elinden geleni yaptı. Son düdük çaldığında, kalabalık patladı, gürültü kesinlikle sağır ediciydi - kazanmıştık.

Freya kulağıma, "Şimdi polisi arıyorum," diye bağırdı, bana teslim olduğu için sinirlendiği belliydi. Başımı salladım. Michael'ı yakalamalarını kesinlikle istiyordum, sadece Camden'ın büyük gecesini mahvetmek istememiştim.

Michael zaten benim bir milyonumu mahvetmişti.

Soyunma odasına giden tünelde kızlarla birlikte yürüdüm, Olivia göbeği çok büyük olduğu için yol boyunca paytak paytak yürüdü. Diğer eşler ve kız arkadaşlarla birlikte soyunma odasının kapısında bekledik.

İlk çıkan Camden oldu. Bana yakından bir baktı ve her şey bitti.

"Bunu sana kim yaptı?" diye hırladı. Hemen

gözyaşlarına boğuldum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

ANASTASIA

Camden dolapta benimle birlikte duruyor, ben giyinirken dikkatle beni izliyordu... sanki Michael kıyafetlerimin içinden fırlayacak ve giderse beni alacakmış gibi.

Tuvalet olayından beri böyleydi, sanki gözünü kırpsa yok olacakmışım gibi her saniye beni izliyordu. Freya'ya o gece beyin sarsıntısı teşhisi konmuştu, bu yüzden son bir haftadır izindeydi. Camden her yere benimle birlikte gidiyor, Olivia'nın korumaları olmadığı sürece yanımdan ayrılmıyordu.

Ayrıca tüm kızlar -ve korumalar- yanımda olmadığı sürece maçlarda işeme yasağım vardı. Hiçbir koşulda o gecenin tekrarlanmasını istemiyordum, bu yüzden hiçbir konuda geri adım atmıyordum. Michael'ın kendini kaybettiği, daha da dengesizleştiği ve çaresizleştiği açıktı. Bu onu eskisinden daha da korkutucu yapıyordu.

Camden'ın deplasmandaki playoff maçları için antrenmandan izin alıp onunla gitmiştim. Ben de gelmezsem gitmeyeceğini söylemişti. Durumla ilgili olarak Madam Leclerc'e kendisi gitmişti ve söyledikleri çok ikna ediciydi. Bana karşı daha nazik davranmaya başlamıştı. Sanırım yaşayan en ateşli, en çekici erkeğin erkek arkadaşınız olmasının bir getirisiydi bu - özellikle de Şirket'e sponsor olan bir NHL yıldızıysa.

Tavrındaki değişiklik beni düşündüğüm kadar rahatsız etmedi. Stresten, dramadan ve sürekli alay edilmekten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Nasıl geldiyse.

"Çok güzel görünüyorsun bebeğim," dedi Camden, beni yavaşça içine çekerken gözleri parlıyordu. Knights'ın playoff ilk tur galibiyetini kutlamak için Geraldine'de bir akşam yemeği partisi veriyorduk. Üst üste dört maç kazanmışlar ve erken bitirmişlerdi. Bir sonraki maç için mücadele eden iki takım yedinci maça çıkacak gibi görünüyordu, yani Şövalyeler bir sonraki tur başlamadan önce birkaç gün daha evde olacaklardı.

Geraldine'le buluşma konusunda emin değildim. Belli ki son bir aydır Avrupa'daydı, bu yüzden koridorun karşısında oturmasına rağmen onunla tanışmamıştım. Bu muhteşem manken gibi kadının içeri girip erkeğime asılmaya çalıştığını hayal edip duruyordum.

Ben de biraz sahiplenici olmuş olabilirim.

"Ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı, dudaklarını omzuma daldırıp tenime çökmekte olan öpücükler bırakırken beni duvara yasladı.

Nefesim kesildi, bir an için konuşma yetimi kaybettim. Camden o olaydan beri bana karşı çok dikkatli davranıyordu ve her zamanki gibi saçımı çekmesini, şaplak atmasını, parmak uçlarını tenime *batırmasını* özlemiştim.

"Sadece bu gece," diye fısıldadım sonunda, parmakları karnımdan aşağıya ve bacaklarımın arasına kayarak iç çamaşırımın nemli ipeğinin üzerinden geçerken - onun yanındayken her zaman ıslak olduğumdan oldukça emindim.

Kapı zili arka arkaya en az beş kez çaldığında parmakları külotumun altına girmeye başlamıştı. Camden inledi, alnı omzuma düştü. "Sanırım bu Ari," dedim kısık bir sesle ve kafasını kaldırdı.

"Böyle konuştuğunda ağzından başka bir adamın adını duymak istemiyorum. Anlıyor musun?" diye emretti o ipeksi, tehlikeli ve bana her istediğini yaptırabilen sesiyle.

"Evet, efendim," diye fısıldadım.

"Her ihtimale karşı hatırlatsam iyi olur." Parmakları sonunda külotumun altına girdi ve klitorisimi ustalıkla işlerken içime girdi. Benimle işi bittiğinde titriyordum, nefes nefese kalmıştım.

Ve boşalırken açıkça haykırdığım tek isim onunkiydi.

Camden kapıyı açmak için dolaptan çıktı, hâlâ parmaklarındaki özümü yalıyordu.

Bir an öylece durdum, az önce bana yaşattığı orgazm yüzünden içim kıpır kıpırdı.

Ve sonunda giyindim.

Grubumuz Geraldine'in kapısında durup kapıyı açmasını beklerken olmam gerekenden çok daha gergindim.

"Bunun yeterince iyi bir şarap olduğuna emin misin?" Ellerimde sıkılı duran şişeye bakarak fısıldadım.

"Rahatla bebeğim," diye mırıldandı Camden, popoma şaplak atıp beni zıplatarak. "Seni çok sevecek."

"Çaylak, kız arkadaşını tekrar göreceğin için çok heyecanlı olmalısın," dedi Ari özellikle şeytani bir sırıtışla.

Alışılmadık derecede solgun görünen Logan'a dönüp baktım. Gözlerini kocaman açmış duvara bakıyordu. "Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı bana, sesi korku doluydu.

Ona tuhaf bir bakış fırlattım ama daha soramadan kapı bir anda açıldı. Karşımda, mücevherli iğnelerle süslü tavuskuşu mavisi bir türban ve ona uygun bir kaftan giymiş, muhteşem bir cübbe gibi etrafını saran bir kadın duruyordu. Türbanın altından gümüş saçları görünüyordu ve gözleri muziplikle parlıyordu. Seksenine merdiven dayamış olmalıydı. Bu...

"Hoş geldiniz, canlarım!" diye haykırdı, sesi sevinçle gürlüyordu. "İçeri gelin, içeri gelin!"

İçeri girdik ve kadının gözleri hemen Walker'a takıldı. Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı. "Peki, kim *bu* yakışıklı genç adam?" Kalçalarında yaşına yakışmayan bir salınımla ona doğru yürüdü.

Walker'ın gözleri şaşkınlıkla açıldı ama kibarca gülümsemeyi başardı. "Ben Walker, tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi."

"Hanımefendi?" Geraldine kaşlarını dramatik bir şekilde kaldırarak yankılandı. "Bana Geraldine de hayatım. Ya da daha iyisi, beni *istediğin zaman ara*." Göz kırptı, parmakları hafifçe Walker'ın kolunda gezindi. "Söylesene Walker, daha önce hiç yaşlı bir kadınla birlikte oldun mu?"

Walker gergin bir şekilde kıkırdadı, destek için Olivia'ya baktı ama Olivia'nın yardımı olmadı, o kadar çok gülüyordu ki bebeğin hemen dışarı fırlayacağından korktum.

Bu ünlü Geraldine miydi?

Kaşlarımı çatarak Camden'a baktım. Yüzü geniş bir sırıtışla gerilmişti, belli ki bunun her dakikasını yiyordu. "Yaşlı bir vatandaşı kıskanmam hoşuna gitti, değil mi?" Tısladım.

Göz kırptı. "Kıskanç olman her zaman hoşuma gidiyor bebeğim. Beni o kadar da deli göstermiyor."

Ari biraz kenarda duruyordu ve Walker'a yaltaklanan Geraldine'e bakarken kaşlarını çatarak yüksek sesle ofladı. "Geraldine, bebek kekler, bir selam almayacak mıyım?"

Geraldine ilgisizce Ari'ye baktı. "*Oh*, yine seni getirmişler." Onu bir aşağı bir yukarı süzerken yüzünden küçümseme damlıyordu. "Hâlâ ilgilenmiyorum," diye burnunu çekti.

Ari, Geraldine'e sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi bakıyordu. Bunun, bir kadının ondan etkilenmediği ilk anlardan biri olduğunu hayal ettim.

Monroe ve Lincoln birbirlerine eğlenen bakışlar atarken Blake ve Olivia kahkahalarını bastırmaya çalıştılar. Camden elimi sıktı, gözleri parlıyordu.

Geraldine o sırada Logan'ı fark etti - Lincoln'ün arkasına saklanmaya çalışıyordu... yaklaşık aynı boy ve yapıda oldukları için başarısız oldu.

"Seni görüyorum, tatlım," diye mırıldandı Logan'a. Ellerini yüzünün önünde kavuşturmadan önce ona bir parmak salladı. "Bu gece çok eğleneceğiz!"

"Peki bu güzel genç bayan kim?" Geraldine dikkatini bana çevirdi, bakışları keskin ve değerlendiriciydi.

"Mimi, bu benim Anastasia'm," diye tanıştırdı Camden. "Anastasia, Geraldine'le tanış."

Geraldine'in gözleri bana bakarken hafifçe yumuşadı. "*Senin* Anastasia. Büyüleyici bir dansçı, değil mi? Tanrım, bizim oğlan ne istediğini bildiğinde çok hızlı hareket ediyor." Kaşlarını bana doğru oynattı. "Bir erkekte bunu severim, ya sen?"

Garip bir şekilde sırıttım.

Camden yaklaştı. "Seni ilk gördüğüm gece Geraldine benimleydi."

O gece gösteriye kimi götürdüğünü bildiğim için kendimi biraz daha rahat hissederek başımı salladım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Hakkınızda çok şey duydum."

"Umarım hepsi iyi şeylerdir," dedi göz kırparak, sonra dikkatini tekrar Walker'a çevirdi. "Şimdi Walker, bana kendin hakkında her şeyi anlat. İp oyunu hakkında ne düşünüyorsun?"

Walker boğuldu, gözleri irileşmiş ve dehşete kapılmıştı.

Geraldine güldü, zengin, gırtlaktan gelen bir sesle. "Şaka yapıyorum hayatım. Kelepçeleri tercih ederim." Ona tekrar göz kırptı ve önümüzden geçerek koridordan aşağıya, aynı adama ait olduğu anlaşılan heykellerle dolu... çok sıra dışı bir oturma odasına girdi.

"Rahmetli kocası Harold," diye mırıldandı Camden, heykellere bakarken yüzümdeki ifadeye dikkat ederek. "Sonra açıklarım."

Başımı salladım, ilginç bir hikaye olacağından emindim...

Ari aceleyle Geraldine'in yanına yaklaşmış, açıkça onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. "Batman hakkında ne hissediyorsun, Geraldine?"

Ona baktı ve burnunu çekti. "Süpermen üstün bir kahramandı, bunu herkes biliyor."

Ari'nin ağzı sudan çıkmış balık gibi bir açılıp bir kapanıyor, Walker'la flört etmeye devam ediyor, ona ikinci kez bakmıyordu. Blake onunla kollarını birleştirdi ve kulağına *eve gittiklerinde Batman olmasına izin vermesiyle* ilgili bir şeyler fısıldadı... ve hemen canlanmış görünüyordu.

Sormayacaktım.

Logan şimdi yanımızda yürüyordu, Geraldine'in hâlâ Walker'la flört ettiği yere bakarken yüzünde kocaman bir kaş çatma ifadesi vardı.

"Sorun ne çaylak?" Camden alay etti.

"Sanki burada bile değilmişim gibi," diye homurdandı ve eliyle ileriyi işaret etti. "Ben de en az Disney kadar ilginç biriyim!" Geraldine çok etkilenmiş gibi davranarak Walker'ın pazusunu okşarken ofladı. "Biliyor musun, ona *pazumu* göstereceğim... belki de dörtlü kasımı. Bu onu gerçekten heyecanlandıracaktır."

Logan aceleyle ilerledi ve tam da bunu yapmaya başladı. Monroe o kadar çok gülüyordu ki Lincoln onu tutarken ağlıyordu.

"Sanırım Logan geçen geceyle ilgili birkaç ayrıntıyı atladı," diye düşündü Ari, başını eğerken gözleri muzipti, şüphesiz daha sonra Logan'a bu konuda nasıl işkence edeceğini planlıyordu.

Uzun bir masanın kaliteli porselenler, pırıl pırıl gümüş takımlar ve kristal bardaklarla donatıldığı yemek odasına geçtik. Pembe kristallerden oluşan bir avize, odanın etrafına sıcak, pembe bir parıltı saçarak tepede asılı duruyordu.

Akşam yemeği servis edildi ve çoğunlukla Geraldine tarafından yönetilen sohbet başladı. Gençlik günlerini, ünlü erkeklerle flörtlerini ve çeşitli kaçamaklarını anlatarak bizi eğlendirdi. Tüm bunlar olurken odağını Walker'dan ayırmadı, Walker da onun bu yaklaşımlarını giderek artan bir beceriksizlikle karşıladı.

"Walker, canım, ne zamandır hokey oynuyorsun?" diye sordu, gözleri parlayarak.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca," diye yanıtladı Walker, sanki Geraldine masanın öbür ucuna uzanıp onu yakalayacakmış gibi Olivia'ya yaklaşarak.

"Bu çok heyecan verici bir spor!" Geraldine mırıldandı. "Belki bana sopa tutma konusunda bir iki şey öğretebilirsin."

Logan neredeyse içkisini yudumlarken, geri kalanımız kahkahalarımızı zapt etmekte zorlandık.

Camden'a "Ondan hoşlanıyorum," diye fısıldadım ve o da homurdandı.

"İşleri ilginç hale getirmekte kesinlikle başarısız olmuyor..."

"Ben de hokey oynuyorum Geraldine, hatırladın mı?" Logan aniden araya girdi, sanki başını kaşımasını istermiş gibi hevesle ona doğru eğildi. "Sopayı kullanmakta *çok* iyiyimdir."

Bir süre sessizlik oldu ve Ari'nin yüzü kendini tutmak için harcadığı çabadan dolayı kıpkırmızı oldu.

"Devam et, Lancaster. Çıkar şunu," diye iç geçirdi Lincoln sonunda.

"İlk ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. 'Böyle dedi' ya da 'bildiğim iyi oldu' ya da..."

Logan o sırada az önce ne söylediğinin farkına varmıştı. "Demek istediğim *gösterebilirim*

Ona bir sopayı nasıl kullanacağını öğret!" diye homurdanarak ellerini havaya kaldırdı.

Hepimiz yine sessiz kaldık ve sonra grup kahkahalara boğuldu, Geraldine mavi bakışlarında bir pırıltıyla hepimize bakıyordu. "Bana uyar," dedi ve sonunda Logan'ın pazusunu okşadı. Logan sanki bir tür madalya kazanmış gibi sevinmişti.

Çorbamı bırakmak zorundaydım yoksa boğulacaktım çünkü hayatımda hiç bu kadar gülmemiştim.

"Çimdikle beni, Altın Çocuk. Çünkü belli ki Disney ve *çaylak* gibi insanların benden daha iyi olduğu bir tür kâbusun içindeyim. Artık uyanmak istiyorum," diye tısladı Ari.

"En sevdiğim sensin Lancaster," diye flört etti Blake ve Ari ona bakarken gözlerinde yıldızlı bir bakış belirdi, her şeyi tamamen unutmuştu.

Çok şirin.

Gecenin geri kalanı kahkahalar ve hikâyelerle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Geraldine, Walker'la çirkin bir şekilde flört etmeye devam etti, ara sıra Logan'a bir kemik attı... ve Ari bu konuda kırılmaya devam etti.

Ta ki takma dişlerinin ne kadar kullanışlı olduğunu söyleyene kadar.

Sonra Ari onun dikkatini çekmediği için *oldukça* memnun görünüyordu.

Ayrılırken Geraldine usulca koluma dokundu ve beni karanfil ve tarçın kokulu bir kucaklamanın içine çekti. "Camden sana sahip olduğu için çok şanslı bir adam.

Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme," diye kulağıma fısıldadı.

Garip bir şekilde duygusal hissederek geri çekildim. "Yapmayacağım."

Gruba döndü ve Walker'a bir öpücük kondururken bakışları Walker'a odaklandı. "Gel de sarıl bana, seni koca adam." Walker onun sırtını beceriksizce sıvazlamak için dikkatlice eğilirken biraz korkmuş görünüyordu. "Tekrar gel ve ziyaret et, Walker, canım." Geraldine kirpiklerini kırpıştırarak ona cilveli bir gülümseme verdi. "Arrgh!" Hepimiz Walker'a baktık, poposunu ovuşturuyordu, gözleri dehşet içinde genişledi. "Az önce kıçımı çimdikledi," diye tısladı. Geraldine, Olivia'ya Cheshire kedisi gibi göz kırptı. "İyi iş çıkardın," diye mırıldandı ona. Olivia bütün gece boyunca gülmeyi bırakmamıştı ve şimdi de hâlâ gülüyordu. Walker ona tehlikeli derecede seksi bir sırıtış fırlattı ve Olivia aniden kıkırdamayı bıraktı, yanaklarında bu yüzden bir kızarıklık oluştu.

Logan'ın kıçını Geraldine'e doğru çevirdiğini fark etmemiş gibi davrandım, sanki o da aksiyona katılmak istiyormuş gibiydi.

"Arsız çocuk," diye mırıldandı sonunda Logan'a ve yanağına bir öpücük kondurdu - neyse ki yüzüne kondurmuştu. "Yakında görüşeceğiz."

Logan ona doğru sırıttı. "Dört gözle bekliyorum."

Öne doğru eğildi. "O sopaları nasıl tuttuğunu bana gösterebilirsin."

Logan'ın yüzü kıpkırmızıydı ve çatı katından çıkarken Ari'nin hoşuna gidecek şekilde öksürüyordu.

"Güle güle, Geraldine!" Ari en çapkın ses tonuyla seslendi. Kadın ofladı... ve kapıyı kapattı.

Ari Walker'a döndü. "Büyük fikirlere kapılma Disney. Sen hâlâ bir ahmaksın," diye hırladı.

Walker sırıttı, Geraldine'in teklifleri karşısında yemekte olduğundan çok daha kendinden emin görünüyordu. "Ama belli ki Geraldine benim için bir aptal, sanırım önemli olan da *bu*."

Camden beni koridordan evimize doğru götürürken Ari Walker'a komik bir şekilde küfrediyordu. "Ari'nin dırdırını dinlemekten daha ilginç bir şey bulabilirim, değil mi bebeğim?"

Sırıttım, vücuduma neler yapabileceğini *düşündükçe* içim ıslanıyordu. "Evet baba," diye fısıldadım, gözlerinin ateşle parlamasının tadını çıkarıyordum.

Camden kimseye veda etmeden beni çatı katına itti ve gecenin geri kalanı kesinlikle bu gece olan her şeyden daha *ilginçti*.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

CAMDEN

Oluyor. İstasyonlarınıza gidin. Bebeğim geliyor.

İşimin, bebeğin beni babası sanmaması için uzak durmak olduğuna eminim.

Altın Çocuk'un ilk fıkrasını anlattığına eminim. Bunu günlüğüme yazacağım.

Ben: Benim işim neydi?

Walker: Tavuk bonfile! Cain'in tavuk ihalelerini getireceksin çünkü Olivia doğum sonrası yemeği için bunu istedi.

DoorDash diye bir şey var biliyorsun, Disney. Bir ara denemelisin.

Walker: Karımın yiyeceği yiyeceklere bir yabancının erişmesine izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?

Merak etme, tavuğu getireceğim Disney. Ve hiçbir yabancının ona erişemeyeceğinden emin olacağım. Onları restoranda bir şahin gibi izleyeceğim.

Şahin ve tavuk aynı cümlede. Büyüleyici.

Walker: Sen erkeklerin üstünde bir adamsın, Kahraman.

Walker: Lincoln, bir daha düşündüm de... belki de ikinci gün ziyaretçisi olmalısın. Geçerli bir endişeyi dile getirdin.

Ari: Sizin ona gizlice "Baba" demeniz bebeğin de diyeceği anlamına gelmez.

Walker: ...

Linc: ...

Ari: ...

Ben: ...

Walker: Sanırım ilk gün ziyaret etmen bizim için sorun değil Lancaster ;)

Ari:

Asansörün sesini duydum ve Anastasia'yı görmek için sabırsızlanarak koltuktan kalktım. Freya bugün onu stüdyodan geri getirmek zorundaydı çünkü benim de aynı saatte biten zorunlu bir antrenmanım vardı. Lanet olsun kaçırmıştım.

her saniye.

"Hey, bebeğim, mesajlarını kontrol ettin mi? Bebeğin başka resimleri de var. Walker ayrıca Olivia'nın tavuk dilimleri için yalvardığını söyledi. Gidip biraz alalım ve hastaneye gidelim," diye seslendim asansöre doğru yürürken.

Ben oraya vardığımda Anastasia dışarı çıkıyordu, saçları hâlâ topuzdu ve eşofmanını mayosunun üzerine çekmişti. Cevap vermeyince daha yakından baktım ve yüzünde tamamen boş bir ifade olduğunu fark ettim.

Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Özellikle de onunla Olivia'nın yeni bebeği hakkında konuşurken. Daha yeni doğmuş olmasına rağmen ona kafayı takmıştı bile.

"Sorun nedir?" Ona doğru bir adım atarak sordum.

Anastasia bir adım geri çekildi.

"Anastasia," diye homurdandım, olanlardan hiç hoşlanmamıştım.

"Bu doğru mu?" diye fısıldadı titreyen bir sesle, elindeki buruşuk kâğıt parçasını havaya kaldırarak.

Kaşlarımı çatarak uzandım ve kâğıt parçasını aldım, kırıştırdım. Lanet olsun.

Charlie'yi ara. Ona erkek arkadaşının seni kovdurup kovdurmadığını sormalısın. Belki bu sefer sana doğruyu söyler.

Michael'ın tekrar saldırdığına bahse girmiştim.

"Bunu nereden buldun?"

"Stüdyodan çıkarken ön bürodan Linda verdi."

Tabii ki o yaptı. Linda belli ki aptalın tekiydi. Michael'ın Anastasia'nın yanına yaklaşmasına izin verilmediğini ön büroya bildirmiştik. Linda kovulmak istiyor olmalı. Hem de çok.

"Bana cevap ver ve alışveriş gezisi ve sponsorluğun hakkında söylediğin gibi *yalan söyleme*," diye daha ben ağzımı açamadan tersledi.

Mmmh, sanırım bunu çözmüştü. İçimi çektim, ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum.

İyi tarafından bakarsak, bizi bu noktaya getirmek için yaptığım her şeyi göz önünde bulundurursak, dürüst olmak gerekirse bu, onun öğrenmesinden *en az* endişe duyduğum şeydi.

Öte yandan, bu konuda hâlâ çok üzgün olduğu belliydi. Ki bu bizim için hiç hoş değildi. Hem de hiç.

"Evet ya da hayır. Söylediğini duymak istiyorum." Çenesi yukarı kalkmış ve yumrukları sıkılmıştı.

"Bununla bir ilgim var," dedim sonunda, yaptığım hiçbir şeyden, en azından bundan utanmadan.

Yavaşça gözlerini kapattı, sanki tüm duygularını içinde tutmaya çalışıyormuş gibi sıkıyordu. Bundan nefret ediyordum.

Michael'ın yaptığı diğer şeyler olmasaydı bile, bu yüzden onu mahvederdim.

"Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum," dedi, yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşı içime bıçak saplanmış gibi hissettirdi.

"Gerçekten yapamaz mısın?" Nazikçe sordum.

Önce bir mesaj, sonra da bir başkası gelince telefonum cebimde vızıldadı. Walker muhtemelen Olivia'nın tavuğu için yalvarıyordu. Anastasia ve benim birlikte teslim etmemiz gereken yemeği.

"Neredeyse hiçbir ücret almadan canını dişine takarak çalışıyordun. Mantık dinlemiyordun," dedim ona. "Bayılana ve cesedini yerden kazımak zorunda kalana kadar orada çalışacaktın."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Yine de bu benim seçimimdi! Sen bunu elimden aldın!"

Elinden pek çok seçeneği almıştım. Ama beni savunmak gerekirse... o sırada çok kötü seçimler yapıyordu.

Telefonum tekrar çaldı.

"Bu konuyu seninle konuşmak istiyorum. Kendini daha iyi hissedene kadar bütün gece konuşabiliriz," dedim ona usulca. "Ama gidip Olivia'ya istediği yemeği vermeliyiz. Bu konuda çok heyecanlıydın... hatırladın mı?"

Çenesi daha da yukarı kalktı ve içimi çektim çünkü içindeki şımarıklık başını kaldırmaya karar vermişti.

"Sanırım düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Belki biraz stüdyoya geri dönerim." Ne düşündüğümü biliyormuş gibi elini kaldırdı. "Freya'yı da yanımda getireceğim elbette." Dudağını ısırdı ve endişeyle ayaklarının üzerinde kaydı. "Sadece temiz dans kıyafetleri giyeceğim."

Yorgun bir şekilde yüzümü ovaladım çünkü bundan sonraki kısım hiç eğlenceli olmayacaktı. Onu dolaba kadar takip ederek bir kez daha ikna etmeye çalıştım.

"Bebeği görmek için yanıp tutuşuyorsun. Benimle gel ve bu konuyu konuşalım."

Başını iki yana salladı. "Sana çok kızgınım," dedi kırık bir sesle. "Ben... Şu anda senin yanında olamam."

İçimi çektim. "Pekâlâ, bebeğim. Sana biraz zaman vereceğim." Yanağına bir öpücük kondurmak için yanına yaklaştım ama irkilerek uzaklaştı.

Anastasia belli ki şaplak yemek istiyordu.

Dolaptan ve yatak odasından çıktım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Ebeveyn yatak odasındaki kilidin yanlış şekilde takılmış olmasının bir inşaat hatası olduğunu düşünmüştüm.

İlahi bir takdir olduğu ortaya çıktı.

Kapının kilitli olduğunu fark ettiğinde koridorun yarısına gelmiştim.

"Camden!" diye bağırdı kapıdan ve asansöre doğru yürümeye devam etmek için derin, sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldım.

"İşte kafanı toparlama zamanın geldi," diye seslendim arkamdan. Cevap olarak çığlık attı.

Sonra vurmaya başladı. Bağırmakla kapıya vurmak arasında gidip geldi.

Berbattı.

Kendimi zorla asansöre bindirdim, iyi bir önlem için kat girişini arkamdan kilitledim.

Ona biraz zaman tanıyacaktım, tıpkı istediği gibi, ve sonra anlayacaktı. Ve eğer anlamazsa...

Yapana kadar ona şaplak atardım.

Anastasia

Karanlıkta sırtımı kapıya dayayarak kambur bir şekilde oturdum. Sesim boğuk çıkıyordu ve ellerim tahtaya vurmaktan yorulmuştu.

Beni o lanet odaya kilitlemişti. Serseri bir çocuk gibi. Nasıl olur da O mu?

Genelde karanlıktan hoşlanmazdım. Barınakta uyumaya alışmıştım. Tepe ışıkları her zaman açıktı. Camden uyuduğumuzda dolap ışığını her zaman açık ve kapıyı aralık bırakırdı.

Sanırım bu da çocukçaydı.

Gözlerimi silerken inledim. Son bir saati ağlayarak geçirdiğim için zımpara kağıdı gibi hissediyordum.

Peki ne için?

Orada otururken gerçekten mücadele ettiğim şey buydu. Charlie's benim için önemliydi çünkü bağımsızlığımın bir sembolüydü. Birine bir şey borçlu olmama korkuma bağlıydı.

Camden *haklıydı*, ölesiye çalışıyordum. O kadar çok çalışıyordum ki perişan olmuştum. Artık *sadece* bale yaptığım için hâlâ çok yoruluyordum ama her gün tatmin oluyordum. Charlie'nin yerinde çalışırken çok yorulmuştum. Ve ne kadar çok çalışırsam çalışayım, asla ilerleyemeyecekmişim gibi geliyordu.

Sanırım bunun bir nedeni de ona kovulduğumu söyledikten sonra ne kadar samimi göründüğüydü. Öfkesi gerçek gibiydi. Tüm duyguları gerçek gibiydi.

İlk etapta bunun sorumlusunun kendisi olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Gerçi diğer her konuda güvenilir olduğunu göstermişti, değil mi? Notun arkasında Michael vardı. Öyle olduğunu biliyordum. Bu onun amacıydı. Camden ve ben ayrıydık, böylece yalnız kalacaktım... ve o da bana ulaşabilecekti. Bunun gibi psikolojik şeyleri severdi, içimi burkan, kendimi ve etrafımdaki herkesi ikinci kez düşünmeme neden olan şeyleri.

Hâlâ Charlie'de olsaydım son birkaç ayın nasıl geçeceğini hayal etmeye çalıştım.

Sefalet.

İşte böyle olurdu. Yine de kendi evimi alacak kadar kazanamazdım.

Hiçbir yere gitmemeye devam ederdim.

Orada çalışmayı bıraktığımdan beri bacağım bile iyileşmeye başlamıştı. Geceleri üzerinde çalışmak yerine dinlenebilmek büyük bir fark yaratmıştı. Gösteri için antrenman yaparken çok daha fazla zorlayabiliyordum.

Onu tanıdığımdan beri Camden benim için en iyisini istiyordu. Sadece beni sevmek ve benimle ilgilenmek istiyordu.

Birini kovdurmak... Bu çılgıncaydı. Bunu inkar edemezdim. Ama sevgi dolu bir yerden gelmişti. Öyle değil mi? En azından bundan emin olabilirdim.

Bunu beni sevdiği için yaptığını bilerek onu affedebilir miydim?

Affedebilirmişim gibi hissettim.

Gözlerim sulanmaya başlamıştı ve yerden kalkıp yatağa uzandım, yüzümü yastığına gömdüm çünkü ona kızgın olsam bile burada olmasını diliyordum.

Sonunda uyuyakaldım.

Bir orgazmla uyandım, zevk tüm vücuduma yayılırken nefes nefese kaldım. Gözlerimi açtığımda Camden'ın bacaklarımın arasında beni yavaşça yediğini gördüm.

Bunun başlangıcında nasıl uyuduğumdan emin değildim ama *aman Tanrım*, çok iyi hissettim.

Kalçalarım yüzüne karşı sallanmaya başladığında başım yastığa gömüldü, ağzının bana vermekte çok iyi olduğu yüksekliğin peşine düştüm.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı döllerimi göt deliğime yaymadan hemen önce ve parmaklarını yavaşça içeri itti, dili klitorisime baskı yapıyordu.

"Camden!" Deliğimi gererken haykırdım, dudakları duygusal bir şekilde Aynı anda hem emiyor hem de göbeğimi yalıyordu.

Bu bir rüya gibiydi - inanılmaz erotik bir rüya - ama yine de bir rüya.

"Tadı çok güzel bebeğim," diye mırıldandı, parmaklarının her itişinde sürtündüğü sinirlerden başım dönerken.

"Gel, Anastasia," diye homurdandı Camden ve bir orgazm daha içimde patlarken çığlık attım, zevkim boyunca beni parmaklamaya devam ederken tüylerim diken diken oldu.

Parmaklarını çekip yataktan kayarak banyoya doğru yürürken nefesim çılgınca kesiliyordu.

Akan suyun sesini belli belirsiz duyuyordum, gözlerim yeniden ağırlaşıyordu.

Çok yorulmuştum.

Döndüğünde "Uyu bakalım küçük dansçı," diye fısıldadı ve beni göğsüne çekti. Yüzümü boynuna gömdüm ve onu içime çektim ve bir kez daha uyudum.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

ANASTASIA

Uyandığımda Amden hâlâ uyuyordu, onun yatağında uyumaya başladığımdan beri her sabah yaptığım gibi ona sarılmıştım.

O kadar güzeldi ki. Onunla ilgili takıntılı olmadığım hiçbir şey yoktu.

Belki beni yatak odamıza kilitlemesi ve arkamdan iş çevirmesi dışında... Bu konuda ne hissettiğimi hâlâ tartışıyordum.

"Şimdi kim kimi takip ediyor bebeğim?" dedi uykulu bir sesle, gözleri açılıp o çok sevdiğim kasırga yeşili gözleri ortaya çıkmadan önce. Nefesim kesildi, çünkü onlara baktığımda gördüğüm şeye asla alışamayacaktım. Aşk, bağlılık ve saplantı... Ondan istediğim her şey.

"Nasıl hissediyorsun?" diye dikkatle sordu ve ben sorusunu düşünürken ona bakmaya devam ettim.

Yer değiştirirken kıçımın biraz acıdığını fark ettim. Gözlerim açıldı.

Oh, bu bir rüya değildi!

Kızararak içimi çektim. "Bedenimin mi yoksa kalbimin mi nasıl hissettiğini soruyorsun?"

Ofladı ve saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırdı, hareket ederken şişkin pazusu gözüme çarptı.

Bu sabah kesinlikle azgın taraftaydım, yapmamız gereken önemli konuşma için en iyi durum bu değildi.

"İkisi için de her zaman endişeleniyorum bebeğim," dedi.

Gözlerimi kapattım ve oflayarak yastığa geri yaslandım. "Üzgün müsün ki?"

Şimdi oflama sırası ondaydı. Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki sonunda ona baktım.

Sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymışım gibi beni inceliyordu. "Hayır," dedi sonunda.

Beni hiç şaşırtmadı.

"Ve bunu tekrar yapardım, tekrar ve tekrar. Yeter ki seni yatağıma böyle getirsin."

Bu ifadeyi düşündüm. Beni iyi hissettirdi. Gerçekten iyi. Hiç istenmemiştim. Hiçbir zaman. Camden James'in beni istemesi eroin gibi bir şeydi; hayatımın geri kalanında çaresizce isteyeceğim bir şey.

"Sana bir soru sormama izin ver bebeğim," dedi Camden, beni tekrar göğsüne çekmek için uzanarak.

"Ne?" diye sordum. Derisine işlenmiş dövmelerin izini sürerek sordum. "Beni bu şekilde yatağına almak için ne yapardın?"

Gözlerimi kırptım, bu soruyu beklemiyordum.

Yine de cevap kolayca geldi, sanki dilimin ucunda onun sormasını bekliyormuş gibiydi.

"Her şey," diye cevap verdim usulca. "Kesinlikle her şey."

Elleri saçlarıma dolandı ve ruhuma dokunuyormuş gibi görünen morartıcı bir öpücük için beni kendine doğru çekti.

Gözlerinin içine bakabilmek için ondan ayrıldım. "Beni tekrar hapsetme Camden James."

"Benden kaçmaya çalışma Anastasia Lennox," diye kolayca karşı çıktı.

Burnumu kırıştırdım. "Anlaştık," dedim ve bir başka mükemmel öpücük için dudaklarına döndüm.

Ancak daha sonra onun da aynı sözü vermediğini fark ettim. Ve ancak daha sonra gerçekten umursamadığımı fark ettim.

Camden

Anastasia, Isabella'yı Olivia'nın kollarından kaldırırken, "Çok güzel," diye bağırdı. Bebeği göğsüne götürüp mırıldanırken alt dudağı sevimli bir şekilde titriyordu.

Walker bebeğini tutmama izin vermemişti. Yarıçaplar ve on feet hakkında bir şeyler mırıldandı ve sonra Olivia bebeği

Anastasia.

"BaGına dikkat et," dedi Walker telaGla, oysa Anastasia'nın baGını tamamen örttüğünden emindim. Aslında doğuştan yetenekliydi.

Olivia, hayatı boyunca hiç bu kadar güzel bir şey görmemiş gibi huşu içinde bebeğine bakıyordu.

Olivia aniden gözyaşlarına boğuldu. Walker dondu kaldı, bakışları bebeği ve karısı arasında gidip gelirken yüzünde telaşlı bir ifade vardı, sanki ne yapacağından emin değildi.

Neredeyse Anastasia'ya doğru hamle yapacaktı. "Bebeğimi geri istiyorum," dedi çılgın bir insan sesiyle.

"Sorun yok," diye ağladı Olivia, hâlâ hıçkırarak ağlıyor ve bebeğine bakıyordu. "Onu çok seviyorum."

Anastasia bebeği isteksizce geri verirken yüzünde aptalca bir sırıtış vardı. Walker'ın elinin Anastasia'nın elini okşadığını gördüğümde ellerim titredi, parmaklarını kesmek için duyduğum delice dürtü bir an için aklımdan geçti.

Bu... garipti.

Dün gece Anastasia'yı bir odaya kilitlemiştim, o yüzden belki de o kadar tuhaf değildi.

Anastasia o bebekle iyi görünüyordu, yine de başka bir gün düşünmek için yiyecek. Logan bana büyükbaba diyebilirdi ama şu anda olmak istediğim tek "baba" onunkiydi.

Walker bebeği tekrar Olivia'nın kollarına bıraktı ve alnına nazik bir öpücük kondururken onu izledim. Üçünü birlikte izlerken sanki kutsal bir ana izinsiz girmişiz gibi hissettim. Olivia gerçekten zor bir çocukluk geçirmişti, o ve Anastasia muhtemelen günlerce hikâye anlatabilirdi - hepsi de aynı derecede korkunçtu.

Olivia parlak gözlerle Anastasia'ya baktı. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum."

Anastasya başını salladı, kendi gözleri de parlamaya başlamıştı.

Olivia o sırada bebeğe şarkı söylemeye başladı ve Anastasia da ağlamaya başlayınca onu göğsüme çektim.

Walker ve ben bakışlarımızı değiştirdik, sanki ne yapmamız gerekiyordu? Yapmak mı?

Daha sonra, otoparkta yürürken Anastasia usulca
Olivia'nın söylediği şarkıyı mırıldanıyordu.

Ona gülümsedim, kamyonun park edildiği yöne doğru gittiğimizden emin olmak için yukarı baktım ve sonra sertleştim.

Michael yüzünde vahşi bir sırıtışla yaklaşık yüz metre ötede duruyordu.

Ben de ona bir tane verdim ve bakışlarımdaki vaadi görmesini umdum. Gördüğü her neyse, en azından gülümsemesinin solması ve uzaklaşmaya başlaması için yeterliydi.

Yine de onu bir hastanenin otoparkında becermeyecektim. Onun için planladığım şeyin özel olarak, manşetlere çıkmayacağım bir yerde yapılması gerekiyordu. Anastasia'*yla hapishaneden* ilgilenemezdim.

Anastasia onu fark etmemişti ve bunu tercih ederdim. Michael ödünç alınmış bir zamanda yaşıyordu.

Sadece henüz bilmiyordu.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

ANASTASIA

Michael beni takip ediyordu.

Hepsi planın bir parçasıydı ama korkutucuydu.

Camden'ın beni izlediğini bilsem bile kalbim dakikada milyonlarca mil hızla atıyordu, o kadar hızlıydı ki kalp krizi geçirebileceğimden endişeleniyordum.

Freya onu dans stüdyomun yakınlarında gizlenirken gördükten sonra geçen hafta bunu üç kez denemiştik ama Michael yemi yutmamıştı.

Bu gece, görünüşe göre, vardı.

Polisi arayabilirdik - tuvalet saldırısı nedeniyle hakkında tutuklama emri vardı. Ama Camden ve ben bunun yeterli olmadığına karar verdik. Bunca yıldır bana yaptıklarını telafi etmek için yeterli olmayacaktı.

Muhtemelen birkaç ay denetimli serbestlik alır ya da hapse mahkum edilirse erken tahliye olur.

Michael Carver hastanede uyandığım günden beri bana işkence ediyordu. Bıçakları ve dişleriyle derimi kesti, gecelerime musallat oldu, beni bir kafese kilitledi, sokaklarda beni takip etti, kendisi için fotoğraf çekmeye zorladı, bedenime ve ruhuma tecavüz etti. Bana şantaj yaptı ve sonra eğlence için beni boğdu...

Tüm bunlar için, geceleri uyumak için ihtiyacım olan adaleti kendimiz sağlamalıydık.

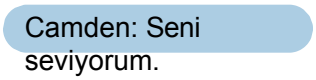
Diğer gecelerde olduğu gibi, danstan eve tek başıma yürüyormuş gibi yaptım, Camden gözden uzak duruyordu, böylece Michael gerçekten yalnız olduğumu düşünecekti.

Kaldırım boyunca yürürken nefesim kesiliyordu, adımlarımı kontrol altında tutmaya ve istediğim gibi koşmaya başlamamaya çalışıyordum.

Her köşeyi döndüğümde Michael'ın bakışlarını yakalıyordum, benden saklanmaya çalışmıyordu. Şu anda bundan zevk alıyordu, avcı küçük tavşanını avlıyordu.

Planı biliyordum, defalarca üzerinden geçmiştik ama Michael beni sokaklarda takip ederken kendimi hâlâ bir av gibi hissediyordum.

Köşeyi döndüğümde, genelde *kimsenin* kullanmadığı, benim de kullanmadığım bir yola girdim. Bir ara sokağın önünde durdum, telefonuma bakıyormuş gibi yaptım.

Metni tekrar tekrar okudum, bir sonraki adımda olacaklara hazırlanmaya çalıştım.

Michael'ın ayak sesleri arkamdan geliyordu ve midemi bulandırıyordu. Onun üç metre yakınımda olması bile beni rahatsız ediyordu.

"Merhaba *Ana*," diye mırıldandı arkamdan yürürken, kendini beğenmiş memnuniyeti dalga dalga yayılıyordu.

Çünkü kazandığını düşünüyordu.

"Michael," diye fısıldadım, her zaman olduğu gibi yavaşça ona bakmak için döndüğümde cesaretimi kaybediyordum. Birbirimize bakarken titriyordum, tüm kâbuslarımda beliren sulu mavi gözleri her santimetrekaremi içine çekiyordu.

Ara sokağa doğru geri geri gittim, ellerim önümde sanki onu uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Binanın kenarlarını kaplayan çöp ve çürüme yığınlarının yanından geçerken ayak sesleri yavaş ve ölçülüydü, parlak ayakkabıları yürürken ölü yaprakları ve döküntüleri çıtırdatıyordu. Aklımda, onun ait olduğu yer burasıydı. Hiçbir güzel kıyafet ya da pahalı saç ürünü onun ne olduğunu gizleyemezdi - en kötü türden bir çöp.

Sırtım sokağın sonundaki zincirli metal çite çarptığında ağzımdan küçük bir çığlık çıktı - elbette planlanmamıştı - ama ona karşı tepkimi kontrol etmekte hiç iyi olmamıştım.

Michael sırıttı ve maskesi düşmüş gibi hissetti. Sanki içindeki şeytani ruh nihayet yüzüne sızmıştı.

"Gitmelisin," dedim ona, her zamanki gibi sesimdeki titremeden nefret ederek.

"Ama küçük tavşancık, beni çok özlersin," diye alay etti.

"Buradaki son oyun nedir?" diye sordum. "Beni yakalayacaksın... sonra ne olacak?" "Oyunun sonu mu?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Ona uzanmak istedim ve

kaşını kopar, yüzünü işaretle. "Oyunun sonunun ne olduğunu biliyorsun, küçük tavşan. Oyunun sonunun her zaman ne olacağını biliyorsun. Seni eve yürürken gördüğüm o ilk günden beri."

Michael elini uzattı, sanki elini tutmamı ve onunla birlikte buradan çıkıp gitmemi bekliyordu.

Alay ettim, çitten doğrulup çenemi dik tuttum, Camden'ın onunla tanıştığımdan beri bana aşıladığı tüm cesareti korumaya çalıştım.

"Ana... Senin için özel küçük bir kafes hazırladım. Böylece sonsuza dek benim tavşanım olabilirsin. Hoşuna gitmez mi? Yine kendime ait bir yerim var. Böylece senin küçük, güzel çığlıklarını duyabilecek tek kişi benim. Sadece senin için hazırladım. Buna bayılacaksın." Sesinde şarkı söyler gibi bir tını vardı ve paltosundan uzun, tırtıklı bir bıçak çıkarırken gözlerim dehşetle açıldı. "Buraya gel, küçük tavşan."

Görünüşe göre Camden bunun yeterince yakın olduğuna karar verdiğinde bir metre uzaktaydı.

Camden, elinde küçük bir soğutucuyla Michael'ın arkasında, ara sokağın girişinde belirdi.

"Merhaba Michael," diye alay etti ve Michael'ın şaşkınlıkla ona doğru sarsılmadan önce gözlerine ilk kez korku sızmasını izlerken bir parçam gevşedi.

Camden

Michael birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve beni görmenin şokunu atlatmaya çalışırken gözlerini soğutucuya dikti.

"Bunu sen planladın," diye homurdandı, sanki burada hatalı olan bizmişiz gibi.

"Evet, tabii ki," dedim Anastasia'nın unutacağını umduğum bir sırıtışla, çünkü bunun son derece sadistçe olduğundan emindim.

"Planın ne o zaman *Kahraman*?" diye alay etti, beni de incelediğini gösteriyordu. "Bana öğle yemeği getirdin mi?" Michael eliyle

Soğutucu.

Boştaki elimle ceketimin içinden silahımı çıkarıp göğsüne doğrultmadan önce kıkırdadım.

Gözleri parladı, dudaklarından bir kıkırdama kaçtı. "Bu çok komik," diye alay etti, Anastasia hâlâ çitlere yapışmış, dikkati elimdeki silaha odaklanmıştı.

Hiç tereddüt etmeden tetiği çektim ve Michael irkildi, silahtan çıkan su tişörtünü ve pantolonunun önünü ıslatırken ağzı açık kaldı. İyi bir önlem olarak yüzüne de biraz fışkırttım.

"Bu da ne?" diye mırıldandı, kendine bakarken yüz hatlarını şaşkınlık ve şok kaplamıştı, ıslak lekeye dokunduğunda elleri titriyordu.

Dudaklarımı çekiştiren sırıtışa engel olamadım. "Tüh, yanlış silahı almış olmalıyım," dedim hafifçe.

Aslında onu aptal yerine koymuştum. Bu, adamın konuşmayı ne kadar sevdiğine göre bir başarı gibi görünüyordu.

"Aslında bunu yapmak istiyordum." Soğutucuyu açtım, eldivenli elimle içine uzandım ve Michael'a yaklaşırken et parçalarını ona fırlatmaya başladım. Etin aniden göğsüne çarpması onu o kadar şaşırtmıştı ki, birkaç adım öteye gidene kadar hareketlerime tepki vermedi. Ana bundan sonra ne olacağını bilerek yavaşça yana doğru eğildi.

Öne atıldım ve suratına bir yumruk indirdim, yere yığılmasının keyfini çıkardım. İyi bir önlem olarak, soğutucunun tüm içeriğini kafasına boşalttım, kanlı karışım yüzünü ve saçlarını bir korku filmi gibi kapladı.

"Orospu çocuğu," diye homurdandı, bıçağıyla oynuyordu, bıçak artık kanla kaplanmıştı.

"Bir Çey daha unuttum," dedim ve Anastasia sakladığı tel makasını bana fırlatırken elimi kaldırdım. Eldiveni çıkarıp Michael'a fırlattım ve çitin bir kısmını tutan teli kopardım. Islık çaldım ve birkaç saniye sonra Fluffy ve Midas delikten geçerek sokağa fırladılar. Her zamanki dostça tavırları kaybolmuş, yerini Michael'a odaklandıklarında şiddetli bir açlığa bırakmıştı.

Geraldine, köpekleri tekrar ödünç almak istediğimde planın bir parçası olmak istemişti - bana göz kırpıp köpeklerle ilk gezintimi "gizli" tutacağını söyledikten sonra.

Onları çitin diğer tarafındaki kulübelerinde tutuyordu.

Michael'ın kabadayılığı bir anda dağıldı. "Ne-"

O tepki veremeden köpekler üzerine çullandı. Midas koluna yapışmış, hırlıyor ve başını sallıyordu. Dev kaniş Fluffy bacaklarına saldırdı, güçlü çeneleri sertçe kenetlendi. Michael çığlık attı, yüksek perdeden, panik dolu bir ses tüm sokakta yankılandı ve hayvanlardan kaçmaya çalışırken bıçağı yere düştü.

"Alın şunları üzerimden! Alın şunları üzerimden!" diye bağırarak köpekleri uzaklaştırmaya çalıştı ama köpekler bifteğin kanına ulaşmaya çalışırken parçalarını ısırıp kopardılar.

Fluffy kolunu bıraktı ve bir saniye sonra, Fluffy aletini ısırırken Michael'ın tiz çığlıkları havayı doldurdu. Michael'ın çığlıkları acımasız saldırı altında hıçkırıklara dönüştü.

Her zaman avcıydı ama şimdi avdan başka bir şey değildi.

Geraldine'in Saint Bernard'ı Darcy de çitlerin arasından fırladı - Geraldine'in evcil hayvan olarak daha da vahşi, et bağımlısı köpeklere sahip olması beni şaşırtmamıştı. Darcy ileri atıldı, çenesini uzattı ve bir saniye sonra Michael'ın burnu kayboldu.

İzledim, katliamı izlerken içime acımasız bir memnuniyet çöktü.

Anastasia'nın eli benimkine kaydı. Solgun ve titriyordu, köpeklerden korkuyordu ama uzun zamandır peşini bırakmayan kâbusun paramparça oluşunu izlerken gözleri parlıyordu.

Adam kan kaybından bayıldığında, "Bu kadarı yeter herhalde," diye mırıldandı. Yerdeki yumrunun dilinin bir parçası olduğundan oldukça emindim. Görünüşe göre köpekler biraz saldırganlaşmıştı.

Midas, Michael'ın aletinden bir ısırık daha aldıktan sonra, "Muhtemelen," dedim.

O sırada elinde bir kavanoz fıstık ezmesiyle Geraldine girişte belirdi. Michael'ın kirli yerde yatan cansız bedenine baktı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı... bu biraz korkutucuydu. "Ne kadar iyi küçük köpek yavruları," diye mırıldandı. "Hadi gidip banyo yapalım, canlarım." Eğildi ve keskin bir ıslık çalarak kavanozu uzattı ve köpekler ödüllerini almak için hemen Michael'ın üzerine atladılar.

Kan ve fıstık ezmesi... Tam bir diyet.

"Kafesleri aldım," diye homurdandı Ari, Lincoln'le birlikte üç devasa sandığı taşıyarak Geraldine'in arkasında belirirken.

"Sen iyi bir çocuksun," dedi Geraldine Ari'ye, köpekleri fıstık ezmesiyle kasalara çekmeden önce yüzünü okşayarak.

Ari parlıyordu, kelimenin tam anlamıyla onun övgüsü karşısında gururlanıyordu.

"Biraz yardım, Lancaster," diye homurdandı Lincoln devasa kasalardan birini kaldırırken. Midas sızlandı ve Lincoln ona dikkatle baktı, sanki kafesten kaçıp saldırmaya karar verecek gibiydi.

Anastasia hâlâ donmuş bir halde Michael'a ve yerde biriken kanına bakıyordu.

Dudakları seğirdi ve sonra kıkırdamaya başladı. İlk başta yumuşak, neredeyse bir kahkaha fısıltısıydı, ama hızla daha yüksek sesle, histerik bir şekilde, gözleri vahşi ve odaklanmamış bir şekilde büyüdü. Kıkırdamalar hıçkırıklara dönüştü ve duygularının gücüyle vücudunu sarstı. Yığılmaya başladı ve ben de onu tutup kollarıma çektim. Bu sokağın kirinin ve pisliğinin küçük kızıma dokunmasını bile istemiyordum.

"Gerçekten bitti mi Camden?" diye hıçkırıklar arasında boğuldu. "Yoksa bu sadece bir rüya mı? Artık peşimden gelemeyeceğini bilmem gerek."

Ona sıkıca sarıldım, gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissettim. "Her şey bitti bebeğim," diye fısıldadım, sesim olabildiğince kararlı ve güven vericiydi. "Artık sana zarar vermeyecek."

Hıçkırıkları biraz kesildi ama yine de bana sarıldı. Saçlarını okşadım, yatıştırıcı sözler fısıldadım, onu geçmişin dehşetinden uzaklaştırıp şimdiki zamana bağlamaya çalıştım.

"Adamım temizlik için geliyor." Lincoln benimle göz göze geldi ve neredeyse "iyi çocuk" demek kadar güzel bir baş hareketiyle beni onayladı. "Kameraların icabına bakacak ve bazı hurdalık köpeklerinin onun artıkları ve kanıyla birlikte bulunmasını sağlayacak," dedi Michael'ı işaret ederek. "Fluffy ve Midas *suçsuz* olacak," diye sırıttı. "O pisliğin bilgisayarını ve telefonunu da sildi - resimlerin başka bir kopyasını almamıştı. *Hepsi* gitti."

Anastasya baÇını geriye attı ve nefesi kesildi. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı, gözleri daha fazla yaÇla dolmuÇtu. Zavallı kızım benim. O resimler yıllardır peşini bırakmıyordu, elbette yok edilmelerini sağlayacaktım.

Yumuşak bir şekilde "teşekkür ederim" diye fısıldayarak tekrar bana sarıldı. Lincoln'e baş parmağımı kaldırdım ve o da sırıttı.

Artık Daniels'ın nasıl bu kadar çok *adamı* olduğunu ya da onlara ne için ihtiyacı olduğunu bilmek istemiyordum.

Ama artık güven çemberinin içinde olduğumdan oldukça emindim.

"Sence Michael bir şey söyleyecek mi?" Ari, Lincoln ve Geraldine köşede kaybolurken Anastasia bana fısıldadı...

Michael'ın vücuduna ilgisiz bir şekilde baktım. "Sanırım dilinin ve parmaklarının çoğunu kaybetmiş. Yani hayır."

Hafifçe geri çekildi, gözyaşlarına boğulmuş yüzü benimkinde herhangi bir şüphe belirtisi arıyordu. "Emin misin? Ya bir yolunu bulursa?"

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve doğrudan gözlerinin içine baktım. "Yapmayacak. Yapamaz. Güven bana Anastasia, her şey bitti."

Yavaşça başını salladı, vücudundaki gerginlik azalmaya başlamıştı. Gözlerindeki rahatlamayı ama aynı zamanda yorgunluğu da görebiliyordum.

"Hadi," dedim usulca, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Seni buradan çıkaralım."

Çatı katına dönerken yol boyunca titriyordu; adrenalin ve kalan korku hâlâ içini kasıp kavuruyordu.

Evimize girdikten sonra Anastasia'yı banyoya taşıdım. Bir elimle ılık bir banyo başlattım, buhar odayı doldurdu. Sonra onu yere yatırdım ve soyunmasına yardım ettim, hareketlerim nazik ve dikkatliydi. Suyun içine girdi, sıcaklık onu sararken dudaklarından rahat bir nefes kaçtı.

Hızla soyundum ve arkasına geçtim, başını omzuma yaslarken onu kendime doğru çektim. Gözleri dalgalanarak kapanırken takıntılı bir şekilde yüz hatlarını izledim.

"Teşekkür ederim Camden. Sen benim kişisel süper kahramanım gibisin," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum."

Su soğuyana kadar öylece kaldık, aramızdaki sessizlik yeni keşfedilmiş bir huzurla doldu. Sonunda dışarı çıktığımızda onu bir havluya sardım ve yatak odasına götürüp yumuşak, sıcak çarşafların içine soktum.

Yanına uzanarak onu kendime çektim. Nefes alış verişi yavaşladı, vücudu benimkine yaslanarak gevşedi. O uykuya dalarken ben tavana baktım, gecenin olayları zihnimde yeniden canlanıyordu.

Michael artık ortalıkta yoktu ve Anastasia ilk kez gerçekten iyileşebileceğini hissetmişti.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

ANASTASIA

BIR AY SONRA

Tşıklar söndü ve seyircilerin sessizliği tiyatronun üzerine çöktü. Derin bir nefes aldım, adrenalinin tanıdık telaşını hissediyordum. Rudolf yanımda duruyordu, varlığı sabit ve güven vericiydi.

Birlikte pratik yapmak için çok kısa bir zamanımız olduğunu düşünürsek, partnerlerimden birine hiç bu kadar güvenmemiştim.

Ayrıca *kendime* hiç bu kadar güvenmemiştim.

Müzik başladı, yumuşak ve unutulmazdı ve biz tek bir vücut gibi hareket ettik, vücutlarımız mükemmel bir şekilde senkronize oldu.

İlk notalar tiyatroyu doldurduğunda, müziğin iliklerime kadar işlediğini ve her hareketime rehberlik ettiğini hissettim. Rudolf ve ben bir dizi zarif, süpürme adımıyla başladık, ayaklarımız sahnede zahmetsizce süzülüyordu. Aramızdaki bağ elektrikliydi, her bakış ve dokunuş Giselle ve Albrecht'in hikâyesiyle doluydu.

Rudolf'un eli benimkini buldu ve beni döndürdü, ayrılırken parmak uçlarımız birbirine değdi. Döndüm, tütüm rüzgârdaki yapraklar gibi etrafımda dalgalanıyordu. Ona geri döndüğümde beni havaya kaldırdı, spot ışıkları kostümümdeki parıltıları yakaladı. Bir an için kendimi sahnenin üzerinde asılı, ağırlıksız ve özgür bir şekilde uçuyormuş gibi hissettim.

"Çok güzel Anastasia," diye fısıldadı Rudolf beni tekrar yere indirirken, sesi hayranlıkla doluydu.

Vücutlarımız bir dizi karmaşık kaldırış ve dönüşle iç içe geçti. Seyircilerin enerjisini hissedebiliyordum, dikkatleri performansın büyüsüne katkıda bulunuyordu. Rudolf'un elleri güçlü ve emindi, her kaldırışta bana kolaylıkla rehberlik ediyordu. Aramızdaki kimya inkar edilemezdi, Dallon'la olduğundan çok farklıydı. Her hareket mükemmel zamanlanmıştı, her ifade karakterlerimizin duygularını yansıtıyordu.

Müzik yükseldikçe Rudolf beni büyük bir arabeske kaldırdı, elinin üzerinde dengede dururken bacağım arkamda uzanıyordu. Sahnenin dışındaki dünya kayboldu ve var olan tek şey danstı. Giselle'in duyguları içime aktı -aşk, ihanet, bağışlama- her biri hassas, zarif hareketlerle ifade edildi.

Son sekans, bizi birbirimize yaklaştıran narin, akıcı adımlardan oluşan bir düzenlemeydi. Rudolf'un gözleri benimkilere kilitlendi ve bir duygu dalgası hissettim. Bu balenin özüydü - sessiz iletişim, sözcüklerin ötesine geçen konuşulmamış bağ. Kalbim müzikle birlikte çarpıyor, her vuruş göğsümde yankılanıyordu.

Son notalar çaldığında, son pozumu verdim, nefesimi tuttum ve seyircinin tepkisini bekledim. Beni alkışlayan tek kişi Camden olsa da, bunun şimdiye kadar yaptığım en iyi dans olduğunu biliyordum.

Bir süre sessizlik oldu ve ardından salon alkışa boğuldu, ses ılık bir su seli gibi üzerimden geçti. Kalabalığa baktım, benim için her şeyi ifade eden tek yüzü arıyordum.

Ve sonra onu buldum.

Camden'ın gözleri gururla parlıyordu, gülümsemesi genişti, arkadaşlarımız onun etrafında oturuyordu. Ayağa fırladı, ayakta alkışlamaya öncülük etti ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Bu kadar mutlu olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

Rudolf'a döndüm ve o da bana bilmiş bir şekilde başını salladı. Terli, koyu siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırırken sırıtarak, "Başardın," dedi.

Selam verdiğimizde alkışlar daha da yükseldi. Sahne ışıkları göz kamaştırıcıydı ama performansın heyecanı hâlâ içimdeydi. Kendimi harika, canlı ve tamamen muzaffer hissediyordum.

Perde kapandı ve Rudolf ile ben sahneden ayrıldık, böylece ekip bir sonraki Showcase performansı için dekorları temizleyebilecekti.

Madam Leclerc bize "Bravo" dercesine başını sallarken Rudolf, "Eğer önümüzdeki birkaç ay içinde müdür olmazsanız, bu hanımefendinin kafasını kontrol ettirmesi gerek," diye mırıldandı.

Ona gülümsedim, bunun olup olmayacağından pek emin değildim. Bacağım ağrıyordu ve geçmişe göre daha iyi durumda olsa da, bunu olduğu gibi kabul etmeye başlamıştım - bacağımın başrol olarak bütün bir baleyi sergileyebileceğinden emin değildim.

Farkına varmıştım ama daha önce olduğum kadar yıkılmamıştım. Yeni bir hayal bulmuştum.

Ve adı Camden James'ti.

Camden bir perdenin arkasından çıktı, kolları o güne kadar gördüğüm en büyük çiçek demetiyle doluydu. Her zaman yaptığım gibi onun için bayıldım ve onu görmek içimdeki başka bir boşluğu doldurdu.

İlk defa bir performanstan sonra sevdiğim birinden çiçek alıyordum.

Beni bir öpücüğün içine çekti, çiçekler bana baskı yapıyor ve duyularımı kokularıyla dolduruyordu.

Onun kokusunu daha çok tercih ederdim.

Bana sıkıca sarıldı ve ayaklarımı yerden kesti. "Sana hayranım bebeğim," diye mırıldandı, sesi duygu doluydu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Ona sarıldım, içimdeki her şey mutlulukla *ışıldıyordu*. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Camden doğruldu, kolları belime dolanarak gevşedi. "Gidip herkesi görmek ister misin? Geraldine seni tanımakla övünebilmek için *kart grubunu* bile getirdi."

Ofladım, ayak parmaklarımın ucuna bastım, yüzüm kulağına doğru eğildi. "Pek sayılmaz. Bir maçtan sonra ne kadar... gergin olursun bilirsin." Fısıldadım. "Kıyafetlerimi yırtıp beni becermek için sabırsızlandığın zaman..."

Camden hareketsiz kaldı, eli belime bastırdı. "Devam et," diye ısrar etti, sesi aniden sertleşmişti.

"Görünüşe göre balerinler de böyle oluyor... *Baba*."

Hırladı, alt dudağını yavaşça yaladı, ben yavaşça uzaklaşırken bakışlarında açlık vardı.

"Anastasia..." diye mırıldandı.

Elini çekiştirirken kıkırdadım ve o da seksi bir sırıtışla beni takip etti. Dansçıların ve ekip üyelerinin yanından koşarak geçtik, kimsenin bakmadığını düşündüğümüz bir koridora daldık, gidecek bir yer bulmaya çalışırken rastgele kapıları açtık.

Mükemmel. Temizlik dolabı.

Raflar dolusu temizlik malzemesi, köşelere istiflenmiş paspaslar ve süpürgelerle dolu küçük odaya girdiğimizde kalbim heyecanla çarpıyordu. Camden bir el arabası kaptı ve kapıya dayadı. Gerçi bunun, isteyen birinin içeri girmesini gerçekten engelleyeceğinden emin değildim. Ayrıca umurumda da değildi.

Ona *ihtiyacım* vardı.

Camden bana doğru yürüdü ve beni duvara doğru itti. Tekmeleyerek uzaklaştırdığı bir şişe yerde sekti.

Karanlık her şeyi daha da arttırdı.

Daha önce karanlıktan hoşlanmadığımı söylemiştim, ama onunla bu şekilde karanlıkta olmaktan memnuniyet duyardım... her zaman. Etrafım temizlik malzemelerinin kokusuyla çevriliyken bile, ağzı boynumdan aşağı inerken kendimi bırakabildim ve vücudumun hislerine yenik düştüm.

Elleri, pas de deux için giydiğim ince mayonun içinden göğsümün üzerinde gezinirken omzumla boynumun birleştiği noktayı hafifçe ısırdı.

İnledim, kalçalarım birbirine sürtünüyor, taytımın dikişi klitorisimi zorluyor ama bana istediğimi vermiyordu. Onun elini, parmaklarını, *sikini* içimde istiyordum. Acımı dindirecek tek şey buydu.

"Camden," diye inledim.

"Biliyorum bebeğim," diye yatıştırdı. "Senin içinde yaşamak istiyorum. Sanki hayatım seni becermek için beklemekle geçiyor."

"Evet," diye nefes nefese kaldım, üstümü çekip omuzlarımdan sonra belime doğru kaydırdı, tütümü ve taytımı da tutup aşağı indirdi... ta ki soğuk havaya tamamen maruz kalana kadar.

Yine de taytımı dizlerimin etrafında toplanmış halde bıraktı, böylece hareket etmem zorlaştı.

Camden'ın parmağı sırılsıklam olmuş göbeğime girdi.

"Amın çok ıslak, bebeğim. Buna bayılıyorum." Parmağı içime girerken acı verici bir şekilde yavaştı ve parmaklarım omuzlarına gömülerek onu teşvik etmeye çalışıyordu.

Parmağını çekip, sanki şimdiye kadar tattığı en lezzetli şeymiş gibi yalayarak büyük bir gösteri yaptığında ağlamak istedim.

"Sanırım daha fazlasına ihtiyacım var," diye kulağıma homurdandı.

Camden beni duvara doğru itti ve dizlerinin üzerine çöktü. Ancak o zaman ne kadar terli olduğumu hatırladım. Onu itmeye çalıştım, ama o

yüzünü göbeğime gömdü ve derin bir nefes aldı.

Ağzı klitorisimin üzerine kapandığında gözlerim kapandı ve sonra diliyle kıvrımlarımı ayırdı, kalçalarım yüzüne çarpana kadar yaladı ve emdi. Endişelenmeyi tamamen unutmuştum ve sadece ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordum.

Muhteşem ağzından açlık sesleri dökülüyordu ve ben hepsini içime çektim, beni daha da yaklaştırırken parmaklarım saçlarının arasından geçti.

Camden iki parmağını içime soktu, içimdeki o özel noktaya vurabilmek için onları kıvırdı. "Evet," diye inledim açgözlülükle klitorisimi emerken, parmakları içeri ve dışarı, daha hızlı ve daha hızlı pompaladı.

Şehvetten gözlerim kör olmuştu, kimsenin içeri girebileceğini umursamıyordum. Sadece beni böyle yemeye devam etmesini istiyordum.

Saçlarını yumruklarken orgazmım arttı, yüzünün her tarafına boşalırken tüm vücudum sarsılmaya başladı.

Camden dilini yarığıma soktu, beni içine çekerken homurdandı.

Başım duvara yaslandı, ben zevkten inerken onun kıvrımlarımı yavaşça yalamasının tadını çıkarıyordum.

Yine de yeterli değildi, yakın bile değildi.

"Arkanı dön," diye emretti ve sesindeki açgözlü sahiplenme duygusuyla omurgamdan aşağı karanlık bir heyecan aktı. "Ellerini duvara koy. Sırtını eğ."

Bu pozisyon hoşuma gitmişti, omzumun üzerinden arkama baktığımda o da hoşuna gitmişti. Merakla çıplak kıçıma bakıyordu.

"Bu lanet vücut," diye homurdandı, bakmaya devam ederken elleri bir an için kıç yanaklarıma masaj yaptı.

Güm! Eğilip diliyle acıyı yatıştırmadan önce aniden bana şaplak attığında inledim.

"Bu gece sahnede tam bir tanrıça gibiydin," diye nefes aldı tenime karşı. Doğruldu, elleri sırtımı okşuyordu. "Yeteneğine inanamıyorum."

Sözleri üzerine içimde bir anlık şüphe parladı. "Beni onsuz da seversin, değil mi?" Aletini çıkarıp damlayan kıvrımlarıma sürterken fısıldadım. "Dans etmesem bile."

Camden aniden sikini içime soktu ve kalçaları kıçımla aynı hizaya gelene kadar itip kakarken göğsümden kısık bir inilti yükseldi. Bir elini boğazıma doğru kaydırdı ve dudakları kulağıma değene kadar sırtımı daha da yükseltirken sahiplenici bir şekilde tuttu.

"Seni ne olursa olsun severim bebeğim," diye homurdandı. "Seninle bir gün geçirmek için her şeyden vazgeçmem gerekse bile -bir dakika- bunu yapardım. Üzerinde yürüdüğün toprağa tapıyorum, sadece güzelliğin ya da yeteneğin için değil, *kendin* için. Seni gördüğüm anda içimdeki bir şeyi onarma şekline. Beni hayal bile edemeyeceğim bir şekilde tamamlaman. Gülümsemeni, nefes alışını... her şeyini seviyorum. Sen benim ruhumun sahibisin, Anastasia. Ve şu anda bir daha asla dans etmemeye karar versen bile... bunların hiçbiri değişmeyecek."

Boğazımı sıkıca kavradı ve tek bir damla gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü. Her nasılsa, onunla geçirdiğim her gün bir öncekinden daha iyiydi.

"Bana hâlâ güveniyor musun?" diye sordu, aletini yavaşça içeri ve dışarı kaydırırken, kökten uca kadar her bir santimini hissettim. "Artık bu vücuda sahip olduğumu biliyorum, ama bu mükemmel kalbe sahip miyim?"

Sertçe itti, ritmindeki ani değişiklikle beni hazırlıksız yakaladı.

"Öyle mi, bebeğim?"

Kalçaları ciddiyetle benimkilere çarparken nefes alışım düzensiz ve sertleşti. "Bu beden benim ama sen de benim her şeyime sahipsin. Yaptığım her Çeyi senin için yapıyorum Anastasia. Söyle bana, lütfen," diye hırladı, "ben de sana sahip miyim?"

Karanlık oda birbirine çarpan etlerin sesleriyle doldu. Kalçalarım onu geri itiyor, bana vermeye istekli olduğu her şeyi istiyordu. Sözleri uyuşturucu gibiydi, damarlarıma zevk yayıyordu.

Eli boğazımda sıkılaştı ve ben boşaldım, göbeğim onun sikinin etrafında sıkılaştı, tenimde ecstasy kıvılcımları çaktı.

"Cevap ver bana," diye gürledi boğuk çığlıklarımın üzerine.

"Evet, evet, bana sahipsin, her parçama," diye nefes nefese kaldım.

"Sonsuza kadar mı?" Bir, iki kez daha sertçe itti ve sonra alçak iniltisi odayı doldurdu, horozu içimde titreşti, sıcak spermini çaresiz amıma pompaladı.

"Sonsuza kadar." Ona yaslandım, beni ayakta tutmasından memnundum. Az önce hayatımın performansını sergilemiştim ve sonra duvara çarpmıştım; bacaklarım, özellikle de yaralı olan bacaklarım biraz dinlenebilirdi.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Camden ve yavaşça içimden çıkarken ikimiz de inledik.

Onsuz kendimi hemen boşlukta hissettim. Ben de onun gibi hissediyordum, sanki onun içimde olduğu anlar için yaşıyordum.

Eli hâlâ boğazımdaydı. Camden'ın parmakları kıvrımlarımın arasından kayarak içimden damlamaya başlayan dölleri tekrar içeri itti.

Yavaş hareketlerine daldım; sahip olduğum vahşi sınır nihayet doydu. Parmaklarını göt deliğimin üzerinde kaydırdığında zar zor hareket ettim, sadece parmak ucuyla içeri itmek için birleşik özümüzü kullandı.

"Şimdi bunu alacağım bebeğim," diye mırıldandı, yavaşça girip çıkıyordu. "Bunun için hazır mısın?"

"Evet, babacığım," diye soludum, cevap olarak inlediğinde yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Bana bir orgazm daha yaşattı, bu sefer parmağı kıçımdaydı ve dudakları göğüslerimi yalayıp yutuyordu. Sonra ışıkları açarak kostümümün tekrar yerine oturduğundan ve saçlarımın düzeltildiğinden emin olduktan sonra el ele dolaptan çıktık.

Arkadaşlarımız bizi lobide bekliyordu ve içeri girdiğimizde hepsinin bize aynı şekilde sırıttığına yemin edebilirim.

"Vay, vay, vay, Anastasia'nın gösterisi otuz dakika önce bitti. Sahne arkasında halledilecek çok şey var mı?" Ari mırıldandı, kaşları bir aşağı bir yukarı sallanıyordu. Bir bahane bulmaya çalıştım ama Camden benden önce davrandı. "*Kutlama* yapıyorduk," diye cevap verdi, hiç özür dilemeden.

Bütün vücudum

Grup kahkahalara boğulurken yüzü kıpkırmızı oldu.

"Harikaydın!" Olivia'nın sesi bir yerlerden geliyordu. Blake telefonunu kaldırdığında Olivia ve Walker'ın bebek Isabella ile FaceTime'da konuştuklarını gördü. "Bütün o süre boyunca ağlıyordum!" diye ciyakladı.

Walker başının yan tarafına bir öpücük kondurdu. "Sürekli ağlamayı bıraktı, bu gerçekten büyük bir olay," diye yorumladı sevgiyle.

Onlara sırıttım, yeni bebekle bile izleyecek kadar önemsedikleri için tıkandım.

Herkes beni tebrik etmeye geldi. Ve

hepsinin elinde çiçek vardı.

"Radyuslar," diye sertçe hatırlattı Camden, Ari bana sarılmak için adım attığında. Dramatik bir şekilde geri çekildi, ellerini önünde birleştirdi.

Camden'ın bana verdiği yeni aileye bakarken gözlerim parlıyordu.

-Hem de hayal edebileceğimden çok daha fazla.

Yine de birlikte bir mucize gibiydiler.

Camden'ın kolları bana dolandı ve yüzünü boynuma gömdü. "Mutlu musun bebeğim?" diye mırıldandı, dudakları tenimi okşuyordu.

Onu yeni *doğurmuş* olmama rağmen onu bu kadar çok istemem

inanılmazdı.

Hep böyle olacakmış gibi bir his vardı içimde. Camden James için hiç bitmeyen bir arzu.

Aylar önce her gece o karyolada yatmış ve hayatın hep böyle mi olacağını merak etmiştim. Bildiğim tek şey mücadele etmek miydi? Yeni hayatımın gerçek olduğuna tüm benliğimle ne zaman inanacağımı bilmiyordum.

"Bacağın nasıl?" Asansör çatı katına çıkmaya başladığında Camden kollarıyla sırtımı okşayarak sordu.

"Oldukça iyi," diye mırıldandım tembelce, ellerinin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Uykuya dalmadan önce kesinlikle bacağıma buz koymam gerekecekti ama şimdilik iyiydim. "Sanırım yatağa girmeye hazırım."

"Umarım biraz daha bekleyebilirsin," dedi, asansörün kapıları önce çınlayıp sonra açılırken sesinde bir gerginlik vardı. Yüzüne baktım ama içeriden titreyen bir ışık dikkatimi çekti.

Çatı katına merakla bakarken nefesim boğazımda düğümlendi.

Oturma odası sıcak, altın rengi bir ışıltıyla yıkanıyordu. Her tarafa mumlar yerleştirilmişti, alevleri her yüzeyde dans ediyor ve titriyordu.

Camden ve benim resimlerimiz duvarları ve masaları süslüyor, aylarca süren kahkaha, sevgi ve mümkün olan en uç mutluluğu yakalıyordu.

"Camden?" Fısıldadım, sesim kalbimin çarpıntısından zar zor duyuluyordu.

Ona bakmak için döndüğümde, elinde küçük kadife bir kutuyla tek dizinin üzerine çökmüştü. Ona bakarken kalbim durdu.

"Anastasia," diye başladı, sesi yumuşak ama duygu doluydu. "Seni gördüğüm andan itibaren hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Nefes almamın sebebi sensin. Sen benim içimdesin, sensiz hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum bile. Sensiz *yaşayamam*."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ve nefesimi sabit tutmak için mücadele ettim. Önce bir adım, sonra bir adım daha attım ve sonunda onun diz çöktüğü yerin önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Çünkü o neredeyse ben de orada olmak istiyordum.

Kutuyu açtı ve mum ışığında parıldayan göz alıcı bir elmas yüzük ortaya çıktı. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Seni her gün mutlu etmek istiyorum. Evlen benimle, bebeğim."

"Sanki bana evlenme teklif etmek yerine, seninle evlenmemi söylüyorsun Camden James," dedim kısık bir kahkaha atarak, çünkü çok fazla şey *hissediyordum*.

Sırıttı ve bu görüntüsü nefesimi kesti. "Çünkü kabul edilebilir tek cevap evet."

O sırada ağlıyordum, ona bakarken vücudum mutlu hıçkırıklarla sarsılıyordu. "Benim için tamamen yanlış olduğunu biliyorsun," diye fısıldadım.

Kaşlarını kırıştırdı, hemen itiraz etmeye başladı ve geri çekilmeden önce onu bir öpücükle susturdum.

"Ama sadece senin için tamamen yanlış olduğum için... sen her şeyi doğru yapana kadar. Sen benim kahramanımsın. Mükemmel derecede kusurlu. Bana takıntılı olduğunu söylüyorsun, Camden. Ama ben de sana takıntılıyım. Her şeyine."

"Yani bunun bir evet olduğunu varsayıyorum," diye homurdandı, burnunu şirin bir şekilde benimkine sürterek.

"Evet, Camden. Evet, binlerce kez, evet."

Yüzüğü parmağıma taktı, ben de kollarımı ona doladım ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çektim. Ayağa kalktı, beni ayaklarımdan kaldırdı ve ikimiz de gözyaşlarımız arasında gülerken beni döndürdü.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım kulağına, sesim duygudan boğulmuştu.

"Seni daha çok sevdiğimi garanti ederim," dedi ve beni nazikçe yere bırakıp alnını alnıma bastırdı. "Şu anda dünyanın en mutlu erkeği benim."

Anahtar buydu, değil mi?

Görünüşe göre, bunca yıldır kaçırdığım şey buymuş.

Kendi mutluluğumu bulmak için elimden geleni yapıyordum ve fena halde başarısız oluyordum.

Her şeyi kendi başıma doğru yapmaya çalıştım ve bunun bana sonuç vereceğini düşündüm.

Camden James geldiğinde, bunun işe yaramayacağını düşünmüştüm.

Felaket hayatım için yanlış kişi olduğundan o kadar emindim ki. Belli ki, kaçırdığım şey.

Sahiplenici, yoğun, ezici bir NHL yıldızı, ne şekilde olursa olsun tüm şeytanlarımla savaşmaya istekliydi.

Yanlış adam... doğru adam olduğu ortaya çıktı.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

EPİLOG

CAMDEN

Kalabalığın uğultusu sağır ediciydi. Havadaki gerilim dilimde kül tadı bırakıyordu.

Ben bunun için yaşadım.

Şey, bu ve Anastasia *James*, ama bu çok açıktı.

Denver'a karşı oynanan Batı Konferansı Şampiyonluğu 7. maçıydı ve bir sayı gerideydik. Saat işliyordu, her saniye sona ne kadar yakın olduğumuzu hatırlatıyordu.

Bunu istiyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki. Kazanabilirsek, finalde Tampa Bay'le oynayacaktık. Ve onları yenebileceğimizi biliyordum. Stanley Kupası'nı neredeyse ellerimde hissediyordum.

Pakı köşeye kadar kovaladım, tam ulaşmıştım ki lanet olası Jenkins'in omzuna çarptım, omzu beni tahtalara çarptı.

Sikeyim.

Omzumda keskin bir ağrı patladı... ve uyluğumda. Gerçi kalçam sevgili küçük *karım* sayesinde tüm tur boyunca sürekli bir baş belası olmuştu.

Önümdeki buza odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Çeteyle geçirdiğimiz o gecenin anısı zihnimde canlandı ve sırıtmaktan kendimi alamadım. Turu kazanmamızı kutlamak için sarhoş olmuştuk ve Anastasia bir şekilde beni kalçamın üst kısmına kendi el yazısıyla "benim" dövmesini yaptırmaya ikna etmişti. Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlamadan önce kalçalarıma binerek benim için dans ettiği gecenin bir hatırası olmasını istediğini söylemişti.

Aşırı sarhoş halimle, bu harika bir fikir gibi görünmüştü.

Ertesi sabah ayıldığında ve bunu gördüğünde histerik bir şekilde gülmüştü.

Gerçi şaka ondaydı, çünkü dövme benimle kaçması karşılığında yapılmıştı ve *ben* artık evli bir adamdım.

Şimdi dövmenin acısı, onun küçük parmağına nasıl dolandığımı bir kez daha hatırlatıyordu.

Ve bu benim için kesinlikle sorun değildi.

Pak düştü ve ben oyuna geri döndüm. Logan buzun üzerinde uçuyordu, gözleri keskin ve odaklanmıştı. Denver'ın savunmasının arasından geçti ve ben de diski ona doğru fırlattım, kalbim küt küt atıyordu.

"Lanet olsun!" Bağırdım ama benim seslenmeme ihtiyacı yoktu. Boşluğu gördü ve sopasıyla havayı yararak atışı yaptı. Pak kalecinin yanından süzülerek ağlara gitti ve kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı.

"Kahretsin, evet!" Kalabalık patlarken yumruğumu sıkarak bağırdım. Logan yüzünde kocaman bir sırıtışla kayarak yanıma geldi.

"Aferin çaylak," diye bağırdı Ari, kayarken sırtına vurarak
tarafından.

"Bitirelim şu işi çocuklar," diye homurdandı Lincoln.
Bu oyunun bittiği anlamına geliyordu. Daniels bize sonuncuyu getirecekti.

Logan'ın ona gününü göstermesine asla izin vermezdi.

Karşılaşma için dizildik, yirmi saniye kalmıştı.

Logan yanımda kayıyordu, gözleri diske kilitlenmişti. Düşer düşmez kontrolü ele aldı. Savunmacıların etrafında dans ederek bir içeri bir dışarı süzüldü ve sonunda kalenin hemen önünde bekleyen Lincoln'e pasını verdi. Lincoln çılgınca bir hareket yaptı ve diski kaleye doğru geriye doğru itti, yüzünü kaleye dönmedi bile.

Denver'ın kalecisi hamle yaptı ama artık çok geçti, böyle bir şut beklemiyordu.

Pak kalenin arkasına çarptı ve salon patladı. Bir saniye sonra zil sesi duyuldu.

Kazanmıştık. Zafer!

Biz g a l i b i y e t i kutlarken Lincoln buzun üzerine yığıldı.

"Kupaya gidiyoruz! Kupaya gidiyoruz!" diye slogan attılar.

Logan devasa oyuncu yığınının arasından sırıtarak bana baktı. "Evet, öyle!"

O anı yaşarken duygulanmıştım, bir an derin bir nefes aldıktan sonra tribünde Anastasia'nın yüzünü aradım. Cama dayanmış, ellerini önünde kenetlemişti ve buradan bile gözlerinin gurur ve sevinçle parladığını görebiliyordum.

Yanına doğru kayarak yaklaştım ve ona doğru eğildim.

"Ne düşündünüz Bayan James?" Aptal gibi sırıtarak seslendim.

Gözlerini devirdi çünkü benimle evlenmesini sağladığımdan beri yeni soyadını söylemek için her bahaneyi en az bir milyon kez kullandım. "Çok ateşliydi..." diye başladı, bardağa yaklaşıp bir sonraki kelimeyi ağzında geveleyerek. "Efendim."

Baba, efendim, *hayatının aşkı*, hepsi beni çılgına çevirdi. Onunla ilgili her şey.

Takım arkadaşlarıma döndüm, bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Bunu yapabileceğimizi biliyordum. Yakında yine böyle kutlamalar yapacaktık.

Ödül törenimizin sonunda küme şampiyonluğu kupasını kaldırdıktan sonra, soyunma odasından eşyalarımı almak için buzdan kaydım, tahtaların üzerinden tırmanmak için kalçamı gererken yüzümü buruşturdum. Logan beni sırtımdan alkışladı. "O dövme hâlâ iyi bir fikir gibi geliyor mu?"

Sırıttım. "Penisli olan her zaman iyi bir fikirdi Çaylak."

Logan'ın çenesi düştü ve ben de göz kırptım. "Oh, sorduğun bu değil miydi?" Lincoln yanımdan geçerken masum bir şekilde, Monroe'ya göz kırptığını söyledim.

"Bu grupta sikler hakkında çok fazla konuşuyoruz," diye yorum yaptı Lincoln. Bir kahkaha attım. Bu muhtemelen doğruydu.

Hâlâ kızlarla birlikte buzun üzerinde olan Anastasia'ya dönüp baktığımda, içlerinden birinin söylediği bir şeye güldüğünü gördüm.

Gerçekten iyi bir kahkahaydı, başınızı geriye attığınız ve kemiklerinize kadar hissettiğiniz bir kahkaha.

Logan çoktan tünele girmiş olsa da ona yine de kendi kendime cevap verdim.

"Gelmiş geçmiş en iyi fikir."

Anastasia

Pencereden süzülen güneş ışığı acımasızdı, çarpan başımı delip geçiyordu. İnledim, gözlerimi parlaklıktan korumak için döndüm. Camden oradaydı, bir dirseğinin üzerine yaslanmıştı, yeni duş almıştı, gözleri berraktı, sanki dün gece hiç içki içmemiştik.

Biraz haksızlık oldu.

"Günaydın," diye mırıldandım, sesim dün geceki kutlamanın kalıntılarıyla kalınlaşmıştı. "Biraz abartmış olabilirim."

Bana bir portakal suyu ve iki ağrı kesici verirken yanağıma bir öpücük kondurarak usulca kıkırdadı, sonsuza dek benimle ilgilendi. "Yaptık. Ama buna değdi."

Akşamdan kalma halimden kurtulmam biraz zaman aldı. Camden'ın duştan önce açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yemesi yardımcı oldu. Yola çıkmak için onun kamyonetine bindiğimizde kendimi gerçekten insan gibi hissediyordum.

Bugün Camden'ın toplum mutfağında gönüllü olma günüydü. Ve

bugün ilk kez onunla birlikte *gönüllü* oluyordum.

Yol boyunca sessiz kaldım, onunla ilk tanıştığım günden bu yana her şeyin ne kadar değiştiğini düşündükçe göğsümde biriken duygulardan dolayı çoktan tıkanmıştım.

Artık kabus görmemem gibi.

Michael gitmişti, mahvolmuştu. Camden onu takip ediyordu ve bana Michael'ı özel bir bakım merkezine yerleştirdiklerini çünkü kendisi için hiçbir şey yapamadığını söylemişti. Konuşmak, yemek yemek, tuvaleti kullanmak, *fotoğraf çekmek*... artık hepsi onun ulaşamayacağı şeylerdi.

Olabilecek en tatlı son gibi hissettirdi.

Ve bir saniye bile suçluluk hissetmedim.

Dans da yeniden inanılmaz hale gelmişti. Rudolf'la başka bir gösteride partnerlik yapıyordum ve Showcase'den sonra nihayet kıdemli rütbesine terfi etmiştim. Dallon, lastik demir s a y e s i n d e daha mütevazı bir şekilde geri dönmüştü ve onunla bir kez bile konuşmak zorunda kalmamıştım. Madam Leclerc ise hâlâ benden nefret ediyordu ama bu konuda daha kibardı. Bununla çalışabilirdim.

Bacağımın bir balenin tamamında başrol oynamayı kaldırabileceğinden hâlâ emin değildim ama Kumpanya'nın küçük gösterilerinde başrol oynamak yine de bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Başımı sallayarak hayatımdaki en büyük değişiklikleri düşündüm.

Mesela ruh eşimle evliydim, bir çatı katında yaşıyordum, her günüm bir rüyaydı.

Buraya nasıl geldiğimden hala emin değildim.

Camden otoparka girene kadar düşüncelerimde kaybolmama izin verdi. "Bebeğim, bunu yapmak zorunda değilsin. Biraz zamana ihtiyacın varsa..."

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Bunu yapmak istiyorum," dedim şiddetle. "Sadece sindirmem gereken çok şey var, anlıyor musun? Daha birkaç ay önce buraya yemek almak için gelen bendim, şimdi ise dağıtmak için geliyorum. Ben... Ben sadece nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlayamıyorum." Yüzüm buruştu, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. "Sen benim hayatımı kurtardın Camden James."

"Bebeğim. Ağlamandan nefret ediyorum," diye inledi Camden ve beni kollarına çekti. Sonunda kendimi toparlayana kadar beş dakika boyunca onun göğsüne hıçkırarak ağladım, öfkeyle yüzümü sildim çünkü bu önemliydi, lanet olsun. Bunu yapabilirdim.

"Hazır mısın?" diye sordu nazikçe, başımı salladım ve penceremden binaya baktım.

"Hadi gidelim."

Biz içeri girdiğimizde toplum mutfağı çoktan hareketlenmişti. Diğer gönüllüler Camden'ı karşıladı, hepsi bana kaçamak bakışlar fırlattı, muhtemelen beni nereden tanıdıklarını merak ediyorlardı. Artık günde üç öğün yemek yediğimden, buraya her hafta yemek için geldiğim zamanki gibi perişan ve çaresiz görünmüyordum.

Freddie yine de beni tanıdı. "Bayan Anastasia!" diye mırıldandı, bana sarılmak için yanıma geldiğinde Camden alçak bir hırıltı çıkararak onu durdurdu.

Freddie'nin kaşlarını aşağı yukarı kaldırırken attığı cevap sırıtışı çok komikti. "Sonunda kız arkadaşını buldun, Bay Hokey Yıldızı. Sizde ne bulduğundan emin değilim ama buna izin vereceğim."

Camden alay edince ona kıkırdadım. "İşe gitmemiz lazım, ihtiyar. Bırak geçelim."

Freddie dramatik bir şekilde nefes aldı ve Ari Lancaster'ın etrafında çok fazla zaman geçirdiğimi biliyordum çünkü bu bana tamamen onu hatırlattı.

"O zaman ikiniz de iÇinizin baÇına dönün. Bugün hindi alt istasyonunun bende olmasını kıskanmamaya çalış Anastasia."

Güldüm. "Anlaştık." Camden ve ben istasyonumuza doğru yürürken hâlâ sırıtıyordum.

"Bu gülümsemeni seviyorum bebeğim," diye mırıldandı, boynuma bir öpücük kondurabilmek için saçlarımı omzumdan kaydırdı. "Bunun nedeni

başka bir adam. Bunu alışkanlık haline getirmeyelim."

"Evet efendim," diye mırıldandım, onun sahipleniciliği karşısında gözlerimi devirerek. Kocamın gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Koca. Bu kelimenin üstesinden asla gelemeyecektim.

Tanıdık kokuyu içime çektim, anılarım canlandı. Burası benim için bir can simidi olmuştu, orası kesin.

"Hazır mısın?" Camden elimi nazikçe sıkarak sordu.

Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissederek başımı salladım. "Evet, hadi yapalım şunu."

Önlüklerimizi giydik ve işe koyulduk. Camden ve ben güveç istasyonuna atandık. O servis yaparken ben de ekmek ve meyve dağıttım ve çalıştığımız süre boyunca kalbim çok dolu olduğu için ağlamamaya çalıştım.

Benimle birlikte her hafta burada yemek yiyen müdavimlerden bazılarını tanıdım. Muhtemelen kısa bir süre önce benim de onlardan biri olabileceğimi düşünmeden yanımdan geçip gittiler.

Ama onları hatırladım, yüzlerine kazınmış mücadele *benim* geçmişimin bir yansımasıydı. Çok etkileyiciydi. Elimden geldiğince *daha fazla* yardım etmek istedim.

"Bay James!" dedi genç bir çocuk, Camden'ın formalarından birini giyerek bize doğru zıplarken. Yorgun görünen annesi de arkasından geliyordu, oğlunun heyecanını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Selam dostum," diye gülümsedi Camden. "Geçen geceki koltuklar nasıldı?"

Oh, bu Sean olmalı! Camden bana ondan bahsetmişti. Ona playoff biletleri vermişti.

"Gelmiş geçmiş en iyi geceydirrrr," diye kükredi Sean. Etrafındaki herkes dönmüş, mutlu küçük çocuğa gülümsüyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye güldü Camden. "En sevdiğin oyuncu olarak Lincoln'ün yerini aldım mı?"

Sean dudağını ısırarak gözlerini kaçırdı. "Şey, belki. Ama o son gol gerçekten çok iyiydi."

Camden ona göz kırptı. "Anladım. Bir gün seni kazanacağım."

Sean ona bir beşlik çaktı ve sonra onu bekleyen kurabiyelerin olduğu bir sonraki istasyona yöneldi.

"Teşekkür ederim," dedi annesi usulca, ikisi için de kaseleri kabul ederken. "Sizi görmek onun gününü gerçekten güzelleştiriyor."

"Elbette," dedi Camden kolayca.

İkimize yumuşak, hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve bir sonraki istasyona geçti.

Onun gidişini izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ama onları geri kırptım.

Saatler hızla geçti. Camden ve ben yan yana çalıştık, hareketlerimiz senkronize, mükemmel küçük bir takım gibiydik. Gün bitip de dışarı çıktığımızda, mutfağın sıcağından sonra serin hava içimi rahatlatmıştı ve ona bir şekilde daha da aşık olmuştum.

Evimize çıkmak için asansöre adım attığımızda Camden, "Seni istiyorum," diye nefes aldı. "Çok tatlısın. Çok iyisin. Seni becermek için yanıp tutuşuyorum."

"Hmmm," diye mırıldandım dudakları tenime işkence ederken. "Ben de bunun için çaresizim. Senin için bir sürprizim bile olabilir."

Bu küçük ifşaat karşısında keskin bir nefes aldı. "Kulağa hoş geliyor," diye hırladı. "Peki ödülümü ne zaman alacağım?"

"Eğer iyiysen, baba, hemen şimdi alabilirsin."

İnledi ve omzumu ısırdı. "*Çok* iyi olabilirim, bebeğim."

Kapılar sürgüyle açıldı ve ben girişe doğru adım attım. "Önce biraz daha rahat edeceğim," dedim ona kayıtsızca, geri çekildim ve gömleğimi çıkarmaya başladım... ve sonra taytımı, böylece forma numarasının artık omurgamın tabanına dövmeli olduğu gerçeği kolayca görülebiliyordu.

"Kahretsin," diye homurdandı ve kafamın içinde sessizce geri saymaya başladım. Kızlarla ben dün maçtan önce sürpriz olarak dövmelerimizi yaptırmıştık. O benim için iki dövme yaptırmıştı... Benim de onun için bir tane yaptırmam uygun görünüyordu. Dün geceki sarhoş kaçamaklarımız sayesinde bunu ondan şimdiye kadar saklayabilmiştim.

Bir, iki... Tam *üçe* gelmiştim ki saldırdı.

Ve sürprizim çok hoşuna gitmiş olmalı... çünkü bütün gece sevişmeyi bırakmadık.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

IKINCI EPILOG

CAMDEN

"İşte bu kız nasıl giriş yapılacağını biliyor," diye mırıldandı Logan, ziyaretçi bankının yanındaki bir koltuğa doğru yürüyen siyah saçlı kadına bakarak.

"Eminim onun girişlerine çok aşina olmak istersiniz," diye düşündü Ari, dikkati söz konusu kadının üzerinde bile değildi.

Homurdandım. "Bu iyiydi."

Ari ofladı, kafasını kaldırıp bana baktı, bakışları *delice* bakıyordu. "Neden şaşırmış gibisin Hero? Bu grupta komik olan biri varsa o da benim." Monroe'ya ay gözüyle bakan Lincoln'e dirsek attı ve Lincoln homurdandı.

Kelimenin tam anlamıyla homurdandı.

O adam biraz korkutucuydu.

"Altın Çocuk, onlara ne kadar komik olduğumu söyle."

Lincoln, Ari'nin ona vurduğu yeri ovuşturarak, "Görünüşe göre sen de bu işi iyi yapıyorsun," dedi.

"Sanırım aşık oldum," diye inledi Logan, kadına şehvetle bakarken sesi neredeyse ciddiydi.

Anastasia'nın gelip gelmediğini anlamak için etrafıma bakındım ve Monroe, Blake ve Olivia'yla birlikte merdivenlerden indiğini görünce sırıttım.

"Bana bir şeyler görmediğimi söyle," diye dirsek attı Logan ve ben de ona hırladıktan sonra isteksizce Logan'ın ağzının suyunun aktığı yere baktım. Kız muhtemelen çoğu kişinin "objektif olarak çekici" bulacağı biriydi, ama onunla bu kadar *ilgilendiğime* göre duvarda kuruyan bir boya da olabilirdi.

"Kahretsin," diye hırladı Logan, sesi biraz...dengesiz çıkıyordu.

Bu Lincoln'ün dikkatini çekti ve ardından Tampa Bay oyuncularından birinin camın üzerinden eğilip söz konusu kadına gülümsediği yere dik dik bakarken hepimiz çaylağa bakıyorduk.

"Siktir, siktir, siktir."

Bu *dramatik* gösterinin ardından kayarak uzaklaştı ve öfkeyle kaleye şut çekti. Walker çaylağa sinirlenerek kale direğine vurdu. Ama Logan fark etmemiş gibiydi.

İlk periyot bittiğinde bir sayı gerideydik ve tamamen bok gibi oynuyorduk.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Logan, maçtan önce kızdığı Tampa defans oyuncusuna bakarak. Logan'ın *ruh hali* devre boyunca devam etti. Bana bir kez bile *büyükbaba* dememişti.

Stanley Cup Finalleri'nin ilk maçında olmanın stresinden kaynaklandığını söyleyebilirdim ama... belli ki bundan daha fazlasıydı.

"Hey çaylak, 45 numarayı kontrol edip durmanın bir sebebi var mı? Ve o kavga gerçekten gerekli miydi?" Mola için soyunma odasına dönerken Lincoln tükürdü. "*Tüm* maç boyunca tek kişi kalmamayı tercih ederim."

Logan dişlerini sıktı, şu anda Lincoln'le dövüşmek isteyip istemediğini tartışıyormuş gibi görünüyordu.

"Arayan Tyler Miller'dı. Tanışabileceğin en büyük göt herif. Üniversitede birlikte oynamıştık." Logan soyunma odasında volta atıyor, patenlerinin üzerinde tepinirken ele geçirilmiş gibi görünüyordu.

"Bu hikâye ne kadar büyüleyici olsa da kafanı topla çaylak," diye çıkıştı Lincoln, tam o sırada Koç Porter da oyun tarzımızı eleştirmek için içeri girdi.

"Bu lanet olası Stanley Kupası Finalleri, beyler," diye bağırdı Koç. "Öyle oynamaya başlasanız nasıl olur!"

Buza geri döndüğümüzde Lincoln hala Logan'ı azarlıyordu. Oyun yeniden başladı ve Lincoln'ün küçük "moral konuşması" işe yaramamış görünüyordu.

Logan'ın saldırganlığı hala a r t m ı ş t ı , her zamanki hassasiyeti yerini

ham, odaklanmamış öfke. O ve Tyler tahtalara çarptılar ve Logan özellikle sert bir darbe aldığında irkildim.

Tyler ona baş parmağıyla işaret etti ve Logan da sert bir kontrolle karşılık verdi. Ari onu formasından yakaladı ve *başka bir* ceza almadan önce onu kopardı.

Oyuna ara verildiğinde Logan'ın tribünlere doğru baktığını gördüm. Oyun başlamadan önce bahsettiği kıza el sallarken yüzü muzip bir sırıtışla aydınlandı. Tyler Logan'a hırladı ve yanından geçerken omzuyla onu kontrol etti.

Harika.

Buza geri döndüğümüzde, Logan'ın yoğunluğu daha da arttı. Tyler'a çarpmak için her fırsatı değerlendirdi.

O gece üçüncü kez ceza sahasına gönderildiğinde... Onu öldürmeye hazırdım.

Oyun elimizden kayıp gidiyordu. Tampa Bay Walker'la sayı buldu ve tüm çabalarımıza rağmen yetişemedik. Bir farkla kaybettiğimizde, bu bir sürpriz değildi.

Kazanmayı hak etmemiştik.

Sürpriz olan şey, Tyler'ın sevgilisi ya da her neyse, kutlama yapmak için diğer WAG'lardan bazılarıyla birlikte buzun üzerine gelmesiydi. Ben izlerken, Logan kayarak geldi, onu belinden yakaladı... ve öptü, sanki bir Hollywood filmindeymişiz gibi onu teatral bir şekilde geriye doğru eğdi.

"Ne oluyor lan?" Tyler hırlayarak Logan'ı kızdan uzaklaştırdı.
Tyler buzda kayıp düştüğünü fark etmemiş gibi görünüyordu.

Ama Logan yaptı.

Logan'ın gözleri parladı ve bir saniye sonra Tyler'la birlikte yumruklar havada uçuşarak buza çarptılar. Kalabalık patladı, gürültü sağır edici boyuttaydı. Her iki taraftan da takım arkadaşları koşarak onları ayırdı.

Lincoln onu bankımıza doğru sürüklerken Logan'ın yüzü kıpkırmızı, dudağı kan içindeydi.

"Sen öldün York," diye bağırdı Tyler buzun üzerinden.

Logan iki eliyle onu tersledi, yüzünde manyakça bir sırıtış vardı. Hay sikeyim.

Bu tam bir final olacaktı.

Son

Logan'ı The Pucking Wrong Rookie adlı kitabında yakalayın...books2read.com/thepuckingwrongrookie adresinden sipariş edin

OceanofPDF.com

YANLIŞ ADAM BONUS SAHNE & ROMAN

Daha fazla Camden ve Anastasia ister misiniz? Özel bir BONUS sahne için Kader Diyarı'mda takılın! BURADAN alın.

Lincoln, Ari, Walker ve çete hakkında bir roman okumak istiyorsanız... A Pucking Wrong Christmas'ı buradan alabilirsiniz.

Walker'ın futbol yıldızı kardeşi Parker Davis'in hikayesini buradan okuyabilirsiniz.

OceanofPDF.com

CAMDEN'S FIRED ZITI

Porsiyonlar: 10 Kişilik

MALZEMELER

- 1 pound kuru ziti makarna
- 1 soğan, doğranmış
- 1 çay kaşığı ezilmiş kırmızı biber
- 3 diş sarımsak
- 1 pound yağsız kıyma
- 2 (26 ons) kavanoz spagetti sosu
- 6 ons provolone peyniri, dilimlenmiş
- 1 su bardağı ricotta peyniri
- 6 ons mozzarella peyniri, rendelenmiş
- 2 yemek kaşığı rendelenmiş Parmesan peyniri

TALİMATLAR

Büyük bir tencerede hafif tuzlu suyu kaynatın. Ziti makarnayı ekleyin ve al dente olana kadar, yaklaşık 8 dakika pişirin; süzün.

Bu arada kıyma, soğan, kırmızı biber ve sarımsağı büyük bir tavada orta ateşte kavurun; spagetti sosunu ilave edin ve 15 dakika pişirin.

Fırını önceden 350 derece F'ye (175 derece C) ısıtın. 9x13 inçlik bir fırın kabını yağlayın.

Ziti'nin 1/2'sini hazırlanan kabın tabanına yayın; üzerine Provolone peyniri, ricotta peyniri, et sosunun 1/2'si ve kalan z i t i 'yi koyun,

mozzarella peyniri ve kalan et sosu. Üzerine rendelenmiş Parmesan peyniri ekleyin.

Önceden ısıtılmış fırında ı s ı n a n a ve peynirler eriyene kadar yaklaşık 30 dakika pişirin.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

*Hepimizin hayatında biraz "baba" enerjisine ihtiyacımız var, değil mi? Camden James ve küçük kızı şimdiye kadar yazdığım en sevdiğim karakterlerden bazıları. Bu kitabın serinin diğer kitaplarından biraz daha uzun olduğunu fark edeceksiniz ve bunun nedeni onları bırakmaya kıyamamamdı. Bu dünya benim yeni kişiliğim haline geldi ve içinde yazmaya devam edebildiğim için hepinize çok minnettarım. Dallas Şövalyeleri ve Güven Çemberi benim hepinize sıcak sarılma versiyonlarım. Saplantılı, kırmızı bayrak taşıyan, d*ck süslü sarılmalar...*

Onların dünyasında yaşamama izin
verdiğiniz için teşekkürler. XOXOXO,
C.R.

Birkaç teşekkür...

Raven'a: Bu yazarlık yolculuğundaki en büyük nimetlerimden biri dostluğumuz oldu. Bu kitap senin sarsılmaz desteğin, cesaretlendirmen, memlerin, beyin fırtınaların, şarkıların ve günün her saati benimle koşuşturman olmasaydı tamamlanamazdı. Sen sadece tanıdığım en yetenekli yazar değilsin, aynı zamanda nazik, doğru, güvenilir ve her kadının hayalini kurduğu türden bir arkadaşsın. ILY.

Alexis'e, karakterlerime hayat verdiğin ve yanımdaki en büyük amigo kız olduğun için teşekkür ederim. Sensiz hayatın nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Sen kesinlikle 1. kademe bir arkadaşsın. Xoxox.

Beta okuyucularım Crystal, Blair ve Lisa'ya, Siz üçünüz benim için çok büyük bir destek sistemisiniz. Yorumlarınız, videolarınız, desteğiniz ve istikrarlı varlığınız için çok minnettarım. Hepiniz benim sevgili arkadaşlarımsınız. Bu kadar özverili ve harika bir şekilde yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Editörüm Stephanie'ye, bana ve bu kitaba olan bağlılığın inanılmazdı. Çalışma isteğin ilham vericiydi. Bebeğime değerliymiş gibi davrandın ve sıkı çalışman için sana minnettarım. Camden ve Anastasia'yı parlattığınız için teşekkür ederim.

Asistanlarım ve kankalarım Caitlin ve Sarah'ya. Siz olmadan hayatta kalamazdım. Sizi sonsuza dek seviyorum.

Ve siz, hayallerimi yaşamama izin veren okuyucularıma. Sizi tahmin edemeyeceğiniz kadar çok seviyorum. Hayatıma gerçek olduğuna hala inanamadığım bir hediye getirdiniz. Teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

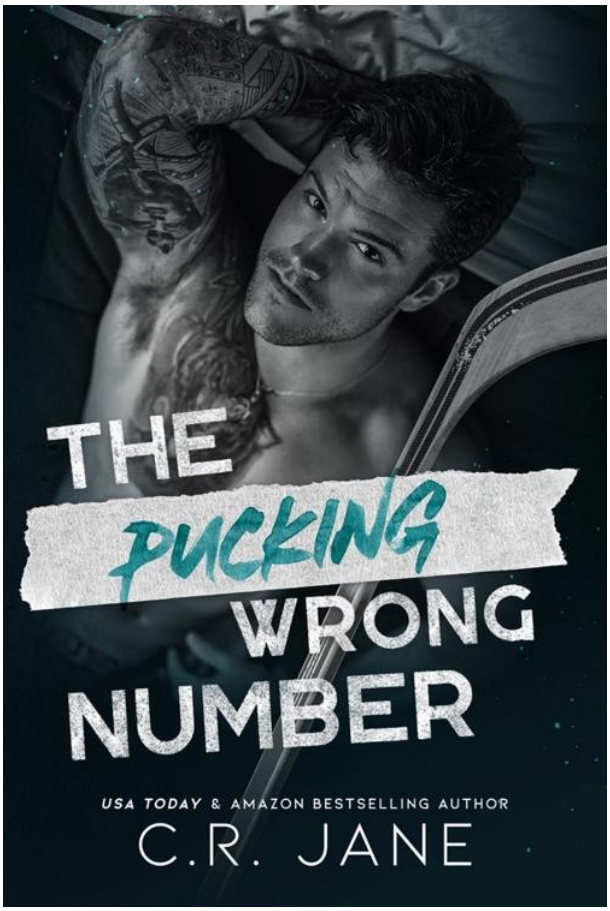
YANLIŞ ADAM

Wari'nin bağımsız hikâyesini okumak ister misiniz? The Pucking Wrong Guy'ı books2read.com/thepuckingwrongguy adresinden edinin.

OceanofPDF.com

YANLIŞ NUMARA ALINTISI

C Lincoln Daniels ve onun kırmızı bayrakları hakkında merak ettikleriniz... Yanlış Numara'daki hikayesi için okumaya devam edin...

OceanofPDF.com

C. R. Jane'den Pucking Yanlış Numara Telif Hakkı

© 2023 C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

PROLOGUE

MONROE

"Monroe. Benim güzel küçük kızım," diye bağırıyor annem kanepeden. Tavana bakıyor ve adımı söylemesine rağmen benimle konuşmadığını biliyorum. Ya da en azından şu an ayakta duran benle.

Tam burada, yerde bıraktığı kusmuk lekesini temizliyor. Geçmişten gelen benle konuşuyor ya da uçurtma gibi uçtuğunda beyni onu nereye götürüyorsa.

Kapı çalınıyor ve korkuyla bakıyorum, içimde bir korku çalkalanıyor. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Annemin deyimiyle "müşterilerinden" biri.

İkimiz de bir şey söylemeden kapı açıldı. Annemin kapının çaldığını duyduğundan bile emin değilim. Daha önce bir ya da iki kez gördüğüm terli, soluk yüzlü bir adam içeri girdi. Pembe yanakları ve kot pantolonunun üzerinden taşan bir göbeği var. Sapkın bir Noel Baba gibi. Artık o adama inandığımdan değil. Noel arifesinde evimize hiç gelmediği kesin.

Adam bana bakarken gözleri parlıyor ama sonra annem garip bir şekilde inliyor ve adamın dikkati anneme yöneliyor.

"Roxanne," diyor şarkı söyler gibi bir sesle, oraya doğru ilerlerken.

Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Ona annemin misafir ağırlayacak durumda olmadığını söylemek istiyorum ama faydası olmayacağını biliyorum. Ayrıca, annem ihtiyacı olan parayı alamazsa daha sonra bana çok kızar.

Odadan çıkıyorum ve kendimi buradaki tek yatak odasına kilitliyorum. Annem ve ben odayı paylaşıyoruz ama çoğu zaman annem kanepeden öteye gidemiyor.

Nefret etmeyi öğrendiğim iğrenç sesler başlıyor, ben de radyoyu açıp onları bastırmaya çalışıyorum. Huzursuz bir uykuya dalıyorum ve rüyalarıma, beni kendi yarattığı hayattan kaçmaktan daha çok önemseyen sağlıklı bir annenin görüntüsü giriyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum, beynimi her şeyin yolunda olduğuna ikna edene kadar panik odanın kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Ama her şey iyi hissettirmiyor. Çok sessiz. Çok fazla sessiz.

Kapıya doğru sürünüyorum, bir şey duyup duymadığımı anlamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Kapıyı yavaşça açıp odaya bakıyorum. Ne adamdan ne de annemden bir iz vardı. Etrafın temiz olduğunu düşünerek odamdan çıkıyorum, ancak annemi ön kapının yanında yerde, yüzünde yeşil bir sıvı yığınıyla gördüğümde çığlık atarak duruyorum.

İç çekiyorum, önümdeki temizliği düşünüyorum. Tekrar. Bu adamlardan nefret ediyorum. Buraya her geldiklerinde, ondan bir parça alıyorlar ama ona hiçbir şey bırakmıyorlar. Onunla işleri bittikten sonra hep böyle oluyor.

Elimde bir bez ve kovayla yanına gittiğimde annemin titrediğini ve gözyaşlarının yüzünden aşağı aktığını görüyorum. Daha önce hiç görmediğim korkunç gri bir rengi var.

"Anne," diye fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum, ancak teninin ne kadar buz gibi soğuk olduğunu görünce irkiliyorum. Gözleri aniden açılarak sıçramama neden oldu. Normalden daha da kan çanağına dönmüşlerdi. Kemikli eli gömleğimi pençeliyor ve beni çılgınca kendine doğru çekiyor. Dudağı morarmış ve kanlı. Piç kurusu sert davranmış olmalı.

"Kalbini sersemletmelerine izin verme," diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor. "Anne?" Sesimde yoğun bir endişeyle soruyorum.

"Bir adamın... kalbini almasına izin verme," diye tükürdü. "Ona izin verme..." Sözleri kayboluyor ve göğsü büyük bir nefesle yükseliyor... sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

"Anne!" Onu tekrar tekrar sallayarak inliyorum.

Ama başka bir şey söylemedi. Karanlık bir odada sönmüş bir alev gibi öylece gitti.

Ve ben yapayalnızım, onun son sözleri sonsuza dek kulaklarımda çınlıyor.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

MONROE

Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden karanlık ve yıldızsız görünen gökyüzüne bakıyordum. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

18.

Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissettim. Bu özel doğum günü için. Sonunda buradan ayrılabilme, hayatıma kendi şartlarımla başlayabilme düşüncesi... her günü atlatmama yardımcı oldu.

Ayrıldığımda bunun zor olacağını biliyordum. Hayatıma başlamak için elimde sadece okul sonrası bakkaldaki işimden kalan cılız birikimlerim vardı. Ama kendim için bir şeyler yapmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemin o gün bana bıraktığı boş kabuktan daha fazla bir şey.

Onu kaybettiğim o meşum gecenin ertesi günü, on yaşımdan beri koruyucu aile sistemindeydim. Herkes bir bebek evlat edinmek istiyordu ve ben bir bebek değildim. Bu noktada yüzlerce farklı eve gitmiş gibi görünüyordum ama şu anki evim en uzun süre kalmayı başardığım yerdi.

Ne yazık ki.

Üvey ailem Bay ve Bayan Detweiler ve oğulları Ripley ilk başta iyi insanlar gibi görünüyorlardı ama zamanla işler değişmişti. Artık farklıydılar.

Bayan Detweiler, Marie, beni yatılı hizmetçisi olarak görmeye başlamıştı. Ev işlerine yardım etmekten yanaydım ama her yemekten sonra topluca kalkıp her şeyi temizlemeyi bana bıraktıklarında -ve evdeki diğer işleri de- bu çok fazlaydı.

Bir gün, umarım yakın gelecekte, bir daha asla başkasının tuvaletini temizlemeyeceğim.

El işçiliğiyle bir ay daha başa çıkabilirdim ama asıl sorun Bay Detweiler, yani Todd'du. Davranışları giderek daha ürkütücü bir hal alıyor, uzun uzun bakışları beni hasta ediyordu. Bana söylediği her şeyin altında yatan bir anlam vardı... bir ima. Doğum günüm hakkında daha çok konuşmaya başlamıştı, sanki doğum günümün benim için temsil ettiği özgürlük vaadinden çok daha farklı nedenlerle onu bana hatırlatmak istiyordu. O günden sonra ayrılmama izin verildiğinin henüz hiçbirinin aklına geldiğinden bile emin değilim. Hem doğum günüm hem de lise mezuniyetim aynı haftaya denk geliyordu. Mükemmel zamanlama. Sadece kendini kontrol edebilmesini ve o noktaya gelene kadar ellerini benden uzak tutabilmesini umuyordum. Bazı insanlar lise mezuniyetinin özel bir şey olduğunu düşünmeyebilir ama benim için *her şeyi* temsil ediyordu.

Ripley iyiydi sanırım. Bir insandan çok bir patatese benziyordu, bu da olabileceği diğer şeylerden daha iyiydi. Aynı odada olduğumuzda gözleri üzerimden atlıyordu, sanki ben yokmuşum gibi. Belki de ben onun için yoktum. Yatağı her gün yapıldığı, masasında yemeği ve kıçını silmek için tuvalet kağıdı olduğu sürece, daha az umursayabilirdi. Etrafındaki dünyayı umursamayacak kadar video oyunlarıyla meşguldü.

Saate baktım. Saat 16:55'ti, Bay Detweiler işten gelmeden önce akşam yemeğine başlama vakti gelmişti. İçimi çekerek, Bayan Detweiler'ın kim bilir nereden getirdiği solmuş yorganımı dalgınca düzelttim ve koridora çıkıp mutfağa yöneldim. Ev, şehrin iyi bir yerinde, üç odalı, derme çatma bir yerdi. Kaldığım diğer yerlerden daha güzeldi ama bunun o kadar da önemli olmadığını fark etmiştim. Evin içinde atan kalpler, evin ne kadar güzel olup olmadığından çok daha büyük bir öneme sahipti.

Eminim ki annemle birlikte hayata başladığım o izbe evde çok mutlu olabilirdim... Keşke o farklı olsaydı.

Mutfağa girip de Bay Detweiler'ı laminant tezgâha yaslanmış gördüğümde içimi bir panik kapladı. Eve girdiğini nasıl fark etmemiştim? Garaj kapısının açıldığını duyduğumu hatırlamıyordum.

En sevdiği bira şişesine bakıyordu, aslında mutfaktaki en süslü şeydi ve diğer yiyeceklerden çok daha pahalıya mal oluyordu.

satın aldılar. Todd Detweiler hâlâ çalıştığı muhasebe bürosunda giydiği bol takım elbisesini giyiyordu. Gördüklerimin hepsiyle yarışacak derecede saçları dökülmüştü, bu yüzden tüm saçlarını öne doğru taradı ve alnında, sulu mavi gözlerinin hemen üzerinde bir noktaya dikkatlice şekillendirdi.

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığım gerçeğine kaşlarını kaldırdı. Ama genellikle eve 6:30'dan önce gelmezdi, bu da benim akşam yemeğini masaya koyup onlar bitene kadar saklanmama yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Merhaba Monroe," dedi, ismim dudaklarından kirli bir şekilde dökülüyordu.

Yüzümü düzelttim ve içimi çelikleştirdim, sanki onun varlığı beni silahsızlandırmamış gibi buzdolabına doğru metodik adımlarla ilerledim.

"Merhaba," diye hoş bir şekilde cevap verdim, bakışlarının tenimi okşadığını hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bir insandan ziyade imrenilecek bir nesneymişim gibi.

Güzel olduğumu biliyordum. Annemin gençliğine çok benziyordum. Ama tıpkı onda olduğu gibi, görünüşüm sadece bir lanetti, sonsuza dek tek amaçları beni kullanmak ve istismar etmek olan pislikleri çekmek için tasarlanmıştı.

Buzunun çözülmesi için daha önce koyduğum bir kase tavuğu almak için buzdolabına uzandım... birden arkamdaydı. Öyle yakındı ki, hareket edersem bana doğru bastıracaktı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak sordum. Eli kalçama yerleşti ve evrene lanet okuyarak gözlerimi kapattım.

Yakınıma eğildi, nefesi tenime fısıldıyordu. "Bunu düşünüyordun, değil mi?" Todd'un nefesi bira kokuyordu, ne kadar pahalı ve güzel olduğu varsayılırsa varsayılsın, onu denememe engel olacak bir koku.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim." Tavuğu kaptım ve geri çekileceğini umarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama yaptığı tek şey doğrulmak oldu, böylece vücutlarımız birbirine değdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama eli kalçamı sıktı. Sertçe.

"Şu tavuğu ocağa koymam lazım," dedim hoş bir şekilde, sanki dokunuşunu hissettiğimde içim ölmüyormuş gibi.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı küçük bir kıkırdamayla. "Oyun oynamayı sevmene bayılıyorum. Durduğumuzda her şey çok daha güzel olacak." Sırtımın alt kısmında giderek sertleşen bir çıkıntı vardı ve dudağımı öyle sert ısırdım ki kanın tuzlu tadı tat alma tomurcuklarıma doldu.

Ellerim titriyordu, su kabın içinde şıpırdıyordu. Bir aptal bile neden bahsettiğini anlayabilirdi.

"Bir şeyler biriktirmeyi ne kadar sevdiğimi fark ettin mi?" diye rastgele sordu, sonunda kalçamı bırakıp geri çekildi.

Hızlıca lavaboya doğru ilerledim, kaseyi içine yerleştirdim ve akşam yemeği için tavuk göğüslerini kaplamak için ihtiyacım olan ekmek kırıntılarını almaya gittim.

"Bunu fark ettim," diye cevap verdim sonunda, yeterince hızlı cevap vermediğimde bana doğru bir adım attıktan sonra.

Bunu kim nasıl kaçırabilir ki? Todd bira şişeleri topluyordu. Garajın her iki duvarında da raflara düzgünce dizilmiş çeşitli teneke kutular ve şişeler vardı. O kadar çoktu ki duvarı zar zor görebiliyordunuz - sosyal hizmetlerin nasıl olup da bu kadar çok boş şişe varken Todd'un bir içki sorunu olabileceğinden endişe etmediğinden emin değilim. Ama Todd bu konuda hiç endişelenmedi. Her gün duvara en az beş tane ekliyordu.

"Bakireler koleksiyon yapmak için en sevdiğim şeydir."

Elimde bir koli yumurta vardı ve onları düşürdüm, bunu açıkça söylediği için şok olmuştum, kabuklar ve yumurta sarısı her yere sıçradı.

Tam o sırada Bayan Detweiler içeri girdi, bakışları kocasıyla benim aramda şüpheyle gidip geliyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu, gözleri yerdeki mahvolmuş yumurtalara takıldı.

Marie bir zamanlar güzel bir kadındı ama kocası gibi onun da gençliğe tutunma çabası sefil bir başarısızlıktı. Şu anda üzerinde seksenli yıllardan kalma bir kanepeyi andıran çok dar çiçekli bir elbise vardı. Her kıvrımı vurguluyordu ve ağır makyajlı yüzünde, muhtemelen koltuğundan kalkıp buraya gelmek için harcadığı çabadan kaynaklanan ince bir ter tabakası vardı. Saçları sert, şişe siyahı rengindeydi ve kıvırmaya ve güzel tutmaya çalışsa da, ince ve gevşekti ve eminim onun için hayal kırıklığı yaratıyordu.

Genelde dış görünüşe dikkat etmezdim; aldatıcı olabileceklerini herkesten iyi bilirdim ama Todd ve Marie Detweiler'ın dış görünüşleri görmezden gelinemeyecek kadar göz önündeydi.

"Sadece bir kaza, tatlım," diyerek ona doğru yürüdü ve Marie'nin büyük olasılıkla o ağzın başka nerede olduğunu bilmediğini düşününce midemi bulandıran bir öpücüğün içine çekti.

Arkalarına bile bakmadan mutfaktan çıkıp gittiler ve ben yumurtaları temizleyip yemek yapmaya çalışırken beni titreyen, perişan bir halde bıraktılar.

Eğer bu etkileşim doğum günümü beklemenin bir seçenek olmadığına dair anlaşmayı mühürlemediyse... bir sonraki gece mühürleyecekti.

Yataktaydım, her gece yaptığım gibi dönüp duruyordum. Zihniniz benimki kadar lanetli olduğunda, uyku zordu, asla başarılı olamayacağım ateşli bir hedefti. Rahatlayabildiğim, geçmişin anılarının düşüncelerime sızmadığı bir gece hiç yaşamamıştım.

Saat gecenin üçüydü ve kısa sürede tekrar uyuyamazsam pes etmenin eşiğindeydim.

Kapımın önündeki koridordan hafif ayak sesleri geliyordu. Herkes uzun zaman önce yattığı için kaşlarımı çattım. Bu noktada onların alışkanlıklarını kendi alışkanlıklarım gibi biliyordum.

Evde biri mi vardı? Eve ait olmayan biri mi?

Ayak sesleri kapımın önünde durdu ve tüylerim diken diken oldu.

"Alo?" Fısıldayarak konuştum, kapı kolu dönmeye çalışıp sahip olduğum için yeterince şanslı olduğum kilide takılınca konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Yataktan kalkıp komodinden lambamı çekerken kendimi bir korku filmindeki kurban gibi hissettim, gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırdım.

Dışarıdaki kişi kilitle oynadı ve kilit klik sesi çıkararak kilidin açıldığını işaret etti.

Nefes nefese kapıya bakıp kaçınılmaz olanı beklerken uzun bir duraklama oldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tanıdığım kıllı bir el ortaya çıktı. Bay Detweiler'ın eliydi.

Düşünmedim, sadece çığlık atmaya başladım, onu odamdan uzaklaştırmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Karısını uyandırmam gerekiyordu. Yatak odaları koridorun sonunda olduğu için yeterince ses çıkarmam gerekiyordu.

Çığlık atmaya başladıktan bir saniye sonra kapı çarparak kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı. Bir an sonra Detweiler'ların yatak odasının kapısının açıldığını duydum, ondan bir an sonra da benim kapım duvara çarptı ve Marie'nin telaşlı hali karşımdaydı. Göğsü kabarmış, giydiği iki beden küçük geceliğe bastırıyordu -gözlerimi yakmak istememe neden oldu- ve bakışları odanın içinde hızla dolaşırken çılgına dönmüştü, sonunda odanın ortasında duran bana düştü, göğsüme tutulmuş bir lamba.

Öfke yüz hatlarını kaplarken kırmızı benekli bir kızarıklık göğsüne ve yanaklarına yayıldı.

"Senin derdin ne lan?"

"Birisi odama girmeye çalışıyordu. Birisi kapının kilidini açmış."

Kocası olduğunu söylemedim, çünkü bu bana daha fazla sorun çıkarırdı.

Bir dakika sonra Todd oradaydı, elinde bir bardak suyla esneme numarası yapıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu rahatça. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda onun olduğunu bildiğimi anladı. Yüz hatları alaycıydı, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, sanki karısı söz konusu o olduğunda ağzımdan çıkan her şeye inanacakmış gibi.

Marie bir an durup kocasını incelemeden önce, "Kız, birinin odasına zorla girdiğini söylüyor," diye alay etti. "Neden ayaktaydın?"

Dudaklarını büzüştürmesi, yüzünün kızarması bana çok şey anlattı. Görünüşe göre Marie kocasının gerçek doğasından o kadar da habersiz değildi.

Bu konuda bir şey yapacağından değil.

"Monroe'nun çığlığını duyduğumda biraz su alıyordum. Ama evde başka kimseyi duymadım." Bakışları endişeli gibiydi. "Kabus görmediğine emin misin?"

Nefes almadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktım. "Belki de hepsi buydu," diye fısıldadım sonunda ve Marie'den yüksek sesle bir huff çıkardım.

"Kendini kontrol altına al, seni velet. Geri kalanımızın uykuya ihtiyacı var!" diye tersledi, dönüp gitti, odasına doğru yürürken ağzından küfürler dökülüyordu.

Todd, acınası dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla oyalandı. "İyi uykular, Monroe," diye mırıldandı, gözlerinde geri döneceğine dair kesin bir söz vardı.

Ve başladığı işi bitireceğini söyledi.

Kapı kapanır kapanmaz dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar vücudumu sarıyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şeyi mahvetmişti. Lise diplomamı almama bir ay kalmıştı ve o diplomamı elimden aldı.

Todd bana elini sürerse, beni mahveder. Ve ben vücudumdan bahsetmiyorum, ruhumdan bahsediyorum.

Annemin ıssız, yıkılmış yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.
Bu benim hikayem olamaz. Olamaz.
Gitmem gerekiyordu. Yarın. Başka seçeneğim yoktu.

Detweiler'lar Houston'ın hemen dışında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yaklaşık dört saat uzaklıktaki Dallas'a gitmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ama bilet fiyatı çok kötü değildi ve büyüktü. Tam da ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan şeydi. Elbette Detweiler'lar o kadar uzağa gitmeye çalışmazlardı, hele ki devlet desteğinin bitmesine sadece bir ay kalmışken. Eminim kimseye gittiğimi bile söylemeyeceklerdir. O son çeki isterler.

Bekâretimin Todd için ne kadar değerli olacağını düşünmeme izin vermedim. Umarım, "kolay" onun gereksinimlerinden biriydi ve ben ortadan kaybolur kaybolmaz beni unuturdu.

Okula gittim, kalbim bütün gün acıyordu. Hiçbir zaman yakın arkadaş edinen biri olmamıştım - ne zaman taşınacağınızı asla bilemediğinizde, yakın bağlantılar kurmamak en iyisiydi - ama kendimi sahip olduğum tanıdıklarla daha uzun süre birlikte olmayı dilerken buldum. Tanıdık koridorlarda yürürken, mezuniyette veda etmenin zor olup olmayacağını ya da sadece hayallerimi kaybettiğimi hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Annem liseden hiç mezun olmamıştı. Yine de, ben küçükken bile, aklı başında olduğu anlarda bazen bana rüyalarından bahsederdi. O sahnede yürüme hayalleri.

Kendime kararlı *bir şekilde üniversite sahnesinde yürümem gerektiğini* söyledim ve GED alacağıma ve bunu mümkün kılacağıma dair kendime söz verdim.

Okuldan sonra, çalıştığım H.E.B. marketine gittim, bu vardiyadan sonra ortadan kaybolacağım için her zamankinden daha fazla acele ettim. Zamanlama işe yaradı, çünkü maaş günüydü ve yanımda götürmek için bir çek daha alabildim. Her kuruşun önemi vardı.

Vardiyamdan sonra, Detweiler telefonumu yanıma almak istemediğim için kontörlü bir telefon aldım. Onları tanıyorsam, muhtemelen mallarını çaldığımı söyleyerek beni geri getirmeleri için polise başvuracaklardı. Bir parçam da beni bununla takip edebileceklerinden korkuyordu. Bir casus gerilim filminde yaşamadığımı biliyordum... ama yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Eve döndüğümde, içinde birkaç kıyafet, yeni telefonum ve biriktirdiğim paranın olduğu küçük bir çanta hazırladım. Sonra yatağıma oturdum, ellerim endişeyle birbirine kenetlendi.

İyi bir planım yoktu. Her ne kadar kaçmayı hayal ediyor olsam da, planlarım somut olmaktan çok akışkandı. Ve hepsi de daha iyi bir iş bulabilmem için lise diplomasına sahip olmama ve Detweiler'ların peşimde olduğu korkusuyla her saniye arkamı kollamak zorunda kalmamama bağlıydı. Eyaletin koruyucu ailelikten çıkan çocuklar için bir destek sistemi de vardı ve ben de buna dayanabileceğimi umuyordum.

Ama bunu yapabilirim.

Yemekten sonra ortalığı topladım. Marie pizza sipariş etmişti, bu yüzden her zamanki kadar çok çaba harcamadım. Sonra oturma odasının köşesinde oturup iyi geceler dileyene kadar bekledim. Bu zor bir şeydi. Bu gece kaçmam gerekiyordu -onların yatmasına yetecek kadar geç ama Todd'un beni bir kez daha ziyaret etmeye karar vereceği kadar da geç değil.

Ayrılışım tam bir hayal kırıklığıydı. Pencereden çantamı alıp kaçarken Detweiler'ların peşimden koştuğu, polisten kaçmak için çalıların arasına girip çıkarken siren sesinin havada dolaştığı bir görüntü canlanmıştı zihnimde.

Ama gerçekte olan şey, benim pencereden kaçmam ve herkesin uykuda kalmasıydı. Greyhound istasyonuna varana kadar bir saat yürüdüm ve kimse peşimden gelmedi. Dallas'a bilet aldığımda yorgun görünen görevli gözünü bile kırpmadı.

Kırk yılda bir bir şeylerin yolunda gitmesi güzeldi.

Otobüs yolculuğu bir arabanın iki katı kadar uzun sürdü. Birkaç saat dinlenmeye çalışsam da, bir şekilde durağımı kaçıracağımdan endişeleniyordum, bu yüzden asla derin bir uykuya dalamadım. Zihnim de geleceğimin ne getireceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bunu tek başıma başarabilecek miydim?

Endişelerime rağmen, Todd'la aramızdaki mesafe her geçen kilometre arttıkça göğsümde bir rahatlama hissi titreşti.

En azından bekaretimi güvende tutmayı yapılacaklar listemden çıkarabilirdim.

Nihayet Dallas'a vardığımızda sabah güneşi ufukta belirmeye başlamıştı. Greyhound istasyonunu çevreleyen harap binalara rağmen heyecanlanmadan edemiyordum. Buraya gelmiştim. Başarmıştım. Daha önce hiç Dallas'a gitmemiş olabilirdim ve burada kimseyi tanımıyor olabilirdim ama kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıydım.

Bu benim yeni başlangıcımdı.

Varışımın etkisinin geçmesi ve kendimi bir park bankında bulmam yaklaşık on iki saat sürdü ve denesem gerçekten uyuyup uyuyamayacağımı tartıştım. Ya da böyle bir şeye kalkışmanın güvenli olup olmadığını.

Otobüsten inmiştim ve beni internetten bulduğum genç sığınma evine götürmesi için bir taksi çağırma aşamasındaydım. Sonra adrese bakarken kapkaça uğradım. Taksi için cebimden çıkardığım tüm parayı almışlar ve telefonumu elimden çekip almışlardı.

Deli bir kadın gibi peşlerinden koştuğuma bahse girebilirsiniz. Ama tüm dünyevi eşyalarımın bulunduğu sırt çantam bana ağırlık yaptığı için, bir grup çocuk beni kolayca geride bıraktı.

Daha iyi günler görmüş bir benzin istasyonundan bir paket cips almak dışında kalan paramı harcamaya cesaret edememiştim.

Günün geri kalanında barınağı bulmak için her yere yürüdüm, birileri şüphelenir ve yetkililere kaçak bir genç gibi göründüğümü bildirirse diye yol sormaya korktum.

Belli ki mekânı hiç bulamamıştım çünkü oradaydım, parktaki bankın üzerinde. Soğuk, aç ve kızgın.

Ve bitkin.

Görünüşe göre, kırk sekiz saate yakın uyumadığınızda, herhangi bir yerde uyuyakalabiliyorsunuz, çünkü sonunda... ben de aynen öyle yaptım.

Bir sıçrayışla uyandım, birinin beni izlediği hissi boğazımda düğümlendi. Gece çökmüştü ve parkın üzerine koyu mavi bir renk çökmüştü. Ağaçlar ve çalılar kararmış gökyüzüne karşı belli belirsiz gölgeler oluşturuyordu. Sokak lambaları titreyerek canlanmış, yola ve yakındaki banklara sıcak bir parıltı yaymıştı. Işık hafif esintiyle dans edip sallanıyor, yere uzun gölgeler düşürüyordu. Yaprakların hışırtısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı duyulabiliyordu.

Yanımdaki bankta oturan kırlaşmış yaşlı adamı gördüğümde irkildim, bakışlarındaki vahşilik vücudundaki yırtık pırtık giysilerle eşleşiyordu. Üzerinden kir ve vücut kokusu yayılıyordu ve bana gülümsediğinde sadece birkaç dişi görünüyordu.

"Oy. Seni izliyordum. Uyuyabildiğinizden emin olmak için, leydim," dedi etkilenmiş bir İngiliz aksanıyla.

Sözleri son derece dostane ve nazik olsa da irkildim ve ondan uzaklaştım.

"Oh, Ole Bill'den korkma. Ben sana göz kulak olurum."

Banktan atlayıp kaçmak için hareket ettim... ama bir an tereddüt de ettim. Onda çok sağlıklı bir şeyler vardı. Görünüşünü ve kokusunu geçtikten sonra tabii.

"Bu park benim, ama paylaşabilirim. Sen uyumaya devam et, ben de nöbet tutayım. Kabadayıların uzak durduğundan emin ol," diye devam etti. Ona henüz bir şey söylememiş olmama rağmen.

Teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama sonra market poşetinden temiz, yepyeni, etiketli bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi bana uzattığında konuşmak yerine kendimi ağlarken buldum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o beni çılgınca izliyor, histerik kadınların gözyaşlarını dindirme gücüne sahipmiş gibi battaniyeyi üzerime atıyordu. Son birkaç gündür yaşadığım olaylardan ve onun nezaketinden bunalmış bir halde hala ağlamayı bırakmadığımda, sonunda "Eleanor Rigby "nin o güne kadar duyduğum en kötü yorumunu söylemeye başladı. Aslında, duyduğum en kötü şarkı yorumuydu.

Ama işe yaradı ve ağlamayı bıraktım.

"İşte, işte, küçük ördek. Uyumaya git. Ole Bill sana göz kulak olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle şarkıyı bitirdikten sonra - son birkaç söz kesinlikle uydurulmuştu.

Bundan daha akıllı bir kızdım, gerçekten öyleydim. Ama çok yorgundum. Ve içimdeki her şey ona gerçekten güvenmek istiyordu. Ne de olsa bana "küçük ördek" demişti. Seri katillerin kurbanları için sevimli evcil hayvan isimleri olmazdı, değil mi?

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandım ve başını salladı, o anda oldukça hoşuma giden çarpık sırıtışıyla yine usulca gülümsedi.

Stres ve yorgunluktan titreyerek ve daha iyi günlerin hayalini kurarak uykuya daldım.

Uyandığımda, on dakikadan çok daha geç olmuştu. Aslında gecenin geri kalanıydı.

Bill hâlâ oradaydı, beni izliyor ve sanki bütün gece uyumamış gibi kendi kendine hafifçe ıslık çalıyordu. Sırt çantam hala başımın altındaydı, para hala içindeydi ve en azından kimsenin bana dokunduğunu *hissetmiyordum*.

Kahretsin, umutsuzluğa kapılmıştım, değil mi?

"Kalacak bir yerin var mı, genç kız?" diye sordu usulca. Başımı salladım, bu bankta bir gece daha geçirmeyi düşünürken dudağımı ısırdım.

"Ole Bill sizi iyi bir yere götürecek. Benim şatom kadar güzel değil ama iş görür," dedi ve sanki gerçekten de hendeği olan bir İngiliz şatosuymuş ve hükümdarı da kendisiymiş gibi gururla parkı işaret etti.

En azından birkaç saat sonra bana bir şey yapmayacak kadar güvenilir olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, onu bir kaçakçılık çetesi ya da aynı derecede iğrenç başka bir şey olmadığını umduğum yere kadar takip etmemi sağlayan şey yine de saf çaresizlikti.

Beni bir gün önce yürüdüğüm yerden biraz daha iyi bir yere götürdüğünde biraz rahatladım. O sahte İngiliz aksanıyla kulağımı çınlattı, hiç gitmediğinden emin olduğum yerler hakkında hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi.

Ne olduğunu anlamadan, oldukça yeni olduğu anlaşılan bir sığınma evinin girişinin önünde duruyorduk. Tabelada buranın bir kadın sığınma evi olduğu yazıyordu ve bu manzara bir kez daha ağlamak istememe neden oldu.

"Oraya gittiğinde seni Ole Bill'in gönderdiğini söyle... Sana kraliyet muamelesi yapacaklar," diye kıkırdadı ve yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde gözlerim doldu - muhtemelen tekrar histeri krizine gireceğimden korkarak bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

Sonunda sığınağın kapısına giden basamakları çıkmadan önce bir an daha tereddüt ettim. Yarı yolda durup Bill'e baktım, o da bana yine sevimli bir şekilde sırıttı. "Senin için harika şeyler görüyorum, küçük ördek," diye seslendi arkamdan ben yürümeye devam ederken.

Onu asla unutamayacağımı biliyordum. Evsiz ve biraz deli olabilirdi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Bir yabancı olarak bana göz kulak olmuş ve en çok ihtiyaç duyduğum anda bana yardım etmişti.

İçeri girdiğimde, yorgunluk hala omuzlarımın üzerindeydi, garip bir şekilde o anda her şeyin yoluna gireceğine dair huzur hissettim.

Resepsiyona yaklaştığımda nazik bir kadın "Haven'a hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Gerçekten de cennet.

Sadece umut edebilirdim.

Monroe ve Lincoln'ün mağazasına buradan devam edin.

OceanofPDF.com

C.R. JANE HAKKINDA

Utah'ta yaşayan Teksaslı bir kız, bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dönüp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek beni rahatlattı. Büyük bir Dallas Cowboys hayranıyım ve öncelikle Taylor Swift ve hip hop dinliyorum... yalan söyleyip sen de dinlemediğini söyleme.

Okuma aşkım muhtemelen üç yaşındayken başladı ve her zaman başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam çok mantıklıydı.

Baş belası olmak için büyümek zorunda olan kadın kahramanları, mutlu sonları ve baygınlık geçirmeye değer, sadık (ve ateşli) erkek karakterleri seviyorum. Bu size benziyorsa, arkadaş olacağımıza eminim.

Burada olmanıza çok sevindim... Benimle takılmanın yolları ve okuyabileceğiniz daha fazla kitabım için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için **Facebook** sayfamı ziyaret edin. Web sitemi ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak, hakkımda rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için haber bültenime kaydolun.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN KİTAPLARI

www.crjanebooks.com

Pucking Wrong Serisi (Hockey Romance Standalones)

The Pucking Wrong Number

The Pucking Wrong Guy

A Pucking Wrong Christmas (bir roman)

The Pucking Wrong Date

Yanlış Adam

Yanlış Çaylak Pucking

The Sounds of Us Contemporary Serisi (serinin tamamı)

Bizi Bu Şekilde Hatırla Seni

Bu Şekilde Hatırla Beni Bu

Şekilde Hatırla

Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi (komple düet)

Kalp Kıran Prens

Kalp Kıran Aşık

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

Dahlia'yı Mahvetmek

Kader Kanatları Serisi (Paranormal seri)

İlk İzlenimler

Forgotten Specters

Düşmüş Olan (Kader Kanatları Novellası)

Yasak Kraliçeler

Korkunç Başlangıçlar (Kader Kanatları Kısa Öyküsü) Soluk Diyarlar

İnançsız Düşler

Efsanevi Krallıklar

Sonsuz Kalpler

En Karanlık Lanet Serisi

Unut Beni

Kayıp

Tutkular

Hades Redemption Serisi

En Karanlık Sevgili

En Karanlık Krallık

Monster & Me Düet Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Canavarın Baştan Çıkarması

Canavarın Saplantısı

Hokeyin Zengin Şeytanları May Dawson ile Düet Cowrite

No Pucking Way

Bizim Pucking Way

Ruhlar Akademisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Kırık Ruhlar Okulu Kırık

Kalpler Okulu Kırık Hayaller

Okulu Kırık Kanatlar Okulu

Fallen World Serisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Bağlı

Kırık

İhanete

Uğramış

Ait

Gönül Hırsızı Mila Young ile ortak yazar (serinin tamamı)

En Karanlık Kader

Çalınmış Kader

Kırık Kader Tatlı

Kader

Kurtlar Krallığı Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Vahşi Ay

Vahşi Kalp

Vahşi Kız

Vahşi Aşk

Vahşi Ruh

Vahşi Öpücük

Stupid Boys Serisi Rebecca Royce ile ortak yazar

Aptal Çocuklar

Aptal Kız

Çılgın Aşk

Breathe Me Düet Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Breathe Me

Breathe You

Breathe Me Düet

Love & Hate Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Bir Zamanlar Nefret

Ettiğim Çocuk Bir

Zamanlar Sevdiğim Kız

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Yalan Söylet

Yalvart Vahşileştir

Yaktır

Beni Kraliçe Yap

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.